

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

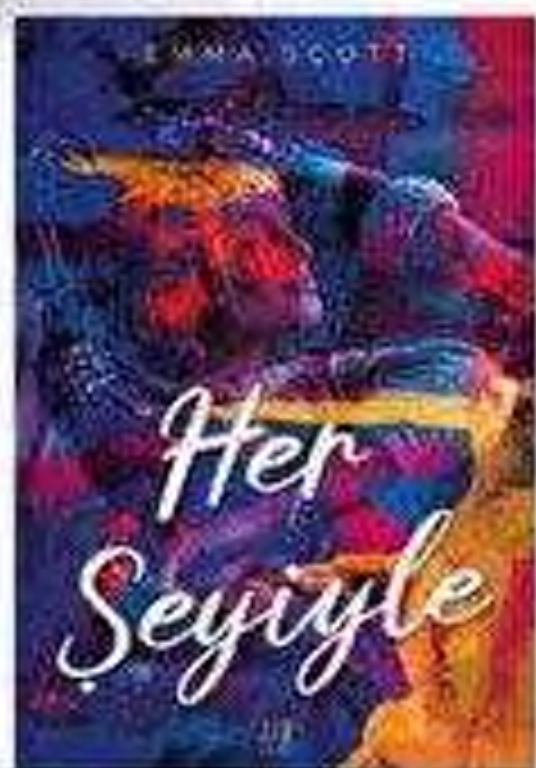
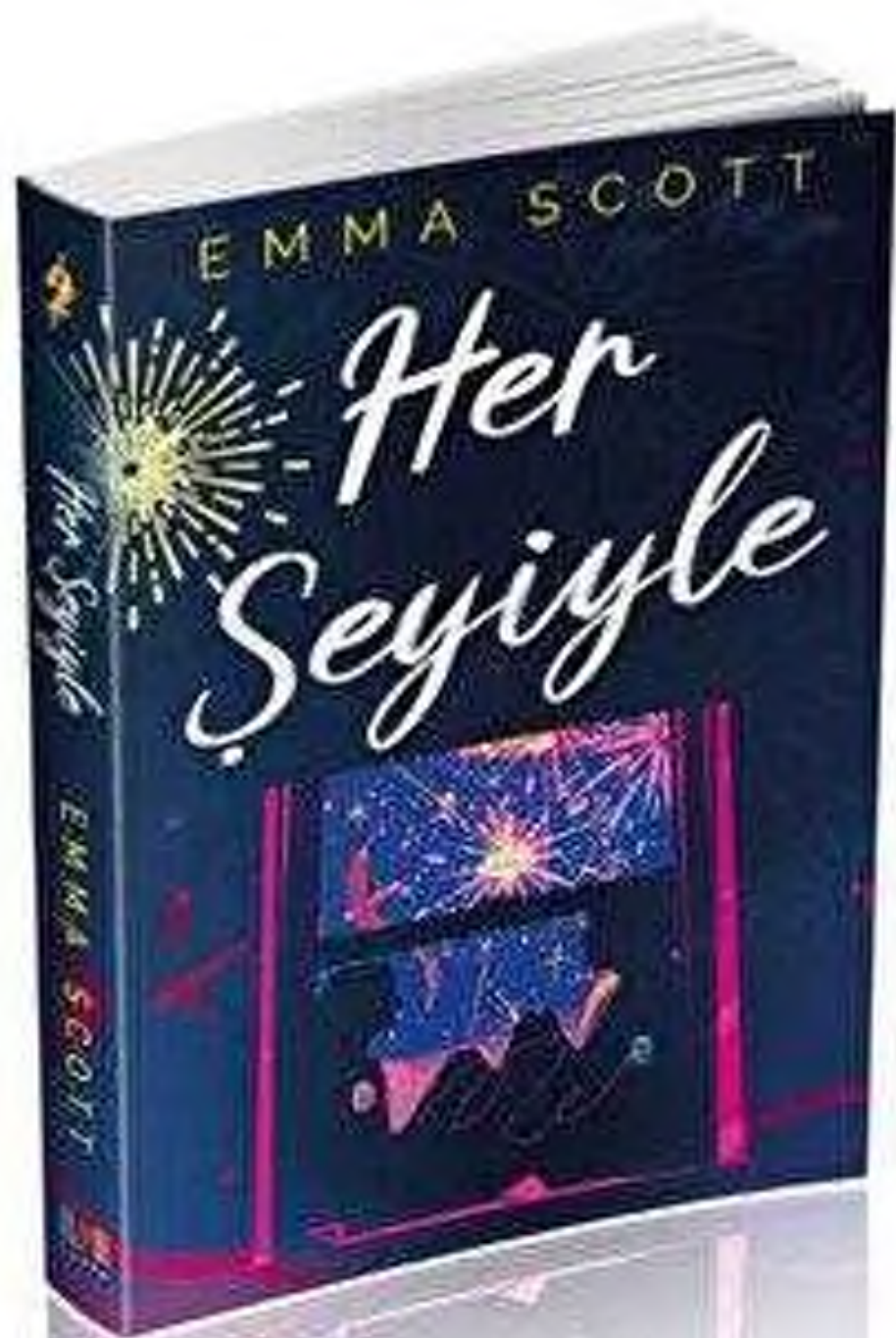
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMMA SCOTT

Her Şeyiyle

Her Şeyiyle

Çeviri:
Mehir Kalmış

Full Tilt #2

*Bu karakterleri kalbinde taşıyan ve
onları benim için koruyan Desiree'a,
ve
ailenin küçük kardeşi ve sırtımı dayadığım kaya olan Tom'a.*

UYARI

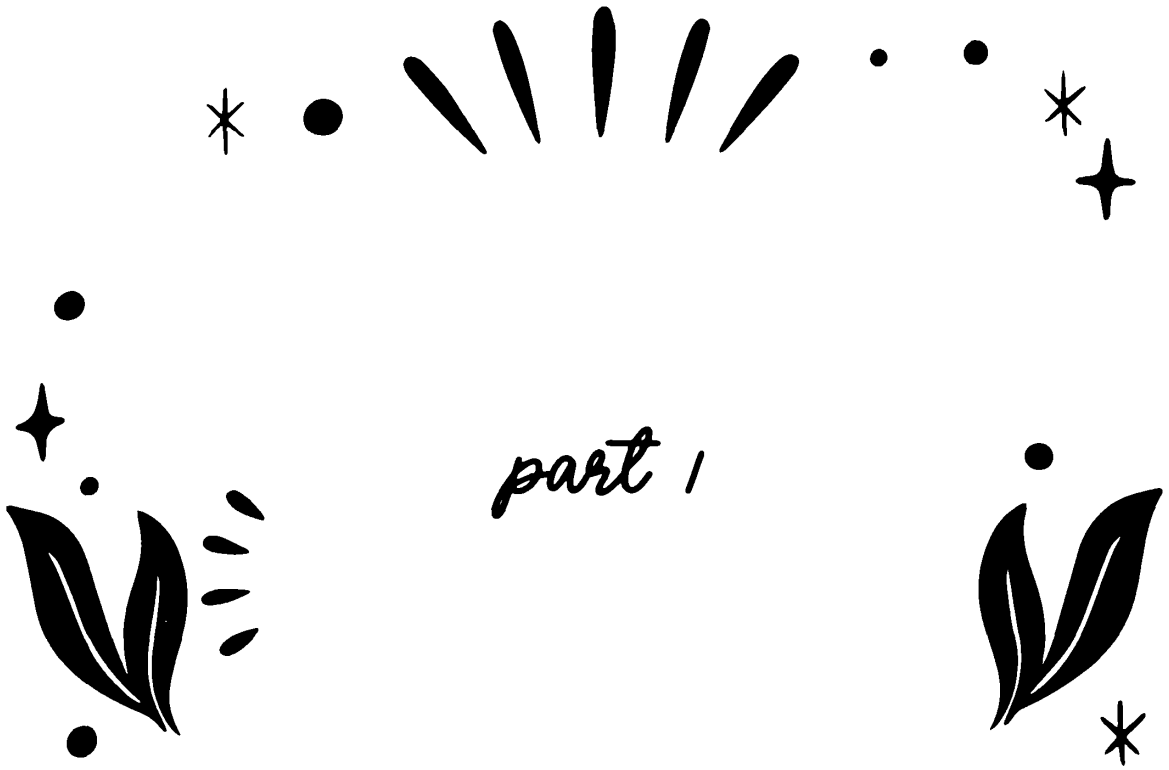
Bu eser, bir karakterin aylar süren aralıksız sarhoşluğunun ardından tıbbi müdahale olmaksızın alkolü bırakmayı tercih ettiği bir kurgu eseridir. Karakterin karşılaştığı yan etkiler çok ağırdır ve gerçek hayatta hayati tehlikeye yol açabilecek sonuçlar doğurabilir. Benzer durumda olan ve ağır içkiyi bırakmak isteyen kişilerin onun gibi yapmamaları, profesyonel yardım almaları tavsiye edilir.

ÇALMA LİSTESİ

kaleo - way down we go
bishop - like a river
x ambassadors - unsteady
amy winehouse - love is a losing game
bryan adams - everything i do
hozier - arsonist's lullaby
zy ward - lil darlin
adele - love in the dark
louis armstrong - what a wonderful world

EMMA SCOTT

Her
Seyigle

Son sürat (isim): 1. maksimum enerji veya güçle; yüksek hızda.

Theo

“Theo, canım. Seni istiyor.”

Kacey’nin yumuşak eli elimi sıkıca kavradı. Kardeşimin kız arkadaşına baktığımda bana solgun, güven verici bir şekilde gülümsedi. Elini bir kez daha sıktıktan sonra bir şekilde ayağa kalkacak gücü kendimde buldum.

Annem, Jonah’ın hastane odasının önündeki koridorda babamın koluna tutunmuş, güçsüzce gülümsüyordu. Kaybolmuş ve perişan görünüyordu. Kırılğan. Annemi tutan babam ise sert ama metanetli görünüyordu. Ancak Jonah ailemizin tutkalıydı. Onsuz, paramparça olacaktık. An meselesiydi.

Artık kardeşime veda etme vakti gelmişti. Odanın kapısına doğru yürürken zihnimde her biri zamanla solmuş çeşitli görüntüler dönüp duruyordu. Parlak güneşin altında çok uzun bir süre kalmış gibiydiler. Jonah ve ben devlet panayırında bir keçiyi beslerken. Birlikte yüzme dersindeyken. Küçükler Ligi formalarımızla. Jonah’ın hiç çaba harcamadan popüler olduğu ve benim onun ekürisi olduğum lise koridorlarında yürürken. Jonah’ı UNLV’de, sonra da Carnegie-Mellon’da ziyaret ederken. Jonah ile Venezuela’da yüzerken.

Onun hastalandığı... ama benim hastalanmadığım yerde.

Kapıyı itip Jonah’ın ölüm döşeginde yattığı odaya girdim. Zihnimdeki fotoğraf albümündeki sağlıklı adamın zayıf, solgun bir versiyonu.

“Theo...”

Kardeşim. Nefes almakta zorlanıyordu. Dayanmaya çalışıyordu. Ben hâlâ güçlü kuvvetli ve bu lanet olası yerin duvarlarını yıkmaya hazırlarken, tüm bunların adaletsizliği karşısında tüm dünyayı ateşe vermeye hazırlarken.

Hâlâ yatağına kadar yürüyüp veda edecek kadar güçlü değildim.

Jonah yüzüne zayıf da olsa bir gülümseme kondurdu. “O kadar kötü, ha?”

* Nevada Üniversitesi, Las Vegas. (ç.n.)

“Daha kötü göründüğün olmuştu,” dedim sonunda odaya girip yatağının yanına otururken.

“Hadi oradan.” Kısık gülüşü, kulağa korkunç gelen bir hırıltıdan ibaretti. Eli battaniyenin üzerinde titriyordu. Onu kaldıracak gücü bile yoktu. Parmaklarımı onunkilere dolayarak elini tuttum.

Jonah’ın gülümsemesi soldu ve hâlâ keskinliğini koruyan gözleri benimkilerle buluştu. “Annem için... endişeleniyorum.” Kalbi bir seferde sadece iki ya da üç kelimeye yetecek kadar hava pompalayabiliyor, sık nefes alışları arasında kelimeleri sıkıştırıyordu.

“Onunla ben ilgilenirim,” dedim.

“Ve babam... stüdyon konusunda... ikna olacaktır. Ben... sana inanıyorum.” Babamın dövme sanatçısı olmamı destekleyeceğini hiç sanmıyordum ama o an ihtiyacım olan tek şey, Jonah’ın, “*Sana inanıyorum,*” demesiydi.

“Şimdi,” dedi Jonah, bakışları kararlıydı. “Senden... istediğim iyilik... Hatırlıyor musun?”

Sandalyede öne doğru eğildim. “Söylemen yeter.”

“Kacey...”

Sesim boğazımda takılıp kalmıştı. Öksürerek serbest bıraktım. “Ne olmuş ona?”

“Onu seviyorsun.”

Kelimeler zayıf ve yumuşaktı fakat yine de her biri göğsüme bir çekiç gibi inmişti. Konuşamıyordum, hareket edemiyordum, gözümü bile kırpa-mıyordum. Ateşler içindeydim, milyonlarca farklı duygu içimde kaynıyor, nefesimi kesiyor, kelimelerimi boğuyordu.

Her şeyi derinlere, asla gün ışığına çıkamayacakları ve kardeşime ihanet edemeyecekleri bir yere, gömmüş olmama rağmen... O her şeyi görmüştü. Her zaman görürdü.

Yüzümdeki afallamış ifadeye gülümsedi. “Buna sevindim, T. Çok... *rahatladım...* senin olmana.”

Neredeyse sesimi bulup ona ben olmadığımı söyleyecektim. Ben hiçbir şey değildim. Aşk hakkında ne bilirdim ki? Hiçbir şey. Zaten yanılıyordu.

O beni asla sevmeyecek çünkü sadece seni seviyor. Olması gereken de bu.

“İyilik...” Jonah’ın bakışları, zayıf düşen bedeninin sahip olmadığı tüm güçle benimkilere dikilmişti. “Kacey’ye iyi bak. Lütfen. Sana ihtiyacı olacak. O güçlü biri. Ama düşerse onu kaldır... Onu sev, Theo. Hayat... kısa. Kendini tutma. Tamam mı?”

Başımı salladım. Sırf bunu yapmama ihtiyacı olduğu için. Benden istediği şeyi nasıl yapacağıma dair bir bok bildiğimden değil.

Jonah rahatlamış gibi nefes aldı. Yorgunluktan bitap düşmüştü ve hayatının aşkına veda etmek üzere henüz Kacey'yle görüşmemişti. Onların zamanını çalamazdım.

Artık zamanı gelmişti.

Gözyaşlarımı bastırmak için çenemi sıktım ama akmalarını engelleyemedim.

Söyle hadi. Ya şimdi ya da hiç. Bu şansa bir daha asla sahip olamayacaksın.

“Seni seviyorum,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Ben de,” derken Jonah’ın sesi çok zayıf ve ince çıkmıştı. “Seni seviyorum, T. Her zaman seveceğim.”

İçime bir keder çöktü, beni aşağı çekti. Yüzümü kolumun kıvrımına gömüp acıyla savaştım. Güçlü olmak zorundaydım. Annem, babam ve Kacey için. Bana bir görev veren Jonah için.

“Kacey’yi getireceğim,” dedim gözlerimi silerek.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama sandalyeden ancak yarı yarıya kalkabildim. Jonah’ın elini bırakmadan, alnımı onunkine dayamak ve son bir kez ona sarılmak için eğildim.

Kardeşim...

Jonah iç geçirerek adımı söyledi.

“Ona göz kulak olacağım.” Sesim çatlamıştı. “Yemin ediyorum.”

Bu yarım bir sözdü ama tutabileceğim kısmı buydu.

Buradan çıkıp gidemeyeceğim.

Ama çıktım. Kardeşimin odasından çıkıp kapısının önündeki duvara yaslandım, kendimi denizde savrulup duran bir gemideymişim gibi hissediyordum.

Bu kadardı işte. Onu son görüşüm ya da onunla son konuşmam... Kardeşimle bir daha asla konuşamayacağım. Onun sesini, kelimelerini asla duyamayacağım...

Ve son sözlerini. *Onu sev...*

Gözlerim bekleme salonunda Kacey’yi, tutunabileceğim bir şey aradı. Gerçek bir şey. Lanet olası gökyüzünden bir bomba gibi düşmüş, özenle sürdürdüğümüz hayatımızı havaya uçurmuş, rutinlerimizi bozmuş ve Jonah’ın planlarını altüst etmişti. Önce onu terk edeceğinden korkmuştum, terk etmeyeceğini anlayınca da kalmasının Jonah’ı çok inciteceğinden korkmuştum. Onunla yalnızca birkaç hafta geçirdikten sonra veda etmek zorunda kalacaktı.

Kacey, Jonah'ın odasına doğru yürüdü. Adımları zarif; yüzü kederle dolu ama aynı zamanda aşkla yanıp tutuşuyordu.

Jonah'ın son arzusu kulağımda yankılanırken gözümün önüne Kacey geldi. Bir anlığına kısa, bencil ve sefilce bir umuda kapıldım.

Sonra onu ezip geçtim. Yok ettim.

Özür dilerim, *kardeşim*. *O senin ve sonsuza kadar da senin olacak.*

Ama ona göz kulak olabilirdim. Zor günler yaklaşıyordu. Haftalar, aylar. Muhtemelen yıllar. Bana her ihtiyacı olduğunda, yanında olacaktım.

Cenazeden bir ay sonra annem beni aradı.

“Theo canım, Kacey'nin ev telefonu cevap vermiyor. İki gündür arıyorum.” Sesi panikle titriyordu. Bir darbeyi daha kaldıramazdı. Ben de öyle.

Kacey'yi aradım. Otomatik mesaj, hattının artık kullanılmadığını söylüyordu.

Caesar's'tan istifa ettikten sonra işe girmeyi başardığı *Luxor*'u aradım. Üç gündür gelmediğini söylemişlerdi.

Evine gidip kapısını çaldım. Açan olmadı. Daha sert vurunca yaşlı komşusu dışarı çıktı.

“O gitti, genç adam,” dedi kadın öfkelenmiş bir şekilde. “Görmedin mi? Arabası burada değil.”

“Ne zaman gitti?”

Kadın gözlerini bana dikmiş, beni ölçüp biçiyordu. “İki gece önce. Sanki gizlice çıkıp kendi eşyalarını çalıyormuş gibi. Gergindi.”

Nabzım yavaşlayarak ağır bir korku çınlamasına dönüştü. “Eşyalarını yanında mı götürdü?”

“Kutular. Bavullar.” Kadın ellerini çiçekli elbisesinde gezdirdi. “Ve içinden teller çıkan garip, cam şişeler. Ne olduğunu bilmiyorum...”

“Lambalar,” diye konuştum donuk bir ifadeyle. “Eski viski şişelerinden yapılmış lambalardı.”

“Öyle diyorsan öyledir.”

Çenemdeki kirli sakalı ovuşturdum. Gerilim bedenimden dışarı taşıyor, keder içime tekrar sızıyordu.

“Bana bir mektup bıraktı,” dedi komşusu. “Sadece Beverly, Teddy ya da Henry Fletcher'a vermemi istedi.” Kadın bana baktı. “Sen onlardan biri misin?”

“Ben Theo Fletcher.” Boğazımı temizledim. “Bana Teddy der. Derdi. Der.”

“Bekle.” Kadın evine girip elinde ikiye katlanmış bir kâğıtla geri döndü. Gözlerim kelimelerin üzerinde gezindi:

Burada kalamam. Denedim ama bu çok fazla. Hepinizi seviyorum. Özür dilerim.

-Kacey

Not elimden kuru bir yaprak gibi düştü, havada savrularak ayaklarımın dibine kondu. Komşu sessizce bir şeyler söyleyip dairesine girdi. Koridorda tek başıma durmuş, Kacey’nin kapısına bakıyordum.

Özür dilerim, *Jonah*, diye düşündüm, kelimeler kalbimin her atışında daha da yüksek sesle çınılıyordu.

Tek bir görevim vardı. Bir bile değil. Yarım bir görev. Ve başarısız olmuşum.

Theo

Cenazeden altı ay sonra...

Elimi uzatıp sabah altı alarımını kapattım. Birkaç saniye için iyi hissediyordum. Her şey yolundaydı. Ardından Jonah'ın gittiğini hatırladım ve günün geri kalanı göğsüme balyoz gibi indi.

Nefes alıp ilk sarsıntı geçene kadar tavana baktıktan sonra hemen yorganı üzerimden attım. Günümün en güzel kısmı o ilk üç saniyeydi. Ardından hemen ayağa kalkmam, önünü almam gerekiyordu. Hareket etmeye devam etmek zorundaydım, aksi takdirde bütün gün yatakta eşek gibi yatar, değiştiremeyeceğim şeyler için öfkelenip sızlanırdım. Kalkmak, onu yorgandan silkelemek ve yatağın altına fırlatmak.

İçimden cılız bir ses, patlamadan önce bu pisliği temizleyip lanet olası şeyle mücadele etmem gerektiğini fısıldıyordu.

Mücadele ediyordum *zaten*. Yataktan kalkıyordum. İşe gidiyordum. Elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Spor kıyafetlerim yatağın ayak ucunda, bir gece önce koyduğum yerde duruyordu. Giyindikten sonra biraz su ve protein barı almak için mutfığa gittim. Sabah güneşi, Jonah'ın pencere kenarında duran cam eserlerinin üzerinden parlıyordu. Bir tanesinin içinde deniz yaşamı tasviri vardı. Güneş ışığı, camı kırarak canlı görünmesini sağlıyordu. Kacey'nin en sevdiğiydi. Bir keresinde bana, camın içinin sessiz göründüğünü söylemişti. Huzurlu. Jonah'ın kanepesinde ilk kez uyandığında bu su manzarası ona kendini güvende hissettirmişti.

Kürenin içine bakarken boğulmuş gibi hissettim. Kapana kısılmış. Deniz yaşamı gibi durağan.

Spor salonuna giderken kamyonetimle önce Jonah'ın, üç sokak sonra da Kacey'nin eski evinin önünden geçtim. Artık ikisi de boştu. Jonah'ın pencere pervazımda duran cam kâğıt ağırlıkları ve el yazısıyla yazılmış bir not dışında onlara ait her şey, şehrin kuzey ucundaki bir depodaydı.

Kırmızı ışıktaki durduğumda düşüncelerim onun karaladığı dört satıra kaydı ve şarkı sözleri gibi onları düşündüm. Ardından nakarat geldi: *Jonah'ı hayal kırıklığına uğrattım...*

Arkamdan gelen bir korna sesi, beni kendime getirdi; ılık yeşile dönmüştü. Gaza basmamla lastiklerin gıcırdaması bir oldu, sonra yavaşladım ve bir kazaya bulaşmadan kendimi sakin olmaya zorladım.

Spor salonunda, kol kaslarım haykırana ve yüzümden ter akana kadar ağırlık kaldırıp indirdim. Kusacak gibi olana kadar mekik çektim, sonra omuzlarımın üzerine bir bar koyup bacaklarım titreyene kadar squat yaptım.

İçime işleyen duyguları terleyerek dışarı atmaya çalışırken tam iki saat boyunca çalıştım. Bu beni çok yoruyor ve daha fazla uyumak istememe neden oluyordu; bu günlerde pek uyuyamıyordum ama dinlenmek rutinimin bir parçası değildi.

Duş alıp kot pantolon ve tişört giydikten sonra öğle yemeği hazırlamak için evime döndüm. Mutfak tezgâhımın başına oturdum, *Küçük İşletme Yönetimi* ders kitabı açık duruyordu. Solumda kocaman bir kızarmış yumurta, pastırma ve domatesli sandviç, sağımda dizüstü bilgisayarım. Vizelerim yaklaşıyordu ve bordro vergisi meselesi başıma bela olmuştu.

Üç saatlik sıkı bir çalışma, kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. En azından sınavlarım konusunda. Ders kitaplarımı ve dizüstü bilgisayarımı kapatıp Oscar ve Dena'nın uğrama ihtimaline karşı bir çekmeceye kaldırdım. Her seferinde UNLV'ye işletme yüksek lisansı için geri dönmemle ilgili milyonlarca lanet soru soruyorlardı ve ben bu konuda konuşmak istemiyordum. Zaten aptalcaydı. Sanki saçma sapan bir diploma her şeyi daha iyi yapabilirmiş gibi.

Vegas Ink'teki işime gitmek için yola çıktığımda ceptelefonum çaldı, ek-randa annemin numarası vardı. Tam zamanında.

"Selam, anne."

"Merhaba, canım. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Beni rahatsız etmiyorsun, anne. Hiçbir zaman etmedin."

"Sadece nasıl olduğunu merak ettim."

Her gün arıyordu. Genellikle gerçek bir amaç ya da haber vermek için değil, sadece kalan tek oğluyla görüşmek için arardı. Onu yüz yüze gördüğümde, kelimenin tam anlamıyla temas kuruyordu; ben ne zaman ulaşabilecek mesafede olsam eli bana doğru uzanıyordu. Onu suçlayamazdım; KAV teşhisi konulduktan sonra Jonah'a karşı her gün aynı şeyi yapıyordum.

"Canım?"

Düşüncelerimin içinden sıyrıldım. "Özür dilerim, anne. Ne diyordun?"

"Kacey'den haber alıp almadığını soruyordum."

"Hâlâ bir şey yok. İyi olduğuna eminim," diye ekledim, sanki elimden kayıp gitmesine izin verdikten sonra bir bok bilebilirmişim gibi.

* Kardiyak allogreft vaskülopati, kalp nakli geçirmiş kişilerde ilerleyici bir koroner arter hastalığı türüdür. (ç.n.)

Tek bir görevin vardı. Yarım bir görev.

“Keşke en azından arasaydı,” dedi annem sahte bir rahatlıkla. “Nereye gitti acaba?”

Elimi göğsümdeki hafif ağrının üzerine bastırdım. “İşe gitmem gerek, anne. Kacey’den bir haber alırsam sana haber veririm.”

“Tamam, canım.”

Ona ancak altmış saniye ayırabildiğimi fark ederek, “Babamla ne yapıyorsunuz?” diye sordum.

“Ah, pek bir şey yok,” diyerek cevapladı sorumu. Tanrım, keşke sesi sürekli ağlamak üzereymiş gibi çıkmasaydı. “Seni, Oscar’ı ve Dena’yı pazar günü akşam yemeğine davet etmek istiyoruz.”

“Olur, kulağa hoş geliyor,” dedim dişlerimi sıkarak. Ayda bir ya da birkaç kez bir araya geliyorduk; çoğunlukla bunu yapmamız gerektiğini hissediyorduk. Hatıralara ve daha iyi günlerimize olan bağlılığımız.

Berbat bir şeydi.

Akşam yemekleri işkence gibiydi; zihinlerimizde yankılanan Kacey’nin kahkahaları ve Jonah’ın sesi eşliğinde yapmacık ve kasıntı sohbetlerle doluydu. Ne kadar yüksek sesle konuşmaya ya da gülmeye çalışırsak çalışalım, onların aşkı Jonah’ın cam lambalarından birinin ışığı gibi yayılıyordu. Oscar bile ortamı yumuşatamıyordu. Etkileyici karakteri sönmüştü ve Dena’nın gülümsemesi artık ağırlaşmıştı.

Annem hâlâ yemek pişiriyordu ama çoğu zaman tencere kaynarken boşluğa bakıyordu. Kilo vermişti. Babam da öyle. Gözleri sürekli annemi takip ediyor ama bana nadiren bakıyordu. Benimle ise pek konuşmuyordu. Hiçbir zaman yakın değildik ama Jonah her zaman aramızdaki boşluğa köprü olmuştu. O yokken babamla aramda bir uçurum vardı. İkimizin de kapatmak için çaba sarf etmediği bir mesafe.

Lanet olsun, Jonah. Geri dön ve tüm bunları düzelt çünkü ben yapamıyorum.

“Oscar ve Dena’ya haber veririm,” dedim anneme. Bakışlarım ön kapıya kayarken arabanın anahtarları elimde şingirdiyordu.

“Derslerin nasıl gidiyor?”

“İyi. Önemli sınavlar yaklaşıyor.”

“Seninle gurur duyuyorum, Theo. Bence yaptığın şey harika. Bir yıl sonra diplomanı aldığında sana ne kapılar açılacağını düşünsene.”

“Teşekkürler anne,” dedim, hissettiğim kadar sinirli konuşmamaya çalışarak. Annemin benimle gurur duyması dışarıdan bakıldığında kulağa hoş geliyordu ama bir dövme stüdyosu açmama da pek sıcak bakmıyordu. Babamdan çok daha destekleyiciydi ama Jonah’ın vasiyetinde bana bıraktığı parayı yüksek sesli müzik ve “renkli tiplerin” olduğu, bütün gün alevli

kafatasları ve güller çizeceğim bir yere harcadığımı görmek için can attığını sanmıyordum.

“Ah, Theo canım, bu öğleden sonra markete uğrar mısın? Sütüm ve yumurtam bitti.”

Çenemi sıktım. İşten sonra gidemezdim, yoksa derse vaktinde yetişmezdim. Şimdi gidip ailemin evine uğramam, sonra da işe gitmem gerekiyordu. Mesai başladıktan sonra.

“Babam bugün yine çalışıyor mu?” diye sordum sıkıntıyla.

“Evet.” İçini çekti. “Son zamanlarda nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Evet, biliyorum.” Ellerimle gözlerimi ovuşturdum. “İşe gitmeden önce markete uğrayacağım. Otuz dakika içinde orada olurum.”

“Teşekkür ederim, canım. Benimle çok güzel ilgileniyorsun.”

“Kapatmam gerek, anne. Birazdan görüşürüz.”

“Harikasın, canım. Ve Theo?”

“Efendim?”

“Eğer Kacey ararsa ona kızgın olmadığımı söyle. Ona de ki... Sadece iyi olduğunu bilmek istediğimi söyle.”

“Olur, anne.”

Telefonu kapatıp uzun süre ekrana baktım. Tekrar çalmasını, Kacey’nin numarasının ekranda belirmesini ve sesini duyabilmeyi diledim. Tek istediğim annemin istediği şeydi: Kacey’nin iyi olduğunu bilmek.

Vegas Ink o gün çok yoğundu. Küçük bekleme alanımızda üç halkalı bir çizim klasörünü inceleyen iki kız ve duvara yaslanmış bir adam vardı. Edgar’ın müzik seçme günüydü, bu yüzden dövme makinelerinin vızıltısı death metal* parçalarının altında zar zor duyuluyordu.

Danışmadaki görevlimiz Vivian, ben aceleyle içeri girerken ters ters baktı.

“Geç kaldın.”

“Üzgünüm Viv,” dedim, o günkü randevular için defterini kontrol ederken. “Gus’a söyleme.”

“Asla söylemem ama şikayetleri duydu, tatlım.”

Omuz silktim. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Annem, her ne kadar kendi başına bir şeyler yapabilecek kapasitede olsa da içine kapanmıştı. Yanmayı deneyimlemiş bir çocuk gibi elini artık neredeyse hiç uzatmıyordu. Babam ise otuz yıldır görev yapan ve emekliliğin eşiğine gel-

* Yüksek sesli elektronik bir müzik türü. (e.n.)

miş değil de sanki ilk kez belediye meclisine girecek biri gibi kendini işine adanmıştı.

Bir kişinin annemle ilgilenmesi gerekiyordu. Ancak bazen, bugün olduğu gibi altından kalkamayacağım kadar çok işle uğraştığımı biliyordum. Yorulmaya başlamıştım. Er ya da geç hepsini bırakacaktım. *Vegas Ink*'in sahibi Gus'un sürekli geç kaldığım için beni kovması ise yere düşen ilk şey olacaktı.

"Bu iki kişi seni bekliyor." Vivian tamamen kazınmış başıyla iki genç kadını işaret etti. Aşırı piercingli yüzünde bilmiş bir ifade vardı. "Yeni müşteriler. İkisi de seni sordu, özel olarak."

Omuz silktim. "Referans."

"Hı-hı." Viv gözlerini siyah tişörtüm ve kot pantolonumda gezdirdi. "Etkileyciliğinle ilgili söylentiler yayılmış olmalı... etkileyici çalışmalarınla ilgili yani."

Randevu defterini kapatırken gözlerimi devirdim. Saat altıya kadar doluydum.

"Ah, hadi ama, aslında biraz komikti," dedi Viv, masanın üzerine eğilmiş, yüzüklü parmaklarının arasında bir kalemle oynuyordu. Dövmeler boynuna kadar teninin her santimini kaplıyor ve kafasının arkasına kadar uzanıyordu. Pazularımdan birini sıktı. "Ayrıca doğru. Birileri spor salonuna her zamankinden daha fazla gidiyor. Bunu fark eden tek kişi ben değilim."

Viv çenesini omzuna yaslayarak bakışlarını stüdyonun sanatçılarından olan Zelda Rossi'ye çevirdi. Ufak tefek kadın elinde dövme tabancasıyla bir müşterinin üzerine eğilmişti. Uzun siyah saçları bir perde gibi yüzünü kapatıyordu. Müşterisinin kürekkemiğinden akan kanı silerken başını kaldırdı. Simsiyah çerçevelenmiş iri, yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Yüzüne bir gülümseme yayılacak gibi oldu. Gülümsemesini bastırıp dilini çıkardı ve işine geri döndü.

Viv sırtıttı. "Bu kadar çok kadının peşinden koşması çok zor olmalı."

"Şikâyet edemem," dedim ukala bir sırıtışla. "Bana bir dakika ver, sonra ilk randevumu gönder."

"Elbette, bebeğim."

Vegas Ink küçük, daracık bir stüdyoydu. Parlak kırmızı boya ve siyah-be-yaz damalı zemin daha da küçük hissettiriyordu. Benim mekânım farklı olacaktı. Daha koyu renkler, daha eski mobilyalar ve duvarlarda Edward Gorey ve Ann Harper gibi tuhaf, uçuk sanatçıların eserleri. Hayaletli bir evin oturma odası.

Benim mekânım...

Jonah parayı bana bir stüdyo açmam için vermişti ve ben de işi batırmamak için işletme dersleri alıyordum. Yine de harekete geçip bir yer satın

alma düşüncesi midemi bulandırıyor. Eğer başarısız olursam Jonah'tan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Ben hayalimi gerçekleştirebileyim diye camlarını satmıştı ama ya stüdyo batarsa? Ya kimse gelmezse? Kacey'yi zaten kaybetmiştim. Bir sözümü tutamamıştım. Bir başarısızlığı daha kaldıramazdım.

Tool konser tişörtü giymiş, iri yarı bir adam olan Edgar müşterisinden başını kaldırıp bana başıyla selam verdi. "Selam, T. Ne var ne yok, dostum?"

"Her zamanki gibi," dedim ve gardırobun ikinci çekmecesinden tabancamı ve çaputlarımı çıkardım. İlk müşterim bana ne istediğini söylediğinde, mürekkebi hazırlar ve iğneleri seçerdim.

"Bu gece takılmak ister misin? Ben ve birkaç arkadaşım *Pony Club*'da Killroy'u izlemeye gideceğiz."

İrkildim, sonra öksürerek bunu saklamaya çalıştım. "Yok ya, işim var."

"Ateşli bir randevu mu?" Müşterisi el aynasıyla baldırının etrafında kıvrılan yeni ejderhayı incelerken Edgar bana bakıp kaşlarını oynattı.

"Evet," dedim. Göz ucuyla Zelda'nın bana doğru baktığını, sonra tekrar işine gömüldüğünü gördüm.

Edgar kıkırdadı. "Dur, söyleme. Geçen hafta buraya getirdiğin kızıl saçlı. Gül ve hançer, sağ ayak bileği?"

"Belki."

Edgar, bir çığlık attı. "Sen bir fahişesin, Fletcher. Sakın değişme."

Bekleme alanından gelen iki kadın bölümüme yaklaştı. Sarışın olan sandalyeye otururken arkadaşı da onun elini tutmak için yanına geçti. İkisi de seksiydi ve sanki hayatları buna bağlıymış gibi benimle flört ediyorlardı. Ben de karşılık vermek için elimden geleni yapıyordum çünkü Edgar beni izliyordu.

Yirmi dakika sonra sarışın, bileğinin iç kısmına özenle çizilmiş *Stay true to yourself* yazısıyla koltuğumdan kalktı. Beni bir partiye davet ettiler.

"Olur, belki bir uğrarım," diye cevap verdim. Kızlar kıkır kıkır gülerken giderek artan bir sinirle bekledim. Numara ve adreslerini almam konusunda ısrarcı oldular. Kızın numarasını kaydediyormuş gibi yaptıktan sonra telefonumu kot pantolonumun arka cebine geri koydum.

"Umarım gelebilirsin," dedi sarışın omzunun üzerinden, arkadaşıyla birlikte giderken.

Onlar gittikten sonra Edgar gülerek başını iki yana salladı. "Bu gece bir randevun olduğunu sanıyordum?"

Omuz silktim. "Onu da yanımda partiye götürürüm."

* (En.) Kendine karşı dürüst ol. (ç.n.)

Müthiş bir kahkaha attı. “Sen benim kahramanımsın, T.”

Hayır, ben yalancı götün tekiyim.

Uzun zaman önce, işten çıkar çıkmaz o telefon numarasını çevirir ve muhtemelen o gece çok az uyurdum. Şimdi ise ateşli bir sarışın ve arkadaşı hava durumu raporundan daha ilginç gelmiyordu. Ancak herkesin her gece farklı bir kadınla takıldığını düşünmesine izin vermek gerçeklerden daha iyiydi. Aylar önce Kacey’nin kamp ateşinin etrafında şarkı söyleyişini dinlediğimden andan beri umutsuz vakaydım.

Mesaim bittikten sonra çalışma alanlarımızı temizlerken Edgar çenesiyle beni işaret etti.

“Kızıl saçlıyla randevunda iyi eğlenceler. Ya da sarışınla. Ya da kızıl saçlı ve sarışınla. Yarın eksiksiz bir rapor istiyorum.”

“Veririm,” dedim deri ceketimi omzuma atarken. “Eğer beni çok yormazlarsa.”

Edgar kahkaha atarken Zelda irkildi. Başımı hafifçe sallayarak ona gülümsedim ve tüm bunların boş laf olduğunu göstermeye çalıştım. Bir yıl önce burada çalışmaya başladığından beri benden hoşlandığı kulağıma gelmişti. Aslında hiç fena değildi ama iş arkadaşlarımla çıkmazdım. İşler ters giderse ortalık çok karışırdı ve kadınlarla aramda hep böyle şeyler olurdu.

“İyi geceler Z,” dedim.

“Sana da T,” diye cevap verdi. Sonra başını kaldırıp bana kuru kuru gülümsedi. “Sürtük.”

Edgar ile güлüştük ve arkamı döndüğüm anda gülümsemem solmaya başladı. Dövme stüdyosundan çıktığımda bir maske gibi düştü ve kaldırımda paramparça oldu.

UNLV’deki Lee İşletme Fakültesi’nde, profesörün bordro vergisi ve işveren kimlik numaraları hakkında anlattıklarını dinliyordum. Kafam karışmamıştı. Anlıyordum. Veriler aklıma yatıyordu ve neredeyse kendimle gurur duyacaktım. Sanki bir şeyler *başarıyormuşum* gibi hissedecektim.

“Size tekrar hatırlatayım,” dedi Profesör Hadden kürsüsünün arkasından. “Bu ara sınav, final notunuzun yüzde kırk beşi değerinde. Bu sınavı kaçırır ya da başarısız olursanız bu dersten geçemezsiniz ve geçemeyeceksiniz. Eğer bu senaryolardan birinin gerçekleşme ihtimali olduğunu düşünüyorsanız benimle iletişime geçin.”

Park yerine doğru küçük bir zafer yürüyüşü yaptım. Sınavı kaçırmayacak ya da kalmayacaktım. Mümkün değildi.

Telefonum Oscar’dan gelen bir mesajla öttü.

Bu akşam buluşalım mı? Ben değil, Dena seni öznlüyor.

Alaycı mesajına güldüm. Arkadaşlarımla takılmayalı uzun zaman olmuştu. Öncelikle onlar Jonah'ın arkadaşlarıydı, en yakın arkadaşlarıydı ve onlarla takılmak ailemin evinde akşam yemeği yemekle aynı nitelikteydi. Geçmiş zamanın hayaletleri, çevredeki gölgeler gibi her yerde geziniyordu.

Cevap yazdım, *Gelemem. Randevum var.*

Tahmin etmem gerekirdi, diye cevap verdi Oscar. Gelecek haftaya ne dersin? Olur.

Yalan söylemek ne kadar kolaylaşmıştı. İş arkadaşlarıma yalan söylemek, arkadaşlarıma yalan söylemek. Artık canımı pek sıkılmıyordu.

Jonah'tan sonra hepimiz birbirimizden uzaklaşmıştık. O evrenimizin merkeziydi ve onsuz, bizi aynı yörüngede tutan çekimi kaybetmeye başlamıştık. Oscar ve Dena çabalıyordu. Annem çabalıyordu. Fakat ben gülümseyecek, kahkaha atacak ve havadan sudan sohbet edecek enerjiyi kendimde bulamıyordum. Kederimi dizginlemek çok fazla çaba gerektiriyordu. Önce Jonah'ı, ardından Kacey'yi kaybetmenin kederi.

Kamyonetimi üniversitenin otoparkından çıkarıp *Strip*'e paralel uzanan ara sokaklara doğru sürdüm. Arka yollardan Wynn Otel ve Kumarhanesi'ne gittim. Park edip servis giriş kapısını çaldım.

Tüm güvenlik görevlileri beni tanıyordu. Bu gece Wilson çalışıyordu.

“İyi akşamlar, Theo,” dedi içeri girmemi işaret ederek.

“Selam, Wilson.”

Otelin arka geçitlerinden ve iç kısımlarından geçip parlak, floresan ışıklı beton bir koridordan ilerledim. Gökyüzündeki gözler beni izliyordu ama bakışları yardımseverdi. Kimse beni sorgulamazdı. Galeri küratörü Eme Takamura böyle olmasını istemişti.

Üç kez sağa, bir kez sola döndükten sonra ağır bir kapıyı iterek açtım ve birinci kattaki asansörlere ulaştım. Hiç kapanmayan kumarhanenin karşıındaki koridordan aşağı indim.

Paulie, Wynn Galeri'nin kilitli kapılarının önünde nöbet tutuyordu. Son ziyaretçileri saatler önce göndermişti.

“Nasıl gidiyor, T?” diye sordu şifreyi girerken. Kırmızı ışık yanıp sönererek yeşile döndü.

“Bir şikâyetim yok,” dedim. “Teşekkürler, dostum.”

Gülümseyiğinde pürüzsüz esmer teni ve beyaz bıyığı küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Kapıyı iterek açtı ve geçmem için tuttu. “İyi geceler.”

Kafamı sallayıp galeriye adım attım.

Cenazeden sonra buraya düzenli olarak her gece gelmişim. Ardından iki gecede bir. Son zamanlarda haftada üç ya da dört kez gelmeye başlamış-

tım. Bektan bir gün geçirdiğimde ya da Jonah'ı çok zlediğimde buraya geliyordum.

Jonah'ın kişiye özgü olarak tasarlanmış cam eserleri çoktan gitmişi; hepsi satılmıştı ve artık yüzlerce farklı insanın evinde yaşıyorlardı. L şeklindeki galerinin uzun kenarı artık heykellerle, gelecek vaat eden bazı yerel sanatçıların eserleriyle kaplıydı. Onlara göz ucuyla bile bakmadım. Köşeyi dönüp L'nin kısa kenarına geçtim. Burada kalıcı bir demirbaş olan Jonah'ın enstalasyonu, ilerideki duvarda bir gelgit dalgası gibi yükseliyordu. Her zaman parlak ve canlı olan güneş, her an hareket etmeye hazır görünen dalgaların ve deniz yaşamının üzerine vuruyordu.

Karşısındaki bankta her zamanki yerime oturup sırtımı duvara yasladım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Jonah'ın cam enstalasyonunu inceledim. Eseri mükemmeldi. Kusursuzdu. Tıpkı Jonah'ın, zihnimde canlandığı gibiydi; üzerinde yürüdüğü toprağa tapan küçük kardeşine hiçbir yanlış yapamayacak olan idol abi.

Bu mükemmellik karşısında gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Jonah burada olsaydı bunun, benim hatam olmadığını söyleyeceğini biliyordum. Kacey'nin kendi kararlarını verebilecek bir yetişkin olduğunu söyledi.

Bazen ona inanırdım. Bazen galeri benim sığınağım, huzur bulduğum camdan bir katedral olurdu. Kacey'nin, Jonah'ın cam kâğıt ağırlıklarında keşfettiği huzurun aynısı.

Bazen.

Bu gece huzur yoktu. Kardeşime bir söz vermiştim ve tutamamıştım.

Gözlerimi açıp kendimi Jonah'ın şaheserine bakmaya zorladım. Gözlerimi kırpmadan bakınca parlak renkler bulanıklaştı. Denizin maviliği tavandan aşağı akarak yere yayılıyordu. Tuzun kokusunu alabiliyor, soğuk suyun tenime değdiğini hissedebiliyor ve tuzlu suyun gözlerime gözyaşı gibi battığını hissedebiliyordum. Sonu gelmeyen gözyaşlarından oluşan bir okyanus.

Bölüm 2

Kacey

“Bu şarkı *Cam Kırıkları* adlı albümümden. Adı *Deniz Feneri*. Umarım beğenirsiniz.”

Le Chacal'daki dinleyiciler alkışlayıp beğeni dolu ısıklar çalıyorlardı. Mırıltılı konuşmalar sona erdi. Bir bardakta birkaç buz şıngırdadı ve ardından küçük caz kulübü sessizliğe büründü. Bekliyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse seyircinin şarkıyı beğenip beğenmemesi umurunda bile değildi. Sadece söylemem gereken bir şey gibi gelmişti. Ben daha çok *bu şarkı benim albümümden* kısmına inanıyordum.

Benim albümüm. Kahrolası önemli bir mesele. Ben ve *albümüm*. Sanki bir deftere karaladığım ve biraz müzikle harmanladığım on iki şarkı yerine, ambalajlı bir CD ya da dijital kayıt gibi somut bir nesneymişçesine. Şarkılarımı sahnede satıyor ve buna albüm diyordum. İnsanlar kulübe girmek için para ödüyor, ben de payımı alıyordum. Dört farklı kulüpte, haftada dört gece. Hem de o dört kulübü tıklım tıklım doldurduğum için iyi para kazanıyordum. Rutine bağlı kalmaya yetecek kadar iyiydi. Artık *benim* bir rutinim vardı.

Gitarımı ayarlarken az kalsın mikrofon ayaklığını deviriyordum. Zemin oturduğum taburenin altında ağır ağır dönüyor ve sahne ışıkları canımı acıtıyordu. Büyük, bulanık ışık lekeleri gözlerimi yakıyordu. Uzaktaki seyirciler bulanık yüzlerden ibaretti. Gözlerimi kapattım. Zaten görmeme gerek yoktu. Parmaklarım perdeyi buldu, sağ elim tellere vurmaya başlayınca ortaya bir şarkı çıktı.

Rutin.

Vücudum ne yapması gerektiğini biliyordu ve ne kadar sarhoş olursam olayım, bunu hiç unutmuyor gibiydi. Kas hafızası ya da belki daha fazlası. Belki de bir şarkı içinizde bu kadar derinde yaşadığınızda sizin bir parçanız haline geliyordu. Her notaya bastım ve *Deniz Feneri*'nin her kelimesini nefes alır gibi düşünmeden söyledim.

Perdeler. Teller. Tıngırtı. Şarkı. Nefes. Haftada dört gece. Çarşamba'dan cumartesiye.

"Çalışma programımızın aynı olması çok komik," dedi. "Çarşamba'dan cumartesi gecelerine."

"O günleri ben istedim," diye itiraf etim. "En iyi vardiya onlar."

Jonah gülümsedi. "Öyleler."

Göğsüm daraldı ve gözyaşlarım kapattığım gözlerimi yaktı.

Altı ay geçtikten sonra, onun bana sinsice yaklaşmasına alışmış olmam gerekirdi. Küçük sohbet kesitleri. Ufak anı kırıntıları.

Minik anlar.

Jonah.

Ağlamaya başlamıştım ama seyirciler buna bayılıyordu. Bunu bekliyorlardı. Gözyaşları gösterinin bir parçasıydı. Bana *La Fille Submergée* diyorlardı. Boğulan Kız.

Şarkıyı bozmadan güçlendirecek kadar çok ağladım. En azından cumartesi gecesine sahne aldığım *Bon Bon*'un tuvaletindeki bir kız böyle söylemişti. Gözyaşlarını ve keskin solukları *deneyimin* bir parçası haline getiriyormuşum.

Beni şarkı söylerken dinlediğinde bir *deneyim* yaşamış.

Bu ne boktan bir rezillik, demek istemiştım ona. *Jonah öldü ve ben bunu bir deneyime dönüştürüyorum.*

Şarkıyı bitirdiğimde alkışlar, mırıldandığım *teşekkürleri* bastırdı. Tabureden kayıp dikkatlice sahneden indim, gösteri sonrası kokteylim için fazlasıyla hazırdım.

"Bu gece çok iyiydin, tatlım," dedi Big E ben, köşede bana ayrılan yere otururken. Barmenin kızıl-sarı sakalları kısa kesilmişti. Kafası ise mükemmel bir şekilde tıraş edilmişti. Gerçek adı Mike Budny'ydi ama herkes ona Big Easy' ya da Big E derdi. Bana Vegas'taki *Pony Club* koruması Hugo'yu hatırlatıyordu; dışarıdan iri ve korkutucu ama özünde aşırı duygusal.

"Ne zaman arkadaşlarından birini seni dinlemeye davet edeceksin?" diye sordu. "Ya da aileni?"

Le Chacal'da çalıştığım her gece Big E, benden bazı kişisel bilgiler ko-parmaya çalışırdı. Benim için endişelendiğini açıkça belli ediyor ve geçmişimle ilgili bir ipucu bulmaya çalışmaktan asla vazgeçmiyordu.

"Yine mi üçüncü derece?" Gözlerimi kısarak ona baktım. Arkasındaki ışıklı, içki rafı gözlerimi alıyordu. "Sana Sherlock demeliyim."

* New Orleans için kullanılan bir takma isim. (ç.n.)

“Bana zaten Sherlock diyorsun,” dedi sessizce. “Sadece hiç hatırlamıyorsun.”

Kahkaha atıp içkimi yudumladım. “Ailem meşgul.” Kelimelerim birbirine dolanıyordu. “Hem sen benim arkadaşımsın.” Ona karşı zayıf ama muzip bir gülümseme takındım. “Her zaman beni dinliyorsun. Daha ne isteyebilirim ki?”

“Çok fazlasını, tatlım,” diye yanıtladı Big E kasvetli bir şekilde. “Çok fazlasına ihtiyacın var. Yardıma ihtiyacın var.”

Yardım.

Tüm o meraklı ve pek de nazik olmayan girişimlerine rağmen bu kelimeyi daha önce hiç söylememişti. Vega’stan taşınıp kendimi herkesten soyutladığımdan beri duymamıştım.

Yardıma ihtiyacım var.

Burnumu çekip viskimi yudumladım ve bardağı barın öbür ucundan ona doğru ittim. “Bana yardım etmek istiyorsan bir tane daha doldur.”

“Son bir tane,” dedi Big E, bardağıma bir parça viski doldururken. “Senden vazgeçmeyeceğim, Kacey.”

Yapmacık bir tavırla kadehimi havaya kaldırdım ve bir yudum aldım. Dişlerim acı verici bir şekilde bardağın kenarına çarparak sergilemeye çalıştığım, ‘*Ben her boku yoluna koydum, çok teşekkür ederim,*’ havasını mahvetti.

“Ahh. Siktir.”

“İyi misin?” diye sordu solumdan gelen bir ses. Genç, yakışıklı, kolları dövme ve saçları arkaya taranmış bir adam yanımdaki tabureye oturmuştu. “Bu acı verici gibiydi.”

“Tüm dişlerim sağlam,” diye mırıldandım içkimi yudumlarken.

“Sevindim,” dedi adam. “Çok güzel bir gülüşün var.”

Alayla homurdandım. “Öyle mi?”

“Aslında emin değilim,” diye cevap verdi adam. “Boğulan Kız gülümsemez ama bunu değiştirmek için bir şansım olsun isterim.” Adam zafer gülümsemesini takınarak elini uzattı. “Ben Jesse.”

“Kacey.” Elini sıktım, sonra geri çekmeye çalıştım ama elini sıkıca sarmıştı.

“Dövmene bayıldım,” dedi omzu açık bluzumun bol kolu boyunca ilerleyen dikenli sarmaşıkları incelerken.

“Hikâyesini hatırlamıyorum,” diye yalan söyledim ve elimi geri çektim.

Big E, beyaz bir bezle bardağı temizlerken bizi izliyordu. Erkekler sık sık bana asılırdı. Benimle eve gitmek, hatta beni bir randevuya çıkarmak

gibi bir şansları yoktu ama denemelerine izin veriyordum. Onların kötü tavlama cümlelerini hatta beni tanımaya yönelik samimi girişimlerini dinlemek bana başka bir zamanı hatırlatıyordu. Başka bir kızı. Gülüp flört eden ve Jesse gibi bir adamla yatağa atlayan bir kızı.

Jonah'tan önce olduğum kız.

Şimdi ise içi bomboş kalmış bir enkaza dönüşmüştüm ve bir erkek tarafından dokunulma fikri beni tiksindiriyordu. Yine de bazen bana içki ısmarlıyorlardı. Özellikle son zamanlarda Big E, kokteyl kotam konusunda saçma sapan davrandığı için koltuğumda biraz daha dik oturup Jesse'ye dudaklarımı hafifçe bükerek gülümsedim. Güzel kaslı ön kollarını kaplayan dövmelerle ilgileniyormuş gibi yaptım ve birkaç dakika içinde önümde taze bir içki dururken dövmelerimizi karşılaştırmaya başladık. Zil zurna sarhoştum ve çok ama çok dikkatsizdim.

Jesse'ye orta ve yüzükparmağıma dağılmış minik, siyah yıldızları gösterdim. "Bu benim ilk dövmemdi. San Diego'da yaptırdım. Pacific Beach'te." Ona orta parmağımy gösterdim. "Özellikle o parmağı seçtim. Babama kocaman bir siktir çekmek için."

"Güzelmiş."

Kolumdaki sarmaşıkların izini sürdüm. "Bu da San Diego'da bir stüdyoda yapıldı."

"Demek *hatırlıyorsun*," dedi Jesse gülerek.

"Tatlım, bir içki daha ısmarlarsan istediğin her şeyi hatırlarım."

Normalde böylesine özensiz, sahte bir flörtün muhatabı olmak midemi bulandırırđı ama sarhoş olmanın güzelliği de buydu işte; umursamamak çok daha kolaydı. Aslında tek güzelliği buydu. Parıldayan yegâne gerçek.

Jesse bana bir içki daha ısmarladı. Ben daha da sarhoş olurken askerlerin savaş yaralarını karşılaştırması gibi dövmelerimizi karşılaştırmaya devam ettik. Koyu mavi tişörtünü kaldırarak düzgün biçimli göğsünü ve karın kaslarını ortaya çıkardı. Benlerle ve çıbanlarla kaplı olsa bile fark etmezdi. Sağ kürekkemiğindeki bakır rengi *Saints* futbol kaskını bana göstermek için koltuğunda döndü.

"Bu benim ilk dövmemdi," dedi. "Canal Caddesi'ndeki *Jake's*'te yaptırdım." Gözleri dalgın dalgın benim çıplak sağ köprücük kemiğime kaydı. "Bana bir tane daha göster, Kacey." Muhtemelen baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğü bir sesle konuşmaya başlamıştı. Kahretsin, başka bir hayatta olsa kulağıya öyle gelebilirdi ve Big E, bizi uygunsuz yakınlaşmadan dolayı dışarı atana kadar kucağına tırmanırdım.

Ona ayak uydurup çenemi omzumun çıplak tenine sürttüm. “Göstere-mem,” dedim. “Üzerimden bir şey çıkarmam gerekir.”

Jesse’nin mavi gözleri parladı. “Bununla başa çıkabilirim.”

“Hımm.” Oda dönerken gözlerimi kapattım. Onu bu şekilde baştan çıkarmam hiç hoş değildi. *Durmam lazım. Ona verecek hiçbir şeyim yok.*

“Hiçbir şeyim yok,” diye mırıldandım, kelimeler viskiye bulanmış bey-nimde ağır ağır ilerleyen düşünce treninden döküldü. “Burada bir dövme olması gerekiyordu.” Tekrar çenemle çıplak omzuma dokundum. “Ama hiçbir zaman seçemedim. Teddy dövmemi yapamadan çekip gittim.”

Onun ismi ürpermeme neden oldu ve bu ismi anlamsız kelimeler deni-zinde boğmak için konuşmaya devam ettim. “Ne istediğimi bilmiyordum, o yüzden boş bıraktım. Hiçlikle bıraktım. Hiçbir şeyim yok. Çünkü ben çekip gittim. Kalmam gerekiyordu ama ben gittim.”

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Boğulan Kız şöhreti olsun ya da ol-masın, birine asılırken ağlamak çok itici bir şeydi. Jesse elini dudaklarına götürdü, o da pek ayık değildi ve nasıl devam edeceğini bilemiyordu.

“Hey, sorun yok. Ee...” Yüzünde müstehcen bir gülümseme belirdi. “Futbolu sever misin?”

Big E iri cüssesini bara yaslamıştı, gösterişli bir caz bardaki bir bar-menden çok bir motosiklet kulübündeki korumaya benziyordu. “Bu kadar yeter, dostum,” dedi Jesse’ye. “Beni anladın mı?”

Jesse başını salladı ve asık bir suratla bar taburesinden kalktı. Bana en kaliteli viskiden içirmek için yirmi dolar harcamıştı ama Big E’yle tartış-madı.

Barmen bakışlarını bana çevirdiğinde pas rengi sakalının altındaki yüz hatları yumuşadı. “Sana bir taksi çağırayım mı, tatlım?”

Başımı salladım ve, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Big E, barmene onu idare etmesini söyledikten sonra beni ve gitarımı *Le Chacal*’ın loş ortamında taşıyarak dışarıdaki kaldırıma götürdü. Bizim perşembe gecesi rutinimiz.

New Orleans gecesi serin ve esintiliydi, *Le Chacal*’ın neon tabelası tuğla dış cephesinde parlıyordu. Taksiyi beklerken kendimi toparlamaya çalış-tım ama kaldırım ayaklarımın altından kayıp duruyordu. Bir kadeh daha içsem bayılabilirdim. Bayılırsam ne olacağını merak ediyordum. Kendimi Jonah’ın limuzininin arkasında mı bulacaktım? “Beni oraya götür, Big,” diye mırıldandım. “Onun olduğu yere. Olmak istediğim tek yer orası.”

“Teddy mi?”

“Hayır.” İki yana salladığım başım duruldu. “Belki. Onu da özlüyorum. Hepsini özlüyorum. Ama ben terk ettim ve... hikâye burada bitti.”

Taksi kaldırıma yanaşırken Big E belimi sıkıca kavradı.

“Buraya Las Vegas’tan geldin, değil mi? Sanırım bir keresinde öyle demiştin.”

“Ne olmuş?”

Sorumu duymazdan gelerek taksiciye adresimi söyledi ve arka koltuğa geçmeme yardım etti. Big E’nin soğukkanlı ifadesinde hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Sarhoş halimle bile bir şeylerin peşinde olduğunu hissedebiliyordum.

“Ne yani, bundan Rufus’a mı bahsedeceksin? İşimi mi kaybedeceğim?”

“Asla,” dedi Big E. Cüssesini açık kapıya yasladı. “Ama sana söyledim, tatlım. Senden vazgeçmeyeceğim.”

Kapıyı kapatıp taksinin tavanına vurarak şoföre gitmesini söyledi. Belli belirsiz bir huzursuzluk duygusu sinirlerimde uğuldayıp beni kaşındırırken koltukta arkaya doğru yığıldım.

Fransız Mahallesi, taksi penceresinin diğer tarafında bulanık bir manzaraydı ve yerini Seventh Ward semtindeki daha koyu renklere sahip olup tüfek ev* olarak adlandırılan konutlara bırakıyordu.

Vegas kahverengiydi. Bej. Soluk sarı ve açık mavi. New Orleans ise zamanın ve hareketli tarihin renklerini taşıyordu. Kırmızı ve beyaz, pul pul kalkan boyalar. Her yer yeşildi: Yeşilimsi kahverengi nehir, yeşil bataklık, nemle yoğunlaşmış yeşil hava. Yeşil bitkiler, çalılar ve ağlayan ağaçlar.

Ön kapıma giden kısa yolda tökezleyerek yürüdüm. Anahtarı kilide sokmak üç dört kez denemek zorunda kaldım çünkü veranda karanlıktı.

Jonah’ın viski lambaları çoktan sönmüştü.

Ufacık evime girdiğimde kanepenin üzerine yığıldım, çantam ve gitarım gürültüyle yere düştü. Başımı yastıklara gömdüm ve gözlerimi kapattım.

Her yerde bir güzellik vardır, seni en çok korkutan şeylerde bile...

Nefes nefese uyandım. Kendi kanepemde uzanıyordum. Jonah’ın değil. Omuzlarımda çirkin, yeşil ve turuncu bir pike ile sehpanın üzerinde cam eserler yoktu. Duvardaki saate göre yirmi dakikadır baygındım. Beni ayıltan bir yirmi dakika. Belki de beni ayıltan Jonah’ın kulağımda yankılanan sözleriydi.

* Odaları bir giriş ya da koridor olmadan arka arkaya dizilmiş dikdörtgen ve dar cepheli daire, sıra odalı ev.

Seni en çok korkutan şeylerdeki güzellik.

Beni en çok korkutan Şey acının içeri girmesine izin vermeydi. Daha doğrusu dıŒarı çıkmasına. Zaten i imdeydi.  imde yaŒıyordu. Beni küçük parçalara ayırmaması için onu derinlerde tutmalı, boğmalıydım.

Gece içkimi hazırlamak için mutfağa gittim. Tüfek ev, isabetli bir isimdi: Eskiden bir av tüfeğiyle  n kapıdan niŒan alıp arka kapıya kadar ateŒ edebilirmiŒsiniz. Küçük evimdeki her oda bir sıra halinde dizilmiŒti: Oturma odası, mutfak, yatak odası ve banyo. Arka verandaya kadar düz bir  izgi. Basit bir rota, kolaylıkla tökezleye tökezleye geçilebilir. Haftanın her günü, her saat sarhoŒ olan birinin evi için önemli ayrıntılar.

 inde yiyecekten çok ŐiŒe olan dolaplardan birini açtım. Gece i kim buz üzerine votka ve biraz da suyd . Bardağı yatak odama götürdüm.

Evimin geri kalanı gibi yatak odası da ikinci el mobilyalarla doluydu. Vegas'tan New Orleans'a ilk ka tığımda bahçe satıŒlarından topladığım parçalarla. Ev ve bahçe programlarında hep övülen "salaŒ Şık" bir havası vardı ama benimki Şık olmaktan çok salaŒtı.

Oturmak ve bazen de yatak odasına gidemediğimde üzerinde uyumak için bir kanepeye ihtiyacım vardı ve ben de bir kanepa aldım. Turuncu. Bir sandalyeye ihtiyacım vardı, ben de bir sandalye aldım. Maviydi. Parke zeminin üzerindeki halı rengarenkti. Evimin dıŒ cephesi bile deniz yeŒiline boyanmıŒtı, gök mavisi süslemeleri ve bordo bir kapısı vardı. Şehrin geri kalanı gibi burası da rengarenkti. Bir yer hariç.

Ayak sürüyerek yatak odasına girdim ve komodinin üzerindeki küçük lambayı yaktım. Yatak  rt m beyazdı, Jonah'ın benim için yaptığı evren küresi tam ortasına yerleŒtirilmiŒti.  ıltılı siyah, mavi ve parlayan yıldızlardan oluŒan karanlık bir top. Beyaz bir evrenin merkezinde beni içine çeken bir kara delik. Küre soluk sarı lamba ıŒıđını emiyordu. Ortasındaki gezegen kırmızı yeŒil parıldıyordu.

"Bu gece güzel bir geceydi," dedim ayakkabılarımı çıkarırken. Dengemi kaybettim ama bileğime biraz votka döktükten sonra tekrar toparlandım. "BahŒiŒlerle birlikte dört yüz dolar. Mekân tıklım tıklımdı. G rmen lazımdı."

Banyoda kokteylimi lavaboya koyup tuvaleti kullandım, sonra da ellerimi yıkadım. Bardaktaki yansımam; akımıŒ rimel, karmakarıŒık sa lar ve soluk tenle korkunç bir karmaŒaydı.

Jonah seni tanımakta zorlanırdı.

Küçük, zayıf bir d Œ nce d n Œt đ m Şeyden nefret eden bir yerden

seslendi. İnatçı, korumacı bir içgüdü beni sarhoşluğumdan kurtarmaya çalışıyordu. Hiçbir zaman işe yaramazdı.

“Jonah beni *her yerde* tanır,” diye tersledim ve içkimi lavabodan kaptım. Yatak odasına geri dönerken içkimi kafaya diktim. Bardağı komodinin üzerine koyduğumda buz küpleri şingirdadı. Alkol bugün, bu gece, son birkaç ayın tüm günü ve gecelerinde tükettiğim diğer her şeyle birlikte soğuk soğuk içime süzüldü.

Oda artık daha hızlı dönüyordu. Alkolün beni hızla uykuya daldıracağı ve gördüğüm rüyaların uyandığımda kavrayamayacağım kadar belirsiz olacağı tatlı noktaya ulaşmıştı.

Çekmecedeki matarada sabaha ya da ne kadar geç uyuduğuma bağlı olarak öğleden sonraya başlamama yetecek kadar alkol olmasına dikkat ediyordum. Bir partide ya da bir konserden sonra kafayı bulmak kolaydı. Bilirdim, *Rapid Confession*’ın her konserinden sonra bunu yapardım. Ancak sürekli sarhoş kalıp yine de işlevlerini yerine getirebilmenin ardında bir bilim yatıyordu.

Sayılır.

İşlevimi yerine getiriyor *sayılırdım*. Ayık kalmayı gerektirmeyen işlerde çalışıyordum. Rutinime bağlı kalıyordum; bunun bir parçası da gece içkimi yudumlamak, sabah mataramı kontrol etmek ve Jonah’a günümü anlatmak için kürenin yanına kıvrılmaktı.

Yatağa uzandığımda vücudum sanki binlerce kilo ağırlığındaydı. Ağrıyan başımı beyaz yorganın üzerine koydum ve bedenimi kürenin etrafında kıvırdım. Dizlerimi yukarı kaldırdım, kollarımı kavuşturdum, evreni göğsüme doğru çekip kalbime yasladım.

“Rufus, mekânın sahibi... beni *Le Chacal*’da haftada birden fazla görmek istediklerini söyledi. Söylentiler yayılmış. Ama benim bir rutinim var, değil mi? Dört gece, dört farklı kulüp. Herhangi bir mekâna çok fazla bağlanmak yok.” Utancımdan bir an gözlerimi kapadım. “Ama daha fazla yapamam. Bu şekilde devam edemem. Bu beni öldürüyor. Bırakmak zorundayım, değil mi? Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Bana yardım et, Jonah.

“Big Easy... sana ondan bahsetmiştim, değil mi?” Burnumu çekip koluma sildim. “*Le Chacal*’da barmen. Hatırladın mı? Ona bazen Sherlock diyorum çünkü sürekli benim hakkımda bir şeyler öğrenmeye çalışıyor. Arkadaşlarım ya da ailem hakkında sorular soruyor. Benim için endişeleniyor. Nereden geldiğimi ya da kimi... kimi arayacağını bilmek istiyor.

Birini aramak istiyor. İstedğini biliyorum. Yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyor.”

Kelimeleri yüksek sesle duymak ve onları diğer her şeyle birlikte içime atmayı denemek için gözlerimi kapattım.

“Arayacak kimse yok. Bu sadece onları endişelendirir. Ya da hayatlarını mahveder.”

Ne kadar saçma. Henry, Teddy ve Beverly muhtemelen zaten endişeleniyorlardı.

Gözlerimi küreye çevirdim. Her zamanki gibi kendimi içine çekiliyor gibi hissettim, yıldız tozunun karanlık boşluklarında ve yalnız gezegeni çevreleyen parlak ışık girdaplarında kayboldum. Orada Jonah’ı aradım. Gözyaşlarım öylece dökülürken küreyi kollarımda daha sıkı tuttum.

Sonu gelmeyen gözyaşlarım.

“Çok özür dilerim,” diye fısıldadım, sesim boğuk boğuk çıkıyordu. “Terk ettim. Anneni... ve Teddy’yi. Bunu yapmak istememiştim. Kimse terk etmemeli, bunu biliyorum. Bunu herkesten iyi bilmem gerekirdi. Ama kalamadım. Ve çok üzgünüm. Gittiğim ve seni hayal kırıklığına uğrattığım için. Ben boğulan kızım. Boğuluyorum, Jonah. Sana ihtiyacım var. Lütfen geri dön...”

Kederimi zapt etmek için harcadığım çabadan dolayı midem sıkışıyor, ona yenik düşersem olacaklardan korkuyordum.

Küreye sıkıca sarıldım ve rutinimin son adımını tamamladım. Her gece küreyi tutup Jonah’ın geri dönmesi için yalvarıyordum, gözyaşlarım patlamaya hazır bir barajdan sızar gibi gözlerimden akıyordu. İçki beni yüzeyin çok altındaki karanlık derinliklere sürükleyene kadar ağlayıp yakardım.

Her gece, derin karanlığa son bir düşünceyle sesleniyordum: *Bana geri dön.*

Ve karanlık beni tüketmeden hemen önce, bir fısıltı bana karşılık verdi: *Meleğim, bırak gideyim...*

Bölüm 3

Theo

Cuma öğleden sonra *Vegas Ink* küçücük bir yerin dolabileceği kadar doluydu. Zelda, Edgar ve ben durmadan çalışıyorduk, iğnelerimizin vızıltısı elektronik müzikle yarışıyordu; cuma günü müzik seçme sırası Zelda'daydı.

Vivian danışmaya bakıyor, telefonlara cevap veriyor ve gelenler için randevu ayarlıyordu. Las Vegas dövme stüdyolarına doymuştu. Geri çevrilenlerin çoğu muhtemelen başka bir yere gidecekti.

“Bu hafta sonu için bir planın var mı T?” diye sordu Edgar ikimiz de müşteri arasındayken.

“Ateşli bir randevun var mı?” diye sordu Zelda çalışma alanından. Sözcükler keskindi ama omuzlarındaki kambur, dilimin ucundaki yalanın tereddüt etmesine neden oldu. Işıl ışıl parlayan yeşil gözlerinin ardında, benimkilere garip bir şekilde tanıdık gelen bir acı parıltısı görebiliyordum.

“Önemli bir şey yok,” dediğimi duydum. “Yapacak çok işim var.”

“Pazar günü yarışa gel.” Red Bull’unu bitirip tenekeyi ezdi ve çöp kutusuna fırlattı. “Birkaç arkadaşım ATV kiralayacağız.”

“Olabilir, belki.”

“Belki.” Edgar kıs kıs güldü. “Hadi ama dostum.”

“Haftaya üç vizem var,” dedim, siyah beyaz damalı zeminde danışmanın arkasındaki tuvalete doğru ilerlerken. Yanından geçerken Zelda’ya başımı salladım.

Üzgünüm, *Z. Sıfırı tüketiyorum.*

Ellerimi yıkadıktan sonra kot pantolonuma silmek zorunda kaldım. “Viv, kâğıt havlumuz bitmiş,” diye seslendim tuvaletten çıkarken. Telefonla konuşuyordu ve bana sadece çenesini kaldırmakla yetindi. Tam yürümeye başlamıştım ki ses sistemindeki müzik kısıldı. Sessiz ritmin üzerinde Viv’in, “Teddy mi? Hayır, burada Teddy adında biri yok,” dediğini duydum.

Duyduğum isimle sırtımdan vurulmuşa döndüm. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarparak arkamı döndüm ve Vivian telefonu yerine koyarken, “Hayır,” diye bağırdım. “Viv, yapma...”

Koşarak gidip ahizeyi afallamış ellerinden çektim. Kulağıma götürüp

aceleyle, “Alo? Sakın kapatma,” dedim. Kulaklarım Kacey’nin gür ve berak, hafif çakıllı sesini duymaya hazırlanırken alev aldı.

“Teddy ile mi görüşüyorum?”

Bir erkek sesiydi. Göğsümü hayal kırıklığı kapladı.

“Evet, benim,” diyerek cevap verdim Viv’in kalkık kaşlarına arkamı dönerek. “Kimsiniz?”

“Adım Mike Budny. Dinle, bu biraz zor bir soru olabilir ama Kacey Dawson adında bir kız tanıyor musun?”

Donup kaldım. *Ölmüş.*

“Evet,” dedim. “Evet, onu tanıyorum. Kardeşimin kız arkadaşıydı.”

“Şükürler olsun,” diye soludu adam. “Bütün gün Vegas’ta Teddy adında bir dövme ciyi aramak için şehirlerarası ya tutarsa araması yaptım. Vegas’ta kaç tane dövme stüdyosu olduğu hakkında bir *fikrin* var mı?”

Telefonu sıktım. “Beni buldun. Neler oluyor?”

O ölmüş.

“Evet, baksana, ailesini tanıyor musun? Ya da bir arkadaşını? Ona yardım edebilecek birini?”

“Ben,” dedim, hak iddia eder gibi. “Ben arkadaşım. Nerede o?”

“New Orleans’ta. *Le Chacal* adlı bir kulüpte barmenlik yapıyorum. Her perşembe gecesi burada şarkı söylüyor. Anladın mı hepsini?”

“Evet, evet.” Vivian’ın masasında kâğıt kalem ararken, beklemeye alınan diğer üç telefon için yaptığı çılgınca hareketleri görmezden geldim. “New Orleans. *Chacal*. Perşembe geceleri.” Sanki Kacey’yi bulduktan sonra nerede olduğunu unutabilirmişim gibi aptalca kelimeleri karaladım.

“O nasıl?” diye sordum, aynı anda barmen de, “Ne kadar çabuk gelebilirsin?” dedi.

Göğsümdeki panik alevlenip daha da şiddetlendi. “Hemen. Gerekirse yarın. Neden? Sorun ne? O iyi mi?”

“Hayır, dostum.” İçini çekerek verdiği nefes rahatlama ile yılgınlık arasında bir yerdeydi. “Lanet olsun ki iyi olmaktan çok uzak.”

Mike’la telefonu kapattığımda kendimi hayatının en önemli yarışının başlangıcındaki bir koşucu gibi hissediyordum. Vivian bana bağırıp çağırıyordu ama onu güçlükle duyuyordum. Kacey’ye olabildiğince çabuk ulaşmak için yapmam gerekenlerin zihnimde bir listesini çıkarırken kalbim küt küt atıyor ve midem bulanıyordu.

New Orleans’ta.

Ölümüne içmek için ülkenin öbür ucuna gitmişti.

“Gitmeliyim,” dedim siyah ceketimi askılıktan kaparken. “Diğer randevularımı iptal et.”

Vivian bakakaldı. “İptal mi... Nereye *gidiyorsun?*”

Kapıya doğru yürüdüm. “Benim için Gus’ı ara. Ona birkaç günlüğüne şehirden ayrılmam gerektiğini söyle. Ailevi bir acil durum.”

“Birkaç gün mü? Gus kafayı yiyecek. Seni kovar.”

“Sadece ara onu Viv, tamam mı?” Cevap beklemeden ön kapıdan çıktım.

Kamyonetime koşup Vegas sokaklarında hızla sürdüm, hayal kırıklığı ve rahatlamayı bir arada yaşıyordum. Onu bulduğum için bir bebek gibi ağlamak isterken her kırmızı ışıktaki küfrediyordum.

Mike Budny ile yaptığım konuşmanın geri kalanı kafamda yankılanıyordu: *Sürekli sarhoş... İçine kapanık, hiç arkadaşı yok... Ona Boğulan Kız diyorlar ve dostum, bu doğru. Kız boğuluyor, amına koyayım.*

Her şeyi düzeltmek için ikinci bir şansım vardı.

Bir kırmızı ışığa daha yakalandığımda avuç içimi direksiyona vurup kornaya bastım. Ses çöl havasında uğuldadı, sonra da kaybolup gitti.

Eve döndüğümde, ucuz uçak bileti aramak için dizüstü bilgisayarımı açtım. UNLV’nin öğrenim ücreti Jonah’ın bana bıraktığı paranın büyük bir kısmını yemişti ve gelecekteki stüdyomu düşünerek kalan kısmı saplantılı bir şekilde saklıyordum. New Orleans’a gidiş-dönüş peşinatsız uçak bileti birikimimin yedi yüz dolarını silip süpürecek ve bir dönüş tarihi gerektiriyordu.

Tereddüt ettim. Param vardı ama Kacey’yi New Orleans’ta gördüğümde ne olacağı ya da orada ne kadar kalacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da yalnız dönüp dönmeyeceğim konusunda.

“Aceleci davranma,” diye mırıldandım. Tek yönlü uçuşlara bakıp bu gece kalkan ve yarın sabah 11.00’da New Orleans’a varacak bir uçak buldum. Dallas/Ft. Worth aktarmalı boktan bir seçenektir ama ellerindeki en kısa uçuştur. Hatta iki saatten az bir süre içinde kalkacaktı. Zor olacaktı ama bir gün bile beklersem kafayı yerdim.

Yatak odama koşup dolabımdan tekerlekli bir bavul çıkardım ve içine giysilerimi fırlatmaya başladım. Diğer elimde telefonum, rehberde geziniyor ve şehirden ayrılmadan önce aramam gereken kişilerin zihnimde bir listesini çıkarıyordum. Annem ve babam. Oscar. Beni kovmaması için Gus’ı bizzat aramam gerekiyordu.

“Ara” tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm ve toplanmaya devam ettim. Cevap veren ses buz gibi kesilmeme neden oldu.

Merhaba, Jonah Fletcher’i aradınız. Mesaj bırakın, sizi arayacağım. İyi günler.

Otomatik mesaj posta kutusunun dolu olduğunu söylüyordu.

Ailem, sesini duyabilmemiz için Jonah'ın telefon hizmetini kullanmaya devam etmekte diretmişti. Posta kutusu eski arkadaşlarından gelen veda mesajları ya da onu ne kadar özlediklerini anlatan mesajlarla doluydu.

İçgüdülerim beni Jonah'ın numarasını aramaya itmişti. Jonah varken kendimi daha sakin, daima lanet derecede yoğun duygularımın yarattığı stresten daha az etkilenmiş hissediyordum.

Elimdeki telefona baktım.

Görüşüm bulanıklaştı ve tekrar netleşene kadar öfkeyle gözlerimi kırptım. Bir hışımla toplanmaya devam ettim.

Onu buldum kardeşim, dedim Jonah'a, bavula bir kot pantolon atarken inancımın gücü beni yüksek sesle konuşmaya zorladı. "Onu buldum ve güvende olduğundan emin olacağım. Bir daha başarısız olmayacağım, söz veriyorum."

Aileme gerçeğin üstü örtülmüş bir versiyonunu anlattım: Ortak bir arkadaşımız Kacey hakkında benimle iletişime geçti. Beni görmek istemiş. Bu gece gidiyorum.

"Bu gece mi?" diye haykırdı annem. "Bu acele niye? O iyi mi?"

"O iyi, anne. Son dakika uçuşları çok ucuz," diye yalan söyledim.

"Okul ne olacak?" diye sordu babam çalışma odasından. "Gelecek hafta vizelerin yok mu?"

Sikeyim.

Bavuluma bir tişört fırlattım. O sınavları kaçırsam muhtemelen dersleri baştan almak ve tekrar para ödemek zorunda kalacaktım. "Evet," diye cevap verdim beklemeden. "Profesörlerime e-posta gönderip acil bir durum olduğunu söylerim. Yeniden tarih belirlememe izin verirler."

"Emin misin?" diye sordu babam. "Son hatırladığım kadarıyla üniversite sınavları ciddi bir meseleydi. Onları öylece ekemezsin..."

O nutuk atmaya devam ederken ben de banyoya gidip tıraş takımımı toplayarak saçma sapan sözler mırıldandım. Sonunda tiksinti dolu bir homurtuyla telefonu kapattı.

"Kacey'ye onu sevdiğimizi söyle," dedi annem. "Ona neden gittiğini anladığımı söyle. Tamam mı?"

O anlıyor olabilirdi ama ben anlamıyordum. McCarran Havaalanı'na giderken, endişem yerini öfkeye bırakı; lanet olası cevapları istiyordum. Ancak kapıya vardığımda öfkem sönmüş, yerini Kacey'yi tekrar göreğim gerçeğine bırakmıştı. Yakında. Yarın.

Boğulan Kız.

Saçlarının dağınık bir perde gibi yüzüne düştüğünü, gözlerinden siyah rimel aktığını, elinde gitar yerine bir şişe içki tuttuğunu hayal ettim.

Koltuğuma yığılıp ayaklarımı bavulumun üzerine koydum ve onu ne-

yin uçuruma ittiğini merak ettim. Jonah'ın cenazesinden sonra berbat bir haldeydi ama o zaman hepimiz enkaz olmuştuk. Etrafta zombi gibi dolaşıyorduk, sersemlemiş ve paramparça olmuştuk. Aylar öncesinden ölümün yaklaştığını biliyorduk. Her şeye rağmen zamanı geldiğinde acımasız bir sürpriz gibiydi. İstedığınız kadar o güne hazırlanın. Yine de hiçbir şey sizi *o güne* hazırlayamıyordu.

Kacey ile Jonah'ın küllerini savurmak için çöle gittiğimiz gece, Kacey uçup gitmeye hazır görünüyordu. Rüzgâr Jonah'ın kalıntılarını kapkara gökyüzüne savururken, elini uzatıp sözcüklerin ağzımdan dökülmesine izin verdim: “Burada kal.”

Vegas'ta kalmasını istiyordum ve ona yardım edeceğimi göstermek için elimi uzattım.

“*Bana yardım et,*” demiş de olabilirdim.

Bana yardım et ve burada kal.

Benimle kal.

“Kalacağım,” demişti. Ben de ona inanmıştım.

Ancak o geceden sonra onu pek görmemiştim. Kederimle başa çıkmaya çalışıyordum ama Kacey'ye olan gerçek duygularım yoluma çıkmaya devam ediyordu. Vücudunuzun her zerresiyle bir gün sizin için bu kadar derin duygular hissetmesini dilediğiniz bir kadını, sevgilisini kaybettiği için nasıl teselli edebilirdiniz?

Sevgilisinin benim kardeşim olduğu gerçeği, bu berbat duygu karmaşasını ihtiyacım olmayan ya da istemediğim bir hale sokuyordu.

Bir gece işten sonra dairesine uğradığımda onu şarkı yazarken bulmuştum. Kanepede gitarıyla oturuyordu, yanında bir defter açıktı. “Kelimeler içimden *akıp gidiyor*, Teddy,” demişti.

Ama sesinin nasıl titrediğini ve gözlerinin nasıl parladığını fark etmem gerekirdi. Heyecan ya da sevinçten değil. Ölümüne korktuğunuzda ve bu korku sinirlerinizi bir elektrik santrali gibi aydınlattığında baktığınız gibi.

İki hafta sonra gitmişti ve bana sadece basit bir gerçeği bırakmıştı: Ona ihtiyacım vardı. Belki de onun bana olduğundan daha fazla.

Bölüm 4

Theo

Vegas ne kadar kahverengiyse New Orleans da o kadar yeşil ve eski bir şehirdi. Nisan ayında sıcaklık fena değildi ama hava aşırı nemliydi.

Kiralık arabamdaki GPS beni Fransız Mahallesi'ne ve *Le Chacal* kulübüne götürüyordu. Öğlen olmak üzereydi. Mike altıya kadar orada olmayacağını ve benimle yüz yüze görüşene kadar Kacey'nin ev adresini ya da diğer kişisel bilgilerini vermeyeceğini söylemişti. Beni deli gibi sabırsızlandırırsa da bu tedbiri takdir ediyordum.

Fransız Mahallesi'nin kenarındaki küçük bir otele yerleştim ve sıkışık bir uçakta geçirdiğim uykusuz gecenin yorgunluğunu atmak için biraz kestirdim. Bir kafede hızlıca bir şeyler atıştırdıktan sonra Canal Caddesi'nde bir aşağı bir yukarı yürüyüp insanları inceledim. Yanından geçtiğim her sarı saçlı kadın kalbimi yerinden çıkarıyordu. Hiçbiri Kacey değildi.

Le Chacal'a saat altıda geri dönene kadar zaman akıp gitmişti. Küçük, loş bir kulüptü ve ön girişinde pembe yeşil neonlarla karikatürize edilmiş bir çakal asılıydı. Sol tarafta küçük bir sahne alanı vardı, ince ahşap sandalyeler ve masalar sahneye dönüktü. Sağ arka köşeye sıkışmış olan barda pas rengi sakallı iri bir adam geceye hazırlık yapıyordu. Arkadan aydınlatılmış bardak rafları mekânı en iyi şekilde aydınlatıyordu. Bir ses sisteminden caza benzer bir şarkı çalıyordu. Birkaç müşteri çoktan gelmiş, kısık sesle sohbet ederek içkilerini yudumluyordu.

Bara doğru bir adım attım. "Mike Budny?"

İri yarı adam beni süzdü. "Evet?"

Elimi uzattım. "Theo Fletcher. Teddy."

Elimi sıktıktan sonra iki avucunu da barın üzerine koyarken yüz ifadesi gergindi. "Bana Big E de. Herkes öyle der."

"Tabii."

"Buraya çabuk gelmek konusunda şaka yapmıyormuşsun," dedi. "Yine de tüm hikâyeyi öğrenmeden onun kişisel bilgilerini veremem. Vegas'tan ayrılıp her gece kendini içkiye vermesinin sebebi sen misin?"

"Hayır," diyerek cevap verdim. "Kardeşim Jonah'tı. Kacey onun kız arkadaşısıydı ve çok yakınlardı. Ama o..."

“Onu terk mi etti?”

Kahretsin, sosyal hayatıma ara vermemin faydalarından biri de bu durumu altı aydır kimseye açıklamak zorunda kalmamış olmamdı. “Öldü,” dedim göğsüm sıkışarak.

Big E başını salladı. “Bunu duyduğuma üzüldüm, dostum. Ama bu birçok şeyi açıklıyor. Şarkılarında bunu duyabiliyorum, biliyor musun?”

“Eminim öyledir.”

Sakalını ovuşturarak iç çekti. “Bira?”

“Olur.”

Barmen koyu renkli iki şişe biranın kapağını açtı ve birini bana uzattı. Benimkiyle tokuşturduktan sonra ikimiz de içtik. Soğuk, acı biradan sanki ağzımdan dökülen *o öldü*, kelimelerini temizleyebilecekmişim gibi büyük bir yudum aldım.

“Peki planın nedir, Theo?”

“Onu görmek. Ona yardım etmek. Neye ihtiyacı varsa.”

Big E birasını yudumlarırken başını sallamaya devam etti. Umursamaz tavrı beni rahatsız etmeye başlamıştı.

“Bak, dostum,” dedim. “Şu anda bu dünyada umurumda olan tek şey -kelimenin tam anlamıyla umurumda olan tek şey- onun iyi olduğundan emin olmak. Sen aradın. Ben de geldim. Şimdi bana nerede olduğunu söyle.”

İri adam beni bir kez daha süzdü, ardından birasını bitirip şeyi masaya bıraktı. “Cumartesi geceleri Baronne Caddesi’ndeki *Bon Bon*’da çalışıyor. Etrafta el ilanları görebilirsin. Sahnesi dokuzda başlıyor.”

“Teşekkür ederim.” Kendi biramı bitirdikten sonra cüzdanıma uzandım.

“Benden,” dedi Big E elini tekrar uzatırken. “Burada olmana sevindim, Theo.”

Elini sertçe sıktım. Adam gerçekten endişeliydi ve o aramasaydı Wynn Galeri’nde oturmuş Jonah’tan bininci kez özür diliyor olacaktım. “Beni aradığın için teşekkürler, dostum.”

Ve kahrolası hayatımı kurtardığın için.

Bon Bon, Le Chacal’dan daha büyüktü ve çok daha kalabalıktı. Oraya kıskançlıkla koruduğum iki kişilik bir köşe locası kapacak kadar erken gitmiştim. İki kez kadınlar yanıma sıkışmak istemişti, ben de iki kez yerimizin dolu olduğunu söylemiştim. Işıklar nihayet söndüğünde, bira şişemin etiketi soyulmuş ve parçalara ayrılmış haldeydi. Locadan sahneyi net bir şekilde görebiliyordum. Bir tabure ve mikrofon sehpası ışıktan bir çemberin içinde durmuş bekliyordu.

Müziğin sesi kesildi, elli kadar müşterinin sohbeti de sessizliğe büründü. Tüm gözler sahneye çevrildi. Hemen ardından o geldi. Ne bir anons ne de bir tanıtım. Birden ortaya çıktı, gitarı çoktan boynuna bağlanmıştı, uzun sarı saçları yüzünün büyük bir kısmını gizleyecek şekilde karmakarışık bir perde gibi düşüyordu.

Kacey. Kahretsin, bebeğim...

Dondum kaldım, gözlerim altı ayı sindire sindire onu süzüyordu.

Zayıf görünüyordu. Şık siyah deri bir pantolon ve omzundan sarkacak kadar büyük beden olan yırtık pırtık zeytin yeşili bir kazak giymişti. Sahnenin tek spot ışığı saçlarında ve teninde parlıyordu.

Sarhoştum.

Bunu tabureye yavaş ve dikkatli bir şekilde oturmasından, mikrofonu ayarlamasından ve gitarını bir ya da iki kez tıngırdatmasından anlamıştım.

Sonunda ağzını mikrofona götürüp hem tok hem de biraz zayıflamış sesiyle, "Merhaba, ben Kacey ve bu gece sizin için birkaç şarkı söyleyeceğim," dediğinde salon sessizleşti. Sanki herkes nefesini tutmuş gibiydi.

Ardından kalabalık alkışa boğuldu ve beni girdiğim transtan çıkardı. Hemen sonra Kacey şarkı söylemeye başladı ve ben anında başka bir transa girdim.

O ses...

Güzellik ve huzurla çevrili bir şekilde uyanmak hakkında bir şarkı söylüyordu. Yüksek sesli müzik, hiç bitmeyen bir parti ve asla üzerinden çıkaramadığı bir kostümle dolu uzun bir kâbustan sonra gözlerini açmakla ilgili.

Kıpırdamadan oturdum, gözlerim ya onu uzun uzun izlemek için açılıyor ya da sözlerini daha iyi duyabilmek için kapanıyordu. İlk şarkı yerini daha önce gelen tüm diğer öpücükleri silen bir sevgilinin öpücüğüyle ilgili bir şarkıya bıraktı. Sonraki şarkı yıldızların altında geçirilen bir gece hakkındaydı.

Grand Basin'e, arkadaşlarla yapılan bir kamp gezisine, ateşin etrafında Kacey'nin şarkılarını dinlediğim bir geceye ışınlandım. O gece içimde bir şeyler değişmişti. Bir erkek olarak kim olduğumu dehşet verici bir şekilde değiştiren bir şey. O gece beni mahvetmişti. Ya da beni kurtarmıştı. Hangisi olduğunu bilmiyordum.

Şarkıdan şarkıya Kacey'nin Jonah ile geçirdiği zamanı yeniden yaşadım. Şarkı sözlerinde gizlenen ayrıntılar, duygularını keskin detaylarla ortaya çıkarıyordu. *Bir Milyon An* isimli şarkıda -Jonah'ın sağlığının kötüye gitmeye başladığı zamanı anlatıyordu- bira şişemi sıkıca kavrayıp paramparça olmasını, beni kesip parçalamasını ve acının büyüsunü bozmasını umuyordum. Duyguların yüzeye çıkmasını engellemesini.

Tanrım, lanet olsun o kadar güzel ki.

Sarhoş, darmadağınık, ıstırap ve yenilgi kokuyordu ama benim için hâlâ çok güzeldi. Sahnenin önündeki sandalyelerle masaların arasından buldozerle geçip onu yakalamak, onu bu yerden ve şarkılarında onlara verdiği kederi alkışlayan insanlardan uzaklaştırmak istedim. Ona ellerimi uzatıp bunun gerçek olduğunu, bir New Orleans caz kulübünde oturup Kacey Dawson'ı dinlerken rüya görmediğimi teyit etmek istedim.

"Bu benim son şarkım," dedi. "Adı *Deniz Feneri*."

Kacey hüznünlü akortlardan oluşan uzun bir giriş çaldı. Şarkı boyunca bu akortlar, parça parça dağılan bir gemiyi çağrıştıran, kasıtlı olarak uyumsuz notalara dönüşmüştü. Melodi boyunca Kacey'nin gözyaşları döküldü, sesi titredi ve duraksadı ama asla kesilmedi. Nefesleri tıpkı soluk soluğa kalmış biri gibi kesik bir şekilde çıkıyordu ama şarkıyı bozmuyorlardı. Gözyaşları herhangi bir söz ya da akort kadar şarkının *ta kendisiydi*.

Son nota havada asılı kaldıktan sonra dağıldı. Kalabalık yarım saniye sessiz kaldı, ardından küçük, karanlık kulüp baştan aşağı gürültüyle dolana kadar şiddeti giderek artan alkışlara boğuldu.

Kacey'nin yüzündeki saçları savurup yanaklarına bulaşan rimeli temizlemesini büyülenmiş bir halde izledim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı mikrofona doğru. "İyi geceler."

Taburesinden kalkıp siyah perdenin arkasında kayboldu. Etrafımdaki kalabalık normal sohbetlerine dönerken, onun sesinin ve müziğinin içimde yankılandığını hissederek locamda oturdum. Ses sisteminden bir caz parçası çalmaya başladığında düşüncelerimden sıyrıldım ve telaşla Kacey'yi bulmak için kulübü taradım.

Kahretsin, lanet yerde onu yine kaybetmiştim. Muhtemelen ben salak gibi düşüncelere dalmışken arkadan sıvışıp gitmişti. Yerimden kalkıp kalabalığın arasından sıyrılarak yüzlerini inceledim.

Onu barın ucundaki taburede gördüm. Yanındaki adam bir kokteyl peçetesine bir şeyler karalayıp barın öbür ucundan ona doğru uzatırken kokteylini yudumluyordu. Kacey muzip bir gülümsemeyle peçeteyi alıp başını salladı. Bardan ayrılırken adamın gülümsemesi umut doluydu.

Ellerimin yumruk haline geldiğini fark ettim. Kacey bir keresinde bana eski grubuyla birlikte olduğu zamanlarda geceleri sahne ekibini ya da hayranlarını yatağına götürdüğünü söylemişti. Bu alışkanlığa da mı geri dönmüştü?

Kacey hayranı giderken ona baktı, gözden kaybolana kadar bekledi ve peçeteyi lime lime etti.

Güzel.

Yumruklarımı ve nefesimi bırakıp bara doğru ilerlerken Kacey tabure-

sinden kalkıp gitarını aldı. Sendeledi, az kalsın düşüyordu. Başka bir adam onu tutunca minnettar bir gülümsemeye ona baktı. Adam kulağına bir şeyler söylemek için eğildi. Kacey başını salladı ve birçoğu kolunu ya da elini tutan, hatta ona sarılmak için uzanan insan kalabalığının arasından sıyrıldı.

Onu takip ettim, aramızdaki mesafeyi kapatan her adımda nabzım daha da hızlanıyordu. Ön kapıyı iterek dışarı çıktı ve sokağa adım attı. Artık soluk beyaz değil, parlak sarı olan saçları sokak lambasının altında alev gibi parlıyordu, sonra kapı kapanarak onu gözden kaybetmeme neden oldu.

Sikeyim.

Şimdi bir fermuar gibi üzerime kapanan kalabalığı yararak geçtim ve kapıyı itip açtım. Etrafa, hem süslü hem de eski moda görünümlü sokak lambalarıyla aydınlatılmış sokağın her iki tarafına baktım.

Gitmişti. Yine.

“Sikeyim yapacağım işi.”

Bir yön seçip kaldırımdan aşağı yürümeye başladım.

Kacey’nin sarhoşken ve gitar çantasını taşıırken uzağa gitmesi imkânsızdı. Tabii hazırda bekleyen bir taksiye atlamadıysa...

Bon Bon ile kalabalık bir kafe arasındaki bir ara sokaktan geçtim. Bir anda durdum ve arkamı döndüm.

Sırtı bana dönüktü. Sigarasını yakmaya çalışıyor, gitar kutusu yerde duruyordu. Onu korkutmak istemediğim için yavaşça yaklaştım. Nabzım boğazımda atmaya başladı. Çok yakınımıdaydı. Sadece beş adım sonra ona dokunabilirdim.

Sertçe yutkundum. “Kacey.”

İnce bedeni titreyerek yavaşça döndü. Sigarası ve çakmağı elinden düştü. Dağınık sarı saçlarının arasından bana baktı.

“Teddy?”

Büyük, güzel gözleri umutla doldu. Koyu renk kaşlarını çattı ve dudakları aynı anda hem gülümsemeye hem de gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi kıvrıldı. Rahatlamış gibi. Beni gördüğü için rahatlamıştı... ve bir anlığına, son altı aydır etrafımı saran ıstırap hafifledi.

Sonra yüz hatları sertleşti. Kollarıma atlayacakmış gibi bakmak yerine ifadesi canileşti, parlak mavi gözleri buz kesti.

“Burada olmaman gerekiyor, Theodore.” Gitar çantasını alıp beni iterek geçti. “Evine dön.”

Kacey

Alçak topuklu botlarım kaldırımda olabildiğince hızlı ilerliyordu. Gitar çantam dizlerime çarpıyor, bana çelme takmaya çalışıyordu. Onu yere atmak, arkamı dönüp Theo'ya koşmak, üzerine atlayıp kollarının arasına gömülmek istedim.

Geldin. Buradasın. Beni buldun.

Burası New Orleans'tı ama sarhoş gözlerim sadece Jonah'ın ölümünden sonraki günlerdeki Vegas'ı görüyordu. Geçmişten gelen keder yüzünden midem çalkalanıyor, likörden daha çok midemi bulandırıyor. Kollarının beni sarmasına ihtiyaç duyuyordum. Bağışlanmak için yalvarırken göğsünde ağlamaya ihtiyacım vardı.

Özür dilerim. Beni böyle gördüğün için dehşete düştün. Biliyorum. Jonah da düşerdi.

İşte o zaman utanç damarlarıma viski gibi yayıldı ve panik beni gitmek istediğim yönün tam tersine koşturdu.

Arkamda ağır ayak sesleri ve nefes nefese bir sesleniş duydum. "Kacey, dur."

Eli koluma yapıştı ve beni durdurmak için kendine çekti. Fakat hızla yanından uzaklaştım. Ondan kaçamayacağımı, kendimi kandırdığımı biliyordum ama yine de onunla mücadele ettim.

"Burada ne işin var? Beni nasıl buldun?"

"Mike beni aradı. Mike Budny."

"Big E," diye mırıldandım. Oldukça dikkatsiz bir sarhoş olsam da geçmişim hakkında takıntılı bir şekilde ketum davranmış, tüm detayları kilit altında tutmuştum. İçkiye boğulmuş beynim, Big E'ye onu Theo'ya yönlendirecek ne söylemiş olabileceğimi hatırlamaya çalıştı.

Beni bırakıp kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Senin için endişeleniyor," dedi. Üzerinde siyah bir tişört ve kot pantolon vardı. Viski rengindeki gözleri bana dik dik bakıyor, sokak lambalarının altında alev alev yanıyordu. "Artık ben de endişeleniyorum."

"Pekâlâ, yorgunum ve eve gitmek istiyorum. Bu yüzden çabuk bitirebilir misin?"

Açık kahverengi gözleri bana inanamıyormuş gibi büyüdü. “Bana söyleyeceğin tek şey bu mu? Altı ay sonra?”

“Başka ne söylememi istiyorsun? Özür dilerim mi?” Bir tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırdım. “İyi, özür dilerim. Mutlu musun?”

“Hiç mutlu değilim.”

“Ne istiyorsun, Theo?”

“Konuşmak.” Ellerini kısa siyah saçlarının arasında gezdirdi. “Tanrım. Altı ay oldu, Kacey.”

“Konuşmak.” Düşünüyormuş gibi yaptım, oysa zihnim şaşkınlıktan boşluğa dönmüştü. “Özür dilerim, Teddy. Fakat bundan başka söyleyecek bir şeyim yok.”

“Özür dilemen yeterli değil.”

Birbirimize uzun uzun baktık ve alkolün etkisiyle içimde bir yerlerde bu atışmayı kazanamayacağımı biliyordum.

“İyi,” dedim gitarımı ona uzatarak. “Hadi konuşalım.”

“Nerede?”

“Tarafsız bir yerde.”

“Ne gibi?”

Ona Seventh Ward mahallesindeki evimin adresini verdiğimde şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Telefonunun GPS’ine girdi ve *Siri* yardımsever bir şekilde ona yolu tarif etti.

“Artık taşınmam gerekecek,” diye mırıldandım.

“Ne?”

“Yok bir şey.”

Sıra sıra dizilmiş müstakil evlerin olduğu sokağıma geldik. Theo arabasını otoparka çekti. Arkasında Vegas’tan ikinci el olarak aldığım Toyota vardı. Delirmiş gibi Louisiana’ya giderken, evren yolcu koltuğunda bir kurtunun içindeki yastığın üzerinde, emniyet kemeri takılı bir şekilde duruyordu. O arabayı bir daha hiç sürmemiştim. Evim Fransız Mahallesi’nden yalnızca on sokak ötedeydi.

Ayık olduğum tek bir an dahi yokken araba kullanmanın son derece sorumsuzca olduğundan bahsetmiyordum bile.

Tanrı biliyor ya, ben sorumluluk sahibi biriyim, diye kendimle alay ettim.

Veranda lambalarım -Jonah’ın benim için yaptığı güzel viski şişesi lambaları- sönmüştü. Bu yeni mi olmuştu, yoksa şimdiye kadar fark etmemiş miydim? Lanet anahtarı kilide sokmaya uğraşırken yanaklarım yanıyordu. İçeri girdikten sonra gece içkisi yapmak için mutfaka doğru yürüdüm ve Theo’yu kapıyı kapatıp yere düşen çantamı alması için bıraktım.

Buzun üzerine votka döktüm. “Sen de ister misin? Ya da bira?”

Başını iki yana salladı. Kollarını kavuşturmuş, karanlık bakışlarını ka-

çırmadan duruyordu. Her hareketime dikkat ederek içkimi yudumladım. “Konuşmak istiyordun, değil mi?”

“Bunca yolu saçmalık dinlemek için gelmedim.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Saçmalık mı? Tek kelime bile etmedim.”

“Aynen, ben ciddiym.”

“Beni takip eden sensin.”

“İnsanlar senin için endişeleniyor, Kace,” dedi sesi biraz yumuşarken.

“Ah, o halde bu bir suçluluk yolculuğu. Bunlar için uçuş mili kazanıyor musun?”

Theo gülmedi ve gözlerini benden ayırmadı. Yanaklarım alev alev yanıyordu. İçkimi fayans kaplı mutfak tezgâhına çarptım.

“Bak, buraya gelip... beni aşağılamana ihtiyacım yok.”

Bu onu biraz şaşırtmışa benziyordu. Omuzları düştü. “Seni aşağılamak mı? Nasıl?”

“Burada *bulunarak*. Beni böyle görerek. Neden gittim sanıyorsun? Beverly’yi ya da Henry’yi incitmek için mi? Ya da seni? Hayır. Vegas’tan ayrıldım çünkü o *her yerdeydi*, Teddy. Jonah her yerdeydi ve artık buna dayanamadım.”

“Ne yani, benim için görünmez olduğunu mu sanıyorsun?”

“Sana *benim* neden gittiğimi söylüyorum.”

“Yani kaçtığını.” Yakışıklı yüzü soğukkanlıydı ama sesi acıyla doluydu.

“İyi. Kaçtım. Gece gizlice kaçtım ve bir not bıraktım. Kalabilirdim ama ne için? Hepiniz benim parçalanışımı izleyebilesiniz diye mi?” Başımı iki yana salladım, votkamı dudaklarıma götürüp uzun bir yudum aldım. “Böylesi daha iyi. Boktan bir durum ama yine de daha iyi. Uzun vadede herkes için en iyisi bu.”

“Bu seni öldürüyor.”

Bardağıma doğru homurdanarak güldüm. “Bununla başa çıkabilirim.”

“Saçmalık.”

“Bu yüzden mi geldin? Engel olmak için mi? Beni rehabilitasyona sokmak için mi?”

“Hayır.”

Başımı kaldırıp oturma odamda dikilen adamı inceledim. Kollarını kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmıştı. Bir koruma gibi. Hatta beni sarhoş bir halde sahneden indirip Jonah’ın limuzininin arkasına bindiren ve hayatımı değiştiren *Rapid Confession*’ın koruması Hugo gibi. Çok fazla anı vardı. *Anılara bağlanan çok fazla tesadüf.*

“Ee...” Parmaklarımin nasıl seçtiğini gizlemek için tezgâhın üzerinde ritim tuttum. “İçkilerimi çöpe mi atacaksın? Beni bırakmaya mı zorlayacaksın?”

“Hayır.” Benim ses tonum paniğe doğru sürüklenirken onunki sakin ve sertti.

Elimi tezgâha vurdum. “Ne o zaman? Konuşmak istedin. Hadi konuş.”

“Bekliyorum.”

“Neyi?”

Tek omzunu kaldırıp indirdi. Hepsi bu kadardı. Çok güçlü, sağlam ve ağır görünüyordu. Oturma odama kurulmuş ve hareket etmeye hiç niyeti olmayan bir kas yığını gibiydi.

“Bekliyorsun.” Ellerimi saçlarımin arasından geçirip enseme birleştirdim ve odanın dönmesini durdurmaya çalıştım. “Eh, burada *bekleyemezsin*. Çık dışarı.”

Theo hareket etmedi.

“Beni duydun mu?” dedim. “Burada kalamazsın.”

Gözünü bile kırpmadı. Nefes almadı. Donmuş görünüyordu. Düğmesi kapatılmış bir robot gibiydi.

Kollarımı indirip ellerimi kalçalarıma koydum. “Sağır mısın, Teddy? Sana çık dışarı dedim.”

Kısa bir süre sonra derin bir nefes aldı. Nefesini verirken ayağındaki botlar yere daha da gömülüyor gibiydi.

Parmağımı kapıya doğru uzattım. “Çık. Dışarı.”

Sessizlik.

İçimde başka bir şeyle harmanlanmış hüsrân artıyordu. İliklerime kadar işleyen bir gerçeklik. Kurtuluş için tek şansım.

Bana yardım et...

“Lanet olsun, çık evimden,” diye bağırdım. “Beni *yalnız* bırak.”

Yerinden kımıldamadığı için telefonuma sarıldım. Marketlerden alınabilen kullan at bir telefondur. İçinde şarkı söylediğim kulüplerin iletişim numaraları dışında hiçbir şey yoktu. Diğer telefonumu aylar önce Nevada çölüne fırlatıp atmıştım.

“Polisleri arayacağım,” dedim telefonumu önümde bir silah gibi sallayarak. “İzinsiz girdiğin için seni tutuklatacağım. Bunu mu istiyorsun?”

Kıpırdamadı. İçimde bir şeylerin çatlamaya başladığını hissediyordum. Kedere karşı diktiğim yumurta kabuğu inceliğindeki bariyerin. Ruhumun derinliklerindeki acı nehrine karşı bir setin.

“Yemin ederim, Teddy. Eğer çıkmazsan polisi arayacağım,” diye tekrar ettim titreyen sesimle.

Theo’nun çenesindeki bir kas seğirdi ama bakışları sabit kaldı.

Nefesim sıkışmaya başladı, boğazımdan aşağı inemiyordu ve ellerim o kadar kötü titriyordu ki telefonu düşürmek üzereydim. Bunun yerine Theo’ya fırlattım.

“Çık dışarı.”

Başını hafifçe eğdi, telefon kulağının hemen yanından geçip duvara çarparken irkilmedi bile.

“Ciddiyim, Teddy. *Siktir* git buradan!”

Bir yastık kapıp ona doğru fırlattım. Ayaklarının dibine düştü. İkinci yastığı fırlattığımda göğsüne çarpıp sekti. Çığlık atmaya başlamıştım, çantamı karıştırıp ona atacak bir şeyler arıyordum. Cüzdanım, bir pudra, bir tomar kâğıt mendil. Her şey ıskalıyor ya da yere düşüyordu. Sonunda histerik bir çığlıkla çantamı ona doğru fırlattım. Odanın bir ucundan diğerine savruldu, güç beni yarı yolda bıraktı. Dengemi kaybedip dizlerimin üzerine düştüm. Parkeye çarpmanın etkisiyle içim titredi ve parçalanmamak için kendime sarılarak iki büklüm oldum.

Gitmeyecek.

“Özür dilerim,” diye bağırdım. Yüzüm içimdeki nehri zapt etmenin zorluğuyla ağrıyordu. “Çok özür dilerim, Teddy. Ama lütfen git. Beni böyle görmeni istemiyorum...”

Gitmeyecek.

Asla gitmeyecek. O güçlü, sağlıklı, iyi ve gitmeyecek...

Döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydum, diz kapaklarımın altında kaydıklarını hissettim. Theo’nun botları görüşümün bulanıklığında belirdi. Konuşmaya başladığında sesi bir dağı andırıyordu.

“Burada kalacağım.” Yanımda diz çöküp başımı kaldırdı. İri elleriyle yüzümü tuttu ve saçlarımı gözlerimden çekip ona bakmamı sağladı. Sert bakışları teslim olmam için yalvarıyordu. Pes etmem için. Ama nehre atılmanın ve kederimle yüzleşmenin korkusu bana izin vermiyordu. İçmem gerekiyordu. Sarhoş *kalmalıydım* yoksa ölürdüm.

Boğulurdum.

Bunu ona söylemek için ağzımı açtım fakat dilimden bambaşka kelimeler döküldü.

“Yardıma ihtiyacım var,” diye fısıldadım. Kelimeler ağzımda buz gibiydi. Tenim ateş gibi yanıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan beni tutan parmaklarına doğru akarken kavruluyordu. Her şey canımı yakıyordu. Kelimeler hariç.

“Bana yardım et,” dedim çölde akan serin ve berrak bir suymuş gibi yutarcasına. “Lütfen. Yardım et bana.”

Theo’nun elleri yüzümü kavradı, gözleri ışıldıyordu. “Edeceğim. Buradayım ve sana yardım edeceğim.”

Ona inanmak için çaresizce gözlerine bakarken siyah tişörtünü kavrayıp ellerimin içinde büktüm. Doğruyu söylüyordu. Theo’nun güçlü, dürüst ve son derece sadık olmayan hiçbir yanı yoktu. O korkunç biyopsi sırasında

Jonah'ın elini tuttuğunda da gözlerinde aynı inancı görmüştüm. Şimdi de aynısını bana vaat ediyordu.

Ancak içkiyi bırakamazdım. Bundan sağ kurtulamazdım. Üzerine yığıldım, hıçkırı hıçkırı ağladım ama içimi boşaltamadım. Henüz olmazdı. İçme dürtüsü şiddetli ve haindi. Dişlerini içime geçirmişti ve o kadar kolay sökülüp atılamayacaktı. Yine de başlamıştım. Theo'ya sarıldığımda o da bana sıkıca sarıldı. Varlığının verdiği güven beni destekliyordu, sanki bana gücünün bir kısmını ödünç veriyordu. Birkaç dakika sonra dizlerinin üzerinden kayarak yere oturdu. Gözlerimi onun koluna sildim.

“Altı aydır her gün sarhoşum.”

Başımın tepesinde başını salladığını hissettim.

“Çok fena canım yanacak, değil mi?”

Baş sallaması güçlendi. “Belki de biriyle görüşmelisin. Bir doktorla...”

“Hayır.” Kendimi yerden kaldırdım. Theo da ayağa kalkarak sendelediğimde beni tuttu. “Bir ay önce kötü bir gece geçirip bırakmayı düşündüğümde araştırdım. Hastane rehabilitasyon programları yoksunlukla başa çıkabilmen için sana ilaç veriyor. Hiçbir şey hissetmemeni sağlayan ilaçlar.”

Kollarını tutarak ona baktım, hâlâ onun gücüne ihtiyacım vardı.

“Her şeyi hissetmek zorundayım, öyle değil mi? Bütün mesele hissetmek. Çünkü vücudumdan attığım tek şey içki değil.”

Başını salladı. “Bunu yapabilirsin, Kace.”

“Senin için de berbat olacak,” dedim. “Eğer izlemek için burada kalacaksan.”

“Buna dayanabilirim.”

“Peki ya işin?”

“Sorun değil.”

“Senden bunu yapmanı isteyemem...”

“*Sorun değil*, Kace,” dedi. “Hallederim.”

Sert tonu ve taşlaşmış yüz ifadesi tartışmaya yer bırakmıyordu. İki yanımı sıkıca kavrayıp topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. “Eğer eminsen.”

Yüz ifadesi yumuşadı. “Eminim. Ayrıca geç oldu. Muhtemelen biraz dinlenmeye çalışmalısın.”

“Ya sen?”

“Sen uyuduktan sonra otelden eşyalarımı alacağım. Kanepene uzanırım.”

Yatak odama gidip botlarımı tekmeleyerek çıkardım, deri pantolonumu ve kazağımı sıyırıp bol bir eşofman altı ve düz bir tişört giydim. Yatağa sürünerek girdim ve evren küresinin etrafına kıvrıldım. Gözlerim çoktan kapanmaya başlamıştı.

Theo kapı aralığında durdu. Bir an cama baktıktan sonra boğazını temizledi. “Burada bir zulan var mı?”

“Komodinin çekmecesinde,” diye mırıldandım. Uyku çoktan üzerime çökmeye başlamıştı. Kapalı gözlerimin ardında çekmecenin açılıp kapandığını duydum. Sabah içtiğim konyak matarasına el konulmuştu. Korku ve şüphe dolu bir sızı omuzlarımı sarstı, kalkıp zulayı kurtarmam için bana yalvarıyordu. Ama çok hızlı batıyordum.

“Teşekkür ederim, Teddy,” dedim. “Çok fazla şey istediğimi biliyorum. Aşırı fazla.”

Yorganı daha yukarı çekti. Parfümünün temiz kokusunu aldım. “Bu çok fazla değil,” diyerek karşılık verdi.

“Yalancı.”

Kahkaha gibi bir ses çıkardı. “İyi geceler, Kace.” Kısa bir süreliğine eli omzumda durdu. Onu alıp bütün gece tutmak istedim ama karanlık yüzünden gevşek ve hareketsizdim. Yine de Theo’nun orada olduğunu biliyordum. Artık yalnız değildim.

Ve bu yeterliydi.

Bu her şey demekti.

Sabah uyandığımda midem acıyla düğümlenmişti ve kanımda kasırga gibi kükreyen bir arzu vardı.

Theo’yu kanepede uyurken buldum. Gri kumaş pantolon ve kollarındaki dövmeli kasları ortaya çıkaran beyaz bir atlet giymişti. Kahve yaparım düşüncesiyle mutfağa gittim. Normal insanların yaptığı gibi.

Çöp çıkarılmıştı ve teneke kutunun içinde yeni, boş bir torba vardı. Evdeki tüm dolapları, çekmeceleri ve saklanma yerlerini kontrol etsem de bir damla bile içki bulamayacağımı biliyordum.

Mutfağımda öylece dikildim. Ağzım Vegas çölü kadar kuruydu ve kalbim küt küt atıyordu. Kahve istemiyordum. Sabah konyağımı istiyordum. Ya da bir *Bloody Mary**. Aç bir aslanın kırmızı et istediği gibi sert bir şey içmek istiyordum.

Cesaretimi toplamaya çalıştım. Artık geri dönüş yoktu. Bunu yapmak zorundaydım. Beverly ve Henry için. Oscar ve Dena için. Burada benimle kalmak için çok fazla şeyden vazgeçen Teddy için. Onda gösterdiğinden çok daha fazlası vardı.

* Votka, domates suyu ve çeşitli baharatlarla hazırlanan bir kokteyl. (ç.n.)

Jonah için, diye düşündüm. Senin için, canım sevgilim. Bunu senin için yapacağım.

Kendimi tamamen değersiz hissetmeme ve önümdeki görevin imkânsız görünmesine rağmen, kendimi de listeye eklemeye karar verdim.

Kendim için de. Yaşamak için.

“Teddy?” Sesim cılız çıkmıştı ama hemen uyandı, doğrulup beni görene kadar etrafına bakınmaya başladı. Mutfağın ortasında durmuş, dirseklerimi tutuyordum. Derim şimdiden kaşınmaya başlamıştı.

“Her şey yolunda, Kace,” dedi gözlerindeki uykuyu ovuşturup başını sallayarak. “Ben yanımdayım.”

Bölüm 6

Theo

Bağımlılığın ona işkence etmeye başlaması uzun sürmedi.

Evde hiç gerçek yiyecek yoktu. Bir gece önce otelden ayrıldıktan sonra yirmi dört saat açık bir marketten bir sürü sağlıklı yiyecek ve şişe su almıştım. İlk günün sabahında kablolu bir kanalda İlk Aşk, İlk Dans'ı bulup Kacey'yi izlemesi için kanepeye oturttum. Seksenler filmlerine karşı bir ilgisi vardı. Filmi izlerken su içti ama bir şey yemedi. Bacaklarını sallıyor ve ellerini sürekli birbirine kenetliyordu.

Öğleden sonra film izlemeyi bıraktı. Küçük oturma odasında volta atarken yüzü terden ıslanmış, gözleri vahşilemişti.

Akşamın erken saatlerinde, bana küfretmekle içki içmek için yalvarmak arasında gidip geliyordu. Çok geçmeden öğürmeler başladı. Öfke. Yakarış. Kusma.

Ayak altında dolanmadım. Gözyaşları içinde yalvarırken dişlerimi sıktım. Döngüyü yeniden başlatacak gücü yeniden kazanana kadar saçlarını tuttum.

Öfke. Yakarış. Kusma.

Arada sırada kısa ve bitkin uykulara dalıyor; bu da bana nefes almak için kısa bir süre kazandırıyor. Ona ise hiçbir şey kazandırmıyordu. Daha öfkeli, daha çaresiz, daha perişan uyanıyordu. *Daha susamış.*

Gece yarısına doğru anksiyete kriziyle sarsıldı. Volta atarken kısa süreli kontrolsüz gözyaşı nöbetleri geçiriyordu. Odada volta atmayı hiç bırakmıyor, saçlarını çekiştiriyor ve sanki değerli bir şeyini kaybetmiş gibi çılgın gözlerle etrafına bakıyordu.

Onu çaresizce izliyor, ön kapıyı kapatmaktan ve su içmesi için ikna etmekten başka bir şey yapamıyordum. Bazen beni tırmalıyor ve vuruyordu. Bazen kollarımın arasına kıvrılıyor, donarak ölüyormuşçasına titriyordu.

Uzun bir geceydi. İkinci gün şafak söktüğünde çoktan bitkin düşmüş-rük. Ancak yoksunluk hissi ise daha yeni başlıyordu.

* Dirty Dancing. (ç.n.)

İkinci gün onu neredeyse öldürüyordu. Ve beni de neredeyse paramparça ediyordu. Öğleden sonra her şeyi bırakmak istedim. Pes edip onu bir profesyonele götürmek istedim.

“Hayır, Teddy,” diye yalvardı. Yüzü ağlamaktan kızarmış, giysileri terden sırlıklam olmuş, sesi bana bağırmaktan kısılmıştı. “Beni yabancılara bırakma. Lütfen... Bunu yapabilirim. Yapabilirim. *Yapacağım.*”

Ne diyebilirdim ki? O yapabiliyorsa ben de yapabilirdim. Biraz daha volta atmak, zorla içirebildiğim suyu mutfak lavabosuna kusmak için uzaklaşana kadar ona sıkıca sarılmıştım.

Daha kötüye gidebileceğini düşünmemiştim. Ama sonra sanrısız titremeler (DT’ler) başladı.

Kacey’nin elleri buzlu suya batırılmış gibi titriyordu ve bu, beni ilikle-rime kadar korkutmuştu.

Sabahın geç saatlerinde çalan kapıyı açtığımda kot pantolonlu, turuncu tişörtlü ve elinde beyzbol sopası olan Afroamerikan bir kadınla karşılaştım. Kapıyı açtığımda geri sıçrayıp sopasını savurmak için hazırladı. Meğer yan evde yaşayan bir hemşireymiş. Kacey’nin çılgınlıklarını duyunca suç teşkil eden bir durum olduğunu düşünmüş.

Onu içeri aldım ve Kacey’nin hayati değerlerini kontrol etmeme yardım etti. Nabızı hızlıydı ama çok hızlı değildi. Halüsinasyon görmüyordu. Titremenin ötesinde kasılmıyordu. Hemşire Yvonne, durum daha da kötüleşmediği sürece onu evde tutabileceğimi söyledi. O gittikten sonra biraz daha sakinleştiğimi hissettim. Yaşadığım çile hâlâ kalbimi parçalıyordu ama artık daha az korkuyordum.

İkinci geceyi oturma odasının zemininde geçirdik. Kliması olmayan o küçük evde, hava yirmi altı derece civarında olmalıydı ama Kacey battaniyelere sarınmış, soğuktan ağlıyordu. Sadece birkaç dakika uyuyabildi.

Bense hiç uyumadım.

Üçüncü gün.

Kacey battaniye kozasından fırlayıp sanki neyi kaybettiğini hatırlamış ve nerede bulacağını biliyormuş gibi dimdik oturdu. Bacaklarını serbest bıraktı. Tişörtü tenine yapışmış, ter sırtından aşağı inerek eşofmanının bel bandını koyulaştırmıştı.

* Delirium tremens veya kısaca DT, fizyolojik olarak alkol bağımlılığı gelişmiş bir kişide alkol yoksunluğuna bağlı olarak gelişebilen delirium halidir. (ç.n.)

Bana baktığında gözlerinde günlerdir görmediğim bir berraklık vardı. Korkunç ateşi nihayet düşmüştü ve içimde bir umut yeşermişti. Bu siktiğimin kâbusu bitmek üzereydi.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

“Sıcak,” diye mırıldandı. “Burası çok sıcak.”

Yerden çabucak kalkıp tişörtünü çıkarırken koşar adımlarla banyoya gitti. Dövmeleri soluk teninde koyu lekeler bırakıyordu. Ben de onu takip ettim.

“Ne, yalnızken bana güvenmiyor musun?” dedi, duşu açıp eşofmanını çıkarınca üzerinde iç çamaşırından başka bir şey kalmadı.

“Hayır.” Gözlerimi onun yarı çıplak vücudundan kaçırıp lavabonun altından temiz bir havlu almakla uğraştım.

Kacey suyun altına girdiğinde ürperdi.

“Soğuk,” diye mırıldandı sığıdığı dişlerinin arasından. “Yağmur gibi. Soğuk yağmur.”

Su karmakarışık saçlarının ve solgun, tüyleri diken diken olmuş teninin üzerine dökülüyordu. Yüzünü buruşturdu ve elleriyle çıplak göğüslerinin arasından kalbinin üzerine doğru göğsünü kavradı.

İşte geliyor, diye düşündüm. En kötüsü. En aşağılığı. En dayanılmaz olanı. Acının şeytani kralı. Kendimle yüzleşmekten ölesiye korktuğum şey.

“Yağmur,” diye fısıldadı Kacey, dudaklarından ve çenesinden su damlıyordu. “Basin’de. Soğuk yağmurda onun için dans ettim. Onun için dans ettim...”

Yavaşça fayanslardan aşağı kayarak duşun zeminine yığıldı. Dizlerini göğsüne çekerek suyun altında ileri geri sallandı. Büyük feryatlar küçük kabini doldurdu.

Bir an donup kaldım. Göğsüm sıkıştı ve kendi kederim onunkinin bir yankısı olarak ortaya çıkmaya çalışıyordu.

Suyu kapatıp bir havlu aldım ve duşa doğru eğilerek etrafına sardıktan sonra onu kaldırdım. Kollarımda hiçbir ağırlığı yokmuş gibiydi ama yine de onu odasına götürüp yatağa yatırırken bana sıkıca sarıldı. Jonah’ın cam küresini kaldırıp neredeyse boş olan kitap rafının üzerindeki standına yerleştirdim.

Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, kardeşim, diye yemin ettim ve Kacey’nin yanına kıvrıldım. Kollarımı ona doladığımda o da bana sarıldı.

Hiç durmadan ağladı. Belki saatlerce. Zaman kavramını yitirmiştim ama sadece ona sarıldım, ıslak ve karışık saçlarını okşayıp nazikçe salladım.

“Bitti mi?” diye sordu.

“Az kaldı. Uyuyabilirsin.”

Battaniyesini daha sıkı sararak nefes alışının derinleşmesini izledim. Göğsü uzun, düzgün dalgalar halinde inip kalkıyordu. Yüzü benek benek kızarmış ve kapalı gözleri şişmiş olsa da yüz ifadesindeki gergin hatlar gevşemişti.

İliklerimden gelen bir soluk verdim, yataktan usulca kalkıp onu uyumaya bıraktım. Yatak odasının kapısını aralık bırakıp ok gibi dümdüz koridorda sendeleyerek kanepeye doğru yürüdüm. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Eski püskü yastıklara gömülürken bütün kaslarım protestoyla inliyordu.

“*Lanet olsun,*” diye mırıldandıktan sonra uykunun kollarında kayboldum, sadece birkaç saatliğine.

Gecenin köründe bir anda uyandım. Sürüne sürüne yatak odasına girdiğimde Kacey’nin hâlâ derin ve huzurlu bir şekilde uyuduğunu gördüm ve o an, onun iyi olacağını anladım. En zorlu mücadeleyi vermiş ve öteki taraftan kurtulmuştu.

Kanepeye uzanıp kolumla gözlerimi kapattım ve bir nefes daha verdim, bu seferki gevşek ve titrekti.

Ucuz atlattık, kardeşim, dedim Jonah’a. *Ama o başardı. Siktir, gerçekten başardı. Onunla gurur duyardın.*

Uyku beni tekrar ele geçirirken düşüncelerim su üzerindeki yağ tane-cikleri gibi dağılmaya başladı.

Kacey ile gurur duyardın. Seni çok seviyor.

Seni seviyor...

Bölüm 7

Kacey

Uyandığımda beni boğmak isteyen bir canavar tarafından aylarca ve kilometrelerce kovalanmış gibi hissediyordum. Ve artık bitmişti. Ben kazanmıştım.

Sırt üstü uzandım, kemiklerim yatağa gömülüyordu. Hep bu kadar yumuşak mıydı? İçimden derin bir *oh* çektim ve yatak odamın penceresini kaplayan aşırı parlak ışığa karşı gözlerimi kapattım. Son birkaç gün (Üç mü? Dört mü?) korkunç, karmaşık bir kâbus gibiydi. Parça parça hatırlıyordum; ter içinde kalmıştım ve acı çekiyordum. Vücudum ezilmiş ve sıkıştırılmış gibi hissediyordum. Konuşmaya çalışsam sesimin bağırmaktan kısıldığını duyacak gibiydim.

Teddy...

Teddy'ye bağırıyordum. Benimle canavardan kaçmış, tökezlediğimde beni tutmuş ve ayakta kalmama yardım etmişti. Yüzlerce kez düşmüştüm ama o olmasaydı tekrar ayağa kalkabilir miydim bilmiyordum. Ayrıca dün gece, Theo kollarını bana dolayıp beni bir arada tutana kadar milyonlarca parçaya ayrılmanın eşiğindeydim. Kulağıma çarpan güçlü kalbinin sesini ve onun, "Yanımdayım," dediğini duyana kadar ne kadar korktuğumu hatırladım. Ardından uyuyabilmişim.

Yataktan çıktığımda kollarım ve bacaklarım kurşun gibi ağırdı, başım nabızımla birlikte zonkluyordu. Theo oturma odasındaki kanepede yatıyordu, gözleri kapalıydı. Eski püskü kanepem için fazla büyüktü; bir kolu ve bir bacağı sarkıyordu ama üzerine vuran güneş ışığına rağmen derin bir uykudaydı.

Onu uyurken izlemek, özel alanına girmişim gibi hissettiriyordu ancak elimde değildi. Uzun zamandır yalnızdım ve Theo bütün o gecelerden önce Baronne Caddesi'nde birdenbire ortaya çıkmıştı. Onun orada, benim daracık kanepemde yatıyor olmasına duyduğum derin minnettarlık gözlerimi yaşartıyordu. Yaşları silerken tenimin kabarıklığını hissettim. Saçlarım bir fare yuvası gibi omuzlarıma dökülmüştü ve leş gibi kokuyordum. Hem de çok kötü.

Küçük banyoma çekildim. Aynadaki yansımam karşısında boğazıma küçük bir çığlık düğümlendi. İki gözüme de yumruk yemiş gibi görünüyordum ve artık gözlerimde hafif bir parlaklık vardı. Dağınık saçlarıma dokunup kesmek zorunda kalıp kalmayacağımı düşündüm.

“Ama bitti,” dedim acınası yansımana. Floresan ışığı gözlerimdeki azalmış ama sönmemiş parıltıyı yakaladı. “Başardın ve bitti.”

Tam olarak değil. Küçük bir ses, hayatımın geri kalanında içki içme dürtüsüne karşı savaşmam gerektiği konusunda beni uyardı ama uzun zamandır ilk kez bir şansım olduğunu düşünüyordum.

Duş sertleşmiş ve ağrıyan uzuvlarımı gevşetirken ürperdim. Tenim kâğıt gibi ince, kaslarım güçsüz hissettiriyordu. Kurulandıktan sonra üzerime yeni bir eşofman altı ve sahip olduğum en eski ve yumuşak tişörtü giydim. Kolum isyan edene kadar saçlarımı taradım, sonra banyo aynasında kendime son bir kez baktım.

Koyu halkalar, solgun bir cilt, kan çanağı gözler.

Net bir gelişme.

Oturma odasından mutfığa geçtiğimde Theo hâlâ uyuyordu. Fırının saatine baktığımda saatin on biri geçtiğini gördüm. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kahve yapmaya başladım ama musluğu açtığım an Theo kıpırdandı ve doğrulup yüzünü kaşıyarak gözlerini kırptırdı.

“Günaydın,” dedi.

“Günaydın.” Sesim sanki boğazımı zımparalıyor gibiydi.

Theo beni dikkatle izledi. “Nasıl hissediyorsun?”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Bir kamyon çarpmış, geri vites takmış ve işi bitirmek için üzerimden tekrar geçmiş gibi.”

O ayağa kalkıp gerinirken bir kutu kahve almak için dolaba uzandım. Zihnim son birkaç günün bulanık karmaşasına dalıp anıları ayırttırmaya çalıştı. Bir kahve filtresini durduğu yığından ayırmaya çalışırken ellerim titriyordu.

“Dur, ben yapayım.” Theo ayağa kalkıp mutfakta bana katıldı.

“Aşırı güçsüzüm,” derken yanaklarım utançtan yanıyordu. “Duş alıp saçlarımla boğuşurken çok yoruludum.”

“Ama başardın.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Neredeyse tüm mutfığımı dolduruyordu ama yine de burada olduğuna inanamıyordum. Somut ve gerçekti, alkole boğulmuş hayal gücümün bir ürünü değildi.

“Otur,” dedi, büyük eli omzuma nazikçe dokunurken. “Ben hallederim.”

Ayaklarımı sürüyerek mutfaktan çıktım ve kanepenin karşısındaki tekli rahat koltuğuma çöktüm. Theo sanki burada yaşıyormuş gibi mutfığımda dolaşırken bedenim bir yastığa sarıldı.

“Aptal gibi görünme riskini göze alarak soruyorum, New Orleans’a ne zaman geldin?”

“Beş gün önce,” diye cevap verdi Theo.

Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. “Beş gün ve hepsi bulanık.” Ona dönüp baktım. “Beni nerede bulacağını nasıl biliyordun?”

“*Le Chacal*’daki barmen beni aradı,” dedi Theo kahve makinasına su doldururken. “Mike. Big E. Bir adamla dövmeler hakkında konuştuğunuzu duymuş ve Teddy adını tekrarlayıp durmuşsun.”

“Ve sen de her şeyi bırakıp ülkenin öbür ucuna uçtun.”

Demlenen kahvenin ilk kokusu havaya yayıldı. Theo gelip kanepeye oturduğunda yastığa daha sıkı sarıldım.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Dileme,” dedi elini sallayarak.

“Dilemek zorundayım.” Bir yandan gözlerimdeki yaşları elimin tersiyle siliyordum. “Özür dilemem gereken o kadar çok şey var ki. Bir yerden başlamam gerek.”

“Daha sonra başla,” diye cevap verdi Theo. “Şu anda bir şeyler yemeye çalışmalısın. Bunca zamandır sana birkaç bardaktan fazla su içiremedim, bu yüzden kendini halsiz hissediyorsun. Buralarda sevdiğin bir yer var mı?”

“*Rooney’s Cafe*. Buradan yaklaşık üç sokak ötede bir restoran. Alkolün etkisiyle canım yağlı yemek istediğinde birkaç kez girmiştim.”

“Oradan bir şeyler alayım,” dedi mutfığa dönerken. “Öncesinde hızlıca bir duş almamın sakıncası var mı?”

“Hayır. Keyfine bak.”

Bir fincana dökülen kahvenin fokurtularını duydum, sonra Theo fincanı elime tutuşturdu. Bir yudum aldım ve hemen bıraktım. Çok sıcak. Çok sert. Çok fazla. Bedenimin hem içi hem dışı, pirinç kâğıdı’ndan yapılmış gibiydi. Her şey çok fazla geliyordu.

Theo on dakika sonra mavi tişörtü, kot pantolonu ve botlarıyla son derece yakışıklı bir şekilde duştan çıktı. “Ne yemek istersin?”

Beni en az rahatsız edecek, çiğnenmesi ve yutulması kolay bir şeyler bulmaya çalıştım. “Yulaf ezmesi harika olur, teşekkürler.”

Kapıya doğru ilerleyip durdu. “Ev telefonun var mı? Acil durumlar için?”

“Hayır, sadece ceptelefonum...” Belirsiz bir anı gözümün önünde canlanınca sesim kesildi. Hatırladıklarımın ağırlığı altında koltuğa çöktüm. “Aman Tanrım.”

* Suya konulması halinde yumuşak nişastaya dönüşüp yemek için uygun hale gelen genellikle pirinç veya pirinç unu gibi ince yapraklı ve daha sonra kurutulmuş olan pirinç ürünlerinden yapılmış kâğıt.

“Bir ceptelefonun *vardı*,” dedi Theo dudakları alaycı bir şekilde bükülürken.

“Teddy, çok özür dilerim...”

Tekrar sözümü kesti. “Sana telefonumu bırakacağım.”

“Ne için?”

“Bilmiyorum. Kendini çok hasta hissedersen diye.” Sırıtarak omuz silk-ti. “Ya da belki biraz *Fruit Ninja* oynarsın.”

Gülümsedim. “Her olasılığı düşünürsün.”

Sessiz evde kahvemden küçük yudumlar aldım ve *Solitaire* oynadıktan sonra Theo’nun rehberini açtım. Kadın isimlerinin çokluğu -çoğunlukla sadece ilk isimler- küçük bir kahkahayla gözlerimi devirmeme neden oldu ama rastgele kaydırırken Dena’ya geldiğimde kahkaham kayboldu. Sonra Oscar. Fletcher’ların ev numarası. Jonah’ın asistanı Tania. Galeri’deki küratör Eme.

Ve Jonah.

Başparmağım arama tuşunun üzerinde titriyordu. Eski sesli mesajını dinleyebilir miydim? Yoksa Fletcher’lar kapatmış mıydı?

Yapma. Dün gecedен sonra zar zor ayakta duruyorsun. Midende hiçbir şey yok. Tutacak bir el bile yok. Yapma bunu; henüz yeterince güçlü değilsin.

Arama tuşuna bastım ve telefonu yavaşça kulağıma götürdüm.

Merhaba, Jonah Fletcher’ı aradınız...

Aylar önce eski telefonumu neden attığımı hatırladığımda kalbim ikiye parçalandı.

Mesaj bırakın, sizi arayacağım.

Sesi çok sağlıklı geliyordu. Nefesi kesilmiyordu, yorgunluk sesini fı-sıltıya dönüştürmüyordu. Mesaj bırakabilirdim ve beş dakika içinde geri arayabilirdi. Theo’yla didişerek *Rooney’s Cafe*’den aldığı yemeği taşıırken ön kapıdan girebilirdi.

İyi günler.

Theo mücver ve yumurta kokusunu da beraberinde getirerek geri döndüğünde hâlâ ağlıyordum.

Hiçbir soru sormadı, sadece yemek paketlerini kırık dökük ahşap seh-pamın üzerine koydu; benim için küçük bir kap yulaf ezmesi ve kendisi için menüdeki her şeyden birer tane varmış gibi görünen bir şey almıştı.

“Jonah’ı aradım,” diye itiraf ettim ceptelefonunu masanın üzerine koyarak. “Onun numarasını yani. Sesli mesaj yine canımı sıktı. Her şeyi kurcalamanın cezasını çektim. Özür dilerim.”

Theo’nun kalın, koyu renk kaşları çatıldı. “Önemli değil.”

“Ben sadece... dürüst davranmak istiyorum,” dedim. “Şu andan itibaren. Fazla bir şey değil ama... özür dilerim...”

“Hey.”

Keskin ses tonunu duyduğumda çaresizce başımı kaldırdım.

“Bunu ben de yapıyorum.” Sesi artık alçak ve yumuşak çıkıyordu. “Onu sürekli arıyorum. Sadece sesini duymak için.”

“Kendime engel olamadım,” diye karşılık verdim gözlerimi silerken. “Günde onlarca kez onu aradığım için eski telefonumu atmak zorunda kalmıştım.”

Theo başını salladı. “Onun hakkında hâlâ şimdiki zamanda konuşuyorum.”

Bu basit sözler bana her şeyden daha fazla moral veriyordu; belki de Theo’nun son birkaç gündür beni desteklemesinden bile daha fazla. Ona her şeyi itiraf etmek istedim; Vegas’ı neden terk ettiğimi, neden her şeyi unutana kadar içtiğimi ama o çoktan yemeklere gömülmüştü.

“Siktir, çok açım,” dedi poşetleri karıştırırken.

“Eminim öylesindir,” diye cevapladım. “Buralarda yiyecek pek bir şeyim yok. Sıvı diyeti yapıyordum.” Başımı kaldırıp ona baktım. “Senin de işin başından aşkındı.”

Theo omuz silkti. “Arkadaşlar böyle yapar.” Büyük bir porsiyon bisküvi ve sosu mideye indiriyordu.

“Evet, çığlık atıp kusan bir ölüm perisiyle güreşmek için ülkenin öbür ucuna uçarlar. Üç gün boyu-”

“Ye,” diye emretti çenesiyle yulaf ezmemi göstererek.

Hafifçe güldüğümde ağzımdan kaba bir ses çıktı. “Madem ısrar ediyorsun.”

Yulaf ezmemi didikledim. Vücudum ters yüz edilmiş, sonra tekrar doğru yerine yerleştirilmiş ama her şey yanlış yerdeymiş gibi hissediyordu. Dilime olabildiğince az miktarda yulaf ezmesi aldım. Tadı tarçınlı sıcak hamur gibiydi. Kendimi biraz daha yemeye zorladım, sonra Theo’nun önündeki ziyafeti yiyip bitirmesini izlemek için masaya bıraktım. Bisküvileri bir kenara bırakıp patates kızartmasına geçerken yanağımı elime dayadım ve gülümsememi kısmen gizledim.

Theo gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalıydı. “Ne?”

“Seni tekrar görmek güzel,” dedim. “Koşullar böyle olduğu için özür dilerim...”

Çatalı bana doğrulttu. “Kes. Özür. Dilemeyi.”

“Özür dileyecek çok şeyim varmış gibi hissediyorum.” Kâğıt peçetemi çekti. “Beverly nasıl?”

“İyi. Olabildiğince iyi.”

“Bana kızgın mı?”

“Senin için endişelendi. Hepimiz öyleydik.”

“Onu aramam gerekirdi. Bir şeyler söylemeliydim ama...” Bir bahane sunmaya çalıştım ama kelimeleri acı bir safra gibi yuttum. “En hafif tabirle *ona* bir özür borçluyum.”

“Dün onu aradım. Biraz rahatsız olduğunu ama iyileşmeye başladığını söyledim.”

“Teşekkür ederim.”

Omuz silkerek ağzını peçeteye sildi ve kahvesinden bir yudum aldı.

“Peki ya baban?” diye sordum yulaf ezmemle oynayarak.

“Kendini işine verdi. Aslında emekli sayılırdı ama artık belediye binasında daha çok zaman geçiriyor ve bir işe yaramaya çalışıyor. Saatlerini doldurmak için sanırım.”

“Peki sen bunu nasıl yapıyorsun?”

“Neyi?”

“Saatleri doldurmayı.”

“Çoğunlukla işteyim. Stüdyo son zamanlarda çok yoğun.”

Kaşığımı düşürdüm. “Ama şimdi burada benimlesin.”

Theo peçetesini fırlatıp attı ve sert bakışlarını bana çevirdi. “Evet, buradayım. Ayrıca bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım, bu yüzden kafana takmayı bırak.” Sözlerini yumuşatmak için hafifçe gülümsedi. “Yardıma ihtiyacın vardı, ben de yardım ettim. Büyütülecek bir şey değil.”

Lanet olası büyük bir meseleydi ama üstelemedim. “Tanrım, haftanın hangi günü olduğunu bile bilmiyorum. İş kaçırıyor olabilirim.”

“Bugün çarşamba,” dedi Theo. “Ve bence biraz izin alman lazım.”

“Sanırım haklısın. Telefonunu kullanabilir miyim?”

Le Chacal’ın sahibi Rufus’u arayıp ertesi gece çalamayacak kadar hasta olduğumu söyledim. Ani gırtlak iltihabı. Boğuk sesimi duyunca sadece son anda iptal ettiğim için biraz sinirlenmiş gibiydi.

“Bu arada Rufus?” deyiverdim telefonu kapatmadan önce.

“Evet?”

“Big E’ye teşekkür ettiğimi söyle. O ne için olduğunu bilir.”

Diğer kulüpleri arayıp hasta olduğumu ve geri dönebildiğimde haber vereceğimi söyledim.

Geri dönersem, diye düşündüm.

Telefonunu Theo’ya geri uzattım. “Vegas’a ne zaman dönmen gerekiyor?”

“Pazar gecesi geri dönmeyi düşünüyordum,” dedi Theo yemeğimizden arta kalanları temizlerken. “Sana uyar mı?”

Başımı salladım. “Elbette.”

Dürüst olmak gerekirse, yalnız kalma düşüncesi ödümü koparıyordu. Sadece yarım gündür tamamen ayık ve yoksunluktan harap olmamış bir

haldeydim. Theo birkaç gün daha buradaydı. Bu günleri kafamı toparlamak için kendime ayırmaya karar verdim. Zaten henüz bir şey yapamayacak kadar yorgun, zihinsel ve fiziksel olarak çökmüş durumdaydım.

“Yarın sana New Orleans’ı gezdirebilirim,” diye bir teklif sundum. “Şu an çok yorgunum. Film izlemek ister misin?”

“Olur. Hatırlıyor musun bilmiyorum ama kablolu yayında *İlk Aşk, İlk Dans* gösteriliyor. 80’ler filmi, değil mi?”

Gülümsedim. “Bir klasik. Bir kere daha izlemek isterim.”

Küçük LCD ekranı açıp kaydedilmiş filmi buldu.

“Kablolu yayınım olduğunu bile bilmiyordum,” dedim.

“Demek ki faturalarını ödüyormuşsun,” diye cevap verdi Theo.

“Evet, sanırım ödüyorum.”

Theo kanepeye oturdu. Kolları kanepenin arkasında, bacakları iki yana açılmıştı. Tekli koltuğa iyice kıvrıldım ama rahat değildim. İçimde dokunmaya ve dokunulmaya duyduğum o eski özlem çok güçlüydü. Bedenim küçük ve kırılgan hissediyor, başka bir insanın koruyucu kucağına ihtiyaç duyuyordu. Bu kadar zavallı olduğum için kendime küftürem. Theo, beni en kötü halimde görmüştü -histerik ve hasta, çıplak ve kusarken- ve tüm bunlar boyunca beni sarıp sarmalamıştı. Daha fazlasını istemekte tereddüt ediyordum. Ya da belki ayık olduğum için şimdi istemek zor geliyordu.

Yine de sordum.

“Teddy?”

“Evet?”

“Seninle oturmamın bir sakıncası var mı?”

Bana doğru baktı. Gözlerinden nazik bir şey geçti, sonra yüz hatlarını eritti, tüm sert hatları yumuşattı.

“İstiyorsan.”

Kenara kaydığında yanına kıvrıldım. Ona dokunmuyordum ama çok yakındım. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor ve teninin temiz kokusunu alabiliyordum. Baby ve Johnny’nin gölde havaya kaldırma alıştırması yaptıkları sırada başım öne düşmeye, gözlerim kapanmaya başladı.

“Buraya gel.” Theo kolunu bana doladı. Göğsünü yastık yaparak minderlere gömüldü. Elini uzatıp kanepenin arkasındaki battaniyeyi çekti ve bacaklarımın üzerine örttü.

“Uyu,” dedi.

İçimi çekerek kendimi ona bıraktım ve gölün sularına daldım.

Bölüm 8

Theo

Ertesi sabah odasından çıktığında bütün hafta olduğundan milyonlarca kat daha iyi görünüyordu. Rengi geri gelmişti, saçları taranmıştı. Artık saçları açık renk değildi; bir tür bal sarısı olan doğal renginin uzamasına izin verdiğini söylemişti.

“Oksijenli suyla uğraşamayacak kadar bitkin düşmüştüm,” dedi elindeki soğanlı simidi bırakıp bir tutam saçı incelerken. “On dört yaşımdan beri bu rengi görmemiştim. Berbat bir renk.”

Lanet olsun ki muhteşem, diye düşündüm. Gözlerinin tuhaf rengi -koyu maviyle çevrili açık mavi iris- saçlarının parlak sarısıyla daha da canlanmıştı.

Kahve fincanımı kaldırıp omuz silktim. “İyi görünüyor.”

Kacey gülümseyip sohbete devam etti. “Oscar ve Dena nasıl?”

“Nişanlandılar.”

Dimdik oturdu. “Gerçekten mi? Sonunda sordu mu?”

“Evet.”

“Nasıl teklif etti?”

“Birkaç ay önce onu Great Basin’e götürdü. Pek sürpriz olmadı ama orası onun en sevdiği yer.”

“Harika bir yer.” Gözleri sanki içe doğru çekiliyordu. Zamanda geriye giden birinin bakışları. “Sanırım Great Basin’e yaptığım o kamp gezisinin tamamını hafızamdan silmiştim. Yapmak zorundaydım. Her şey çok mükemmeldi. Jonah ve ben ilk kez...” Gözyaşları arasında başını kaldırıp bir kahkaha attı. “Bilirsin işte.”

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. “Evet, biliyorum.”

“Yine de vurucu olan buydu,” dedi. “Sonunda beni yoksunluktan çıkaran hatıra. Nedenini merak ediyorum.”

“Çok güçlü bir hatıraydı. Dediğin gibi tüm geziyi aklından çıkarmıştın. Dün sabah tekrar girmesine izin verdin. Barajın önünü açtın.”

Hafifçe güldü. “Hem gerçek hem mecazi anlamda. Bir boks maçını kaybetmiş gibi görüyorum.”

“Ama artık daha iyisin.”

“Hâlâ canım yanıyor. Hem de çok fena. Ama bu farklı bir acı. Sanki daha temiz. Sanki istesem ağlayabilirim ama istersem durabilirim de. Daha önce elimde böyle bir güç yoktu. Sanırım bu yüzden içiyordum. Uyuşmak için. Böylece sürekli acıya karşı savaşmak zorunda kalmıyordum. Bu çok yorucuydu.”

Aramıza kısa bir sessizlik çöktü.

“Buradan çıkmak ister misin?” diye sordu aniden. “Altı aydır bu şehirde yaşıyorum ve hâlâ hiç *gezmedim*.”

“Eğer hazırsan?”

“Sanırım, evet. Kendimi daha iyi hissediyorum. Bunca yolu evde oturmak için gelmiş olman da doğru değil.”

“Dışarı çıksam fena olmaz.”

“Harika.” Kacey koltuktan kalktı, hâlâ kırılabilirmiş gibi biraz yavaş hareket ediyordu. “Ben hazırlanayım.”

Arabayla Fransız Mahallesi’ne gittik ve Jefferson Meydanı’nın yakınına park ettik. Kacey kolunu benimkine dolayarak çeşitli simge yapıları işaret etti: St. Louis Katedrali, bir müze, bir sanat galerisi. Her dakika gözlerim ona takılıyordu. Koyu renk kot pantolon ve bir omzunu açıkta bırakan büyük boy, koyu gri bir kazak giymişti; bu tarzı seviyor gibiydi. Saçları taranmış bakır gibi dökülüyordu ve düşünmemi zorlaştıran bir tür parfüm sıkıyordu.

Çok güzeldi. Onunla kol kola yürürken kan çanağına dönmüş gözlerini, ince yüzünü ve sesindeki kısıklığı; bir hastalığı atlatmaya çalışmasına yormak kolaydı. Onu kısa bir süreliğine uyuşturan bir böcekti sadece. Artık her şey yolundaydı. Yürüyüşe çıkmıştık. Biz...

Birlikte miydik?

Kendini dizginle, dedim kendime. Aptalca bir şey yapmadan önce.

Bu ortamda sakın olmak zordu. New Orleans, Vegas’ın hissettirdiğinden farklı bir şekilde canlıydı. Benim şehrim tamamen açık ve ışıklarla doluydu. New Orleans sizi geçmişe sıkı sıkıya bağlıyordu. Şehir merkezi, dövme demir kafesleri ve Fransız çiçekleri olan eski binalardan oluşan bir labirentti. Kulüplerin, kafelerin, restoranların ve barların önünden geçiyorduk. Her sokakta bir bar. Her köşede bir taverna.

Kacey gözlemini paylaşarak, “İyileşme sürecindeki alkoliklerin dolaşması için şehrin en kötü bölgesi,” dedi.

“Gitmek ister misin?” diye sordum.

Bir an için altdudağını çiğnedi. “Hayır. Oraya gitmek istiyorum.”

İşaretparmağını takip edip camına boncuklar ve renkli ışıklar dizilmiş küçük bir dükkânla karşılaştım. Camda beyaz boyalı bir el ve avuç içinde bir göz vardı. Avucun üzerinde kırmızı neonlarla *El ve Tarot Falı* yazıyordu. Altında ise *Aşk, Kader, Alın Yazısı*.

Kaşlarımı çattım. “Medyum mu?”

“Sadece bir göz atmak için,” dedi. “Ergenliğimde Tarot kartlarını çok severdim. Ve New Orleans’la ilgili bazı şeyler var. Cajun’ tarihi, *voodoo* gelenekleri.” Omuzlarını yukarı kaldırdı. “Bence çok güzel.”

Buraya geldiğimden beri ilk kez sesinde üzüntüden biraz fazlası vardı. Bu, beni küçük dükkâna çekmesine izin vermem için yeterli bir nedendi.

İçeri adım attığımızda kapının üzerinde bir zil şingırdadı ve tütsünün keskin kokusu yüzüme sertçe çarptı. Loş ışıklı giriş, bir evin antresine benziyordu; altın saçaklı, ağır, mor bir perde dükkânla evi birbirinden ayırıyordu. Ön kapının sağında dört sandalyeli küçük, yuvarlak bir masa duruyordu. Daha da küçük bir masada boncuk tepsileri, işlenmemiş kristaller ve rünlerle oyulmuş tahta parçaları sergileniyordu. Raflarda eski kitaplar diziliydi ve rafların arasında rüya kapanları, hasır *voodoo* bebekleri ve renkli kurukafa çizimleri asılıydı; bazıları silindir şapka takıp sigara içen, bazıları hasır saçları ve dikişli dudakları olan gelinlikler giyen büyük, gülen yüzler.

El falı ve psişik güçler bana saçmalık gibi geliyordu ama yine de mekânın havasını sevmiştim.

“Burası harika, öyle değil mi?” Kacey kolumu bırakıp parmaklarını tepsideki yuvalarında duran mor kristallerin üzerinde gezdirdi.

Dükkânın sahibi ağır perdeyi kenara çekip dışarı çıktı. Kolunun altında kristal bir küre olan başörtülü bir kadın bekliyordum. Ya da belki *Harry Potter* filmlerindeki pörtlek gözlü profesörü.

Bu kadın ne klişe bir çingene ne de kaçık saçları olan bir ucubeydi.

Kırkly yaşlarının ortalarında görünüyordu, her hareketinde şingırdayan renkli boncuklarla biten uzun saç örgüleri vardı. Kıyafetleri kabarık ipekten olmasına rağmen moderndi. Kulaklarından kalın, altın halkalar sarkıyordu.

“Hoş geldiniz,” dedi pürüzsüz bir sesle. “Benim adım, Olivia. Fal baktırmaya mı geldiniz?”

“Sadece bakıyorduk,” diye cevapladı Kacey. “Çok güzel bir dükkânınız var.”

Olivia gülümseyerek odanın diğer ucundaki küçük masaya doğru ilerledi. “Çok naziksiniz. Yine de içeri bu yüzden girmediniz, öyle değil mi?”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bir pazarlama taktiğinin açılışını duyduğumda anladım.

* Genellikle ABD’nin Louisiana eyaleti ve çevresindeki Körfez Kıyısı eyaletlerinde bulunan bir Louisiana Fransız etnik gruptur. (ç.n.)

“Gelin. Oturun.” Olivia masasındaki iki boş sandalyeyi işaret etti ve cüppesinin cebinden bir deste büyük boy iskambil kâğıdı çıkardı. “Merak ediyorsunuz, değil mi? Belki biraz da ilginizi çekmiştir?”

“Pek sayılmaz,” dedim. Aynı anda Kacey, “Evet, biraz,” diye cevap verdi.

Kacey ve Olivia kahkaha attı. Ardından falcı uzun, kırmızı ojeli tırnaklarını kart destesine vurdu. “Tam fal yirmi dolar. Üç kart çekimi on dolar. Tek kart sadece beş dolar. Hizmetlerimin küçük bir kısmı.”

“Tek kartlık okuma kulağa o kadar da kötü gelmiyor,” dedi Kacey.

“Kişi başı beş dolar. Öteki Taraf’tan verilen rehberlik ve bilgeliğe göre ucuz, evet.”

Olivia’nın sesinin *Öteki Taraf’a* duyduğu saygıyla dolması bana oranın ona göre gerçek bir yer olduğunu gösteriyordu. Kacey’nin elinin benimkine kaydığını hissettim, sonra beni masaya doğru çekti. “Bir kart, Teddy. Eğlenceli olacak.”

Olivia desteyi karıştırırken kendimi aptal gibi hissederek küçücük masada Kacey’nin yanına oturdum. Kartların arkaları siyah, kenarları altındı. Olivia onları kafasına göre karıştırdıktan sonra masanın üzerine yaydı.

“Bu kartlar geleceği mi söylüyor?” diye sordum kuşkuyla.

“Tam fal bize geçmişte nerede olduğunuzu, şu anda nerede olduğunuzu ve nereye gittiğinizi söyler,” dedi Olivia. “Bir kart bize şimdiki zamanın anlık bir görüntüsünü verir. Şu anda nerede olduğunuzu anlayarak önünüzde ne olduğunu daha net görebilirsiniz. Amaç netliktir. Belirsizliğin sisini silip atmak... bazen sıkıntılı bir ruha biraz rahatlama getirmek için gereken tek şey budur.”

Bu son sözleri Kacey’ye söylemişti. Kacey umutla başını salladı.

“Ee,” diye devam etti Olivia gülümseyerek. “İlk kim başlıyor?”

“O,” dedi Kacey.

“Ben hiç yokum,” diye yanıtladım. “Bu senin olayın.”

Kacey kolumu dürterken Olivia içtenlikle güldü.

“Hadi ama, Teddy. Ne kaybedersin ki?”

Kacey’ye baktım, loş dükkânın içinden mavi ve parlak gözlerini seçebiliyordum. Yenilgiyle içimi çektim. “İyi, tamam.”

Şu lanet gözler.

Olivia parmaklarını kartın üzerinde gezdirdi. “Birini seç ve önüne koy.”

Çoğu insanın kartları ortadan seçtiğini düşünerek -ki Olivia muhtemelen buna güveniyordu- destenin en sağından bir kart seçtim. Bir kartı ters çevirdim ve T şeklindeki bir ağacın dallarına tek ayağıyla baş aşağı asılmış bir adam çizimi gördüm.

“Asılan Adam,” dedi Olivia, kartları düzgün bir yığın haline getirip benim kartımı önümdeki masaya bırakarak. “Bu beni hiç şaşırtmadı.”

Bir göz devirme isteğimi daha bastırdım. Yanımdaki Kacey koltuğunda öne doğru eğildi. “Bu ne anlama geliyor?”

“Asılan Adam, nihai teslimiyeti temsil eder.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

Kacey yan tarafıma dirsek attı. “Nihai teslimiyet, Teddy. Kulağa müstehtecen geliyor.”

Bu sefer gözlerimi *devirdim* ve Olivia içtenlikle güldü. “Asılan Adam’ın nihai teslimiyeti,” diye devam etti bir süre sonra. “Başkaları için kendinden vazgeçmektir. Daha büyük bir iyilik için yapılan kişisel fedakârlıklar. Kişisel çıkarları bir kenara bırakmak ya da daha yüksek amaçlar olarak algıladığı şeyler uğruna hedeflerinden vazgeçmek.” Bana güçlü bir ifadeyle baktı. “Başkalarının ihtiyaç ve isteklerini her zaman ve hiç şikâyet etmeden ilk sıraya koyuyorsun. Doğru mu?”

Nasıl cevap vermem gerektiğinden emin olamadan eski tahta sandalyede arkama yaslandım.

“Evet,” dedi Kacey. “*Evet*. Bu Teddy, yüzde yüz.” Bana baktı, gözleri yumuşak ve sıcaktı. “Sen hep böyleydin.”

Yerimde kıpırdanarak Olivia’ya döndüm. “Peki rehberlik kısmı nerede devreye giriyor?”

“Asılan Adam memnun görünüyor. Yüzündeki sakın ifadeye dikkat et. Yine de bu ağaca bağlı. Askıya alınmış. Askıya alınmış bir *hayat*.” Sandalyesine geri yaslandı. “Yaptığın şeyin etrafınızdakiler için en iyisi olduğu inancıyla yetiniyorsun. Yine de kendi hayallerin ve hedeflerin bundan zarar görüyor. Bir yol seçmek zorundasın. Önünde beliren bir kararı sonuçlandırmalısın. Başkalarının iyiliği için değil, kendi iyiliğin için harekete geç ya da sonsuza dek asılı kal.”

Kacey, Olivia’nın tam olarak ne demek istediğini biliyormuş gibi başını salladı ve ikisi de beklentiyle bana baktılar.

Fal bir an önce bitsin diye, “Evet, tamam,” diye mırıldandım. Kim hayatında önemli kararlarla yüzleşmiyordu ki? Kim özverili olduğunu ve her zaman başkalarını ön planda tuttuğunu hissetmek istemezdi ki? Olivia muhtemelen her kart için bir genelleme ezberlemişti, araya biraz da ego tatmini sıkıştırmıştı.

Kabul ediyordum, Asılan Adam’ın anlamı itiraf etmek istediğimden biraz daha yakın geliyordu. Tamam, itiraf etmiş oldum. Bu beni inançlı biri yapmıyordu.

Olivia sanki düşüncelerimi okumuş gibi Asılan Adam’ı desteye geri koydu. Yüzünde kendini beğenmiş ve memnun bir ifadeyle elindekileri tekrar karıştırmaya başladı. Kartları masanın üzerinde Kacey’nin önüne yaydı. “Kartını seç, tatlım.”

Kacey dudağını ısırды, gözleri kartları taradı ve sonunda destenin ortasına doğru bir tane seçip ters çevirdi. Ufak bir nefesle arkasına yaslandı. Kalbim küt küt atarken ellerim masanın altında yumruk oldu.

Kartın üzerinde tırpanı süpürge gibi kullanan, altın taşları ve mücevherleri süpüren bir iskelet çizimi vardı. En üstte XIII yazıyordu. Altta ise...

“Ölüm,” diye fısıldadı Kacey.

Olivia onu dikkatle izledi. “Bu sandığın gibi bir kart değil, canım.”

“Değil mi?” Kacey’nin gözleri çizime sabitlenmişti, sesi kısık çıkıyordu.

“Tam da benim düşündüğüm kart gibi görünüyor.”

Ona doğru eğildim. “Kalmak zorunda değiliz.”

“Hayır, sorun değil.” Olivia’ya baktı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Ölüm kartı değişimin habercisidir,” diye açıkladı medyum. “Bir kapının kapanması ve başka bir kapının açılmasıdır. Geçiş. Akıntıya kapılmış gibi hissediyorsun, değil mi? Nasıl ilerleyeceğinden emin olamadığın bir arafta sıkışıp kaldın. Geri dönemezsin ama yine de...”

“İleriye gidemiyorum,” diye mırıldandı Kacey. “Bu doğru. Sıkıştım kaldım.”

“Hayır, canım,” dedi Olivia. “Bırakamıyorsun ama bu sıkışıp kalmakla aynı şey değil. Arkanızdaki bir şeye sıkıca sarıldığında ileri gidemezsin. Cevap, kalbini geçmişten kurtarmaktır. Kapıyı kapatmak. Yeni bir sayfa açmak. Ancak o zaman seni rahatsız eden acıdan kurtulabilirsin.”

Medyum etki yaratmak için durakladı ve lanet olsun ki her kelimesine asılı kalmıştım.

“Kabullen, çocuğum,” diye devam etti Olivia. “Anahtar bu. Bitmiş olanı kabul et ve bırak ki yoluna devam edebilesin. Böylece büyüyebilirsin. Böylece gelişebilirsin. Gözlerindeki, kalbindeki ışık azalmış olsa da sönmemiş. Bırak bir kez daha parlasın.”

Bir an nefeslerin tutulduğu bir sessizlik oldu. Sonra Kacey nefesini verip arkasına yaslandı, gözleri parlıyordu. “Teşekkür ederim.”

Olivia’ya yirmi dolar verdikten sonra dükkândan çıktık. Her kart için beş dolar, bir on dolar da Kacey’nin kadına sarılıp ne kadar *rahatladığını* söylemesine karşılık bahşış olarak.

“Harika değil miydi?” diye sordu Kacey kolunu benimkine dolayarak. “Yani her şeyi tesadüfe bağlayabilirsin ama ben orada çok gerçek bir şeyler hissettim.” Başını kaldırıp bana baktı. “Sen hissettin mi?”

“Biraz,” dedim usulca. Gerçeğin yanı sıra umut da hissetmiştim. Kacey’nin hayatındaki yeni bölümün beni de anlamlı bir şekilde kapsayabileceği umudunu.

Kişisel çıkarları bir kenara bırakmak buraya kadarmış.

“Erteledeğin büyük karar dövme stüdyosu olmalı, değil mi?”

Omuz silktim. “Sanırım.”

“Nasıl oldu da hâlâ kendi mekânını satın almadın, Teddy?”

Ona işletme diploması alma sürecinde olduğumu söyleyebilirdim ama burada olmak için sınavlarımı kaçırdığımı bilseydi bu, sadece onun kendini bok gibi hissetmesine neden olurdu.

Tekrar omuz silktim. “Henüz doğru yeri bulamadım.”

Kacey kaşlarını çatı, sonra sıcak bir gece olmasına rağmen hafifçe titrediydi. “Biraz yorulmaya başladım. Eve gitmek istiyorum.”

Kacey’nin evine vardığımızda Olivia’ya bahşiş verdiğime ve hatta o medyum dükkânına adım attığıma pişman olmuşum. Kacey uyumak için uzanmak yerine oturma odasındaki koltuğa kıvrıldı. Yastığa sıkıca sarılmış ve boş boş bakıyordu.

Kanepeye oturdum ve uzanıp dizine dokundum. “İyi misin?”

Başını iki yana salladı. “Pek sayılmaz.”

“Bak, bu sözüm ona medyumlar...”

“Kesinlikle haklıydı,” dedi Kacey.

“Ne konuda?”

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. “Jonah’ın gitmesine izin verememem konusunda.”

Arkama yaslanıp başımı salladım. “Evet, seni anlayabiliyorum.”

“Bazen eve sarhoş geldiğimde,” dedi. “Yatağa devrilir ve bayılmadan hemen önce yemin ederim ki onun sesini duyardım. Bana bırakmamı söylüyordu. Uyandığımda kendimi çok suçlu hissedirdim. Sanki ben onu bırakana kadar Jonah yıldızlarda yaşayamayacakmış gibi.” Yastığının üzerindeki ipliklerden birini kopardı, gözyaşları turuncu kumaşın üzerine damlıyordu. “Bunu hep bir rüya olarak geçiştiriyorum. Onu bırakmaya hazır değilim ve zaten bu bir seçim gibi de gelmiyor. Bu... imkânsız geliyor.”

Keşke onunla nasıl konuşacağımı, onu nasıl daha iyi hissettireceğimi bilseydim. Ama dilim tutulmuştu, kendi kederim yükselmeye ve beni yutmaya çalışıyordu.

“Ve hâlâ yapmadığım o kadar çok şey varken nasıl bırakabilirim?” diye sordu ani bir hiddetle. “Çünkü daha fazlasını yapabiliirdim. Daha fazlasını *yapmalıydım*. Onunla evlenmeliydim. Bunu ister miydi? Bir düğün? Ya da onun bebeğini doğurabilirdim. Böylece bir parçasının sonsuza dek yaşayacağını bilebilirdi.”

“Kacey...”

“Yapabilirdim,” dedi şiddetle. “Yeterince şey yapmamışken nasıl bırakabilirim?”

“Saçmalık,” diye konuştum. “Jonah ne istediği konusunda sana karşı hiç dürüst olmadı mı? Hiç mi?”

Burnunu çekip omuz silkti.

“Senden böyle şeyler istemezdi,” deyip devam ettim. “Aptal bir tören uğruna seni yasal olarak kendine bağlamazdı. Senden bir çocuk sahibi olmanı ve onu tek başına büyütmeni istemezdi.”

“İstemeyeceğini biliyorum ama...”

“Pişmanlık yok, değil mi? Ona söylediğin bu değil miydi?”

Kacey başını salladı. “Öyle. Ve bu doğru. Yeterince şey yapmadığım için duyduğum pişmanlık hariç. Şeyin pişmanlığı...”

Sakın söyleme, diye düşündüm.

Gözleri yaşlarla doldu. “Onu kurtaramamamın.”

Eğilip ağlamaya başlarken Kacey’nin saçları yüzüne döküldü.

Onu kurtaramadım. Jonah hastalandığından beri hayatımın her gününde hissettiğim şey. Ama ben onun gibi ağlayamazdım. Eğer ona dokunursam, onun acısına kendi acımla dokunursam, öfkelenir; feryat eder ve aklımı kaçıırırdım.

Jonah... Geri gel, seni göt herif.

Nefes aldım ve acımı bastırmak için kullandım. Sesimin çıktığına emin olduğumda, “Sen her şeyi doğru yaptın. Her şeyi,” dedim.

Kacey başını kaldırdı. Saçlarını önünden çektiğinde gözlerinin derinliklerindeki bakış çaresizlikle doluydu.

“Onu mutlu ettin,” diye devam ettim. “Tam da buna en çok ihtiyacı olduğu anda. Onu mutlu ettin. Yapmadıkların için endişelenmeyi bırak çünkü *yaptıkların* her şeye bedeldi. Tamam mı?”

Gömleğinin koluyla yüzünü sildi. “Söylemesi kolay.”

Sözlerimin onun daha iyi hissetmesine yardımcı olduğunu görebiliyordum. Onu daha iyi hissettirmek, benim için mutluluğa en yakın şeydi.

O gece pizza ve kola eşliğinde *On Altın Doğum Günüm*’ü izledik. Kacey kanepede yanıma oturdu, aramızda yarım minder vardı ama vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar yakındık.

“Pazar günü Vegas’a dönecek misin?” diye sordu jenerik akarken.

* *Sixteen Candles* - 1984 (ç.n.)

“Öyle planlıyorum.”

“Plan değişti: Seninle döneceğim.”

Ona baktım. “Buna hazır olduğuna emin misin?”

Bir kahkaha attı. “Hayır. Ama annenle babanı görmem gerek. Oscar ve Dena’yı da. O yanlışları düzeltmek zorundayım. İyileşmenin adımlarından biri de bu değil mi? Telafi etmek?”

“Sanırım,” dedim pişmanlık ve utançtan delik deşik olmuş ve kendi gücünün farkında olmayan bu kadına bakarak. *Bağımlılığın sinsiliğinin bir parçası da bu*, diye düşündüm. İçinde bulunduğunuz çukurun derinliğini ve karanlığını hatırlıyorsunuz ama kendinizi dışarı çıkarmak için gereken gücü hatırlamıyorsunuz.

“Özür dilemem gereken çok şey var,” dedi Kacey. “Bir noktada Vegas’la yüzleşmek zorundayım. Anılarımın gözlerinin içine bakmalıyım... Aksi takdirde sonsuza kadar burada saklanıp duygularımdan kaçacağım. Zaten beni içmeye iten şey de buydu.” Kacey koltuğun koluna vururken gözleri parlıyordu. “Gördün mü? Bir Tarot falı fiyatına binlerce dolarlık terapi fırsatı.”

Ben daha cevap veremedim koltuktan kalkıp kollarıma atladı.

“Teşekkür ederim, Teddy,” diye fısıldadı boynuma doğru.

Kalbim göğsümü parçaladı. “Beş dolar için mi? Çok ucuz.”

“Hayır, seni koca aptal,” dedi. Sıcak ve yumuşak kahkahası tenime çarpıyordu. “Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim.”

“Ben kurtarmadım, Kace.” Elimi saçlarına götürdüm. “Sen yaptın. Her şeyi sen yaptın...”

“Theodore,” dedi. “Sadece ‘rica ederim’ de yoksa Vegas’a gittiğimizde birine, alnına Asılan Adam dövmesi yaptırırım.”

“Şey, sen öyle deyince... Rica ederim.”

Bölüm 9

Kacey

Uçuş görevlisi bana nazikçe gülümsedi. “İçecek bir şey ister misiniz?”

“Bu milyon dolarlık bir soru,” diye mırıldandım.

“Anlamadım?”

Hafifçe gülümsedim. “Diyet kola, lütfen.”

Görevli benim için bir kutu kola, Theo için de bir şişe su doldurduktan sonra el arabasını koridorda ilerletti.

“İyi misin?” diye sordu Theo.

“Kusmak istiyorum, cildim vücuduma bir beden küçük geliyor ve bir de şu var.” Titreyen bacağıma işaret ettim. “Sana pencere kenarını vermeliydim. İnerken Vegas’ın gittikçe yaklaştığını göreceğim. Korktuğum her şeye doğrudan çarpacağız.”

“Belki de daha çok erkendir,” dedi Theo. “Sen bırakalı sadece birkaç gün oldu.”

Başımı iki yana salladım. “Bunu yapmak zorundayım. Eğer durup çok fazla düşünürsem korkup vazgeçerim. Ayrıca zaten uçaktayım. Dönüp beni Oklahoma’da bırakmaları için artık çok geç.”

“Kimse sana kızgın değil,” dedi Theo bir süre sonra. “Özellikle de anem. Sadece iyi olduğun için mutlu olacak.”

“Bundan daha fazlası var.” Teksas’ın altımızda soluk yeşil ve kahverengiden oluşan geniş, düz bir alana dönüştüğü küçük pencereden dışarı baktım. “Vegas... ve Jonah.” Boğazım düğümlendi ve koltuğumun kol dayanağını kavradım. “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordum. “Çok fazla anı...”

Omuz silkti. “İş ve okul beni meşgul ediyor.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne demek okul?”

Yüzünü buruşturdu. “Er ya da geç ortaya çıkacaktı. Yüksek lisans yapmak için UNLV’ye geri döndüm.”

“*Teddy*.” Koluna vurdum. “Kahretsin, bu harika. Neden bana söylemedin?”

Kuru kuru gülümsedi. “Sohbet edecek havada değildin.”

Kıs kıs güldüm. “Cidden, ne zaman başladın? Ne kadar kaldı?”

“Ocak ve daha bir yılım var.”

Yüzümü ona dönmek için koltuğumda kıvrıldım. “Neden geri döndün?”

“Kendi mekânımı satın aldığımda nasıl işleteceğim konusunda tamamen bilgisiz olmayayım diye.”

Yanaklarımın uzun zamandır yüzümde oluşan en geniş gülümsemeyle gerildiğini hissettim. “Seninle o kadar gurur duyuyorum ki. Bu kulağa küçümseme gibi mi geliyor?”

Theo başını evet anlamında sallarken, “Hayır,” dedi.

Gülerek koluna vurdum. “Ukala.”

Koltuğuma yaslandığımda aklıma garip ve umut dolu bir düşünce geldi. *Eğer New Orleans'ta bir stüdyo açsaydı bir arkadaşım olurdu.*

En yakın arkadaşım.

Hayatımı kurtarmak için her şeyi bırakıp ülkenin öbür ucuna uçan kişiye başka ne denir ki?

“Vegas dışında bir yerde stüdyo açmayı düşünüyor musun?” diye sordum usulca.

“Belki. Annemin sağlığı pek iyi değil.” Yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce elini salladı. “O iyi, sadece... Altından halı çekilmiş gibi oldu, anlıyor musun? Sürekli tedirgin ve korkuyor. Şehirden ayrılırken kendimi bok gibi hissettim.”

Theo sıkışıp kalmıştı. Askıya alınmıştı. Tıpkı Tarot kartının dediği gibi. New Orleans'ta bir stüdyo açabileceğine dair kısa ömürlü fantezim hızlı bir şekilde yok oldu. Aile elbette her şeyden önce gelirdi ama hayalinin peşinden gitmemesi fikrinden nefret ediyordum.

“Eminim Vegas'ta açacağın stüdyoyu pazarlamanın bir yolu vardır, göze çarpması için,” dedim. “Sen gerçekten yeteneklisin, Teddy. Çalışmalarını gördüm. *Inked* senin çalışmalarına yer verdi. Eğer bir stüdyo açarsan müşteriler *senin* için gelir.”

“Olabilir. Bu bir risk. Zaten çok riskliydi. Yeni işletmeler her zaman başarısız olur. Jonah'ın parası olmasaydı durum farklı olurdu...” Kendi sözlerini bastırarak başını iki yana salladı. “Önce bu diplomayı alacağım ve oradan devam edeceğim.”

Belli ki konuyu kapatmamı istiyordu, ben de öyle yaptım. Başımı pencereye çevirip karanın altımızdan kayışını izledim. Çok geçmeden, gerçekten hemen sonra, uçak alçalmaya başladı ve ben de Las Vegas'ın ve Jonah'la paylaştığım tüm anıların giderek yaklaştığını gördüm.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ama *Strip*'i görmek için onları yok ettim. Gün ortasında bile parlak ve renkli ışıkları sarı kumların üzerinde parılıyordu. Güneşte parlayan renkli camlar gibi.

Las Vegas'ta beni en çok korkutan her şey vardı ve çok güzeldi.

Bölüm 10

Theo

Kamyonetimi McCarran'ın uzun süreli park yerinden alıp Kacey'nin bavullarını bırakabilmesi için otele doğru yola çıktık. *Strip*'in yakınlarında, ailemin evinden çok da uzak olmayan küçük ve ekonomik bir yerde oda ayırtmıştı.

“Geleceğimi biliyorlar, değil mi?” diye sordu. Belvedere mahallesine giderken dudağını çiğniyordu.

“Sen yerleştikten sonra onlara gideceğimizi söyledim.”

“Ama yaklaşık altı aydır sarhoş olduğumu bilmiyorlar.”

“Onlara hiçbir şey söylemedim,” dedim. “Bu sana kalmış.”

Pencereden Vegas'ın geçişini seyrederken elleri gergin bir şekilde kucağında dolanıyordu.

“Her şey yoluna girecek, Kace. Söz veriyorum.”

Kacey başını salladı. “Komik. Burada, kamyonetin içinde, camlar kapalıyken? Kendimi güvende hissediyorum. Barikata kapatılmış gibi. Ama dışarı çıktığımızda, Vegas'ta soluk aldığımda... Jonah'ı solumak gibi olacak. Anıları. Sanki hepsi havada, biliyor musun? Nefes aldığımda onları göğsümde hissedecektim gibi.” Elini kalbinin üzerine koydu ve sanki acı çekiyormuş gibi ovuşturdu.

Buna ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tıpkı yoksunluk döneminde olduğu gibi bu acıyı daha kolay atlatması için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece onun yanında olmalıydım, tabii bunun bir yardımı olacaksa.

Ailemin oturduğu sokağa döndüğümde Kacey nefesini tuttu. Park ettiğimde gözlerinden yaşlar akıyordu.

“Daha arabadan inmedik bile.” Arabanın camından dışarı baktı. “Eve döndüm,” diye fısıldadı. “Burası Jonah'ın evi ama benim de evimmiş gibi hissediyorum. Ailen bana hoş karşılandığımı ve sevildiğimi hissettirdi. Benim ailemin hiç yapmadığı bir şekilde. Ve ben çekip gittim. Öylece... gittim.”

Koltuğumda ona doğru döndüm. “Hey. Bana bak.”

Başını çevirdi.

“Artık buradasın.”

Başını salladı, zayıfça gülümsedikten sonra gözlerini sildi. “Hadi yapalım şu işi.”

Arabadan indik ve yan yana eve doğru yürüdük. Ben daha kapıyı çalamadan ön kapı açıldı. Annem doğruca yanımdan geçip Kacey’yi kucakladı. Ön verandada sarılıp ağladılar, sonra oturma odasındaki kanepede ağlayıp sarıldılar. Kacey defalarca ona ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Annem tekrar tekrar onu susturdu, saçlarını geriye doğru tarayıp gözyaşlarını sildi.

“Anlıyorum,” dedi. “Sen en zor şeyi yaptın. Sonuna kadar Jonah’ın yanında kaldın. Bunun için bu ailede her zaman bir yerin olacak.”

Annem ellerini çırpıp ağlamanın bittiğini ilan edene kadar dinlememeye çalışarak buzdolabını karıştırdım. Yemek vakti gelmişti.

“Herkes verandaya çıksın.” Evin arka tarafına seslendi, “Henry? Theo döndü. Kacey ile. Güzel bifteklerden alalım, olur mu? Kacey, biftek sever misin?”

Kacey başını sallayınca annemi mutlu edecekse onları çiğ çiğ yiyebileceği izlenimine kapıldım.

“Harika. Theo, ızgarayı çalıştırır mısın, canım? Oscar ve Dena, her an burada olabilirler.”

Babam çalışma odasından çıktı ve Kacey’ye sarılıp yanağını okşadı, sonra da pazar yemeği işine koyulduk.

Kacey ve annemle babam, havadan sudan konuşurken ben ızgaranın başına geçip ateşin üzerinde altı tane domuz bifteği çeviriyordum. Dinlemedim ama ızgaranın dumanından gözlerim Kacey’nin yanındaki boş sandalyeye ve babamın masanın ucunda oturduğu yerin sağma takıldı. Kacey’nin eli kolçağa dayanmış, parmakları ahşap çitada geziniyordu. Babam Kacey’ye bir şey söylemek için eğilirken elini sandalyenin arkasına koydu.

Jonah sandalyede oturuyordu. Onu, babamın kolunun altında, Kacey’nin elini tutarken tüm netliğiyle görebiliyordum. Tam oradaydı, o kol tuğu kaplıyordu. Sonsuza kadar onun olacaktı.

Biftek tabağını masaya götürürken tereddüt ettim. Benim yerim neresiydi? Annemle babam masanın iki ucundaydı, bir tarafta Oscar ve Dena için iki boş sandalye, diğer tarafta da Kacey ve Jonah’ın sandalyesi vardı.

Gümüş maşayı kullanarak biftekleri tabaklara yerleştirmekle oyalandım.

“Burada olduğun için çok mutluyum,” dedi annem Kacey’nin yanağını okşayarak.

“Hepsi onun sayesinde.” Kacey bana baktı. “Kötü bir durumdaydım. Uyuşuk kalmaya çalışıyordum.” Başını sallayarak bana gülümsedi. “Teddy her şeyi bıraktı ve beni kurtarmaya geldi.”

“Gerçekten de öyle.” Babam bana döndü. “Kaçırdığın sınavlar hakkında profesörlerinle konuştun mu?”

“Sorun yok,” diye yanıtladım hemen, gerçi profesörlerimden aldığım e-postalar hiç de iç açıcı değildi. Kacey bana bakakaldı, yüz hatlarını endişe ve pişmanlık kaplamıştı. O an babamdan biraz da olsa nefret ettim.

“Peki işini kaybettin mi?”

“Henry,” diyerek araya girdi annem. “Eminim her şeyi önceden halletmiştir.”

“Her şey yolunda,” derken yüzümdeki ateş yükseliyordu. Babamın biftliğini tabağına istediğimden daha sert bir şekilde bıraktım.

“Ben sadece senin buradaki sorumluluklarınla ilgili endişelerimi dile getiriyorum,” dedi babam. “Üniversitedeki konumunu tehlikeye attığını görmek istemem. Öğrenim ücreti pahalı ve Jonah’ın katkısı sadece...”

“Hiçbir şey *tehlikede* değil, baba. O yüzden kapat konuyu.”

“Burası sıcak, ha?” diye sordu veranda kapısından gelen neşeli bir ses. “Görüyorum ki Fletcher evinde her zamanki gibi işler yolunda.”

“Oscar,” dedi Kacey ayağa kalkarak. “Dena.”

Kendini onların arasına attı. Oscar ve Dena ise ona sıkıca sarıldılar. Üç arkadaş kucaklaşmıştı, uzun süre birbirini bırakmayanlar ise kadınlar oldu.

“Kızım, sanki mafya peşindeymiş gibi şehri terk ettin,” diye söylendi Oscar. Kacey’nin gittiği altı ay boyunca ondan neredeyse hiç söz etmemiş ya da onu sormamıştı ancak Dena önce davranırsa sorardı. Ona genişçe gülümsüyordu ve geri döndüğü için mutlu olduğundan şüphem yoktu ama buluşma bittiğinde her zamanki gibi işine bakıyordu.

Annem ellerini birbirine vurdu. “Herkes otursun. Soğumadan yiyin.”

Jonah’a ait olan tek boş koltuğa oturdum ve Kacey’nin bana sıcak gülümsemesine rağmen kendimi bir taklitçi gibi hissettim.

Kacey herkese nerede yaşadığı ve çalıştığı hakkında bilgi verirken annem de her zaman New Orleans’a gitmek istediğinden bahsetti. Kacey, Oscar ve Dena’nın işlerini sordu; Oscar MGM Grand için bilgisayar programcılığı yapıyor, Dena UNLV’de yardımcı edebiyat profesörü olarak çalışıyordu. Annemle Kacey, Dena’nın nişan yüzüğüne hayranlıkla baktılar. Oscar ve ben *Runnin’ Rebels*’ın bu yılki basketbol şansı hakkında havadan sudan konuştuk. Ancak tüm bunların altında acı bir gerçek yatıyordu: Bizler, sahte gülümsemeler ve tiz seslerle sohbeti destekleyen, hayatlarımızdaki kara deliği görmezden gelmeye çalışan bir grup insandık.

“Gelecek haftaki maça biletim var,” dedi Oscar. “Tabii eğer şimdiden bir randevu ayarlamadıysan.”

“Özel biriyle mi görüşüyorsun, canım?” diye sordu annem, aynı anda Kacey’nin yandan bir bakış attığını hissettim.

“Hayır. İş ve okulla çok meşgulüm.”

“Evet, tabii.” Oscar güldü, Dena ise o koyu kahverengi gözleriyle bana baktı, insanın *içini delip geçen* gözleriyle. Çok fazla şey görmeden gözlerimi kaçırdım.

“Dinleyin.” Kacey, çatalını su bardağına vurdu ve masanın etrafına bir bakış attı. “Bir şey söylemem gerekiyor. Hepinize bir açıklama borçluyum.”

“Bize hiçbir şey borçlu değilsin, canım,” dedi annem.

Kacey başını iki yana salladı. “Hayır, borçluyum. Sizin için ve kendim için.” Nefes aldı ve tüm masa hareketsiz kaldı. Elini tutmak, ona destek olduğumu söylemek istedim ama buna cesaret edemedim. Jonah’ın sandalyesinde otururken olmazdı. Onun yerine masanın altından ayağına vurdum.

Bana minnettar bir şekilde gülümsedi.

“Size son altı aydır New Orleans’ta olduğumu söylemiştim. Doğuya gittim ve oraya varana kadar sürmeye devam ettim. Ya da belki de gücüm tükendi. Vegas’tan ayrıldım çünkü Jonah’ı kaybetmek hayal edebileceğimden daha zordu. Hazır olduğumu sanıyordum. Ya da en azından biraz hazır olduğumu. Hazır değildim. Yakınından bile geçememiştim.”

Masanın etrafına baktım. Hepsini kıpırdamadan, gözlerini bile kırpmadan duruyordu. Ama hepsi yani hepimiz Jonah bizi terk ettikten sonra geçirdiğimiz o korkunç günlere dair anılarımızla birbirimize bağlıydık.

“Denedim,” dedi Kacey. “Çok hızlı bir şekilde bir sürü şarkı yazdım, sanki kederden kaçıp hepsini kâğıda dökebilirmişim gibi. Ama işe yaramadı. Kelimeler yeterli değildi ve kederin büyüklüğüyle yüzleşmekten çok korkuyordum. Beni yok edeceğini düşündüm. Bu yüzden anılardan kaçmayı umarak başka bir şehre kaçtım. Bu işe yaramayınca da içmeye başladım.”

Masadakiler öne ya da arkaya eğilerek, saçlarını karıştırarak ve çenelelerini kaşıyarak kıpırdandı. Ayağımı onunkine daha sert bastırdım. Kacey nefesini içine çektiğinde ne söyleyeceğini biliyordum. En zor şeyi.

“Son altı aydır sarhoştum. Kelimenin tam anlamıyla. Her gün, bütün gün.” Bana baktı, gözleri dolmuştu. “Theo hayatımı kurtardı. Yavaş yavaş kendimi öldürüyordum ve Teddy beni bulmasaydı...”

“Kace,” diye mırıldandım. Önemli bir şey değildi ama yine de önemliydi. Bir kenara itip ona yardım ettiğim için gurur duymak istiyordum. Koltuğumu hak etmek istiyordum ama zaten buraya aittim.

Tanrım, her şey bu kadar berbat hissettirmeyi ne zaman bırakacak?

Kacey bana gülümsedi. “Ayılmama yardım etmek için neler çektiğini size asla anlatmayacak ama ben size söyleyeyim; cehennem gibiydi. Ne kadar zor olursa olsun, beni hiç bırakmadı. Hayatımı kurtardığı için ona borcumu asla ödeyemeyeceğim.”

Bir kez daha iç geçirdi ve gözlerini sildi. “Artık buradayım, onun sayesinde ama aynı zamanda hepinizi özlediğim için. Ve özür dilemek istedim. Gittiğim için özür dilerim. Sizi endişelendirdiğim, kızdırdığım ya da incittiğim için özür dilerim. Özür dilerim ve... Özür dilerim.”

Annem, Kacey’nin ellerini tuttu. Dena sandalyesini taşlara sürterek ayağa kalktı ve kucaklaşmaya katılmak için masanın etrafından dolaştı.

İfadesi donuklaşan Oscar yavaşça başını sallayarak bana bakıyordu.

Babam oturduğu yerde kıpırdandı. “Durumunun bu kadar vahim olduğunu bilmiyordum.”

“Ama...” diye devam etmesi için kendimi hazırladım. Yaptığım şeyi ya da nutkun geri kalanını hafifletecek bir ekleme. Ama babam gözlerini dikmiş beni izliyor, bu geceyi kafasında evirip çeviriyordu.

Artık anlıyor musun, baba. Gitmek zorundaydım. Bir söz verdim. Şimdi ona gittim ve gerekirse yine gideceğim. Ona bir daha bir şey olmasına izin vermeden önce yüz dersten kalırım ve yüz işten kovulurum.

Bölüm 11

Kacey

“Yarın geri gelecek misin?” Beverly bana sarılıp iyi geceler diledi. “Şehirde ne kadar kalacaksın?”

“Sadece birkaç gün,” diye cevapladım.

Yüzü düştü. “Burada daha uzun kalacağını sanmıştım. Ya da geri taşınacağını?”

“Anne,” diyerek lafa girdi Theo. “Çok yorgun...”

“Geri dönmek zorundayım,” dedim zorla gülümseyerek. “Konserler ayarladım ve sorumluluklarımı yerine getirmeye çalışıyorum. Yarın ziyarete gelirim. Akşam yemeği için? Bir şeyler getirebilir miyim?”

Beverly bana tekrar sarıldı. “Sadece kendini getir, canım.”

Sonra Dena beni kendine çekti. Sarılışı da bakışları gibiydi; sıcak, yumuşak ve tamamen içten. Benden sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen hiç bilmediğim bir bilgelik saçıyordu. Ona bakınca yaşlı bir ruh olmanın ne demek olduğunu anlamıştım. “Cesurca bir şey yaptın,” dedi usulca. “Öyle hissettirmeyebilir ama öyle.”

“Kendimi cesur hissetmiyorum. Bir dakikalığına çukurdan çıktığım için gurur duyuyorum. Bir sonraki dakikada ise en başında bu kadar derine battığım için kendimden nefret ediyorum.”

“Hepimizin başa çıkma yolları vardır,” diyerek karşılık verdi Dena beni kollarının arasına alarak. “Rahatlama hissi verip seni uyuşturan bir şey buldun ve seni dibe doğru sürüklese bile ona tutundun. Ama diğer tarafın ne kadar zor olacağını bilerek tırmandın. Utanmak yerine gurur duymalısın.”

Ona sıkıca sarıldım. “Seni özlemişim.”

“Ben de seni özledim,” dedi. “Jonah’ı da özledim. Tahmin ettiğimden çok daha zor oldu. Ama seni tekrar görmek bana, onun ne kadar mutlu olduğunu hatırlatıyor.” Omuzlarımı tutarak gülümsedi. “Nerede olursa olsun, o neşeyi yanında taşıdığını biliyorum. Eğer elinden gelirse bu konuda rahat ol, tatlım.”

“Olacağım.”

Ama bu bir yalandı. Hiç rahat hissetmiyordum. Artık rahatlığın ne demek olduğunu bile bilmiyordum. Özellikle de bu gece burada, Fletcher’la-

rın evinde, Jonah'ın fotoğraflardan bana baktığı ve yaptığı cam lambaların tepemde sallandığı yerde. Omzumun üzerinden eğilip belime dokunduğu yerde. Sürekli dönüp ona bakmak ve ne düşündüğünü sormak istiyordum ama bana bakan Theo'ydu. Jonah'ı o kadar çok özlemiştim ki yokluğunun kalbimde bıraktığı çatlakları hissedebiliyordum. İyileşmeleri imkânsız gibi geliyordu.

Theo beni otele bıraktı. Ön tarafa park etti ama inmek için yerimden kıpırdamadım.

“Ne kadar kötü?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. “Ne ne kadar kötü?”

“Derslerinle ilgili durum.”

“Siktir, Kacey yapma...”

“Söyle bana.”

İç çekti. “Bir ya da iki dersi tekrar almak zorunda kalabilirim. Önemli bir şey değil.”

Gözlerimi kapatıp koltuğuma çöktüm. “Sana çok şey borçluyum.”

“Bana hiçbir şey borçlu değilsin,” dedi Theo. “Borçlu olduğunu söylemeyi bırak.” Sesi yumuşadı. “Yorgun görünüyorsun. Gel hadi. Seni yukarı çıkarayım.”

“Bekle...” Otele bir baktım. “Şu anda yalnız kalmaya hazır değilim. Bu çok zor. Odama tek başıma kapanırsam bütün gece ağlarım.”

Theo bir dakika sessiz kaldı. Sonra alçak bir sesle konuştu. “Gidebileceğimiz bir yer biliyorum.”

New York'a hiç uyumayan şehir diyorlardı fakat Vegas bu unvanı daha çok hak ediyordu. Pazar gecesi *Strip* hareketli bir yerdi. Arabalar kırmızı ve beyaz sıralar halinde caddeleri dolduruyor, yayalar kaldırımlara akın ediyordu. Jonah'la bir kez gittiğimiz Bellagio Oteli ve Kumarhanesi'nin önünden geçtik. *İlk randevumuzda*, diye düşündüm, ışıklandırılmış fiskiyeler romantik bir şarkı eşliğinde dans ederken. Bu gece onlara Michael Jackson'ın *Billy Jean* şarkısı eşlik ediyordu ama önemli değildi; ben hâlâ bizi görebiliyordum. O geceye dair her şey orada, zihnimin ön saflarında mükemmel bir şekilde korunmuştu. Otomattan benim için aldığı kekin tadını alabiliyordum.

Sertçe yutkundum ve gözlerimi kaçırdım. Theo kamyoneti Wynn Ote-

li'nin yanındaki bir yan sokağa yönlendirdiğinde nereye gittiğimizi anladım. "Geç oldu," dedim usulca. "Galeri kapalıdır."

"Hallettim," diye cevapladı.

Kamyoneti çalışanların park ettiği bir servis alanında durdurdu ve kapımı açmak için yanıma geldi.

"Burada ek iş mi yapıyorsun?" diye sordum elimi tutup beni arka girişe doğru götürürken.

"Beni tanıyorlar."

Bu doğrudu ama güvenlik görevlisi beni tanımıyordu. "Bundan emin değilim, Theo," dedi adam bıyıklarını sıvazlayarak.

"O Jonah'ın kız arkadaşı," diye cevap verdi Theo.

Bekçinin gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzdü, kan çanağına dönmüş gözlerimi ve çökmüş omuzlarımı inceledi. Bir şifre tuşlayıp bizi içeri alırken bıyıklarının altından bir gülümseme belirdi.

"İyi geceler, Theo. Size de hanımefendi."

"Teşekkürler, Wilson," dedi Theo ve beni Wynn'in arka koridorlarına doğru götürdü.

"Seni buraya öylece aldılar mı?" diye sordum. Çoktan sağımı solumu şaşırmıştım ama Theo nereye gittiğini çok iyi biliyor gibiydi. Hâlâ elimi tutuyordu.

"Buraya çok sık gelirim."

Galeri kapalıydı ama görevli, diğer güvenlik görevlisiyle birkaç kelime konuştuktan sonra kapıyı bizim için açtılar ve içeri girdik. Taş heykellerin sıralandığı L şeklindeki galerinin uzun kenarında yürürken elim Theo'nun elinin içine kaydı. Dönemece geldiğimizde durdum.

Theo'nun eli benimkini sıktı. "Her şey yolunda. Söz veriyorum."

Köşeyi döndük.

Ağlayıp feryat etmeyi, acı ve kederle dolup taşmayı ve olduğum yere yığılmayı bekliyordum. Göğsümün coşkuyla sıkışmasını beklemiyordum. Sert taştaki bir çatlak gibi yüzümde beliren gülümsemeye hazırlıklı değildim. Gözlerim yaşlarla doldu ama acıdan değil. Jonah'ın başyapıtının nefes kesici güzelliğinden.

Su hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Dipteki deniz yaşamı canlılıkla titreşiyordu. Yakıcı güneşin sıcaklığının narin cam şelaleyi delip geçtiğini hissedebiliyordum. Sarılar, maviler, turuncular ve kırmızılardan oluşan bir bulanıklık.

Camın karşısındaki banka çöktüm. Gözyaşlarımın arasında nefes aldım ve manzaranın gözlerime dolmasına, zihnimin bu güzelliği sindirmesine izin verdim.

“Haklıydın,” diye fısıldadım. “Burası tam da olmamız gereken yer. Bu yüzden mi buraya geliyorsun? Sana huzur mu veriyor?”

“Biraz.” Theo yanıma oturdu. Sanki gün boyu muazzam bir ağırlık taşımış da ancak burada bırakabilmiş gibi kolları ve bacakları bitkin bir şekilde çökmüştü. Cama bakarken halsiz ve yorgun görünüyordu.

“Kederimi uyuşturmak için kendimden geçene kadar içtim,” dedim. “Hâlâ da istiyorum. Bedava içkiyle dolu bir kumarhaneden elli metre uzakta olduğumuz gerçeği acı verici.”

“Buradan gitmek ister misin?”

“Hayır, bununla başa çıkmak zorundayım. Burada olmak yardımcı oluyor. Ya sen Teddy? Sen nasıl başa çıkıyorsun?”

Omuz silkti. “Sadece devam ediyorum.”

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

“Pek değil.” İçine kapanmıştı; kollarını kavuşturmuş, yüz ifadesi kararlılıkla donuklaşmıştı.

Senden kalmanı istediğinde gittin. Acı çeken, paramparça olmak üzere olan tek kişi sen değildin.

Başımı omzuna yasladım. “Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Ne için?”

“Ne için olduğunu biliyorsun. Sen de en az benim kadar acı çekiyorsun.”

Umursamaz bir şey söyleyecekmiş gibi kıpırdandı. Onun yerine içini çekerek alçak sesle, “Söylediğim gibi artık buradasın,” dedi.

Başımı salladım, yorgun gözlerim kapanmak istiyordu ama kapanırsa kalbimdeki ağrı beni aşağı çekecekti. Onun yerine güzel camı seyrettim.

Jonah ile uzun uzun oturduk.

Bölüm 12

Theo

Ertesi gün öğlen işe gittiğimde Vivian bana Gus'ın çoktan geldiğini ve beni beklediğini söyledi.

“Durum ne kadar kötü?” diye sordum.

Masasının üzerinde duran *Magic 8-Ball*'u salladı. Mavi üçgeni bana doğru çevirdi: *Sonra tekrar sor.*

“Teşekkürler Viv,” diye mırıldandım. “Çok yardımcı oldun.”

Koluma vurdu. “Git hakla onları, kaplan.”

Bir süpürge dolabından daha büyük olmayan ve bir o kadar da dağınık olan arka ofise girdim. Bir duvarda beş dolap sıralanmıştı ve masa banyoya erişimi hemen hemen engelliyordu.

“Emekli olmaya çalışıyorum, Theo,” dedi Gus Monroe, ben kapıyı arkamdan kapatırken. Sandalyesinde arkasına yaslandı; kovboy çizmelerini masaya vurdu ve iki parmağıyla uzun, pala bıyığını düzeltti. İnce kahverengi saçlarından oluşan bir atkuyruğu, ekose düğmeli gömleğinin omzundan sarkıyordu. Başparmağı ile işaretparmağı arasında çeyrek santimlik bir boşluk bıraktı. “Hayatımın geri kalanında Belize sahillerine *bu kadar* yakınım. Dövme işine geri dönmeye çalışmıyorum.”

“Acil bir durumdu,” diyerek açıklamaya giriştim. “Bir arkadaşıma yardım etmem gerekiyordu. Kız kötü bir durumdaydı.”

“Kız, ha?” Gus gözlerini devirdi. “Bir hatun için her şeyi bırakıp bir haftalığına izin mi alıyorsun?” Başını iki yana salladı. “Kadınların seni taşaklarından tutup sürüklemesine izin verme, Fletcher. Bunu bir kez yaparlarsa bir daha asla bırakmazlar.”

“İyi bir tavsiye,” dedim ve içimden, üçüncü evliliğini yapan bir adamdan, diye ekledim.

“Sana bir tavsiye daha: Bir daha böyle bir şey yaparsan seni kovmak zorunda kalırım. Elimden bir şey gelmez.”

“Yapmayacağım. Söz veriyorum.” *Yalan.* Beni kovmadığı için minnettardım ama Kacey'nin bana bir daha ihtiyacı olursa giderdim.

* Fal bakmada veya tavsiye vermede kullanılan bir oyuncak. (ç.n.)

Elimden bir şey gelmez, diye düşündüm ve az kalsın gülümseyecektim.

Vivian kafasını kapıdan içeri uzattı. “Böldüğüm için üzgünüm ama o burada, Theo. Kardeşinin... kız arkadaşı?”

Kacey uğrayabileceğinden bahsetmişti ama Gus’ın bir haftalığına izin almamın sebebinin o olduğunu anlaması isteyeceğim son şeydi. Dönüp gitmeye hazırlandım. “Teşekkürler, Viv.”

“Daha yeni döndün,” dedi Gus. “Şimdi de mesai saatinde sosyalleşiyor musun?”

“O parasını ödeyen bir müşteri. Bir tasarım seçmek için geldi.”

Gözlerini devirdi. “Git hadi.” Sonra parmağını bana doğrulttu. “Ama tekrar söylüyorum, Fletcher. Çalışmalarını seviyorum. Yetenekli bir sanatçısın. Ve *Inked*’in seninle ilgili haberler için buralarda dolanması hiç de kötü bir şey değil. Ama artık çekip gitmek yok, anladın mı?”

“Oldukça açık ve net.”

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Kacey küçük bekleme alanında durmuş, Vivian’la havadan sudan konuşuyordu. Elleri dirseklerini kavramış, kendine sıkıca sarılmıştı. Zayıf ve gergin görünüyordu.

“Selam.” Yanına gittim. “İyi misin?”

“Tabii ki,” dedi güçsüzce gülümseyerek. “Sadece... daha fazla anı ile karşılaştım.”

İçlerinden biri midemi bulandırdı, çirkin bir anı. Jonah ve Kacey’nin buraya birlikte geldikleri gün, Jonah’ın kötüye gittiğini kabul etmek zorunda kaldığımız gündü. Yokuş aşağı düşüşünün başlangıcını işaret eden gün.

“Hadi gel, sana etrafı gezdireyim.” Onu çalışma alanıma götürdüm. Stüdyo o gün durgundu ve hem Zelda hem de Edgar moladaydı.

“Çocuklar; Kacey Dawson. Kacey; Edgar Morrello ve Zelda Rossi.”

“Sizinle tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Kacey.

Zelda gülümseyerek hafifçe el salladı. “Merhaba.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, küçük hanım,” diyerek karşılık verdi Edgar; sıcak, samimi ve içinde alaydan eser olmayan bir ses tonuyla.

Kacey sandalyemin kenarına tünemiş, bacaklarını ileri geri sallıyordu. Dar kot pantolon, siyah yarım botlar ve büyük boy bir *Rocky Horror Picture Show* tişörtü giymişti. Saçları açık, makyajı sadeydi. Hiç çaba harcamadan seksi görünüyordu.

“Jonah’ı tanıyorlar mıydı?” diye sordu usulca başını geriye doğru atarak. “Onları cenaze töreninde gördüğümü hatırlamıyorum. O gün tamamen bulanıktı aslında.”

“Oradaydılar,” dedim. “Cenaze hakkında da pek bir şey hatırlamıyorum. Son altı ayımı bunu unutmaya adadım.”

Gülümsedi ve aramızda kısa bir sessizlik oldu.

“Ne istediğini biliyor musun?” diye sordum. “Sana bir dövme borçluyum.”

“Hâlâ karar vermedim.”

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. “Belki Jonah’ın sana verdiği cam? Evren küresi?”

Aptalca bir öneri. Onu asla mükemmel bir şekilde yansıtamazsın.

Bu düşüncenin altında, hayır demesini umuyordum. Jonah’ın sanatını onun tenine işlemek için kendi sanatımı kullanmak istemiyordum.

Kacey kaşlarını çattı ve bir süre düşündü. “Hayır. Ne yaptırmam gerektiğini bilmiyorum ama bu değil.”

“Ne yaptırman gerektiğini mi?”

“Evet, içimde özel bir şey olduğuna dair garip bir his var. Sadece senin, benim için yaratabileceğin bir şey. Ama henüz ne olduğunu bilmiyorum. Aklıma gelecek.” Başını kaldırıp hafifçe güldü. “Belki de Falcı Olivia’ya beş dolar daha verip bana söylemesini istemeliyim.”

Çok rahatlamış gibi görünmemeye çalışarak gülümsedim. *Kalp dilediğini ister.* Sanırım bunu bir yerde okumuştum. Görünüşe göre kalbim bencil pisliliğin tekiydi.

“Öte yandan tavsiye demişken burayı satın almayı hiç düşündün mü?” diye sordu Kacey. “Vivian bana patronunun emekliliğe yaklaştığını söyledi. Belki satmak istiyordur.”

Zelda ve Edgar’a doğru bir bakış atarak boğazımı temizledim. Neyse ki ikisi de yeni müşterilerle meşguldü.

“Bunu hiç düşünmemiştim. Burası oldukça küçük ve tarz olarak pek aklımdaki gibi değil.” Ona doğru eğildim. “Ayrıca kendi stüdyomu açmak istediğimi buralarda pek kimse bilmiyor.”

“Neden?”

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. “Bilmiyorum. Bu sadece... hakkında konuştuğum bir şey değil.”

Kaşları yükseldi.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Ne? Bir grup insanın işlerimi bilmesine gerek yok.”

“Onlar senin arkadaşların değil mi?”

“Sanırım.”

“Kendin hakkında fazla konuşmayı sevmezsin,” dedi Kacey hüznü ifade etmesini sıcak bir gülümsemeye dönüştürerek. “Aslında Jonah’la ilk görüşmeye başladığımda bana neredeyse iki kelime bile etmediğini hatırlıyorum.” Şimdi gülümsemesi sırtımaya dönüşmüştü. “Güçlü, sessiz bir tip.”

“Söyleyecek bir şeyim olduğunda konuşurum.”

Çenesini omzuna yasladı. “Bunu seviyorum. Ben tam tersiyim. New Orleans’a döndüğümde seninle konuşmayı özleyeceğim.”

“Ne zaman?”

“Yarın.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Bu kadar çabuk mu?”

Başını salladı. “Uçak biletini aldım bile. Geri döndüğüme mutluyum ama orada yapmam gereken işler var.” Acı acı gülümsedi. “Artık büyük bir fiyasko olmamak için gerçekten çok çabalıyorum.”

Gardırobun üzerindeki ufalanmış bir tahta parçasıyla oynadım. “Bura-ya geri taşınmayı düşünüyor musun?”

Bacakları iki sarkaç gibi ileri geri sallanırken iç geçirdi. “Gerçekten bilmiyorum, Teddy. Ama istiyorum. Seni, Beverly’yi ve herkesi özleyorum. Ama burada olmak gerçekten çok zor.” Omuzları kalkıp indi, acılı ve hüznü bir şekilde omuz silkti. “Sizi deli gibi özleyeceğim ama sanırım onu her yerde görmediğim bir yerde iyileşmem daha kolay olacak.”

Başımı salladım. “Anlıyorum.”

“Siz çok cesursunuz. Etrafınızı saran anılarla, bir ömür boyu sürecekle anılarla yaşıyorsunuz. Ben bunun için yeterince güçlü değilim. Şu anda değil.”

Yüzümdeki ezici hayal kırıklığının ortaya çıkmasına izin vermemeye çalıştım. “Anlıyorum, Kace. Hepimiz anlıyoruz.”

Bunu duyunca biraz daha canlı gülümsedi.

“Seni otele bırakmamı ister misin?” diye sordum.

“Bir Uber beni alacak.”

“Annem bu akşam yine yemek yemek istiyor. Hep birlikte.”

Başını salladı. “Onlara kalmayacağımı söylerim.”

“Buradayken dövme yaptırmak istemediğine emin misin?”

Sırıttı. “New Orleans’ta yaptırmayacağım. Eğer o kadar endişelendiğin şey buysa.” Elini uzatıp sağ kürek kemiğine dokundu. “Bu nokta, orijinal bir Theo Fletcher eseri için ayrılmıştır.”

İçimde vücudunun benim için sakladığı kısmını görmek için şiddetli bir arzu uyandı ve bu arzuyu çabucak öldürmem gerekti.

Kacey sandalyeden kalktı. “Ön tarafta beklesem iyi olur.”

Girişe doğru yürümeye başladık, vücudumdaki her kemik bağıırıyordu:

Kal. Lütfen kal.

“Seninle bir anlaşma yapacağım,” dedi.

“Neymiş o?”

“Kendi mekânını satın aldığı anda ilk müşterin ben olacağım.”

“Bu biraz zaman alabilir.”

Resepsiyonun yanında durdu ve yanağına öpmek için uzandı. “Bekleyebilirim.”

Parfümü burnuma doldu ve fısıltıyla söylediği sözler tenime işleyip

doğruca kasıklarına indi. Orada durup stüdyodan çıkışını izledim. Sonra gözlerim Gus'a takıldı, kollarını dar göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, yüzünden *ben sana söylemiştim*, ifadesi okunuyordu.

“Ah ha,” dedi. “Taşaklarından, Fletcher. Seni taşaklarından yakalamış.”
Keşke, diye düşündüm.

“Geri dönecek.” Viv'in *Magic 8-Ball*'unu elime alıp salladım.

Pozitif.

Yerine koyarken başımı iki yana salladım. Aptalın teki olmaya başlamıştım. Önce Tarot kartları, şimdi de aptal oyuncaklar. Ama çalışma alanıma dönerken gülümsedim ve ilk müşterim için hazırlanırken de gülümsemem yüzümden silinmedi.

Küçük umut kırıntıları ortaya çıktığında onları yakalayıp tutmanız ve onlara bir gülümseme vermeniz gerekirdi. Yoksa ne anlamı kalırdı ki?

Bölüm 13

Kacey

O akşam yemekte Fletcher'lara, Dena'ya ve Oscar'a kesin olarak New Orleans'a geri döneceğimi söyledim. Beverly hayal kırıklığına uğradı ama ziyarete geldiğim sürece beni anlayışla karşılayacağını söyledi.

"Buraya geri dönmen konusunda da asla pes etmeyeceğim," dedi otelle dönme vaktim geldiğinde. Bana sıkıca sarıldı. "Jonah için yaptıkların için..."

Ben de ona sarıldım. "Ben Jonah için onun benim için yapmadığı hiçbir şeyi yapmadım."

Beverly geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı, yüzü gözyaşlarına boğulma tehlikesi yaşıyordu. "Ah, benim tatlı kızım..." diye mırıldandı ve beni bıraktı.

Dena beni kendine çekti. "Düğünümüz bir ay sonra. Nedimelerimden biri olmanı istiyorum."

Hafifçe irkildim ama belli etmemeye çalıştım. Jonah'ın en yakın arkadaşlarının Jonah'sız düğünü lanet olsun ki çok zor olacaktı... Ama gülümseyip başımı salladım. Onlar için duyduğum mutluluk, kederin altından su yüzüne çıkmıştı.

"Onur duyarım, Dena."

Bana gülümsedikten sonra sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Acı tatlı bir gün olacak ama sonunda aşk galip gelmeli, değil mi? Hepimiz için Kacey," diye ekledi fısıltıyla sanki bir sırılmış gibi.

Theo gün doğmadan önce otelime gelmişti. Elimden bavullarımı alıp kamyonetin arkasına yerleştirdi, sonra çantamı karıştırmak için duraksadığımda yolcu kapısını açıp her şeyi aldığıma emin oldu.

"Sen gerçek bir centilmensin," dedim arabaya binerken. Bardak tutucularda iki kahve duruyordu ve cennet gibi kokularıyla arabayı dolduruyorlardı. "Sözümü geri alıyorum. Sen bir azizsin."

Theo homurdanarak karşılık verdi. Havaalanına giden yol boyunca neredeyse hiçbir şey söylemedi. Yüz ifadesi sertti ve gözleri benimle paylaşmadığı düşüncelerle doluydu. McCarran'daki güvenlik kontrol noktasında onunla yüz yüze geldim ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Teddy, sana ne kadar teşekkür etsem az."

“Yapma.” Gözleri benden başka her yere bakıyordu. “Bana teşekkür etme, Kace. Sadece...”

“Ne?” Koluna hafifçe vurdum. “Konuş benimle, Goose’.”

Başını iki yana salladı. “Yok bir şey.”

“Tamam.” Bir adım daha yaklaşıp usulca ona sarıldım. Sanki bir kayaya sarılıyormuşum gibi hissettim. “Hoşça kal.”

Onu bıraktım ve gitmek için döndüm ama eli benimkine dolanıp beni geri çekti. Açık kahverengi gözleri, sanki hiç söylemediği tüm düşünceleri alev almış gibi için için yanıyordu. Çenesini bir süre sıktıktan sonra, “Geçen geceyi hatırlıyor musun? Otelinin dışında bana hiçbir şey borçlu olmadığını söylediğim geceyi?” diye sordu.

“Evet.”

“Sözümü geri alıyorum. Bana bir şey borçlusun.”

Hâlâ elimi bırakmamıştı. “Pekâlâ.”

“İşler zorlaşırsa ve batacakmış gibi hissedersen beni arayacağına söz ver.”

“New Orleans’a geri dönüp daha fazla dersten kalabilesin diye mi? Ya da belki işini kaybedersin?”

“Evet.” Elini daha sıkı tuttu. “İlk başta kaçtığın için seni suçlamıyorum. Bazı günler bu kamyonete atlayıp yola çıkasım geliyor, sadece bir süreliğine kaybolmak için. Kendini bu kadar hırpalama. Başa çıkmak için yapman gerekeni yaptın.” Sesinin sert tonu yumuşadı, tıpkı bakışları gibi. “Ama bunu bir daha yapma.”

Sessizce başımı salladım. “Yapmayacağım.”

“Bana söz ver, Kacey. Bir daha beni bırakıp gitme, tamam mı?”

“Söz veriyorum.”

Bakışlarını bir süre daha benden ayırmadı, sonra tatmin olmuş gibi başını salladı. “Güzel. O zaman artık bu konu hakkında konuşmamıza gerek yok.”

Elimi bırakıp bana sarıldı. Uçağıma giden yolda yürürken sözlerini ve ardındaki inancı zihnimde tekrar tekrar düşündüm.

Bu kadar gergin olmasının nedeni çok fazla şeyi tehlikeye atıyor olması, diye düşündüm. Beni tekrar beladan kurtarmak için işinden ya da okulundan daha fazla zaman kaybedemezdi.

Ancak bundan daha derin bir his vardı. Onun ısıtmak için tuttuğu elimi kolumun altına sıkıştırdım ve bir vedanın içine sıkıştırılmış tüm vaatleri düşündüm.

Burada kal, demişti Theo, Jonah’ın küllerini çöle savurduğumuz gece.

Kalacağım, demiştim.

Uçak havalanırken pencereye döndüm ve Las Vegas’ın, tüm vedaları ve vaatleriyle birlikte yok olana kadar giderek küçülmesini izledim.

Bana söz ver, Kacey...

* Top Gun: Maverick filmine atıfta bulunuluyor. (ç.n.)

Bölüm 14

Kacey

Ayık gözlerimle baktığımda küçük evim perişan ve harap görünüyordu. Bira (votka ve viski) gözlüğümü çıkardığımda biraz ilgi gösterme zahmetine girsem çok fazla potansiyeli olan şirin bir yer olduğunu görebiliyordum.

Boyayı, perdeleri ve halıları düşünerek etrafta dolaşırken kapı çaldı. Gözetleme deliğinden, saçları kısa kesilmiş Afroamerikan bir kadın görünüyordu. Otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. Üzerinde kot ceket vardı. Gülümsemesi bembeyazdı ama mükemmel ön dişlerinde küçük bir aralık vardı. Folyoyla kapatılmış bir tava, fırın eldivenli ellerinde duruyordu.

Kapıyı açtım. “Buyurun?”

“Merhaba,” dedi kadın. “Ben, Yvonne Robinson. Yan dairede oturuyorum.” Başını eğdi, sonra ton balıklı güveç gibi kokan tencereyi havaya kaldırdı. “Mahalleye hoş geldin.”

Kaşlarımı çattım. “Altı aydır burada yaşıyorum.”

Yvonne bana donuk bir bakış attı. “Tatlım, burada *ikamet ediyor* olablirsin ama aslında *burada* değildin, öyle değil mi?”

Boynuma doğru süzülen kızarıklığa rağmen sııttım. “Hayır, sanırım değildim. İçeri gelmek ister misin?”

“Müsaade edersen. Bu tava çok ağır.”

Yvonne yanımdan geçip doğruca mutfığa gitti ve tavayı tezgâhın üzerine koydu. Daha şimdiden küçük evimi nefis bir kokuyla doldurmaya başlamıştı.

“Fırından yeni çıktı,” dedi Yvonne, fırın eldivenlerini çıkarıp kolunun altına sıkıştırırken. “O yüzden yemeğe yumulmadan önce biraz beklesen iyi olur.”

“Deneyeceğim.” Kanepeye oturmasını işaret ettim. “Harika kokuyor. Ton balıklı güveç en sevdiğim yemektir. Çocukken annem hep yapardı.”

“Annen alınmasın ama ben herkesi yenerim.” Yvonne bunu söylerken gülmüştü.

“Peki... Nereden bildin?”

“Kötü bir durumda olduğunu mu?” diye tamamladı kanepede öne doğru eğilerek. “Beni hatırlamıyorsun, değil mi?”

Hafızamı yokladım, sonra başımı iki yana salladım. “Özür dilerim. Bir süredir... kendimde değildim.”

“Hayatım, biliyorum,” dedi. Kelimeleri çok hızlı söylüyordu, her cümlesinin sonu kıvrılıyor, cümlelerden sorular çıkarıyordu. “Seni gece geç saatlerde eve gelirken görüyordum, sendeliyor gibiydin? Yardım etmek istedim ama bütün gün çalışıyorum. Ochsner Hastanesi’nde hemşireyim. Birkaç gün önce, zor zamanlar geçirdiğini duydum. Arkadaşın buradayken? Theo muydu? Buna onun sebep olduğunu düşündüm. Senin avaz avaz bağırdığını duydum ve onun dişlerini kırmaya hazır bir beyzbol sopasıyla yanına geldim.”

Başını iki yana sallayarak bu anıya güldü. “Yüzündeki ifadeyi görme-liydin, zavallı çocuk.” Kıkırdaması soldu. “Ama meğer sana yardım ediyormuş, zarar vermiyormuş, öyle değil mi?”

Umutsuzca hatırlamaya çalışarak başımı salladım. Hatırlayamadığım için utancım yanaklarıma yansımıştı.

“Her neyse, bana durumu anlattı. Ben de seni bir muayene ettim.” Etrafına bakındı. “Seninki nerelerde şimdi?”

“Ah, hayır, o... benimki falan değil.” Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Teddy sadece bir arkadaş. Hayır, ondan daha fazlası. En yakın arkadaşım. Aslında erkek arkadaşımın kardeşi. Yani, öyleydi. Jonah... O benim erkek arkadaşım... Erkek arkadaşımdı. O... vefat etti.”

Bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylemek zorunda kalmıştım. Jonah’ın ölümü hakkında konuşma konusunda hiç pratiğim yoktu. Hazır bir cevabım ya da prova edilmiş bir hikâyem yoktu. Zaman kipini bile doğru kullanamıyordum. Dünya durma noktasına gelmeden erkek arkadaşımın vefat ettiğini nasıl söyleyebilirdim ki? Her hecede göğsüme vuran bir çekiç gibi canımı yakıyordu.

“Her neyse... şey, eskiden Las Vegas’ta yaşıyordum ama Jonah’tan sonra buraya taşındım... Pek iyi değildim ve Theo bana yardım etti. Duyduğun ve gördüğün şey, benim içkiyi bırakma sürecimdi. Özür dilerim. Korkunç olmalı.”

“Senin hissettiğin kadar korkunç değildi, bebeğim.” Yvonne elimi tutmak için aramızdaki boşluğa uzandı, koyu renk gözleri sıcacıktı. “Hoş değildi ama öbür taraftan kurtuldun, değil mi?”

“Zar zor,” dedim.

“Zar zor da olsa yine de bir ‘evet’ demektir. Bunu unutma.” Yvonne’un elimi tutuşu bir okşamaya dönüştü ve gözü bileğindeki saate takıldı. “Keşke daha uzun kalabilseydim ama vardiyam kırk dakika içinde başlıyor. Artık yabancılık çekme.” Kıkırdadı. “Benim çekmeyeceğimi biliyorsun.”

Ona yetişip kapıyı açmak için koştum. “Ben de öyle. Teşekkür ederim. Güveç için. Ve şey olduğumda bana yardım ettiğin için...”

“Çöktüğünde mi? Ne demek. Ve tatlım? Bir şeye ihtiyacın olursa, konuşmak istersen ya da canın çekerse? Bana seslen ya da kapımı çal.” Bana dikkatle baktı. “Bir tedavi programına katılıyor musun?”

Ona bunu kendi başıma yapmaya kararlı olduğumu söylemek istedim ama Yvonne gibi bir sağlık uzmanına bu bir bahane gibi gelebilirdi. Bir hemşireye yalan söyleyemezsiniz.

“Henüz karar vermedim,” dedim.

Dudaklarını büzdü. “Bunu bir düşün. Ayrıca yalnız olduğunu sakın düşünme. Burası New Orleans, bebeğim. Biz birbirimize destek oluruz.” Başını sallayarak verandamın merdivenlerinden inmeye başladı. “Vay be, tabii oluruz.”

“Teşekkürler, Yvonne.”

Başının üzerinden el sallayarak beş adımda kendi evine vardı. Benimki kadar rengârenk değildi ama on kat daha bakımlıydı.

Kapıyı kapatıp evimin sessizliğinde öylece dikildim.

Yalnız ve ayık.

Yapayalnız değilim, diye düşündüm ve güvecin üzerindeki folyoyu kaldırdım. Çıtır kızarmış ekmeklerle kaplı bir noodle parçası kestim ve direkt tabaktan yedim. Tadı çok güzeldi. O parçayı ve bir diğerini mutfağında ayakta yedim. Penceremin Yvonne’un evine baktığını fark ettim. Mutfak pencerelerimiz arasında sadece bir metre vardı.

Kendi penceremi açtım. “Yvonne!”

Evinin içinden seslendi. “Efendim, bebeğim?” Penceresine gelip açtı ve kollarını pervaza dayadı. “Güzel, değil mi?”

“Mükemmel.”

Gülerek eliyle kovar gibi bir hareket yaptı, sonra içeri girdi. Kahkaha atarak penceremi kapattım.

Yeni cepte telefonum bir mesajla çınladı. Theo’dan gelmişti.

İyi olduğundan emin olmak istedim.

Gülümsedim. *Hayır. Hiç de yalnız değilim.*

Perşembe günü, *Le Chacal*’daki işime tam zamanında gittim.

Ayıkken şarkı söylemek düşündüğüm kadar zor değildi. *Deniz Feneri*’nin sonunda hâlâ gözyaşlarım süzülüyordu. Ancak dinleyicilerimle aramda alkol duvarları örmek yerine, yoğun duyguların kalabalığının içinden geçtiğini hissedebiliyordum. Şarkı boyunca kimse içmiyor, fısıldamıyor ya da hareket etmiyordu. Şarkı bittiğinde alkışlardan önce toplu bir nefes alma sesi duyuluyordu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım mikrofona garip bir şekilde utan-
gaç hissederek. Sahneden indim ve gitarımı alıp bardaki her zamanki yeri-
me oturdum.

Big E ellerini eski tahtanın iki yanına koymuş, sırtıyordu. “Ne içersin,
tatlım?”

“Limonlu maden suyu, lütfen.” Barın üzerine on dolar attım. “Ve dol-
durmaya devam et.”

Kahkahayı basıp içeceği önüme koydu. “İyi iş çıkardın, evlat. Nasıl his-
sediyorsun?”

“Tuhaf,” dedim. “Bundan yüzlerce kat daha büyük gösterilerde çaldım
ama ilk kez gergin hissediyorum. Burası çok samimi. Hiçbir şey saklayamı-
yorum. Ya içimden geldiği gibi çalarım ya da evde otururum.”

“Evde oturmadığına sevindim,” dedi Big E. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Teşekkürler, E,” diyerek karşılık verdim. “Ve şey için de teşekkürler...”

Ellerini havaya kaldırdı. “Hayır. Teşekküre gerek yok. Sadece işimi ya-
pıyorum.”

“Erkeklerin minnettarlıkla alıp veremediği *ne*? Teddy de böyle. Ona
para versem bile bir kez de olsa teşekkür ettiğimi duymaz.”

Big E omuz silkti. “Gerçek adamlar hayatlarındaki kadınlarla kendili-
ğinden ilgilenirler. Karşılığında bir şey istedikleri için değil.”

Sözleri içimi bir kadeh viskiden daha etkili bir şekilde ısıttı. “Bir teşekkür
bile mi?”

“O bile.”

Gülerek gözlerimi devirdim. “Theo hayatındaki kadınlarla kesinlikle
çok ilgileniyor,” dedim. “Annesi, ben... Eğer bir kadınla yuva kurarsa bahse
girerim, kadın hayatının sonuna kadar şımartılır.”

Big E kaşlarını çatı. “Peki ya sen?”

“Ne olmuş bana?”

“Sanmıştım ki...” Başka bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra omuz
silkti. “Boş ver.”

Tam üstüne gidecektim ki birinin omzuma dokunduğunu hissettim.
Döndüğümde yirmili yaşlarının sonlarında genç bir çift gördüm. Adamın
kısa siyah saçları ve Buddy Holly’den kalma siyah çerçeveli hippie gözlükler-
den takmıştı. Kızın uzun, özgürce dalgalanan kızıl saçları ve çiçeklerle süslü
bohem görünümlü bir elbisesi vardı.

“Bayan Dawson?” dedi adam. Sesini sahnedeki caz üçlüsünden daha
yükseğe çıkarmak zorundaydı. “Adım, Grant Olsen. Bu da kız kardeşim
Phoebe.”

“Memnun oldum,” derken nezaketle gülümsemiştim. Grant başka bir
şey söylemedi. Bir ona bir kız kardeşine baktım, gülümsemem kaybolmaya
başlamıştı.

Phoebe abisini dirsekledi. “*Konuş*,” diye tısladı.

“Ah, doğru.” Grant gözlüklerini düzeltti. “Küçük bir kayıt stüdyomuz var.”

“Yani, oldukça küçük,” diye ekledi Phoebe. “Ama yine de yasal.”

“Evet, şey... yasal.” Grant cebinden bir kartvizit çıkarıp bana uzattı.

“Ben ses teknisyeniyim, Phoebe de yapımcı. Sizinle biraz konuşabilir miyiz? Bir içki ısmarlayabilir miyiz?”

İlkini kabul ettim, ikincisini reddettim. Küçük bir masaya oturduk ve Olsen’lar stüdyolarını ve yerel indie sanatçıların üretimine olan bağlılıklarını anlattılar.

“Çalışmalarınızı gerçekten çok beğeniyoruz,” dedi Grant gözlüklerini burnunun üstünde yukarı doğru iterek. “Sesinizi. Şarkı sözlerinizi. Çok eşsiz. Dokunaklı.”

“Brandi Carlile ve Adele’in aşklarının meyvesi olmuş gibisiniz,” diyerek ekledi Phoebe.

“Ah, hayır.” Başımı iki yana salladım. “Bunu söylemeniz çok hoş ama...”

“Aması yok,” diye karşı çıktı Phoebe içkisinden bir kiraz çıkarırken. “Harika vokaller ve duygusal sözler. Rüya gibi bir kombinasyon.” Kirazı ısırıp sapını bana doğrulttu. “Ve eskiden *Rapid Confession* için çalışıyormuşsunuz.”

“Uzun zaman önce,” dedim. “O grupta çalmak istemiyorum. Artık kendi işimi yapıyorum. Grup da kendi işini yapıyor.”

Phoebe abisiyle bakıştıktan sonra sonra Grant, “Harika. Dürüst olmak gerekirse artık kendi işinizi yapmanıza yardım etmek istiyoruz. Konserlerinizden önce CD satmadığınızı fark ettik ve hiçbir yerde dijital parça da bulamıyoruz.”

“Çünkü yok.”

“Bu durumu değiştirmek istiyoruz.”

Bir saat boyunca konuştuk. Grant ve Phoebe bu kulüplerde çaldığım tüm şarkılardan oluşan bir albüm kaydetmem için bir plan hazırladılar. Hem dijital olarak hem de fiziksel CD olarak satılabilecekti.

“Yarın size kayıt stüdyomuzu gezdirebilir miyiz?” diye sordu Grant konuşmasının sonunda. Ellerini havaya kaldırdı. “Ya da hafta içinde? Baskı yok. Zorunluluk yok. Sadece gelin ve bir göz atın.”

Boş maden suyu bardağımı evirip çevirdim. Bu şarkıları daha önce hiç dinleyici açısından duymamıştım. Onları kaydetmek ve sonra dinlemek içimi garip bir korkuyla dolduruyordu. Hayır demek kolay olurdu. *Teşekkür ederim ama hayır; ben böyle mutluym, demek kolaydı.*

Ama mutlu değildim.

Ve beni korkutan şeyi yapmak, iyileşmemin tek yoluydu. Bunu bana Tarot kartının söylemesine gerek yoktu.

“Yarın iyi olur,” dedim Grant ve Phoebe’ye. “Neden bekleyelim ki?”

Olsen’lar yalan söylemiyorlardı. Stüdyoları küçüktü ama aynı zamanda tamamen profesyoneldi. *Rapid Confession*’ın turneden önce kayıt yaptığı stüdyonun minyatürüne benziyordu. Loş, penceresiz bir dikdörtgen; camla iki alana ayrılmıştı. Kayıt alanı bir grup için yeterince büyük değildi ama bir taburede gitarıyla oturan bir hatunu gayet iyi ağırlıyordu. Camın diğer tarafında, ses paneli alanın yarısını kaplıyordu; çok sayıda düğme, tuş, sürgü ve hakkında hiçbir fikrim olmayan diğer işlevler.

Ses kabininin duvarları indie konserlerinin ve gruplarının posterleri ile kaplıydı. Kayıt alanının duvarlarını ise yumurta kartonlarının içi gibi koyu gri köpüklü bir şey sarmıştı. Her yer buram buram eski tütsü kokuyordu. Bu atmosferi anında sevmiştim.

Grant ensesini ovuşturarak Phoebe’ye kötü kötü baktı. “Çok fazla bir şey olmadığını biliyorum ve Phoebe’ye tütsü konusunda daha sakın olmasını söyleyip duruyorum...”

“Deodorant kullanmaya başlarsan bunu bir düşünürüm,” diye tersledi Phoebe.

“Ben deodorant kullanıyorum. Tanrım, potansiyel bir müşterinin önünde böyle bir şey söylenir mi?”

Ben gitar kılıfımı açıp bir çantayı boşaltır gibi yere serene kadar birbirleriyle alttan alttan didiştiler. Sonra durup bana baktılar.

“Ee,” dedim derin bir nefes alarak. “Ne zaman başlayabiliriz?”

Eve döndüğümde evren küresinin etrafına kıvrılıp Jonah’a yeni gelişmelerden bahsettim.

“Bu benim için doğru şey olabilir,” dedim. Bu tür konuşmalar için genelde elimde bir kokteyl olurdu. Onun yerine camı daha sıkı tuttum. “Ya da olmayabilir. Bak, o şarkılar... Onları dışarıdan hiç duymadım. Ya çok zorsa?”

Zaten çok zordu.

Gözyaşlarımı sildim. “Vegas’tayken Teddy beni, senin yaptığın camı görmeye götürdü. Ve çok güzeldi, Jonah. Bıraktığın miras. Ama mektubunda bana ne dediğini hatırlıyor musun? Aşkımızın da senin mirasın olduğunu?” Gözyaşlarımı akmaya başlamıştı ama her nasılsa dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Bu şarkılar, onlar *bizim* mirasımız. Onlar biziz. Aşkımız. Sen ve ben. Ve sanırım onları paylaşmam gerek. Nasıl fikir?”

Bence iyiydi. *Doğru* geliyordu. Belki de karanlık bir kulüpte, dumanlı havaya karışıp giden ıslak nefesler yerine bir albüm kaydedip bu şarkıları kalıcı hale getirmek; yapmam gereken şeydi. Bunu yapmak, onun gitmesine izin vermenin bir yolu olabilirdi.

İç çektim ve başımı camın yanına koydum. Parlayan yıldızların gezege- nin etrafında dönmesini izlerken ağrıyan gözlerim ağırlaştı. Uyku ile uyanıklık arasındaki alacakaranlık boşluğa kaydım ve Jonah’ı yanımda hissettim. Gülümsüyordu.

Bölüm 15

Kacey

Üç hafta sonra albüm bitmek üzereydi. Hâlâ tamamının harmanlanmış halini duymamıştım; önce gitar parçalarını, sonra da vokalleri kaydetmiştim. Bana sadece ufak tefek parçalar dinletiliyordu.

Grant ve Phoebe'nin bitmez bir coşku içinde olmalarına rağmen müzik dünyasında ne tür bir etki yaratacağımızı bilmiyordum. Bana defalarca bunun büyük bir hit olacağının garantisini vermişlerdi.

“Şarkı başına doksan dokuz sent desek ve sadece bir tanesi bile çok tutsa fazlasıyla para kazanabilirsin,” dedi Grant bana gözlüklerinin arkasından. Gözleri parlıyordu.

Bir sürü içki de satın alabilirsin, diye düşündüm. Başarının her zaman iyi bir şey olmadığı *Rapid Confession* günlerimden bir yankı.

Perşembe gecesi işi bitirdik. Eve döndüğümde, o gece *Le Chacal*'da vereceğim konser için kayıt kıyafetlerim olan özensiz bir kot pantolon ve tişörtten daha güzel bir kot pantolon ve bluza geçtim. Ceptelefonumun ekranında Theo'dan bir mesaj belirdi: **Uyanık mısın?**

Başparmaklarım havada uçuşarak cevap yazdı. **Bunun uluslararası kabul görmüş seks çağrısı kodu olduğunun farkındasın, değil mi?**

Bir dakika boyunca hiçbir şey gelmedi: **Pis bir zihnin var. Masumca uyanık olup olmadığını soruyordum.**

Senin masum bir yanın yok, Teddy. Saat daha akşamın sekizi ve sen de bunu biliyorsun. Ne var ne yok?

Çalışıyor musun, bu dilinle?

Kahkaha attım. Hayır, dilim bu gece izinli.

Bu gece. Bu gece demek istedim. Siktiğimin otomatik düzeltilmesi. Arıyorum... Theo mesajlaşmaktan nefret ederdi çünkü çok fazla yazım hatası yapardı. Benim için sorun değildi, zaten onun sesini duymayı tercih ederdim. Kulağımdaki derin pürüzlü tınısını seviyordum.

Telefonum çaldı. “Evet, bu gece çalışıyorum,” dedim. “Devasa telefon faturamı ödemek için paraya ihtiyacım var.”

“Bana mı söylüyorsun,” diye cevap verdi Theo. “Sen geçen hafta beni sabahın dördüne kadar uyutmadığın için küçük bir kredi çekmek zorunda kaldım.”

“Tek yapman gereken *Prences Gelin*”in var olan en etkileyici alıntılara sahip film olduğunu kabul etmektir ve ben de seni serbest bıraktım.”

Theo’nun *Monty Python ve Kutsal Kâse*”nin bu unvanı hak ettiğini nasıl iddia etmeye çalıştığını hatırlayınca sııttım. Pes edene kadar onu, “Kabul edilemez!” diye azarlamıştım.

“Başlama yine,” dedi. “Yoksa sana doğru osururum.”

Sert yüzlü Theodore’un büyük bir Monty Python *** hayranı olduğunu bilmiyordum. Ama telefon konuşmalarımız sırasında *Kutsal Kâse ve Brian’ın Hayatı***** filmlerinin tamamını neredeyse kelimesi kelimesine, aksanlarıyla birlikte alıntılatabileceğimi öğrenmiştim.

Bu muazzam telefon görüşmeleri onun beni kontrol etmesiyle başlamıştı. Haftada bir ya da iki kez, iyi olduğumdan emin olmak için kısa sohbetler yapıyorduk. İçki içme isteği sürekli vardı. Kötü günlerde Jonah için duyduğum kederle birleşerek doyumsuz bir susuzluğa dönüşüyordu. İyi günlerde ise arka plandaki gürültüden ibaretti, bazen neredeyse hiç fark etmiyordum.

İyi günlerin giderek sıklaştığının bilincindeydim. Artık arkadaşlarım vardı: Yan komşum, Yvonne. Big E. Grant ve Phoebe bile iş ortağından çok arkadaş gibiydiler.

Bir de Teddy vardı, artık neredeyse her gün beni arıyordu.

“Ee,” dedi. “Oscar ve Dena’nın düğünü.”

“Evet. Önümüzdeki cumartesi. Çok heyecanlıyım. Özellikle de nedime elbisem tam bir kâbus olmadığı için.” Yatak odamın kapısında asılı duran mercan renkli, straplez elbiseye baktım. “Pek benim tarzım değil ama güzel. Bir bahar düğünü için doğru renk.”

Theo kızsız muhabbete onaylarcasına homurdandıktan sonra, “Ne zaman geliyorsun?” diye sordu.

* *The Princess Bride*- 1987 (ç.n.)

** *Monty Python and the Holy Grail*- 1974 (ç.n.)

*** *Monty Python, bir Britanyalı komedi grubu.* (e.n)

**** *Monty Python’s Life of Brian*- 1979 (ç.n.)

“Cuma günü,” dedim. “Prova yemeği için vaktinde orada olacağım.”

“Harika.”

“Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun.”

“Sağdıç olmayı asla kabul etmemem gerekirdi. Berbat olacak.”

“Neden? Yüzlerce yabancıнын önünde kadeh kaldırmayı sevmiyor musun?”

“Öyle bir şey,” diye mırıldandı. “Her neyse, yanında birini getirecek misin?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Randevu gibi mi yani?”

“Evet.”

“Tanrım, hayır. Buna *hiç* hazır değilim.” Yorganımı çekiştirip kumaşta küçük kırışıklıklar oluşturdum. “Sen?”

“Hayır,” dedi.

Yüzüme küçük bir gülümseme yayılırken yorganı düzelttim. “Neden?”

“New York’a kadar uçmak isteyeceğim kimse yok,” diye açıkladı. “Bu pahalı bir randevu olur.”

“İyi bir noktaya değindin.”

Oscar ve Dena, Oscar’ın ailesinin New York’ta üye olduğu seçkin bir kulüpte evleniyorlardı. Doğu yakası, Tahran’dan Londra aktarmalı olarak ABD’ye uçmak zorunda olan Dena’nın seksen yaşındaki büyükanne ve büyükbabası için daha kolay bir yerdi.

“Yani birbirimizin partneri olabiliriz,” dedim. “En azından bana bir iki dans ayırırsın, böylece zavallı bir ezik gibi bütün gece masada tek başıma oturmam.”

“Sen zavallı bir ezik değilsin.” Kelimeleri ağzından sert bir şekilde çıkmıştı. “Ve ben dans etmem.”

“Evet, doğru,” dedim gülerek. “Bekâr kadınları sopayla uzaklaştırman gerekecek. Belki evli olanları da.”

“Öyle bir şey olmayacak.”

“Bundan emin misin?” diye sordum sırtarak. “Bir sorunun olduğunu kabul etmek, iyileşmenin ilk adımıdır. Smokin içinde harika görüneceksin, Teddy.”

“Evet, tabii.”

Saate baktım. “Birazdan çıkmam gerek. Bu akşam *Le Chacal* konserim var.”

“Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun,” dedi.

Sözlerimi tekrarlamasına gülümsedim. “Biliyorum. Daha çok kayda odaklanmış durumdayım. Yarın bitiriyoruz. Sana sürekli bahsettiğim Ol-sen’lar var ya? Anlaşılan onlar gerçekten işi biliyorlar. Ben New York’tan dönene kadar albümün hazır olabileceğini söylediler.”

“Bu kadar çabuk mu?”

“Sadece bir ses ve bir gitar olunca çok fazla düzenleme ve montaj yapmak gerekmiyor. Gerçi birkaç parçada fonda yerel bir kemancının çalmasını istediler. Aslında bu konuda biraz heyecanlıyım.”

“Bu iyi bir şey o halde.”

Yorganı tekrar çekti. “Sanırım öyle. Dinleyeceğim için gerginim. Tamam, hayır. Dinlemekten ölesiye korkuyorum. Dışarıdan bir perspektifle.”

“Acele etme. Hazır olana kadar dinleme.”

“Ne zaman bu kadar bilge oldun sen?”

“Doğuştan böyleyim.”

Gözüm yine saate takıldı. “Ah, kahretsin. Gerçekten gitmem gerek.”

“Big E’ye selam söyle,” dedi Theo.

“Söylerim. Sonra mesaj atayım mı?”

“Burada olacağım.”

“Hoşça kal, Teddy.”

“Hoşça kal, Kace.”

Bölüm 16

Kacey

Uçağım düğünden önceki öğleden sonra Albany'ye indi ve lüks bir et lokantasındaki prova yemeğine zar zor yetişebildim. Dena'nın altı nedimesi vardı ve Jonah'ın eski asistanı Tania King'in de onlardan biri olduğunu görünce çok heyecanlandım. Birbirimize sarılıp biraz ağladık; onu görmek bile anılarımı canlandırmaya yetiyordu. O da daha gerçekçi bir nedenle orada olduğum için çok heyecanlandığını söyledi.

"Fletcher'lar dışında burada kimseyi tanımıyorum," dedi.

"Hey, ben de aynı durumdayım."

Koluma girdi. "Ah, Tanrı'ya şükür. Sen benimsin."

Yemekte de birbirimizden ayrılmadık ve Tania, bana Seattle'daki Chihuly Stüdyosu'nda çalıştığını anlattı.

"İnanılmaz bir şey," dedi istiridye çorbası içerken. "Her sabah uyan-
dığımda *lanet olsun, artık hayatım bu*, diye düşünüyorum. Büyük ölçüde
Jonah sayesinde." Bana doğru eğilip sesini alçalttı. "Dürüst olmak gerekirse
bunu söylemekten bile nefret ediyorum ama yarın, o burada olmadan zor
olacak. Hayatımdaki boşluk... Seattle'da bunu görmezden gelmek daha
kolay. Ama burada, onun eski arkadaşlarının yanında..." Koyu renk göz-
leri masanın üzerinde gezinerek her bir konunun listesini çıkardı. "Bunun
Oscar ve Dena için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Bakışlarım uzun masanın sonundaki mutlu çifte kaydı. Oscar'ın solun-
da Theo oturuyordu, pantolon ve gömlek içinde yakışıklı görünüyordu.
Kravatı yoktu, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, koyu renkli dövmeleri
bileklerine kadar iniyordu.

"Peki sen nasılsın?" diye sordu Tania nazikçe. "Vegas'tan taşındığını
duydum?"

Muhtemelen durumum hakkında çok fazla şey bilmeyecek kadar işi-
le meşguldü ve bir yanım gülümseyip bunu önemsiz göstermek istiyordu.
Ama benim kişisel iyileşme planım olabildiğince dürüst olmaktı. Herkese
karşı.

"Evet, taşındım. Dayanamadım. Artık New Orleans'ta yaşıyorum."
Çorbamı karıştırdım. "Bu olanların sterilize edilmiş versiyonu. Kara Veba

versiyonu ise kimseye nereye gittiğimi söylemeden şehirden kaçtım ve son altı ayımı New Orleans'ta zil zurna sarhoş olarak geçirdim.”

Tania'nın kaşları havaya kalktı ama sonra başını salladı. “Pekâlâ.”

“Theo beni buldu, ayılmama yardım etmek için her şeyi bıraktı ve bu onun için hiç de kolay olmadı, bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Şimdi buradayım, bir çukurda ölmek yerine düğün için giyinip süslendim.”

“Burada olduğun için çok mutluyum.” Tania'nın gözleri Theo'ya kaydı. “O adam gerçekten kaya gibi.”

“Nasıl yani?”

Çorbadan bir yudum aldıktan sonra peçetesini ağzına götürdü. “Biliyorsun, yaratıcı cam atölyesinde Jonah'ın asistanıyım. Carnegie Mellon o işi yapmam için bana para ödüyordu. Ama Jonah'ın öngördüğü büyüklükte bir enstalasyon için iki kişinin bunu zamanında tamamlayabileceğini sanmıyordum. Her dakika orada olamazdım, UNLV'de kendi derslerim vardı. Bu noktada Theo devreye girdi. Daha önce hiç camla çalışmamıştı. Jonah ve ben ona temel bilgileri gösterdik ve o da hemen kavradı. İşin tamamlanması gerekiyordu ve o da bunu yapacaktı. Hemen işe koyuldu. Her şeyiyle. Ve enstalasyon bittiğinde yardım için tüm övgüyü ben aldım. Theo'nun adını *Wynn* sergisi için evraklara yazdırmaya çalıştım. Jonah da denedi. Hatta Jonah, Theo'nun izni olmadan bunu yapacaktı. Ama Theo bizi atlatıp doğrudan Eme Takamura'ya gitti ve ona adının enstalasyonla ilgili hiçbir yerde geçmemesi gerektiğini söyledi.”

“Neden övgüleri hiç kabul etmedi?”

Tania omuz silkti. “O böyle biri işte. Bu yüzden ona ihtiyacın olduğunda her şeyi bırakıp sana gelmesi beni hiç şaşırtmadı. Yaptığı şey bu. Yapılacak bir iş varsa o işi yapar.”

Theo'nun Oscar'ın sağdııcı olduğunu düşünerek başımı salladım. *Bunu Jonah da yapıyor olabilirdi.*

Tania sessizleşmişti. Çenesinin kasıldığını ve gözlerinin önündeki su bardağına odaklandığını gördüm.

Elimi elinin üzerine koydum. “Hey.”

Bana bakmadan gülümsedi. “Tanrım, onu çok özlüyorum.”

“Biliyorum.” Bu sözler bu odadaki herkes için en derin, en zor gerçeği barındırıyordu.

Seni özledim, Jonah. Hepimiz özledik.

En çok acı çeken benmişim gibi hissetmek kolaydı. Acının büyük bir kısmının, kocaman bir lokmanın benim boğazımdan geçtiğine, diğer her-

kesin ise sadece küçük lokmalar çiğnemek zorunda kaldığına inanmak. Ancak Jonah'ı tanıyan herkesin yutması gereken bir tabak ızdırap vardı.

İçgüdülerim, tekrar ağlamaya başlamadan önce konuyu değiştirmemi söylüyordu ama bunun yerine Tania'nın parmaklarını sıktım.

“Sen olmasaydın Jonah enstalasyonu bitiremezdi,” dedim. “Seni en yakın arkadaşlarından biri olarak gördüğünü biliyorum. Seni çok severdi. Bu yüzden onu deli gibi özlüyorsun.”

“Teşekkürler, Kace.” Tania gülümsedi ve bir damla gözyaşını sildi. “Öyle olduğunu biliyorum ama bunu başka birinin söylemesi güzel.”

Ertesi sabah, Albany'e yirmi dakika uzaklıktaki *Centennial Club*'a bir sedan konvoyuyla gittik. Kulüp; kırmızı çatısını delen birçok kalkarıyla görkemli, on sekizinci yüzyıldan kalma bir malikaneydi. Düz, yeşil bir denizin üzerinde yüzen bir ada gibi büyük bir çim alanın üzerinde duruyordu.

Dena ile nedimleri, annesi ve büyükannesiyle birlikte büyük malikâne-nin bir kanadında; Oscar ve arkadaşları ise diğer kanadında bulunuyordu. Tören daha çok bir futbol sahasını andıran geniş arka bahçede, resepsiyon ise büyük balo salonunda yapılacaktı.

Doğu kanadında nedimler mercan rengi elbiselerini giyerken Dena, saç ve makyajıyla ilgileniyordu. Straplez elbiselerin gövdesinde çapraz kıvrımlar vardı ve yumuşak ipek şeritler halinde yere kadar uzanıyordu.

Bizimkiyle aynı turuncu-pembe tonunda, daha mütevazı bir elbise giyen zarif görünümlü bir kadın olan Dena'nın annesi, kızıyla ilgilenirken Dena'nın seksen yaşındaki büyükannesi de bir sandalyeye oturmuş onu izliyordu. İki kadın da daha önce hiç tanışmadığım iki nedime gibi bana birkaç ters bakış atmıştı.

Boy aynasında kendime baktım. Sağ kolumdan aşağı doğru kıvrılan dövmeler ve sol bileğimin iç kısmındaki gitar, elbisemin dalgalı pastel tonlarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Dena yüzünde bilmiş, huzur veren gülümsemesiyle bana yaklaştı. Şimdiye kadar gördüğüm tüm müstakbel gelinlerden çok daha sakin ve neşeli görünüyordu. “Kacey,” dedi usulca. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Bunu benim söylemem gerekiyor. Dena... göz kamaştırıcısın.” Sanki dövmelerimi bugünlük silebilecekmişim gibi kollarımı ovuşturdum. “Dövmenin elbiseyle uyumlu olduğundan pek emin değilim.”

Dena kuaförün kurdele, iğne ve fırça dolu tepsisine uzanıp siyah, ipek bir gül aldı. “Elbiseyi seçerken bu dövmelerin olduğunu unuttuğumu mu sanıyorsun?”

“Hayır ama büyükannenin bakışlarını hissedebiliyorum,” dedim. “Bugünün senin için kusursuz olmasını istiyorum.”

İpek çiçeği sol kulağımın arkasına takarken sırtı genişledi. “Bugün kusursuz olacak çünkü sevdiğim insanlar burada, tam da oldukları gibi.”

Aynada kendimi inceledim. Diğer nedimelerin hiçbirinde siyah bir çiçek yoktu ama hiçbirinin kollarında dövme de yoktu. Ama itiraf etmeliydim ki siyah gül mükemmel bir aksesuardı, dövmelerimi tamamlıyor ve tüm görünümü birleştiriyordu.

Tania yaklaştı. “Gördüğüm en havalı nedime sensin,” dedi gelinliğinin içinde muhteşem görünürken. Kolunu benimkine doladı. “Hadi bakalım. Rock n’roll zamanı.”

Merdivenlerden indik. Telaşlı bir düğün organizatörü bizi ite kaka yermize götürdü. Dena beyaz ipek elbisesiyle aramızda süzülen dingin bir bulut gibiydi, geri kalanımız ise onun etrafında gergin kuşlar gibi kanat çırpıyorduk.

Bir viyolonselci Pachelbel’in *Canon in D*’sini çaldı ve biz de sırayla kapıdan çıkıp çimenlerin üzerine dizilmiş beyaz sandalyelerin arasından geçtik. Oscar ile sağdıçları çoktan yeşil sarmaşıklar ve pembe çiçeklerle bezenmiş beyaz bir tentenin altına girmişlerdi.

Topuklu ayakkabılarımın yemyeşil çimlere gömülüp herkesin önünde yere serileceğimden korkarak geçitte sıramı aldım.

Bu, havalı biri için nasıl olurdu?

Oscar smokinin içinde yakışıklı ama biraz da korkmuş görünüyordu. Gözlerim onun yanında duran Theo’yu buldu. Smokinli.

Ah, vay be...

Feci derecede yakışıklı görünüyordu. Koyu renk saçları geriye taranmış, kol düğmelerinin güneşte parladığı elleri önünde kenetlenmişti. Beni görene kadar yüz ifadesi sıkıntıyla doluydu. Ağzı hafifçe aralandı ve gözleri büyüdü.

Ona gülümseyerek küçük beyaz gül demetimin altından hafifçe el sallamaya çalıştım. Theo karşılık vermedi ama sanki gerçek olduğuma inanmıyormuş gibi bana bakmaya devam etti. Benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm ama platformdaki yerime yaklaştığımda bakışları sertleşti ve sonra aniden gözlerini kaçırdı.

Pekâlâ o zaman.

Tören kusursuz bir uzunlukta idi; ne tüm bu yaygarayı abartılı gösterecek kadar kısa ne de kimsenin sabırsızlanmasına neden olacak kadar uzun-
du. Oscar ve Dena geleneksel yeminlerini ettiler, ardından güneş batarken
öpüştüler. Kalabalık alkışladı ve davetliler resepsiyon için salona döndü.

Geçit töreni için Oscar'ın bir arkadaşıyla eşleştim. Theo doğal olarak
baş nedimeye eşlik ediyordu, kızın onun kolunu ekstra sıkı tuttuğunu fark
ettim. Kız onun kulağına bir şeyler kıkırdadı ama o duymazdan geldi.

Malikaneye girdikten sonra Theo beni de görmezden geldi. Gelin tarafı,
Oscar ve Dena ile fotoğraf çektirdikten sonra büyük bir oturma odasında
servis edilen kokteyl ve ordövrlerin tadını çıkarmakta özgürdük. Köşede bir
viyolonselist yüz davetlinin sessiz konuşmaları arasında çalışıyordu.

Beverly, küçük bir tabak dolusu atıştırmalığın üzerinden Theo'ya, Ta-
nia'ya ve bana övgüler yağdırdı. Henry, sohbet ederken gözleri birden fazla
kez dövmelerime takılmış olsa da ona bir dans ayıracağıma dair söz verdir-
di. Theo tek kelime etmedi.

"Neyin var, canım?" diye sordu Beverly. "Kadeh kaldıracağın için mi
gerginsin?"

"Evet," diye mırıldandı. "Sanırım."

Onu kenara çektim. "Hey. Nasılsın? Gerçekten."

"Gerçekten mi? Konuşma yapmaktan nefret ediyorum."

"Herkesi iç çamaşırlarıyla hayal et. Bunun yardımcı olduğunu duydum."

"Herkesin *Jonah'ın orada olması gerekirdi*, diye düşündüğünü hayal edi-
yorum."

Gülümseme yüzümden kâğıttan bir maske gibi düştü. "Teddy," dedim
usulca.

"O burada yokken zaten çok zordu. Ben bunu on kat daha kötü hale
getiriyorum."

"Bu doğru değil," diyerek karşı çıktım.

Etrafına karamsar bir şekilde baktı. "Değil mi? Ben öyle düşünüyorum.
Jonah ve Oscar çok iyi arkadaşlardı. Ben kötü bir dublör gibiyim."

"Bu doğru değil," diyerek tekrarlarlarken kolunu tutmuştum. "Hepimiz
Jonah'ı özleyeceğiz ama kimse senin..."

"Teselli ödülü mü?" Theo ilk kez benimle göz göze geldi. "Unut gitsin.
Sadece bu işi bitirmek istiyorum." Şampanya kadehini fondip yaptı ve kü-
çük bir masanın üzerine koydu.

"Harika bir iş çıkaracaksın," dedim.

Elbisemi ve saçlarımı inceledikten sonra bakışları yüzümde gezinirken ifadesi yumuşadı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti, yüz hatları tekrar sertleşti. “Oscar başka birini seçmeliydi,” deyip uzaklaştı.

Oscar’ın onu *istediği* için seçtiğini söylemek için peşinden gidecektim ki düğün organizatörü büyük balo salonunun kapılarını açtı ve konuklar beni de yanlarına alarak içeri akın etti.

İçeri adım attığımızda herkesin nefesi kesildi. Ahşap döşemeler bir düzine farklı kaynağın ışığında parıltıyordu; tavanda zarif avizeler, duvarda aplikler ve yuvarlak masaların her birinde inanılmaz süslemeler vardı. Çiçekler, gümüş takımlar ve narin porselen servis takımları sade ama inanılmaz derecede zarif bir şekilde düzenlenmişti. Tüm bunlarda Dena’nın parmağı olduğunu görebiliyordum. Pırıltılı, kırmızı altın masa örtüsüyle kaplı yuvarlak bir masa; haşhaş tohumu, pirinç kaseleri, küçük pirinç kapları, siyah çay yaprakları ve adını bilmediğim diğer tohumlarla doluydu. Gümüş tabaklarda baklava, pirinç kurabiyesi ve bademli kurabiye vardı. Ortada gümüş bir dekor içinde, bir ayna ve iki şamdan vardı. Bir adamın, eşine ayna ve mumların ışığı ve ateşi temsil ettiğini söylediğini duydum.

“Işık ve ateş,” diye mırıldandım kendi kendime, masa kartımda Tania ve Theo’nun arasında oturduğumu gördüğümde.

Ama Theo’nun bana bakmadığı, baktığında da sanki gözlerini acıtmışım gibi gözlerini kısarak başka tarafa baktığı netleşince gülümsemem soldu. Kadeh kaldırma zamanı geldiğinde bir elinde kâğıt parçası, diğerinde bir kadeh şampanya ile kararlı bir şekilde ayağa kalktı.

O bir kaya, diye düşündüm. İşini yapıyor.

Theo kâğıtta yazılı kelimeleri incelerken oda sessizleşti. “Siktir et bunu,” diye mırıldandı alçak sesle ve kâğıdı yere atıp kalabalığa döndü.

“Oscar’ı yaklaşık yirmi yıldır tanıyorum,” dedi. “Çocukluğumuzdan beri. Onunla Jonah sayesinde tanıştım. Jonah’ın kim olduğunu bilmeyenler için söyleyeyim, o benim kardeşim ve Oscar’ın en iyi arkadaşıydı. Jonah’ı *tanıyanlar* bilir, kendim konuşmak yerine buraya çıkıp onu dinlemeyi tercih ederdim. Nerede olursa olsun bana güldüğünü hissetmekten kendimi alamıyorum çünkü bu tür saçmalıklardan ne kadar nefret ettiğimi biliyor. Üzgünüm.”

Kalabalık gülüştü ve toplu bir rahatlama hisseder gibi oldum. Sanki görmezden gelinen şeyin bariz varlığı kabul edilmişti.

“Oscar ve Dena birbirleri için yaratılmışlar,” diye devam etti Theo. “Bundan daha fazla söylenecek pek bir şey yok. Dena, Oscar’ın fırtınasına dinginlik; müstehcen şakalarına şiir, futbol maçına opera katıyor. İkisi de

birbirlerinin boşluklarını dolduruyor. Birbirlerini ayağa kaldırıyor ve işler boka sardığında birbirlerine destek oluyorlar.” Bir ‘üzgünüm’ daha mırıldandığında seyirciler güldü.

“Ama sandığınızdan daha fazla ortak noktaları var. İkisi de tanıdığım en iyi insanlardan. İkisi de birbirlerine ve arkadaşlarına karşı cömertler. Kalplerinde pek çok insanın serçeparmağında bulunan sevgiden daha fazla sevgi var. Hepimiz diğer yarımız olan birini bulacak kadar şanslı olmalıyız. Dena ve Oscar kadar uyumlu bir çift olabilmek için.” Kadehini kaldırdı. “Tebrikler, çocuklar. Umarım birlikte uzun ve mutlu bir hayatınız olur derdim ama buna gerek yok. Olacağını biliyorum.”

Konuklar kadehlerini coşkuyla kaldırırken Theo hızla yerine oturdu.

Koluna dokundum. “Mükemmeldi.”

Sanki bana sert bir şey söyleyecekmiş ya da belki de hiçbir şey söylemeyecekmiş gibi baktı. Ancak iç çekerek isteksizce başını salladı. “Sadece bittiği için mutluyum.”

DJ çalmaya başladı, insanlar yemek yedi, dans etti, güldü ve ben Jonah’ın orada olmasını ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalıştım. Onu aramamaya ya da başımı çevirip orada elini bana uzatmış, dans etmek isterken görmeyi beklememeye çalıştım.

Sonunda, daha fazla oturmaya ve kalbimdeki acıyı dindirmeye dayanamadım.

“Hey.” Theo’nun omzuna dokundum. “Bana dans sözü vermiştin.”

“Üzgünüm. Canım istemiyor.”

“Hey,” diye tekrarlardım sesim çatallaşırken. “Ben de onu özlüyorum.”

Theo o zaman bana baktı, gözleri daha önce olduğu gibi yumuşadı ama bu sefer değişmediler. “Evet?”

DJ, Bryan Adams’ın *Everything I Do* şarkısını çaldı. Ayağa kalkıp elimi uzattım. “Benimle dans et.”

Theo elimi tutup onu ayağa kaldırmama izin verdi ama sonra beni dans pistine götürüp sallanan çiftlerin arasından geçerek boş bir yere yönlendirdi. Elleri belime yerleşti ve kenetlenmiş ellerimizi havada süzölmeleri için sertçe uzattı. Bu benim için yeterli değildi. Tutmaya ve tutulmaya ihtiyacım vardı.

Yaklaşıp başımı Theo’nun göğsüne koydum ve kenetlenmiş ellerimizi kalbine yaslamak için içeri çektim. Kaskatı kesildikten sonra gevşemeye başladı. Hâlâ güçlü ve sağlamdı ama vücudunu benimkine uydurmak için şekillendiriyordu.

“Böyle daha iyi.” Başımı çenesinin altına, tam oturduğu yere yerleştirmiştim.

“Evet,” dedi usulca. “Öyle.”

Bölüm 17

Theo

Tanrı'ya şükür.

Buna ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ta ki Kacey başını göğsüme yaslayana kadar. Acı çeken başka bir insanla, gezegende Jonah'a benim kadar yakın olan tek insanla birleşmeye.

Yanağımı Kacey'nin alnına yasladım. Yavaş yavaş daire çizerek döndük, neredeyse hiç hareket etmiyorduk, sadece birbirimize sarılıyorduk. O bana bu şekilde yaslanırken bedenimin kendini kaybetmiş olması gerekirdi. Ancak içime dolan sıcaklıkta cinsel hiçbir şey yoktu. Sadece huzur vardı. Bu kadın tam olarak nasıl hissettiğimi biliyordu. Tek kelime etmeme gerek yoktu. Neden kendimi bok gibi hissettiğimi, yabancılık çektiğimi ya da neden bütün geceyi Jonah'ın sesini dinleyerek, kalabalığın arasından onu duymaya çalışarak, Oscar'la güldüğünü görmek için başımı çevirerek geçirdiğimi açıklamak zorunda değildim.

Onun burada olması gerekirdi. Kadeh kaldırmak; annemizle, Dena'yla ve özellikle de Kacey'yle dans etmek için. Kahrolası kalbim kırılabilirdi ama Kacey'nin, Jonah'ın kollarına sarılmış olduğunu görmek için her şeyimi verirdim.

Oysa o benim kollarımdaydı, bedenim onun huzurunu bir sünger gibi emiyordu. Bir yanımda sahtekâr gibi hissediyordu. Bir dolandırıcı gibi. Bir teselli ikramiyesi gibi.

Diğer yanımda ise evimdeymişim gibi hissediyordu.

"Bu iyi hissettiriyor," diye mırıldandı Kacey. "Ne zaman dağılacığımı hissetsem beni hep bir arada tutuyorsun."

"Sen de beni," dedim. "Şu anda... bu iyi hissettiriyor."

Bana iyice sokulduğunda şarkının bitmesini istemeyerek ona daha sıkı sarıldım. Gözlerimi kapatırsam dünyayı bir süre daha görmezden gelebilirdim. Ancak başımı kaldırdığımda Oscar'ın bana baktığını gördüm; bakışları sertleşmiş, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Kacey ile döndüğümüzde annemle babamın oturduğu masayı gördüm. Bizi dans ederken izliyorlardı; babam dudaklarını büzmüş, annem ise göz göze geldiğimizde bana gergin bir gülümsemeyle bakmıştı.

Kacey'den uzaklaşıp kendimi onun bedeninden ayırdım. Şarkı tam o anda bitti ama benim ani kaçışım onu ürküttü. Bana baktı. Dansımız sırasında sahip olduğu huzur o inanılmaz mavi gözlerden süzülüp gitti. Gerçek dünya -Jonah'sız bir dünya- geri döndü.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Üzgünüm, Kace... ben...”

“Sorun değil,” dedi usulca. “Güzeldi. En azından birkaç dakika için, değil mi?”

Onu masaya geri götürdüğümde tuvalete gitmek için izin istedi. Tania onunla gitmek için ayağa fırladı.

“Kacey’yi böyle teselli etmen çok hoş,” dedi annem. “Çok canı yanıyor olmalı.”

Başımı sallayıp çenemi sıktım. Eski acı ve öfkem bütünüyle geri dönerek Kacey ile olan son huzurumu da yakıp kül etti. “Evet,” dedim her kelimeyi bastırarak. “Öyle.”

“Onunla ilgilenmen harika,” diye ekledi annem, rahatlamış görünüyordu. “Jonah’ın bundan memnun olacağını biliyorum.”

“Öyle,” diye mırıldandım iç çekerek. Kendimi sakinleşmeye zorladım. “Olduğunu biliyorum.”

Çünkü ona söz verdiğim şey buydu: Kacey ile ilgilenmek.

Jonah’a verdiğim sözün diğer yarısını tutmak hiç bu kadar imkânsız olmamıştı.

Tania ve Kacey, tam buket atma sırasında tuvaletten döndüler. Kacey reddetmeye çalıştı ama Tania kolundan çekti. “Bu sadece aptalca bir eğlence. Ya da benim için alabileceğim her türlü yardımı aramak.”

Kacey hafifçe gülerek razı oldu ama ikisi de eli boş döndü. Annem sanki bir demet çiçek yakalamak bir şey ifade ediyormuş gibi rahatlamış görünüyordu.

“Elimden geleni yaptım,” dedi Tania alaycı bir somurtkanlıkla. “Ama Oscar’ın ailesinde gizli bir olimpiyat yüksek atlamacısı vardı. Size söylüyorum, bu işi ayarlamışlar.”

Herkes güldü ama Kacey sadece gülümsedi, gözleri uzaklardaydı.

Yorgun görünüyor, diye düşündüm. Oscar ve Dena daha rahat kıyafetler giyip havaalanına doğru yola çıktıklarında telefonumun saati gece yarısını gösteriyordu. Konuklar, Centennial Malikânesi’nin ön verandasından, her camında *Evleniyoruz* yazan bir sedanla uzaklaşmalarını izlediler. Bazıları pirinç, bazıları da şeker fırlattı; bu, onlara güzel bir hayat dilemek anlamına gelen bir İran geleneğiydi.

Kacey'ye doğru eğildim. "Seni otele bırakmamı ister misin? Geç oldu."

Yüzünde solgun bir gülümseme belirdi. "Tanrım evet, çok yorulдум."

Annemleri, Tania'yı ve Kacey'yi Albany'deki otele geri götürdüm. Ertesi sabah kahvaltı etmek için plan yaptık ve gecenin sona ermiş olmasının verdiği rahatlamayla vedalaştık. Hayatımızda, Jonah'ın yanımızda olmadığı ilk büyük olay.

Kacey'yi odasına kadar geçirdim. Kapının önünde durakladı. "İşte geldik ve garip bir şekilde uyanığım. Bir film izleyeceğim. Benimle izlemek ister misin?"

Bu kötü bir fikir, diyerek söylendi içimden bir ses. Oscar'ın sert bakışlarını ve annemin gergin gülümsemesini hatırlamıştım.

"Olur," dedim. Kacey ile aramızda hiçbir şey olmuyordu. O benim arkadaşımıydı. Beni daha önce hiç kimsenin ve hiçbir şeyin etmediği kadar reselli ediyordu. Kimsenin bana kendimi bok gibi hissettirmesine izin vermeyecektim.

Odasında smokinin ceketini çıkarıp kravatıyla birlikte çift kişilik yataklardan birinin üzerine attım.

"Tania buket konusunda çok komikti," dedi Kacey banyoya giderken saçındaki tokaları çıkararak. "Onu görmeliydin. Diğer kız buketi yakaladığında Tania'nın ona saldıracağını sandım. Ben denemedim bile."

"Neden denemedin?"

"Öncelikle, ben piyasada değilim. Bir de... yanlış hissettirdi. Elimde buketle masaya dönersem annenin kalbini kıracağımı hissettim."

Ben cevap veremeden geri gelip televizyonu işaret etti. "Otelde HBO kanalları var. İlk Aşk, İlk Dans var mı diye bakabilir misin?"

"Yine mi?" diye sordum. "İki kere birlikte izledik. Tanrı bilir sen tek başına kaç kez izlemişsindir."

"On beş." Kacey sırtıttı. "On altıda keramet vardır."

"Madem ısrar ediyorsun."

"Teşekkürler. Bu elbiseden kurtulmam lazım."

Kacey üzerine giyecek bir şeyler bulmak için valizini karıştırırken ayak-kabılarımı çıkarıp yatak başlığına yaslandım.

Umarım elbisesinin fermuarını açmak için yardıma ihtiyacı olmazdı.

Umarım olurdu.

Ne arkadaşsın ama.

Kendi başına halledip şort ve tişörtle banyodan çıktı. Saçları bütün gün topuz olduğu için bal rengi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

"Çok güzel bir düğündü, değil mi?" diye sordu yatağının yastıklarına yerleşirken.

"Evet," dedim ama pek bir şey hatırlayamıyordum. Kacey'nin gözlerini

safır gibi ortaya çıkaran elbisesinin içinde ıslıl ıslıl görünerek koridordan inişini izlediğimde aklımı kaçırmak üzereydim. Törenin geri kalanı bulanıktı.

Kumandadaki tuşlara basıp filmi aradım.

“Oscar ve Dena çok güzel çocuklar yapacaklar,” dedi Kacey birkaç dakika sonra.

“Muhtemelen.”

“Peki ya sen? Bir gün evlenmek istiyor musun? Çocuk sahibi olmak?”

“Evet, istiyorum. Peki ya sen?”

Kacey hüzünle gülümsedi. “Bilmiyorum. Evlenecek bir tip olacağımı hiç düşünmemiştim. Ya da çocuk sahibi olacağımı. Uzun süre böyle bir sorumluluk alamayacak kadar berbat durumdaydım. Ama belki. Günün birinde.”

“*Günün birinde*, benim sloganım olmalı.”

Hüznü bir anlığına bastıran bir sırıtışla, “Gerçekten çapkınlık şöhretinden vazgeçip bir yuva mı kurmak istiyorsun?” diye sordu.

“Ben öyle biri değilim,” dedim. “Artık değilim. Bunu içimden söküp attım.”

“Öyle mi? Oscar’ın söylediklerine bakılırsa her gece başka bir kızla çıktığını düşünüyorum.”

“Sadece takılıyor.”

Başını salladı. “Eh, ben seni evli olarak hayal edebiliyorum.”

“Edebiliyor musun?”

“Elbette. Bana bir keresinde sürekliliği sevdiğini söylemiştin.”

“Evet,” dedim. Kacey’nin varlığında tanıdık bir ateşin kaynadığını hissettim, dans pistinde hissettiklerimin aynısını. Bir huzur ve gerçek konusunda ona güvenme arzusu. “Gerçek bir şey istiyorum.”

Yatağında bana doğru döndü. “Kolunun arasında futbol topu gibi kıvrılmış bir bebeği tuttuğunu, bir yandan da yere kapaklanmayıp masanın kenarına çarpan ve yeni yürümeye başlayan başka bir çocuğun bezini bağladığını zihnimde canlandırabiliyorum. Ve bunu sıfır stresle yapıyorsun. Gözünü bile kırpmadan.” Hafifçe güldü. “Bu nereden çıktı bilmiyorum.”

“Ah, öyle mi?” Aslında bu konuyu kapatacaktım ama Kacey ile konuşmak çok kolaydı. “Bir arkadaşımın daha yeni bir bebeği oldu. Bebeği göğsünde uyurken ve parmağını küçük yumruğunun içinde tutarken çekilmiş fotoğraflarını paylaşıyor. Bunu yapabilirim.”

“Kaç çocuk istiyorsun?”

“En az iki,” dedim. “Bence bir erkek ya da kız kardeşleri olmalı. Benim olduğu için mutluyum.”

Ne desem az kalır.

Kacey’nin gülümsemesi soldu. “Eminim öyledir. Ben de hep bir erkek

ya da kız kardeşim olsun istedim. Ama babam bana zaten zar zor katlanıyordu. Annemle babamın sadece bir çocuk sahibi olması şaşırtıcı değil.”

“Son zamanlarda onlarla konuştun mu?”

Başını iki yana salladı. “O zamandan beri konuşmadık... Ne zaman olduğunu bile bilmiyorum.” Çaresiz ve gergin bir hareketle omuz silkti. “Uzun zamandır tek kelime konuşmadık.”

“Tam bir saçmalık,” diye mırıldandım sessizce. Bu konuşmanın göğsümde yarattığı hoş sıcaklık öfkeye dönüşüyordu.

“Ne dedin sen?”

“Dedim ki seni geri aramamaları lanet olası bir delilik. Ne kadar oldu? Onlardan haber almalı altı ay mı oldu?”

“Daha uzun,” diye cevap verdi. “Jonah’la tanıştığım sıralarda onları aramayı bıraktım. Onları San Diego’ya gittiğimizde gördük. Sana bundan bahsetti mi?”

Başımı iki yana salladım. “Bana hiçbir şey anlatmadı; döndüğünde yüzü bir kartpostal gibiydi.”

Başını öne eğdi.

“Ben onun... hoşnut görüldüğünü hatırlıyorum. Onun konumundaki bir adamın görünmemesi gereken bir şekilde.”

Bana donuk donuk bakarken sözlerimin yüzüne yayılmasını ve güzel bir gülümsemeyi yüzeye çıkarmasını izledim. “Teşekkür ederim, Teddy,” dedi usulca.

Elimi sallayarak geçiştirdim. “Her neyse. Annenle babanı gördünüz, sonra?”

Başını salladı. “Onları *gördük*,” diyerek devam etti. “Kelimenin tam anlamıyla. Sokağın karşısında. Onlarla konuşmak istemedim. Mutlu görünüyorlardı, ben de onları kendi hallerine bıraktım. Belki de bunu kalıcı olarak yapmalıyım.”

“Bunu yapmak istiyor musun?” diye sordum nazikçe.

Tekrar omuz silkti, elleriyle uzun saçlarını karıştırıp uçlarını inceledi. “Tekrar tekrar reddedilmekten daha kolay olabilir.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim.

“Anlıyorsun, değil mi?” Kacey yastıklarının üzerinde doğruldu. “Bu kişisel bir soru ama Henry sana hep böyle sert mi davranırdı?”

Başımı salladım. “Jonah ve benim çocukluğumuzdan beri. Hiçbir şey yeterince iyi değil. Bundan bıktım. Babamın benim hakkımda ne düşündüğünü umursamaktan bıktım ama yine de duramıyorum.” Homurdanarak güldüm. “Kulağa kendine acıyan bir pislikmişim gibi geliyor...”

“Merhaba, kiminle konuştuğuna bir bak,” dedi Kacey. “Çok sinir bozucu, değil mi? Sanki umursamak istemiyorsun ama umursuyorsun. Hem de çok.”

Kalbimde yankılanan yalın sözlerine odaklanıp onun güzel ve saf yüzüne baktım. “Evet, umursuyorum.”

“Neden sana karşı bu kadar sert?” diye sordu. “Sana karşı Jonah’a olduğundan daha mı sert?”

“Kesinlikle hayır. Jonah’a bunun için hiç kızmadım. Çocukken bile. Beni savundu ama bana hiç acımadı. Ondan asla nefret etmedim. Ya da onu kıskanmadım...”

İçimde sıkı sıkıya tuttuğum acı, dışarı taşmakla tehdit ediyordu. Kapağı sıkıca kapattım.

“Babam sanatımı hiçbir zaman onaylamadı ve onaylamayacak da. Buna alışmak ya da bunu aşmak zorundayım. Annem olmasaydı Vegas’tan siktir olup gider ve başka bir yerde bir stüdyo açardım.”

“Ah, gerçekten mi? Senin yeteneklerini kullanabilecek bir şehir aklıma geliyor,” diye alay etti Kacey ve sonra sanki kelimeleri duman gibi dağıtılabileceği gibi ellerini salladı. “Hayır, Beverly’nin sana ihtiyacı var. Ve bence Henry’ye ulaşılabilir. Bence kendine gelebilir.”

“Bunu sana söyleten ne?”

“Onu babamla kıyaslıyorum.” Yastıklarının üzerine yığıldı. “Babam ve ben ümitsiz bir vakayız. Sanırım annemle de öyle olmaya başladık. Onunla konuşmadığım her gün, beni hayatından çıkarmasını kolaylaştırıyor.”

“Seni *ne* için hayatından çıkardı? Neden seninle ilişkisini kesti? Neden baban bu kadar uzun zamandır sana karşı bir puşt gibi davranıyor ve annen neden buna göz yumuyor?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Annemin babam hakkında bir şeyleri bana anlatmadığını hissediyorum sanki. Ben çocukken -yani hâlâ evimizde yaşıırken- babam yüzüme bile bakamazdı. Sanki gözleri acıyormuş gibiydi. Bir de bazen annemi bana eski bir fotoğrafa özlemle bakarken yakalardım.” Başını iki yana salladı. “Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum ama onda böyle bir *hava* sezerdim. Sanki beni özlüyor gibi... her zaman orada olmama rağmen.”

“Belki de senin adına mücadele etmediği için kendini kötü hissediyordu,” dedim.

“Belki.” Hafifçe gülümseyip yan dönerek bana baktı. “Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz, Teddy.”

Artık izlemediğimiz filmin devam ettiği televizyona baktım. Baby, Johnny ile ilk dansının adımlarını öğrenmeye çalışıyor, heyecanlanıyor ve bocalıyordu. “İkimizin de memnun edemediği bir ebeveyni var,” dedim.

“Evet.”

“Ve ikimiz de Jonah’ı özlüyoruz.”

“Tanrım evet, onu özlüyorum. Dalga dalga üzerime çöküyor. Tahmin edilemez. New Orleans’ta arkadaşlarımla birlikteyken ya da o albümü kaydederken beni pusuya düşürüyor... Aman Tanrım. Bir şarkı söylüyorum ve ‘Bu iş gittikçe kolaylaşıyor. Birlikte geçirdiğimiz süre çok kısaydı ama bit-

tiği için kötü hissetmek yerine yaşandığı için mutluyum,' diye düşünüyorum. Sanki her şeye rağmen kalbim iyileşiyormuş gibi. Derken bir sonraki şarkıyı tamamen ağlayarak mahvediyorum ve 'Bunu asla atlatamayacağım. Ona verdiğim sözü asla tutamayacağım,' diye düşünüyorum."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne sözü?"

Mavi gözleri cam gibi parlıyordu. "Sonunda bizden sözler vermemizi istiyordu. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedim sessizce.

Bakışlarını battaniyeye çevirirken Kacey'nin gülümsemesi yürek parçalayıcıydı. "Benimki başka birini seveceğime dair bir sözdü."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve kan kulaklarıma hücum etti. Onun sözü ve benimki zihnimde birbirlerine bağlandı. Kahrolası kalbimde.

"Söz verdim," dedi usulca. "Kabul ettim. İstememiştım ve ciddi değildim. İmkânsız gibi geldi. Ama o çok yorgundu..." Gözyaşları tekrar almaya başlarken sesi zayıf ve boğuk çıkmaya başladı. "Çok yorgundu. Ama sonra ben söz verdim ve o mutlu oldu."

İçimde binlerce farklı duygu kaynıyordu. Bağırsaklarım sanki yemek yemişim ve sonra hız trenine atlamışım gibi çalkalanıyordu.

Ondan tekrar sevmesini istemişti.

Benden de onu sevmemi istemişti.

Ne halt ediyorsun, Jonah?

Kacey yüzünü yastık kılıfına sildi. "Bir gün bu sözü tutmanın imkânsız olmaktan çıkacağını umuyorum. Ama bunu yapsam da yapmasam da en azından sonunda onu mutlu etti. Önemli olan tek şey bu." Başını kaldırıp bana baktı. "Öyle değil mi?"

"Evet," dedim boğuk bir sesle. Sonra daha yüksek sesle, "Evet, en önemli olan bu."

O kendini filme kaptırmışken ben televizyona boş boş bakıyordum. Zihnimin içinde kaybolmuş bir haldeydim. Kardeşimin kalbinin derinliğini idrak edemiyordum. Hayatının aşkına, ona veda ederken başka birini sevmesini söyleyen bir adam.

Ve kardeşine, o kadını seveceğine dair söz verdiren bir adam...

Film bitti. Kacey uykuya daldı. Uzandığım yataktan çıkıp ayakkabılarımı giydim, ceketimi ve kravatımı aldım. Kapı kahrolası bir sırtlan gibi gıcırdadı ama Kacey sadece kıpırdandıktan sonra uyumaya devam etti. Kاپıyı iyice kapattım ve arkamdan kilitletiğinden emin oldum.

Sessiz koridorda kendi odama giderken hem Kacey'nin hem de benim verdiğimiz sözler, zihnimde düğün dansçıları gibi dönüp duruyordu.

Bölüm 18

Kacey

Islak ve yağmurlu bir New Orleans'a döndüm. Bavulumu oturma odama taşıyıp ceketimi çıkarır çıkarmaz Yvonne'un bana seslendiğini duydum. Mutfığa gidip pencereyi açtım.

"Bu senin için geldi," dedi. "İki gün önce." Kahverengi kâğıda sarılı küçük, yassı, kare bir paketi evlerimizin arasındaki küçük bölme doğru fırlattı. "Sağanak yağmur vardı, ben de onu kurtardım."

"Teşekkürler, Yvonne." Ne olduğunu biliyordum, bir CD'ydı ve kalbim küt küt atmaya başlamıştı.

"Düğün nasıldı?" diye sordu çatılarımıza vuran hafif yağmurun üzerinden.

"Güzeldi," diye yanıtladım. "Ama eve döndüğüm için mutluyum."

"Ben de döndüğün için mutluyum, bebeğim," dedi. "Yarın benye* ve çay için bana gel ve her şeyi anlat."

"Anlaştık."

Oturma odamdaki kanepeye oturmuş, küçük paketi elimde evirip çeviriyordum. Ön tarafına küçük bir not karalanmıştı.

Hayal edebileceğinden bile daha iyi!

Ben o kadar emin değildim. Grant ve Phoebe için bu, hepimizin birkaç kopya satmasını umduğumuz bir indie** albümüydü. Bana göre ise bu bir aşk hikâyesiydi; Jonah'la serüvenimizin baştan sona sözlere ve müziğe dökmüş haliydi.

CD kutusunu yatak odama götürüp yatağın üzerine, evren küresinin yanına koydum.

"Çok güzel bir düğündü," dedim kot pantolonumu ve siyah ipek bluzumu değiştirirken. "Dena'yı görmeliydin. Işıl ışıldı. Oscar korkudan ödü kopmuş ama aynı zamanda delicesine âşık görünüyordu. Ve Teddy..."

* Fransız mutfağından bir tür börek veya derin yağda kızartılmış hamur işi. (ç.n.)

** Büyük ticarî şirketler tarafından üretilmeyen müzik türlerine verilen genel ad. İngilizce "independent" (bağımsız) kavramından oluşturulmuştur. (e.n.)

Şortumu ve solmuş *Wham!* tişörtümü giydim. “Onunla çok gurur duyuyordun. Sağdıç olduğu için kendini kötü hissediyordu. Herkesin senin hakkında ne düşündüğünü hissedebildiğini söyledi. Ama mükemmel bir konuşma yaptı.” Yatağa, kürenin yanına uzandım ve parmaklarımı pürüzsüz camın üzerinde gezdirdim. “Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi? Sen de oradaydın. Senin hakkında nasıl konuştuğunu gördün. Hepimiz gördük, bütün gece. Seni çok özleyeceğiz. Bunu biliyor olmalısın.”

Gözyaşlarım beyaz yorganımın üzerine düşerken burnumu çektim. Dizüstü bilgisayarımı alıp CD’yi içine yerleştirdim.

İlk şarkı, İsyançı Kız çalmaya başladı ve ben evren küresinin etrafında kıvrılıp dinledim.

Bir kızın, nasıl bir enkaz olduğunu ve ona kendi ayakları üzerinde durma gücü veren tatlı, asil adamı anlatışını dinledim.

Bir kızın, onu ruhuna kadar ebediyen değiştiren bir aşk hakkında söylediği şarkıyı dinledim.

Bir kızın, parmaklarının arasından kum gibi kayıp giden anlar ve onu neredeyse bir gözyaşı okyanusunda boğacak kadar derin bir keder hakkında söylediği şarkıyı dinledim.

Bir kızın, aşkının imkânsız cesareti hakkında söylediği şarkıyı dinledim. Sonunda bile, sevgilisinin zayıflayan kalbinin ona onsuz bile bir gelecek gösterecek güce sahip olduğunu.

Evren küresini tutup kalbime yapıştırdım ve bir kızın *Deniz Feneri* adlı şarkıda parçalanışını dinledim.

Bu şarkı kulüplerde söylediğimde, her zaman beni aşağı çeken ve gözyaşlarımı ortaya çıkaran duygusal bir çapa gibiydi. O gece karnımı ağrıtan hıçkırıklarla ağladım. Ancak *Deniz Feneri*’nin bu versiyonunu dinlerken arka plan gürültüsü olmadan temiz ve saf halinde, yeni bir şey duydum. Solo gitarın hüznünlü tıngırtısının ve kızın çatlayan sesinin arkasında bir keman. Telleri gitardan bir oktav daha yükseğe çıkıyor, mükemmel bir uyum içinde yükseliyordu. Canlı performanslarda nakarat düşerken keman nakaratı yükseltiyordu.

Bu kez umut duydum.

Son notalar havada asılı kaldıktan sonra dağılırken kalbimde bir değişim hissettim. Rahatlatıcı bir el yoğun ağrının etrafını sardı. Evren küresini elime aldım. Kucağıma alarak odanın diğer ucuna taşıdım ve şifonyerin üzerindeki sehpaşına yerleştirdim.

“Jonah,” diye fısıldadım. “Bunu deneyeceğim. Artık gitmene izin ver-

meyi denemek zorundayım. Çünkü sanırım senin istediğin şey bu. Öyle değil mi? Bana söylemeye çalıştığın şey buydu. Seni tamamen bırakabilir miyim bilmiyorum. Ama bu gece deneyeceğim.”

Parmaklarımın ucunu öpüp kürenin, onun yalnız gezegeninin ve dönen takımyıldızlarının üzerine koydum.

“Yıldızlarda yaşa, bebeğim. Tamam mı?” Sesim çatladı ama kesilmedi; gözyaşlarımın arasından gülümsedim. “Özgürsün. Beni özgür bıraktın.”

Yatak odasının ışığının gözyaşlarımdan dolayı görüşümü bulanıklaştırdığını biliyordum ama yemin ederim o cam kürenin içindeki milyonlarca yıldızın ısıltılı girdaplarının bir anda parladığını gördüm.

Gözlerimi kapattım.

Nefes aldım. *Sen bir evrensin...*

Nefes verdim. *Pişmanlık yok, sadece aşk var...*

Ve o yumuşak nefesin akıntısıyla Jonah’a fısıldadım, “İyi geceler, aşkım. Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim...”

Deniz Feneri

Şişenin dibinde
Hissetmek zorunda değilim,
Her gecenin sonunda
Gerçek değilmişim gibi davranabilirim

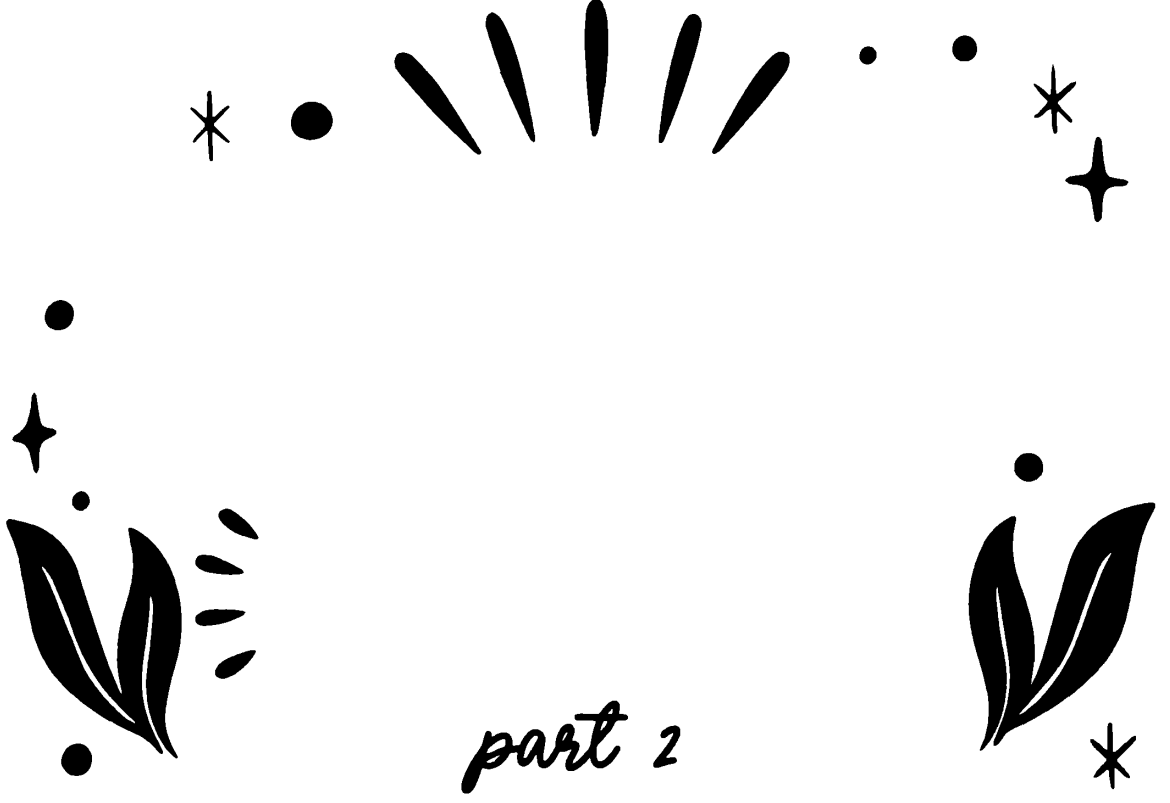
Kıyı giderek uzaklaşıyor
Altımdaki tahtalar kırılıyor
En derin karanlığa batıyorum
Ve yıldızlara yalvarıyorum beni

Sonsuz suskunluklarına almaları için
Yalnızca sessizliğin olduğu yere
Durgun cam kürelerinde
Kimsenin ağladığını duyamayacağı bir yere

(Koro)
Deniz feneri
Dünyamın ucunda
Karanlıkta kaldı
Kayalık kıyılarda kendimi parçaladım
Dalgaların altına battım
Kendi gözyaşlarımın
Sağanak yağmurunda boğuldum
Uçsuz bucaksız bir yağmur
Dökülüyor ve dolduruyor
Nefes aldırmayan acının okyanusunu

Işığın sonsuza dek söndü
Gözlerimi kapatabilirim
Siyah siyahtır, simsiyahtır
Gece göğüne savrulan küller gibi

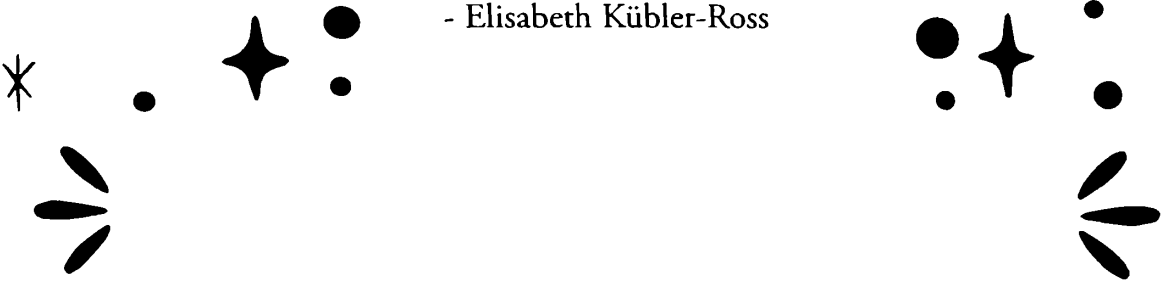
Karanlık bir deniz feneri
Dünyanın ucunda,
Yalnızca bu kaldı
Bu boğulan kızıdan geriye

part 2

İyileşecek ve yaşadığınız kaybın etrafında kendinizi yeniden inşa edeceksiniz. Yeniden bir bütün olacaksınız ama asla eskisi gibi olmayacaksınız.

- Elisabeth Kübler-Ross

Bölüm 19

Kacey
İki ay sonra

Teddy, diye mesaj attım. **Tahmin et ne oldu?**

Pes ediyorum.

Kendini beğenmiş küçük sırtışını görebiliyordum. Telefonuma gözlerimi devirip cevap yazdım: **Denemedin bile.**

Bu hafta televizyonda seksenler film maratonu mu var?

Hemen hemen o kadar harika. Övünüyor gibi görünmek istemediğim için dudağımı ısırdım ama haberi paylaşmak istediğim ilk kişi oydu. **Albümüm, *Cam Kırıkları* var ya? CD Baby ve Beatport'ta bir numara olmuş. iTunes'da altı numara.**

Yüzümü buruşturarak gönder tuşuna bastım. Sonra Theo'nun cevabına ağzım kulaklarımda sırttım.

Lanet olsun! Arıyorum...

Telefonum çalınca açıp, "Lanet olsun," dedim.

"Lanet olsun bu harika, Kace."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim kanepemin yastığındaki bir ipliği koparıırken. Gülümsemem hiç kaybolmadı. "İşleri yoluna koymak biraz zaman aldı ama şimdi indirmeler gerçekten istikrarlı gidiyor. Bu gerçekten delilik. Grant ve Phoebe, *Deniz Feneri* ve *Bir Milyon An*'nın en çok satan singlelar olduğunu söyledi."

"Tabii ki öyle," dedi Theo. "Seni arayan müzik şirketi yöneticisi oldu mu?"

"Hayır."

"Arayacaklar."

"Grant YouTube'da paylaşılacak bir videonun dikkatlerini çekeceğini düşünüyor. Bir sürü fikri var. Albümü yayınlamadan önce boş bir odada sadece ben, bir gitar ve birkaç mumdan bahsediyordu. Ama şimdi biraz para geldiği için su tankları ve özel efektler düşünüyor. Buna inanabiliyor musun?"

"Senin adına gerçekten çok mutluyum, Kace."

"Teşekkürler, Teddy."

“Peki, bu Olsen’lar sağlam mı? Seni kazıklamıyorlar, değil mi?”

“Şimdilik harikalar. Bir kontratımız var. Kazandığım her şeyden yüzde on beş ve stüdyolarının kullanımı ile gerçek CD’lerin üretimi için sabit bir ücret ödüyorum.”

“Kulağa makul geliyor.”

“Bana biraz düşük geldi. Eğer tonla para kazanırsam onlara iyi bir ödeme yapacağım. Onlar olmasaydı bu adımı atamazdım bile.”

“Bir sonraki adım ne?”

İç çekerek koltuğuma geri yaslandım. “Grant bir lansman yapmak istiyor.”

“Nerede? Ne zaman?”

“Önümüzdeki cuma. *Le Chacal*’de. Grant’ten orada yapılmasını istedim, böylece Big E ile takılabilirim. Bulabileceğim tüm arkadaşlara ihtiyacım var. İpucu veriyorum.”

Dalga geçiyordum ama aynı zamanda geçmiyordum da.

“Kahretsin, keşke gelebilseydim,” dedi Theo. “Ama Gus işi astığım için zaten başımın etini yiyor. Ve dersim var. Üzgünüm...”

“Üzülme.” Hayal kırıklığını sesimden uzak tuttum. “Hem pahalı hem de çok kısa bir zaman. Gerçekten de her şeyi bırakıp aptalca bir parti için uçmanı beklemiyorum.”

Yine de bunu yapmasını istediğimi fark ettim. Onu çok özlemiştim ve telefon konuşmalarımız, büyük bir ziyafet isterken bana küçük yemek kırıntıları gibi gelmeye başlamıştı.

Bu ne zaman olmuştu?

Boğazımı temizledim. “Neyse, seni sonra arayayım mı? Geç olabilir.”

“Umurumda değil,” dedi. “Ben burada olacağım.”

“Bana karşı hep çok iyisin.”

“Öyle olmaya çalışıyorum, Kace,” dedi usulca.

Kısa bir sessizlik oldu, sanki ikimiz de nefesimizi tutmuş bekliyorduk. Önce ben nefes aldım.

“Tamam, kapatmam lazım,” dedim çabucak. “Annemi benim için öp.”

“Evet, tabii ki öperim,” diye karşılık verdi aynı hızla. “İyi geceler, Kace.”

“İyi geceler, Teddy.”

Parti gecesi geldi çattı ve ben çok gergindim. Siyah deri bir kot pantolon ile omzu açık, kolları kabarık, ipeksi gri bir bluz giymiştim. Saçlarımı başımın üzerinde toplayıp gevşek tutamları yüzümü çerçeveleyecek şekilde serbest bıraktım. Dena’nın düğününde bana verdiği siyah gülü içim sızlayarak kulağımın arkasına sıkıştırdım. Keşke o ve Oscar da benimle kutlamaya gelseydi. Ve Theo.

Ve Jonah.

Yola çıkmadan önce telefonuma bir mesaj geldi: **Partinin tadını çıkar. Bunu hak ediyorsun.**

Cevap verirken göğsümde bir sıcaklık oluştu: **Teşekkürler, Teddy.** <3

Le Chacal tıklım tıklım doluydu. Kulübü daha önce hiç bu kadar dolu görmemiştim. Sıska ve kel patron Jonathan'ın gözlerinden resmen içilen içki miktarına bakarak dolar işaretleri çıkıyordu. Kapılar ve pencereler açıldı, insanlar ve müzik sokağa taşıyordu. Ne olup bittiğinden haberi olmayan yoldan geçenler durup dinliyor, birçoğu da partiye kalıyordu.

Grant ve Phoebe'nin CD satmak için barın yanına kurdukları masaya doğru gittim. Çok fazla olduğunu, ufak bir kısmını bile satmamızın mümkün olmadığını düşünerek beş yüz kapağı imzalarken elime kramp girmişti.

"Beş yüz CD satıldı," dedi Phoebe bana boş kutuyu göstererek. "Rekor sürede."

"Tanesi on dolardan." Grant ellerini kaldırıp kocaman sıırıttı. "Para hakkında konuşmanın kabalık olduğunu biliyorum ama bir gecelik iş için hiç de fena değil diyelim."

Phoebe elime limonlu bir maden suyu tutuşturdu, bir an sonra Big E beni kucağına alıp döndürdüğünde neredeyse yere dökülüyordu. Yvonne da birkaç arkadaşıyla birlikte gelmişti. Ses sisteminden Louis Prima'yı dinleyerek gülüşüp bağırarak konuştuk. On dakika sonra arka cebimdeki telefonum Theo'dan gelen bir mesajla titredi.

Eğleniyor musun?

Kaşlarımı çattım. **Daha erken ama evet.**

Bir mesaj daha gönderecektim ama o benden önce davrandı.

Düğünde saçına o çiçeği takmıştın.

Başımı kaldırdım, kalbim küt küt atmaya başlarken gözlerim kalabalığı taradı.

Yok artık.

Gözlerim bara takıldı. Sonra geri döndü. Big E'nin yanında duruyordu, ikisi de aptal gibi sıırıttı.

Ağzım açık kaldı. "Yok. Artık."

Theo, kolları kıvrılmış kırmızı şarap rengi gömleği ve koyu renk kot pantolonuyla inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Bana ukala bir sırıtış atıp elindeki telefonla selam verdi.

Theo'nun gözleri gözlerime takılıp gülümsemesi genişleyince zaten mutlulukla dolu olan kalbim göğsümde genişledi. Kalabalığın arasından olabildiğince hızlı geçip kollarımı boynuna doladım. "Benimle *dalga* mı geçiyorsun?"

Ona sıkıca sarılıp tenini, parfümünü içime çektim. Etrafımdaki güçlü kollarını ve göğsünden gelen kahkahayı hissettim.

“Burada olduğuna inanamıyorum!” diye bağırdım.

“Buradayım.”

“Bana çok fazla dersin olduğunu söylemiştin, seni koca yalancı.”

“Evet,” dedi. “Ama UNLV’nin komik yanı, hafta sonları bize izin vermeleri. Tuhaf, değil mi?”

Gülerek koluna vurduktan sonra tekrar sarıldım.

“Ve sen...” Big E’ye dönerek, “Sen onun suç ortağısın,” dedim.

İri barmen ellerini kaldırdı. “Bu adamı gördüğüm için ben de en az senin kadar mutluyum.” Sıcak bakışları ikimizin arasında gidip geldi. “Şey, belki *o kadar* mutlu olmayabilirim...”

Theo’nun elini tuttum. “Gel hadi. Grant ve Phoebe ile tanışmanı istiyorum ve eminim Yvonne da seni görmek ister.”

Theo komik bir surat yaptı. “Umarım beyzbol sopasını evde bırakmıştır.”

Las Vegaslı arkadaşımı New Orleanslı arkadaşlarımla tanıştırdım ve gecenin geri kalanını sevdiğim insanlarla çevrili bir şekilde gülüp sohbet ederek geçirdim. Kalabalık artmıştı ve çok geçmeden Rufus kabininden konser zamanının geldiğini işaret etti.

Yanaklarımdaki havayı dışarı üfledim. “Bana mı öyle geliyor yoksa bu kalabalık gerçekten çok mu büyük?”

Grant gitarımı omzuma atarken Phoebe, içkimi elimden aldı. Theo gürültüde sesini duyurabilmek için eğildi, nefesi yanağıma bırakılan bir öpücük gibi sıcaktı.

“Canlarına oku.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Teşekkürler, Teddy.” Kalabalığın sesi çok yüksekti ama yine de beni duyduğunu biliyordum.

Deniz Feneri de dahil olmak üzere albümden birkaç şarkı söyledim. Dev kalabalık bana sessizliğini bahşetti ve ben de onlara sahip olduğum her şeyi verdim. Ama artık Boğulan Kız değildim. Jonah’ın yokluğunun acısını her kelimedede hissederken zihnimde nakaratı umutla yükselten bir keman duydum. Sözlere yoğun duygular kattım ama ağlamadım.

Sahnemi büyük alkışlarla bitirdikten sonra bir *zydeco** grubu sahneye çıktı. Bir şarkı için onlara katılmam konusunda ısrar ettiler. Müzik tarzlarını akıcı bir şekilde bilmiyordum ama değişimleri duydum, akışı hissettim ve kısa süre sonra onlarla çalışıyordum. Kalabalık çılgına dönmüştü.

Gözlerim kalabalığın içinde Theo’yu arayıp duruyordu. Bunu her yaptığımda bakışlarını üzerimde buluyordum, sadece Theo Fletcher’ın sahip olduğu o yoğun bakışı. Bir süreliğine bu bakış bana, onun dünyasında benden başka kimse yokmuş gibi hissettirmişti.

* Louisiana’nın güneybatısında Fransız Creole konuşmacıları tarafından geliştirilen bir müzik türüdür. (ç.n.)

Bölüm 20

Theo

Ertesi gün Kacey, beni New Orleans'ta en sevdiği mekânlara götürdü. Artık ayık olduğuna göre şehrin tadını çıkarabileceğini söylemişti. Sade bir tişört ve kot etekle çok güzel görünüyordu, cildi sağlıklı parlıyordu. Gözlerinin inanılmaz mavisi hiç görmediğim kadar parlaktı.

“Burayı seviyorum,” dedi küçük bir kafede benye yerken. “Bu şehir daha önce gittiğim her yerden çok farklı.” Çöreğinden kocaman bir ısırık aldı. “Dans eden hayaletlerle dolu.”

Dalgın dalgın başımı salladım, söylediklerini yarım yamalak duyuyordum. “Biraz pudra şekeri kalmış...” Beyaz tozlu altdudağını işaret ettim.

Bir peçete alıp sildi. “Gitti mi?”

“Gitti.”

Ağızındaki pudra şekerini sildi ama hayal gücüm beni masanın üzerine eğilip dilimi dudaklarının kenarında gezdirirken, tatlılığın keyfini çıkarırken resmetmişti...

Birden kucagımı gizleyen masaya minnettar oldum ve buzlu sudan büyük bir yudum aldım. Kacey, Jonah'a verdiği sözü açıkladığından beri kalbimdeki küçük umut ışığı alevlenerek daimî bir şeye dönüşmüştü. Kalıcı bir şeye. Artık imkânsızmış gibi hissetmiyordum.

Ama ne yapmam gerek? Ona ne hissettiğimi mi söyleyeyim? Söyleyemem. Çok erken. Her şeyi batırırım.

Başka bir kızla olsam çoktan ellerim saçlarında, dilim de ağzında olurdu çünkü daha sonra ne olacağı umurumda olmazdı. Kacey ile her şey umurumdaydı; bu an ve sonrasındaki her an.

“Burada olduğun için çok mutluyum,” dedi birden. “Bozuk plak gibi olduğumu biliyorum ama seni özledim.” Kaşlarını çattı, sanki karmaşık bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Aslında seni çok özlüyorum. Çoktan da fazla. Bu garip mi?”

“Hayır.” Öksürdüm. “Ben de seni özlüyorum.” Sözlerinin beni tam göğsümden vurduğunu gizlemek için kahvemi karıştırdım. “Ama Vegas’la işin bitmiş gibi görünüyor.”

“Sanırım öyle,” dedi hâlâ kendi düşüncelerine dalmış bir haldeyken.

“Burada iyiyim. İşki içmiyorum, işimi yapıyorum, arkadaşlar ediniyorum. Bir hayat kuruyorum.”

Başımı salladım. O lanet Tarot kartının söylediği gibi bir kapıyı kapatıp yeni bir kapıyı açıyordu. Bu arada ben de Asılan Adam’dım. Vegas’ta muhtemelen başarısız olacak bir iş yeri satın almak anlamına geliyorsa diploma almanın bana bir faydası olmazdı.

New Orleans’a taşınırsam burada da bir hayat kurabilirdim.

“Bitti mi?” diye sordu Kacey aniden yemeğimi göstererek. “Yürümem gerek.”

“Hadi gidelim.”

Kafeden çıktık ve Fransız Mahallesi boyunca yürüdük. Amaçsızca do-laştığımızı, baharın tadını çıkardığımızı sanıyordum ama Kacey’nin bir planı vardı. New Orleans’ın o meşhur mezarlıklarından birinin kenarında yürüdüğümüzü fark ettim. Sıra sıra küçük ev benzeri mahzenler vardı, zamanla çökmüşlerdi. Dışarısı herhalde yirmi altı dereceydi ama tüylerim diken diken olmuştu.

“Hadi içeri girelim,” dedi Kacey.

“Emin misin?”

Bana sırtıttı. “Neden? Korkuyor musun?”

“Hayır,” diye homurdandım. “Sadece...” *Mezarlıklar lanet olası tüylerini ürpertiyor.* “...takılmak için tuhaf bir yer.”

“Tarihi bir yer,” dedi Kacey. “Benim ruh halime de uyuyor. Hadi gel.”

Açık kapıdan geçerken onu takip ettim. Sabah güneşi, üzerinde *St. Louis Mezarlığı #2* yazan taş bir levhanın üzerinde parılıyordu.

Sıra sıra dizilmiş mezarlar arasında yürüdük. Kapılarına çiçekler, boncuklar ve mumlar serpilmişti. Bazılarının etrafı sivri uçlu demirlerle çevriliydi, bazıları ise tertemiz beyaz mermerlerle. Çoğu eskidikçe kahverengileşmişti, muhtemelen Las Vegas daha kurulmadan önce inşa edilmişlerdi.

“Marie Leveau’nun mezarı St. Louis #1’de,” dedi Kacey. “O *voodoo* kraliçesi. Bir ara oraya gitmeliyiz.”

Evet ya da hayır anlamına gelebilecek bir ses çıkardım. *Bu* mezarlıkta olmak bile istemiyordum ama bunu Kacey’ye itiraf etmem için cehennemde soğuk bir gün geçmesi gerekiyordu.

Bir bank bulup oturduk, güneş sıra sıra dizilmiş mezarların arkasından yükseliyordu.

“Buranın huzursuz ruhları var,” dedi Kacey. “Onları hissedebiliyor musun?”

Kahretsin, artık hissedebiliyorum, diye düşündüm etrafıma bakınıp kollarımı ovuşturarak. Neyse ki Kacey kendi düşüncelerinde kaybolmuştu ve fark etmedi.

“Ben de huzursuzum. Her zaman büyük bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissediyorum. Sonra albümün iyi satması ya da dün geceki gösteri gibi büyük bir şey oluyor. *Tamam, işte buydu. Büyük Şey buydu,* diyorum. Ama ertesi gün, hatta bir saat sonra o his geri geliyor. Hep başka bir şey bekliyorum ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu rahatsız edici.”

“Ben de aynı şekilde hissediyorum,” dedim. “Ama benim için Büyük Şey mezun olduğumda ne olacağı.”

“Sonra kendi işini kuracaksın.”

“Evet, sanırım. Ama sikeyim, bu çok riskli. Yanlış bir şey mi yapıyorum, yoksa gerginliğim mi beni vazgeçirmeye çalışıyor bilemiyorum. Ya da *babam* beni vazgeçirmeye çalışıyor olabilir.”

“Seni vazgeçirmesine izin verme. Bu senin hayalin. Sakın bırakma.”

Jonah gibi konuşuyordu. İnancı ve bana olan güveni onunki gibiydi; koşulsuz.

Kacey bir süre beni süzdükten sonra ellerine baktı, yüz hatlarını daha önceki gibi şaşkınlık kaplamıştı. “Sen benim en yakın arkadaşımısın,” dedi. “Dün gece seni Big E ile barda gördüğümde kendimi çok... mutlu hissettim. Mutludan da öte. Sevinçten havalara uçtum.”

“Öyle mi?” diye sordum sesimi sabit tutmaya çalışarak. “Bunu çok sık duyuyorum.”

Dirseğiyle karnıma vurdu. “Ciddiyim. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.” Başını kaldırıp bana baktı. “Biz bu muyuz? Yakın arkadaş?”

“Şey, sanırım... evet, Kace. Sen benim en yakın arkadaşımısın.”

Dudağını ısırdı. “Görüştüğün biri var mı? Özel biri var mı?”

“Hayır,” diye cevapladım yavaşça. “Özel biri yok.”

“Ah,” dedi bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. “Oscar öyle biri varmış gibi konuşuyor. Ya da... bilmiyorum.”

“Yanılıyor.” Sesim istediğimden daha sert bir şekilde çıkmıştı.. “Şakanın dozunu kaçırıp onu yerin dibine sokmayı seviyor.”

Başını salladı. “Beni ilgilendirmez zaten. Ben sadece... merak ediyordum.”

“Holly’den beri kimseyle ciddi olarak görüşmedim.”

Ne halt ediyorsun?

Ama kelimeler ağzından kaçmıştı ve onları geri almak mümkün değildi. Kacey öylece bakakaldı. “Bu yaklaşık bir yıl önceydi. Grand Basin’deki

o gece Holly'den ayrılmıştın.” Bana baktı. “Neden? Yani, neden o zaman, ormanın ortasında?”

Çünkü şarkı söylediğini duydum. Ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağıma biliyordum.

Omuz silkip gözlerimi uzaklara diktim. “Aramızda bir şey olmayacaktı. Onu oyalamak yanlış geldi.”

“Ama neden o gece? Neden gezi sonrasına kadar beklemedin?”

Makul bir neden bulmaya çalıştım. Gerçeği ya da bir kısmını söylemek tek yol gibi görünüyordu. “O gece sevişmek isteyeceğini biliyordum. Ama ilişkimiz benim için çoktan bitmişti.”

Kacey bilmiş bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. “Yani son bir kez daha sevişebilirdin ama bunun yerine dürüst olmayı seçtin.”

“Ben tamamen aşağılık biri değilim.”

“Sen hiç de aşağılık biri değilsin,” dedi. “Komik, o zamanlar Dena ve ben yaptığın şeyin biraz sert olduğunu düşünmüştük. Meğer doğru olanı yapıyormuşsun.”

“Peki ya sen?” diye usulca sordum, kelimeler dişlerime yapıştıyordu. “Biriyle görüşüyor musun?”

“Hayır, hayır,” dirseklerine sarılarak cevap vermişti. “Hazır değilim. Başka bir erkekle çıkmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Elini tutmak ya da ona iyi geceler öpücüğü vermek ve ben... bunu yapamam. Aklimda bile canlandıramıyorum.”

“Jonah yüzünden,” dedim sessizce.

Başını salladı ve bakışlarını tekrar ellerine indirdi. “Onun gitmesine izin vermeye çalışıyorum, biliyor musun? Ama bunun benim yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir düğmeyi çevirmek gibi. Bence bu, yavaş yavaş olacak bir şey ve ben bunun olduğunu anlayacağım çünkü tekrar bir şeyler yapmaya başlayacağım. Randevulara çıkmak, başka erkekleri düşünmek...”

Bir düşünce dudaklarını aşağı çekerken bana baktı. Gözlerimiz buluştu ve gardım düşmeye, duvarlarım yıkılmaya başladı. Çok yakınımda oturmuş beni izliyordu, belli belirsiz bir düşünce kök salmaya başlamıştı, farkındalık bakışlarına sinmişti.

Bir şey söyle, Kace. Bir şey yap çünkü ben yapamam. Senden gelmeli. Gerçek olmalı...

Bana doğru eğildi. “Teddy...”

Ona doğru çekildiğimi hissettim. “Evet?”

“Sen hâlâ... Jonah’ın enstalasyonunu sık sık ziyaret ediyor musun?”

Gözlerimi kırıştırdım ve Kacey’nin mahcup kahkahası havada cam kırıkları gibi asılı duran gerginliği kırdı. “Özür dilerim, tamamen alakasız. Ben sadece... Sen her zaman benim yanımda oldun. Bu konuda konuşmak ister misin diye merak ettim. Ya da onun hakkında.”

Hayal kırıklığı beni tekrar dünyaya döndürdü. “Hayır, ben iyiyim.”

“Geçen sefer de böyle demiştin,” dedi. “Gerçekten iyi misin?”

“Ben iyiyim, Kace. Yemin ederim.”

Kacey bankta dönüp bana baktı. “Teddy. Ben yanımdayım. Yüzlerce kilometre uzakta olsam bile buradayım. Eğer benim sana ihtiyaç duyduğum gibi sen de bana ihtiyaç duyarsan...”

Yüzüne dokunmak istedim. Ona hayal bile edemeyeceği bir şekilde ihtiyacım olduğunu söylemek istedim. Ona gerçeği söylemek istedim.

“Kacey...”

Ama söyleyemedim. Kalbimde filizlenen kelimeler yükselip boğazıma takıldı, bahanelere hapsoldü. *Daha çok erken. O hazır değil. Kendisi söyledi...*

“Teşekkürler. Ben de senin yanımdayım.”

Tanrım, acınacak haldesin.

Kacey başını salladı. “Çünkü biz arkadaşız. Ve arkadaşlar ayrı olduklarında birbirlerini özlerler, birlikte olduklarında ise birbirlerini gördükleri için mutlu olurlar. Bu mantıklı. Öyle değil mi?”

“Elbette,” dedim yavaşça.

İçini çekti. “O zaman sanırım bu kadar.”

Evine doğru yürümeye başladık. Ama yüzündeki şaşkın ifade bir türlü gitmiyordu.

Arkadaşlar birbirini sever de, demek istedim ama artık çok geçti. O an parmaklarımın arasından kayıp gitmişti ve ben buna izin vermiştim.

Bölüm 21

Kacey

Grant Olsen'ın sırtışı o kadar genişti ki gözlüklerini düşürecek sandım. “Ve bu işte dedikleri gibi, kestik.”

“Tanrı'ya şükür,” dedim yapım asistanlarından biri üzerime bir havlu sararken. “Boğulmuş bir fareye benziyorum.”

Phoebe bana sıcak bir kahve uzattı. “Sana bunun doğru olmadığını söyledim ama ilişkilerimde dürüst olmayı seviyorum.”

Ona dil çıkardım.

Deniz Feneri'nin klibinin seti siyah, penceresiz, kutu gibi bir odaydı. Kablolarla şeritler tüm zemine yayılmıştı. Mavi ve yeşil filtreli iki ışık, son üç günümü içinde geçirdiğim su tankına vuruyordu.

Grant'in tuttuğu yönetmen, tankın içinde kapana kısılmış bir kız ve camın diğer tarafında ulaşamayacak bir yerde duran, yüzü daima gölgelerle örtülü bir adam hayal etmişti. Oldukça pahalı bir bilgisayar efekti kullanarak sudaki görüntümü çekecekler ve günlük hayattaki insanların görüntülerinin üzerine yerleştireceklerdi; bir kokteyl partisinde, bir apartman dairesinde, beni aldatan erkek arkadaşım ve onun sevgilisinin yatak odasında. Etrafımda hayat devam ederken ben hep su altında kalan Boğulan Kız olacaktım.

Ölü bir erkek arkadaş değil de aldatan bir erkek arkadaş temasını sevmiştim. Aksi takdirde bunu yapmayı kabul etmezdim. Bir aktörün bizi dramatik bir şekilde yorumlayarak Jonah'ı canlandırmasına asla izin vermezdim. Bu bana ucuz ve saygısızca gelirdi, aptalca bir video için sahip olduğumuz şeyi sömürmek olurdu.

Değişen hikâyeye rağmen çekimin duygusal açıdan yorucu olacağını düşünmüştüm. Ancak video sırasız çekildi, hikâye tanınmaz hale gelene kadar kesildi ve karıştırıldı. Çekimler birbirini bulanıklaştırana kadar çekim üstüne çekim yapıldı. Sürekli teknik ayarlamalar. Durmalar ve başlamalar. Burnumdan hava kabarcıkları sızmasına ve bir sahneyi mahvetmesine izin vermemek için yılmadan mücadele etmek. Üç gün sonra, *Deniz Feneri*'nden bıkmıştım.

Olsen'lar rekor satışlar hakkında beni bilgilendirirken kurulandım. "Sen bir hitsin kızım," dedi Phoebe bazı kağıtları karıştırırken. "Bu video seni zirveye taşıyacak."

"Teşekkür ederim, çocuklar. Siz olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı."

"Grammy'ni alırken bizi unutma," diye ona katılan Grant hâlâ sırtıyordu.

"Unutmayacağım."

"Unutamazsın," dedi Phoebe. Gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Bunu kontratına ekledik." Sonra parmaklarını abisine doğru salladı. "Git buradan. Kız kıza konuşacağız."

"Öyle mi?" diye sordum.

Grant gözden kaybolana kadar bekledi. "Matt Porter bana bekâr olup olmadığını sordu."

Matt, *Cam Kırıkları*'nın kapağını yapan grafik tasarımcısıydı. Sevimli, esprili ve hoş gülümsemeli biriydi.

"Ah, öyle mi?"

"Evet." Phoebe kolumu dürttü. "Ee?"

"Bilmiyorum," dedim. "Düşüneceğim."

Bunu söylerken bile suçluluk duygusu kalbimin etrafında kıvrılıyordu ve Theo'ya bahsettiğim o huzursuzluk hissi beni şiddetle sarsıyordu. Tarot kartının bana bahsettiği o kapıyı kapatıp yeni bir sayfa açmak istiyorsam bir şeyler *yapmam* gerekiyordu. Ya da belki bir sürü Büyük Şey.

Küçük arabamı eve doğru sürüp girişte durdum. Evimdeydim ama bağlarımı koparmış gibi hissediyordum. Artık başarılıydım. Banka hesabımda para, iyi arkadaşlar ve yükselişe geçmiş gibi görünen bir kariyer.

Kapıyı kapat. Büyük bir şey yap.

Kendimi bundan vazgeçiremeden San Diego'daki ailemin evini aradım. Zil sesi telesekretere düştü. Annemin durgun sesi mesaj bırakmamı söyledikten sonra derin bir nefes aldım.

"Merhaba, anne. Merhaba, baba. Ben Kacey. Neredeyse sekiz aydır aramadım. Beni aramaya çalıştınız mı, bilmiyorum. Eski cep telefonumdan kurtuldum ama artık yeni bir numaram var. New Orleans'ta yaşıyorum. Müzik kariyerim, bu kez solo bir sanatçı olarak yükselişte ve kendime iyi bakıyorum."

Acele etmem gerektiğini hissederek bir nefes daha aldım. Eğer telesekreter telefonu kapatırsa bir daha aramaya cesaret edemezdim.

"Gerçekten iyiyim ve sadece bilmenizi istedim. Ben iyiyim. Ve ayrıca..." Nefes verip daha dik oturdum. "Bu sizi son arayışım olacak. Sürekli deneyip cevap alamamaya devam edemem. Benimle konuşmak isterseniz

ben buradayım. Tamam mı, anne? Konuşmak istiyorsan beni ara. Aramazsan... Şey, umarım ikinizin de uzun ve mutlu bir hayatı olur.”

Onlara yeni cep telefonu numaramı bırakıp telefonu kapattım. Kalbim çarpıyordu ve gözlerim yaşlarla dolmuştu ama onları silip derin bir nefes aldım.

Bu da bir başlangıç.

İkinci el, uyumsuz mobilyaları, eski muşamba döşemeleri, köhne fayans tezgâhı ve ucuz, lekeli halısıyla eski püskü küçük evime göz gezdirdim. Ev yenileme programlarında her zaman söyledikleri gibi evin iskeleti iyiydi. Klasik bir New Orleans eviydi. Bundan daha iyisini hak ediyordu.

Evin sahibi olan bankayı aradım ve ertesi gün için bir randevu ayarladım. O gece Theo’yu aramadım ve her nedense o da beni aramadı.

Ertesi gün öğleden sonra ikide bankaya gidip saat beşte işlemleri başlattım.

Bankadan çıktığımda soluklanmak için duraksadım, kalbim az önce ödemeyi taahhüt ettiğim para yüzünden hızla çarpıyordu. Altmış dört bin dolar çok büyük bir ipotek ödemesi değildi ama bazı tadilatlar yapmak için yetmiş beş bin dolarlık bir kredi çekmiştim. Hayatımda hiç bu kadar borçlanmamıştım. Ama artık kök salmak istiyordum. Ayakta kalabileceğim, kendime ait bir yer. Bir turneye çıkmaya ya da Los Angeles’ın büyük müzik endüstrisinde kendimi kaybetmeye niyetim yoktu.

Çarpan kalbim yavaşladı ama açıklanamaz bir şekilde, bankaya gitmeden önce hissettiğim o boş duyguyla beni baş başa bıraktı.

Benim sorunum neydi?

Ailemle olan meseleyi halletmiş, lanet olası bir ev almıştım ama yine de bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordum.

Phoebe’yi aradım ve Matt Porter hâlâ ilgileniyorsa cuma günü boş olduğumu söyledim. Bana hâlâ ilgilendiğini ve ona numaramı vereceğini söyledi.

Telefonu kapattım. Tatmin olmayı bekledim.

Onun yerine hafifçe midemin bulandığını hissettim.

O gece kanepede otururken akşam yemeğimi didikledim ve sonra gece yarısına kadar *Küçük Çin’de Büyük Bela*’yı izledim. Vegas’ta saat ondu ve Theo dersten çıkmıştı.

Onu arayıp, “Tahmin et ne oldu?” dedim akşam yemeğim aniden midemde çalkalanmaya başlarken.

“Müzik klbinin çekimlerini bitirdin,” diyerek bir tahminde bulundu.

“O dündü. Ayrıca annemle babamı son kez aradım. Mesaj bıraktım.

* Big Trouble in Little China -1986 (ç.n.)

Konuşmak isterlerse beni arayabilirler ama elimi uzatıp tokat yemekten bıktım.”

“Aferin sana, bebeğim,” dedi Theo.

Evim yirmi altı dereceydi ama omurgamdan bir ürperti geçti ve içimden patlayan gergin bir kahkahaya dönüştü.

“Bebeğim mi?”

“Ha, üzgünüm. Kace.”

“İdare etmen gereken çok fazla kadın var,” diye devam ettim kanepenin yastığını acımasızca çekiştiyerek. “Hepimiz birbirimize karışmaya başladık.”

“Evet, pekâlâ.” Öksürerek boğazını temizledi. “Ailenle meseleyi halletmen iyi olmuş. *Kace*.”

“Tek hallettiğim bu değil,” dedim. “Evimi satın aldım. Artık bir ev sahibiyim. Vur beni gitsin.”

“Öyle mi?” Kısa bir sessizlik oldu. “Vay be, bu... harika. Sanırım artık temelli New Orleans’tasın?”

Bir tutam saçı parmağımın etrafında döndürdüm. “Sanırım öyle. Galiba. Bence yapmam gereken şey bu. Bana ait olan bir yere yerleşmek.”

“Kalıcılık.”

“Kesinlikle. Vegas’ta değil de burada olmak doğru geliyor,” dedim. “Bunun hakkında düşündüm. Kendimi orada hayal etmeye çalıştım ama yapamadım.” Omuzlarım çöktü. “Umarım bu Beverly’yi çok fazla üzmez.”

“Anlayacaktır,” dedi.

Dudağımı ısırdım. “Başka bir haber... cuma günü bir randevum var.”

Sessizlik gergin bir şekilde uzadı. Bağlantımızın kesilip kesilmediğini görmek için telefonumu kontrol ettim. “Teddy?”

“Buradayım.”

“Evet, ben sadece... Sanırım buna hazır olmam için ufacık da olsa bir ihtimal var.” Gergin bir şekilde güldüm. “Öğrenene kadar bilemeyeceğim.”

“Sanırım öyle.”

Sesi donuktu. Sıkılmış gibiydi. Ev ya da randevu onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

Çünkü biz arkadaşız.

Yüksek sesle esnedim. “Yorulдум. Ev almak bir kızı yoruyor. Yarın konuşur muyuz?”

“Burada olacağım. İyi geceler.”

“İyi geceler, Teddy,” dedim ama telefonu çoktan kapatmıştı.

Bölüm 22

Theo

Sonraki hafta boyunca, her zamanki gibi rutinime devam ettim. Alarm çaldı, kapatmak için elimi uzattım ve gerçekler yüzüme çarpmadan önce üç saniyelik bir huzur yaşadım. Ama artık aklıma ilk gelen şey *Kacey, New Orleans'tan dönmeyecek*, düşüncesi idi.

Ardından: Ve cuma günü bir randevusu var.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Randevu. Randevu kesinlikle daha kötüydü.

Ona Büyük Şey'i çok görmüyordum. İyileşip yoluna devam etmesi ve kendisi için en iyi olanı yapması gerekiyordu.

Ama lanet olası bir randevuya gidiyor.

O gün işe sinirle gittim. Danışmada kimse yoktu, ben de Vivian'ın Magic-8 Ball'unu aldım. Sertçe sallayıp siyah-beyaz bulanıklığa sessizce sordum: *Randevu Kacey'nin adamın suratına içki fırlatması ve onu bir daha asla görmemesiyle mi bitecek?*

Mavi üçgenin kendini düzeltmesini dikkatle izledim.

Sonra tekrar sor.

Umduğum şey bu değildi ama kabul ediyordum. Çalışma alanıma geri döndüm. Zelda ve Edgar da çoktan kendi yerlerine geçmişti.

"Selam, çocuklar," dedim. "Bir konuda fikrinizi alabilir miyim?"

Portfolyomu açıp dövme sandalyemin üzerine mürekkep ve suluboya çizimlerimi koyarken etrafımda toplandılar. New Orleans'a son gidişimden beri bunlar üzerinde çalışıyor, zihnimi meşgul etmeye çalışıyordum.

"Bu ne?" Edgar sağ tarafta sadece iki zürafanın siyah silüetlerinin, diğer tarafta ise yükselen bir ibis kuşunun yer aldığı, arkada kırmızı ve turuncu renklerle belli belirsiz işlenmiş, kaynayıp sıcaktan kavrulan bir güneşin bulunduğu Afrika bozkırı taslağını eline aldı. "Bu harika bir şey, dostum."

"Lanet olsun, buna bayıldım," dedi Zelda parlak kırmızılar, maviler ve sarılarla gölgelendirilmiş profilden bir kafatasının siyah mürekkeple çizilmiş taslağını incelerken. Bana doğru baktı. "Bitmemiş gibi görünüyor. Ama bitmiş, değil mi?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. “Evet, fikir bu. Renklendirme siyah mürekkebi vurguluyor ama onu doldurmuyor ya da boğmuyor.”

“Bu müthiş bir şey, T,” dedi Edgar. Elinde uzun, koyu kirpikleri ve kavisli kaşlarıyla bir kadın gözünün taslağını tutuyordu. İrisin soluk mavisi daha koyu bir kobaltla çevrelenmiş ve kadının yüzünün cilt tonu yalnızca kısmen vurgulanmıştı. “Bunu *Inked*’e gösterecek misin?”

“Deri üzerine döküldüğünde, evet. Kâğıt üzerinde sadece bir çizim.”

“Hizmetlerimi gönüllü olarak sunuyorum,” diyen Edgar kolunun üst kısmına vurdu.

“Buna minnettarım. Ama size baskı yapmaya çalışmıyorum. Sadece düşüncelerinizi öğrenmek istedim. Bir şeyler çıkabilir mi diye.”

“Anladım,” diye yanıt verdi Edgar. “Benim düşüncelerim, bundan bir tane istediğim yönünde.”

“Gerçekten mi? Teşekkürler, dostum. Onur duydum.”

Zelda eskizleri geri verdi. “Bunlardan biri için adam öldürecek bir müşterim var,” dedi. “Onu sana yönlendireceğim. Küçük bir elçi ücreti karşılığında,” diye ekledi sırtarak ve yerine döndü.

“Bizden utanıyor musun, Rossi?” diye arkasından seslendi Edgar. “The-o’nun erkeksi ellerinin çıplak teninde gezinmesi fikri sana fazla mı geldi?”

“Hadi oradan,” diye karşılık verdi Zelda mürekkepleriyle uğraşırken.

“Yavaş ol, dostum,” dedim Edgar’a alçak sesle.

Sırtıma vurdu. “Sadece takılıyorum, kardeşim.” Kurukafa taslağına vurdu. “Bunu bana daha kırmızı ve turuncu renklerle yapabilir misin?”

“Elbette. Yarın başlayabiliriz.” El sıkıştık. “Gerçekten minnettarım.”

“Dostum. Bu harika. *Inked* buna bayılacak.”

Öyle umuyordum. Bitmemiş dövmelerin fikri bir gece önce, tam uykuya dalmak üzereyken aklıma gelmişti. Fikrin, unutulmuş iyi fikirler uçurumuna düşmesini engellemek için gecenin büyük bir bölümünü eskizler yaparak geçirmiştim.

Eskizleri toplarken yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. Eğer bu fikir tutarsa kendi mekânımı satın alma konusunda kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlayacaktı. Belki de tamamen başarısız olma korkusunu bastırmak için kendime bir isim yapmış olurdum.

Çalışma alanımı hazırlarken aklıma başka taslaklar için fikirler geliyordu: Tarot kartları ve caz salonları, mezarlıklar ve *voodoo* bebekleri. Vegas dövme stüdyolarıyla dolup taşıyordu. New Orleans piyasası çok daha genişti. Bunu biliyordum çünkü dün gece şehri araştırmıştım. Belki de Ka-

cey'nin, *Big Easy*'de bir ev alması o kadar da korkunç bir felaket değildi. Ya da kapalı bir kapı. Belki de açılan bir kapıydı. İkimiz için de.

İlk müşterimle işimi bitirdiğimde cep telefonum çaldı. Numaraya bakınca kaşlarımı çattım.

"Nasıl gidiyor, anne?"

"Theo?" Sesi zayıf ve titrek geliyordu. "Seni rahatsız etmek istemezdim ama..."

"Ne oldu?" diye sordum kalbim güm güm atarken. "İyi misin?"

"Ah, ben... kötü bir gün geçiriyorum," dedi. "Eski kutuları karıştırıyordum ve bazı fotoğraflar buldum." Burnunu çekip küçük bir kahkaha attı. "Biraz dağılmış durumdayım ama Lois'e yarınki cribbage* partimiz için parmesanlı patlıcan pişireceğime söz verdim. Sadece... temizlik yapmak ve markete gitmek için kendimi toparlayacak enerjiyi bulamıyorum."

"Anladım, anne," dedim nazikçe. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Benim için markete gider misin? Yarına kadar toparlanacağıma eminim ama bu gece başlamazsam..."

"Babam nerede?" diye sordum ses tonumu sakın tutmaya çalışarak.

"Ah, onu bilirsin. Ofiste. Oradan çıkamayacağını söylüyor."

Bir an gözlerimi kapattım, sonra birkaç müşterinin beklediği girişe baktım.

"Meşgul müsün?" diye sordu. "Çok özür dilerim, canım. Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum."

"Hayır anne, sorun değil," dedim. "Bana ihtiyacın olan şeylerin bir listesini çıkar. Hemen gidiyorum."

"Bana karşı çok iyisin," dedi gözyaşları kelimelerini yoğunlaştırırken. "Bana iki harika evlat bağışlandı, öyle değil mi?"

Acı kalbimi sıkıştırdı. Ondan alışveriş listesini aldım sonra eşyalarımı topladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Vivian danışma masasından. "Yirmi dakika içinde bir müşterin gelecek."

"Onu geri ara, olur mu? Belki kırk dakikaya çıkarabilirsin."

Başını iki yana salladı ama ahizeyi eline aldı. "Bu kadar tatlı olduğun için şanslısın," diye mırıldandı.

"Teşekkürler, Viv. Sen harikasın."

Durup *Magic 8-Ball*'u aldım ve salladım.

"Gus'ın seni kovup kovmayacağını mı soruyorsun?" diye mırıldandı. Eli telefonun ahizesinin üzerindeydi. "Spoiler uyarısı: *Kesin*." Kenara döndü.

"Evet, merhaba, Brittany ile mi görüşüyorum? Ben *Vegas Ink*'ten Vivian..."

Oyuncağa Gus'ın beni kovup kovmayacağını değil, bu sabah sorduğum

* Bir tür iskambil oyunu. (ç.n.)

sorunun aynısını sordum. Daha sonra demişti, ben de daha sonra tekrar soruyordum.

Siktiğimin üçgeni cevabını verirken ukalaydı: *Pek iyi görünmüyor.*

Annemin listesiyle birlikte marketten çıktıktan sonra kamyonetimi gü-rültüyle garaja soktum. Kırk dakikam dolmuş, stüdyodan çıkmalı neredeyse bir saat olmuştu. Ama yiyecekleri buraya bırakıp geri dönme umutlarım, annemi oturma odasında yerde oturmuş; her tarafına yüzlerce fotoğraf yayılmış ve bir tanesini elinde gevşek bir şekilde tutarak ağlarken bulduğum-da paramparça oldu.

“Tanrım.” Market poşetlerini bırakıp telaşla yanına diz çöktüm. “Hadi, anne. Seni kanepeye götürelim.”

“Çok yakışıklıydı,” diye mırıldandı elindeki, Jonah’ın UNLV mezuniyetinde kırmızı cüppesi ve kepiyle çekilmiş fotoğrafına bakarak. Onu yerden kaldırıp kanepeye oturmasına yardım ederken gözlerini fotoğraftan ayırmadı. Sonra bana baktı, gözleri kızarmış ve gölgelenmişti. “Onu çok özleyorum, Theo.”

“Biliyorum.”

Bana doğru yaslandı, usulca ağlıyordu. “Güçlü olmaya çalışıyorum ama bazı günler...”

“Biliyorum.” Kolumu ona dolamıştım. “Hepimizin kötü günleri oluyor. Bunda utanılacak bir şey yok. Sorun değil.”

“Bana karşı çok iyisin. Senin için zor olduğunu biliyorum ama sen çok güçlüsün.” Doğrulup yanağımı avuçlarının arasına aldı. “Elimde kalan tek şey sensin. Sana da bir şey olacak diye çok korkuyorum...”

Tekrar gözyaşlarına boğulurken ona sarıldım. “Ben buradayım,” dedim sözcüklerin ağzımdan kaçmasına izin vermemeye çalışıyormuş gibi çenemi sıkarak. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Bölüm 23

Kacey

Ev berbat haldeydi. Bazı yerlerde alçıpanlar sökülmüş, mutfağımın parkeleri sökülmüş ve tozun uçuşmasını engellemek için plastik örtüler perde gibi asılmıştı.

Yapabildiğim kadar çok iş yapmak istiyordum. Burayı gerçek bir ev haline ne kadar getirirsem sonunda o kadar yerleşmiş hissedeceğimi düşünüyordum. Ama lanet olsun ki ev, dekorasyon programlarının gösterdiğinden çok daha büyük bir işti.

Neyse ki Yvonne'un eli balyoz tutuyordu ve ona en sevdiği fırından aldığım benyelerle ödeme yapmama izin vermişti. Bugün eski mutfak dolaplarını yıkmama yardım ediyordu. O kadar çok kez boyanmış ve düzeltilmişlerdi ki kapaklar birbirine yapışmıştı.

"Bu asık surat da neyin nesi bebeğim," dedi koruyucu gözlüklerinin arkasından bana bakarak. "Biraz keyifsiz görünüyorsun."

"Öyle mi?" Tek menteşe üzerinde asılı duran bir dolap kapağını çekiş-tirdim. "Sadece gerginim sanırım. Cuma günü bir randevum var."

"Teddy ile mi?"

"Ne?" Başımı kaldırıp kaşlarımı çattım. "Hayır, Teddy ile değil. O Vegas'a döndü. Randevu Phoebe'nin bir arkadaşıyla."

"Ah."

"Ah, ne?"

"Hiçbir şey." Yvonne balyozu profesyonel bir golfçü gibi alt dolaba vurdu, tahtayı parçalayıp duvardan kopardı. Neden kendimi açıklama ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum ama kelimeler ağzımdan yine de döküldü. "Teddy, sadece bir arkadaş. O benim en iyi arkadaşım."

Yvonne dudaklarını büzdü ve gözlüklerinin üzerinden bana baktı.

Gülerek kolumu ona doladım. "Eski hayatımdan en iyi arkadaşım demek istedim. Sen benim yeni hayatımdaki en iyi arkadaşısın."

"Böyle daha iyi." Başka bir dolaba nişan aldı. "Peki, diğer en iyi arkadaşın da birileriyle çıkıyor mu?"

"Ciddi biriyle görüşmediğini söylüyor ama eminim çıkıyordur. Onu gördün sonuçta, değil mi?"

“Yaptım. O adam, manyak seksi bir şey.”

Az kalsın dengemi kaybedecekken yüzümü bir sıcaklık kapladı. “Yvonne!”

“Öyle değil mi?”

“O... yakışıklı.”

Yvonne kıs kıs güldü. “Benim büyükbabam da ‘yakışıklıydı’. Hatta şimdi düşününce büyükannem de öyle.”

“Seksi olduğunu kabul ediyorum,” dedim. “Muhtemelen tatmin etmesi gereken pek çok erkeksi dürtüsü ve ona yardım edecek pek çok kadını vardır.”

“İşte yine aynı şey.”

“Ne?”

“Yüzündeki o üzgün ifade geri geldi.”

“Ne? Kes şunu. Bu... muhtemelen kıskançlık. Benim de dürtülerim var, biliyorsun. Uzun zamandır seks yapmadım. Ama Matt’le çıkmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

“Neden peki?”

“Tanımadığım bir adamla çıkmak bana Jonah’la yaşadığım her şeyin... harcanabilir olduğunu hissettiriyor. Sanki tek yapmam gereken yeterli zaman geçene kadar beklemekmiş gibi. Sanki kaldığım yerden devam ediyorum.”

“Daha başka ne var?” diye sordu Yvonne.

“Bilmiyorum,” dedim. “Ama sanki... Jonah’la birlikte olduktan sonra birileriyle çıkmak gibi yüzeysel bir şey yapamam. Uygun olup olmadıklarını görmek için farklı erkekleri denemek. Onları öpmek, hatta belki onlarla yatmak ama bir hafta sonra eski sevgilisini hâlâ unutamadığı, ‘ciddileşmek’ istemediği ya da köpeklerden nefret ettiği anlaşılınca ayrılmak.”

Yvonne kaşlarını çatı. “Köpeklerden nefret etmek mi?”

“Ne demek istediğimi anladın,” dedim. “Biriyle çıkmanın getirdiği tüm o saçmalıklar. Bunu yapamam. Jonah’dan sonra olmaz. Yaşadığımız şey özelden de öteydi. Bundan sonra olacaklar da özel olmalı. Tek bir randevuya çıkmak bile ihanet gibi geliyor. Bunu tekrar tekrar, bir yabancından başka bir yabancıya yaparsam milyonlarca kat daha kötü olur.”

“Theo yabancı değil.”

Yaptığım işi bırakıp ona bir bakış attım.

Yvonne ellerini kaldırdı. “Sevimli biri. O da senin gibi dövme. Sana yardım etmek için buraya kadar geldiğine göre iyi bir adam. Ve siz ikiniz yakınsınız. Ortak bir acıyı paylaşıyorsunuz.”

“Evet çünkü o Jonah’ın kardeşi,” dedim sessizce.

“Yani?”

“Yani mi?” Kaşlarım havaya kalktı. “Yani bu... Demek istediğim, o...”

Yvonne balyozuna doğru yaslandı. “Evet? Bunu hiç düşündün mü? Belki birazcık?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Şey, belki.”

Dudaklarını büzdü.

“Tamam, evet. Onu düşünüyorum. Sürekli onu düşünüyorum. Günün en sevdiğim kısmı -seninle konuşmanın dışında- onunla yaptığım telefon görüşmeleri. Ama arkadaşlığımız gerçekten güçlü mü yoksa ben sadece rahatlamak için mi ona tutunuyorum bilemiyorum.”

“Belki,” dedi Yvonne. “Bunu öğrenmeye çalışmalısın.”

İç geçirdim. “Bilmiyorum. Hazır olup olmadığımı bilmiyorum. Tüm bu kafa karışıklığını ve suçluluk duygusunu Teddy’nin üzerine yıkamam. O benim için çok değerli. O kadar değerli ki...” Kollarımı açarak evi gösterdim. “Ondan bin beş yüz kilometre uzakta bir ev alıyorum.”

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Olabilecek en kötü şekilde.”

“Bence Theo’yla aranızda bir şeyler oluyor ve bu seni çok korkutuyor.”

Bunun yanlış olduğuna dair binlerce neden dudaklarımda birikti. Hepsi yuttum.

“Sanırım haklı olabilirsin,” dedim usulca ve bir anda içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Bir yerleşme. Beklediğim Büyük Şey olabilir.

Yvonne nazikçe gülümsedi. “Devam et, bebeğim. Anlat bana.”

“Jonah’tan sonra bir hayat hayal edemeyeli uzun zaman oldu,” dedim. “Diğer insanların sahip olduğu gibi bir gelecek, evlilik, çocuklar ve birbirimizin inşa etmesine yardım ettiğimiz kariyerler. Başka birini sevmeyi hayal etmek neredeyse imkânsızdı. Ama ne zaman kendimi bu tür umutlu bir hayale bıraksam gördüğüm tek kişi Teddy oluyor.”

Yvonne başını salladı. “Şimdi de *ama...*”

“Ama suçluluk duygusu. Beverly’nin nasıl tepki vereceği. Oscar ve Deni’nin ne düşüneceği. Her şeyi berbat edeceğim endişesi. Ve aslında ben... Jonah’a olduğu gibi Theo’ya da bir şey olmasından korkuyorum.” Gözlerim ani yaşlarla doldu. “Zaten çok şey kaybettim.”

“Biliyorum.” Yvonne balyozunu bırakıp beni toz içinde kucakladı. “Kaybettiğini biliyorum.”

“Jonah vardı. Birkaç kısa an için o güzel adam benimdi ve ben de onun. Bir daha asla o kadar gerçek ve iyi bir şeye sahip olamayacağım, değil mi? Kimin böyle ikinci bir şansı olur ki?”

“Masaya geri dönüp her şeyini ortaya dökenler.” Yvonne geri çekilip saçlarını gözlerimden uzaklaştırdı. “Henüz bitirmedin, Kacey. Bitirmediğini biliyorum. Oynayacak daha çok kartın var.”

Gözyaşlarımdan arasından gülümsedim. “Ben bir evrenim.”

Yvonne'un gözleri büyüdü. "Bunu sevdim. Evet, sen bir evrensin. Tam burada, bu odada ve *daha işin bitmedi.*"

Kolunu bana doladı ve yıkılmış mutfakı gözden geçirdik.

"Yeniden başlıyorsun. Yeni bir hayat, yeni bir yer. Bir adım atıyor olman çok cesurca. Her şeyi bir anda çözmek zorunda değilsin. Zorlama. Eğer köşede seni iyi ve gerçek bir şey bekliyorsa hazır olduğunda yine orada olacaktır."

Dolapların hepsi yıkılmıştı ve ayak bileklerimize kadar kıymıklı tahtaların içinde kalmıştık. Pencereden içeri süzülen öğleden sonra ışığında toz zerrecikleri dans ediyordu.

Yvonne beni kucakladı. "Görebiliyor musun? Yeni evini?"

"Henüz değil."

"Göreceksin, bebeğim. Göreceksin."

Bölüm 24

Theo

Cuma öğleden sonrası stüdyo ölü gibiydi. Zor bir iş bekliyordum; aklımı Kacey'nin randevusundan uzaklaştırmak için karmaşık bir şey isteyen bir müşteri. Onun yerine, sağ bileğinin iç kısmına noktalı virgül isteyen yirmi yaşlarında, genç ve gergin görünümlü bir kız geldi.

Harika, diye düşündüm. Bu iş on dakikamı alır.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum dövme makineme siyah mürekkep ve bir astar iğnesi yerleştirirken.

"Noktalı virgül, bir yazarın cümleyi bitirmeyi seçebileceği yerdir," dedi kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak. "Ama bitirmez. Hikâye devam eder. Bu bir umut sembolüdür. Devam etmek için." Ürkek bir ifadeyle gülümsedi. "Bazen bu hatırlatmaya ihtiyacım oluyor."

Bir süre kıza baktıktan sonra başımı salladım. Bu iş aniden yepyeni bir anlam kazanmıştı. İşte *bu yüzden yapıyorum*.

Noktalı virgülü genç kadının bileğine işledim ve işi bittiğinde onun yerine ben ona teşekkür ettim.

Zaman akıp gidiyordu.

Saate baktığımda saatin altıyı geçtiğini gördüm. Sekiz, Kacey saatydi.

Muhtemelen şu anda randevusundaydı.

İçimde zaten çalkalanan zararlı karışıma yeni bir duygu daha eklendi: Saf, eski kafalı kıskançlık, dobra dobra. Sek.

Hikâye devam ediyor. Kacey'nin hikâyesi New Orleans'ta devam ediyordu. Noktalı virgül sembolizmiyle aynı ciddiyette değildi ama yine de bu fikri aklımdan çıkaramadım. O devam ediyordu. Ben sıkışıp kalmıştım. Nokta.

"Zelda," diye seslendim Edgar'ın tabancasının uğultusu ve metal müziğin gürültüsü arasında.

Başını kaldırdı, saçları siyah ipek gibi omuzlarına dökülüyordu. İnanılmaz büyüklükteki gözleri şimdiye kadar gördüklerimin en yeşiliydi.

"Evet?" diye mırıldandı ben ona öylece bakarken. "Aklına takılan bir şey mi var?"

“Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin? Paris Otelinde yeni bir yer açıldı. Bir deneyebiliriz.”

Zelda iki kez gözlerini kırptırdı, yüzü ifadesizdi. Sonra omuz silkti. “Olabilir.”

“Harika,” dedim. *O zaman bu bir randevu,* diye düşündüm ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. Suçluluk duygusu beni ele geçiriyordu. Kadının aldatan bir adamın suçluluğu.

Kacey senin kadının değil. Hiçbir zaman olmadı ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak.

Şu anda ne yapıyordu? Hayatının en güzel anlarını mı yaşıyordu? Buluştuğu adam lanet ellerine hâkim miydi yoksa Kacey dokunmasını mı istiyordu? Öpüşüyorlar mıydı? Yoksa yatağa mı gidiyorlardı? Elbisesini çıkarmasına izin mi veriyordu, dudaklarını dudaklarına değdirmesine...

Siktir.

Eğilip bir çekmeceyi karıştırırken gizlice kasıklarımı düzelttim.

İşte bu bir randevu Fletcher, Oscar’ınki gibi bir ses zihnimde kıkırdadı. Bir kızla akşam yemeği. Başka bir kız için ereksiyon.

Saat yedide stüdyoyu kapattık. Neyse ki Edgar ve Vivian iyi geceler dileyip ayrıldılar. Böylelikle Zelda’yla ben acımasız alaylar ve spekülasyonlar olmadan plan yapabildik.

Zelda, ben kapıyı kilitlerken bekledi. Küçük bedeni siyah deri ceketinin içinde kambur duruyordu.

“İtalyan mutfağını sever misin?” diye sordum.

“Soyadım Rossi,” dedi. “Sence?”

“Martorano’s, Paris’te yeni açılan bir yer. İyi olduğunu söylüyorlar.”

“Bana uyar.” Ona yolcu kapısını açtığımda iri gözleri kocaman oldu. “Teşekkür ederim. Ben de centilmenliğin öldüğünü sanıyordum.”

Direksiyona geçtiğimde kendimi anında bir *randevudaymışım* gibi hissettim; kamyonetimde, küçük kabini parfümü ve varlığıyla dolduran bir kızla sıradan bir restorana doğru yola çıkmıştık.

Bu iyi, diye düşündüm. *Bunu yapabilirim.*

Yemekte Zelda’nın bir çizgi roman bağımlısı olduğunu öğrendim. Bir çizgi roman hazırlamaya çalışıyordu. “Sonunda bunu büyük firmalara sunmayı umuyorum. Dark Horse ya da DC.”

“Yani dövmecilik sadece gelir sağlamak için mi?”

“Küçük resimler çizerek düzenli para kazanmanın tek yolu bu,” dedi kuru bir gülümsemeyle.

Başımı salladım ve konuşurken Zelda’ya karşı *bir şeyler* hissetmek için kendimi zorlamaya çalıştım. Güzel bir kızdı. Zekiydi. Güçlü bir mizah anlayışına sahipti ve manyak yetenekli bir sanatçıydı. Her gözlemimi ve hissi-

mi tek tek yorumladım. İzlenimlerimi inceliyor, daha fazlasını arıyor, öyle olmadığını çok iyi bildiğim halde kendimi öyle olduğuna ikna ediyordum. Bu bir randevu değildi. Bu bir dikkat dağıtmaydı. Olası bir arkadaşlığın ötesinde ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum.

Bu hiç adil değil. Artık bitirme vakti gelmişti.

“Dinle Zelda,” dedim ama o sırada telefonuma bir mesaj geldi. Ceketimin cebinden çıkardım. “Pardon, kapattığımı sanıyordum.”

Mesaj atan Kacey’di.

Berbat bir randevu. Korkunç. Boş musun? İçimi dökmem lazım.

Göğsümde bir mutluluk bombası patladı. Yarın Viv’in Magic 8-Ball’una söyleyecek birkaç şeyim olacaktı. *Pek iyi görünmeyen ne, sürtük?*

Zelda dikkatle boğazını temizledi. “İyi haber mi?” diye sordu.

“Hayır, bu...”

İç çekti. “Dökül bakalım, T.”

“Neyi döküleyim?”

“Cidden mi?” Gözlerini devirdi. “Ben aptal değilim, biliyorsun. Bu bir randevu değil. Ya da öyleyse flört tarihinin en kötü randevusu.”

Sandalyeme yaslandım. “Üzgünüm.”

“Üzülme,” dedi elini sallayarak. “Az önce yirmi sekiz dolarlık bir ziti yedim ve bu şarap kesinlikle market rafından gelmemiş. Yemek zaten düzmece olduğunu bildiğim şeyi telafi ediyor.”

“Biliyor muydun?”

Başını salladı. “Adını Vermeyeceğim Kadın’ı ziyaret etmeden hemen önce gülünç bir şekilde mutlu oluyorsun. Geri döndüğünde ise mutsuzluğun yüzünden okunuyor.”

“O kadar belli mi?”

“Evet.” Zelda aramızdaki fincandan uzun, gevrek bir galeta alıp ısırdı. “Peki, Bayan Kacey bu gece ne yapıyor?” Kirpiklerini kırpıştırırken hâlâ çiğnemeye devam ediyordu.

“Bir randevuya çıktı ve pek iyi geçmedi.”

“Onun için iyi olmaması, senin için iyi. Yani ondan *hoşlanıyorsun*.”

“Hoşlanıyorum,” dedim. “Oldukça boktan bir durum çünkü o, Jonah’ın kız arkadaşı.”

“Jonah’ın kız *arkadaşıydı*,” Zelda’nın keskin sesi kardeşimin adı geçince yumuşadı. “O artık Jonah’ın kız arkadaşı değil. *Birinin* kız arkadaşı olmayalı yaklaşık bir yıl oldu. Kendi kendine dayattığı bekârlığın süresi doldu. Kaç yaşında?”

“Yirmi dört.”

* Güney İtalya’daki Campania ve Sicilya’dan gelen bir ekstrüde makarna şeklidir. (ç.n.)

“O yirmi dört yaşında bir kadın. Diyelim ki yetmiş beş yaşına kadar yaşadı. Ne yani, elli yıl boyunca bekar mı kalacak? Bir daha kimseyi sevmeyecek mi? Sonsuza kadar yalnız mı kalacak?”

“Hayır ama...” Parmaklarımla keten masa örtüsünün üstünde ritim tuttum. “Eğer başka biriyle birlikte olaksa bu muhtemelen ben olmamalıyım.”

“Neden olmasın?” diye sordu Zelda.

“Nereden başlayayım? Bir düğünde onunla dans ettim ve Jonah’ın en yakın arkadaşı beni öldürmek ister gibi baktı. Daha da kötüsü o annemi çok rahatlatıyor. Kacey bir anda ortaya çıktı ve Jonah’ı hayatının sonunda gerçekten mutlu etti. Bu annem için büyük bir olay. Ve arkadaşlarımız için. Ve benim için de. Son anına kadar onu sevdi.” Ellerimle gözlerimi ovuşturdum. “Bunu annemin elinden nasıl alabilirim? Neden deneyeyim ki?”

Zelda gözlerini kısarak baktı. “Bu neden annenden bir şeyi alıp götürsün ki? Senin de sevildiğini bilmek onu mutlu etmez mi sence?”

“Zaten sevgiden bahsetmiyoruz,” dedim başımı iki yana sallayarak. “New Orleans’a son ziyaretimde Kacey bana sadece arkadaş gözüyle baktığını belli etti. Ya da belki ben ona arkadaşça davranmışımdır. Durum ne olursa olsun kendini toparlamak için biraz alana ihtiyacı var.”

“Tabii, sen de ona biraz alan tanıyorsun,” diye güldü Zelda. “Dört eyalet ötede yaşıyor. Kimse senin çok muhtaç davrandığını söyleyemez.” Kollarının üzerinde öne doğru eğildi, galeta çubuğunu bana doğrulttu. “Bence senin sorunun ne, biliyor musun?”

“Aydınlat beni.”

“Onunla birlikte olmak istiyorsun ama daha önce hiç ciddi bir ilişkin olmadı ve bunu mahvetmekten korkuyorsun. Buraya kadar doğru mu?”

“Belki.”

“Ona alan tanımak istiyorsun, kendi şartlarıyla iyileşmesine izin vermek istiyorsun, son bir yıldır onunla cinsel birleşme olmadan sevişiyormuşsun gibi görünmeden.”

İçimden bir kahkaha yükseldi. “Onun gibi bir şey.”

Zelda iri yeşil gözlerini bana dikti. “Siz ikiniz hiç...?” Elindeki galetayı baş ve işaretparmaklarının arasına sokup çıkardı.

“Tanrım, Zelda.”

“Ee?”

“Hayır. Öpüşmedik bile. Ve bu konuda konuşurken kendimi liseli bir aptal gibi hissediyorum.”

“Bunu konuşman *lazım*. Onunla. Eğer onu istiyorsan söyle ona. Bu gece her neredeyse oraya uç ve ona söyle.”

“Ona ne söyleyeceğim? Söyleyecek sözüm yok,” dedim. “Jonah’ın var-

dı. Ona kendini özel hissettirecek tüm doğru şeyleri söyleyebilir ya da en azından nasıl hissettiğini anlatabilirdi. Ben ne bok yediğimi bilmiyorum. Romantizm gibi boktan konularda iyi değilim.”

“Buna ‘romantizm gibi boktan konular’ dememek muhtemelen iyi bir başlangıç olur.”

Omuz silktim. “Dümdüz seks benim için daha kolay.”

“Muhteşem.” Zelda gözlerini devirdi. “Vegas’taki son iyi adamla aslında randevu olmayan bir randevudayım, muhtemelen yatakta bir canavar ve başka birine âşık. Benden şanslısı var mı?”

“Ben ona âşık değilim.”

Zelda yanağını ellerinin arasına alıp su bardağındaki galetaları karıştırdı. “Yalancı.”

“Ne hissettiğimi bilmiyorum. Lanet olası bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Aşk böyle bir şey mi? İçim dışıma çıkmış gibi hissederken herkes için doğru olanı yapmaya çalışmak mı? Başka bir kadını düşünemiyorum, başka bir kadınla yatamıyorum hatta başkasına dokunamıyorum bile.”

Zelda’nın kaşları havaya kalktı. “Başka biriyle yatmadın mı? Ne zamandan beri?”

“Dostum, bir yıldır mastürbasyon bile yapmadım.”

Zelda bir an bana baktı, sonra gözlerini kırıştırarak başını iki yana salladı. “Biraz su içsem de bunu bana tekrar söylesen... Böylece ağzımdan tükürükler saçılabilir.”

“Evet, şey...”

“Peki ya Edgar’ın seninle sürekli dalga geçtiği o randevular? Sarışın ve onun partisi? Bileğinde yılan olan kızıl saçlı?”

Omuz silktim. “Hepsi yalan.”

“Seni bekleyen bir kadın olduğunu söyleyerek Edgar’ı yüzlerce kez başından savdığını duydum. Gerçekten nereye gidiyorsun?”

“Kiliseye.”

“Tekrar söyle,” dedi bir yudum su alarak.

Ben de kendi su bardağıma doğru gülümsedim. “Jonah’ın enstalasyonunu görmeye gidiyorum. Hâlâ Wynn’de duruyor. Orada oturup düşünüyorum. Dua falan etmiyorum ama sanki... bir katedralde oturuyor gibi hissediyorum.”

Zelda sandalyesinde kıpırdandı. Başımı kaldırdığımda yeşil gözleri yoğun ve nazikti. Alaycılığın keskin kenarları kaybolmuş, yerine yumuşak bir hassasiyet belirmişti. “Anlıyorum.”

“Bu aptalca.”

“Aptalca *değil*. Tanrım, neden kalbinden geçen her duyguyu reddediyor ya da küçümsüyorsun?”

Ona bakakaldım. "Hayır, ben..." New Orleans'taki mezarlıkta Kacey ile oturmamızı düşündüm, belki de en kötü anda ağzımı nasıl kapalı tuttuğumu.

"Biz sadece arkadaşız, değil mi?" diye sormuştu Kacey.

Zelda elinin üzerine eğilip gülümsedi. "Anlat bana."

"Sikeyim. Tamam, işte anlatıyorum. Jonah, Kacey'ye değer verdiğimi biliyordu. Bunu her nasılsa görmüş. Ve bana ölmeden hemen önce onunla ilgilenmemi istediğini söyledi ve..."

"Ve?" diye sordu Zelda usulca.

"Onunla birlikte olmamı istedi."

Uzun bir nefes verdim. Bir yıldan daha uzun süredir içimde tuttuğum bir nefes. Masanın karşısında Zelda'nın gözleri kocaman açılmıştı ama içlerinde hiçbir yargı yoktu. Ne şok ne iğrenme ne de fikir. Sadece dalgın, düşünceli bir bakış.

"Bundan kimseye bahsetmedim," dedim. "Yani, *hiç kimseye*."

Yavaşça başını salladı. "En azından Kacey'ye."

"Ona asla söylemeyeceğim. Bu imkânsız. Her şeyden önce, bunu uydurduğumu düşünür. Bana karşı bir şey hissetmesi için onu manipüle ettiğimi ya da suçluluk duygusuna sürüklediğimi. Ayrıca bunu yapmak *istemiyorum*. Eğer o ve ben birlikte olacaksak bu içten olmalı. Onun kalbinden geçmeli. Kendiliğinden. Aksi takdirde gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?"

Zelda başını salladı. "Evet, anlıyorum." Düz siyah saçlarından bir tutamı omzunun üzerinden savurdu. "Peki, ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim ellerimle yüzümü ovuşturarak. "Sıkıştım kaldım. Askıya alındım. Asılan Adam gibi." Kafamı kaldırdım. "Bu bir Tarot kartı..."

"Ne olduğunu biliyorum." Zelda çenesini elinin üzerine koymuştu. "Neden sikerler deyip New Orleans'a taşınmıyorsun? Bir stüdyo aç. Ona daha yakın ol. Bırak, her şey kendiliğinden gelişsin."

"Annemin bana ihtiyacı var. Buradan taşınamam. Ayrıca Kacey yakın zamanda bir ev aldı. Buraya asla geri taşınmayacak. Vegas, Jonah'ın anıları ile dolu. Yeni bir hayat istiyor. Vegas'la ya da Jonah'la bağlantısı olmayan birini bulması daha iyi olur ve ben ikisi birdenim."

"Peki ya sen? Keşif mi olacaksın?"

Omuz silktim. "Bunu atlatırım. Hayatıma devam ederim."

"İşte yine reddediyorsun."

"Söylediklerimi unut," dedim ellerimi masanın altında yumruk yap-

rak. “İşte bu yüzden hiçbir bok hakkında konuşmuyorum. Hiçbir işe yaramıyor ve sadece...”

“Canını acıtıyor,” diye tamamladı Zelda. “Acıtıyor, değil mi? Dağınık, karmaşık ve hiç bitmeyen bir dövme gibi. Milyonlarca iğne kalbinin üzerine güzel bile olmayan bir şey kazıyor.”

“Onun gibi bir şey.” *Aynen öyle bir şey.*

“Her şeyin gömülü kalmasına izin veremezsin, T. Yani her şeyi ortaya dökme konusunda uzman değilim, inan bana. Ama sen iyi bir adamsın. Sen de biraz mutluluğu hak ediyorsun. Seni *hiçbir şeye* layık olmadığına ikna edecek ne oldu?”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve buzlu sudan bir yudum içtim. Zelda bir an beni izledi, sonra sandalyesini masanın etrafından dolaştırarak yanıma oturdu.

“Kacey’nin mesajına cevap vermen gerekiyor,” dedi. “Ona senin de bir randevuda olduğunu söyle. Hayatının en kötü randevusu.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Neden?”

“Kendini suçlu hissetmesin diye. İkiniz de başkalarını denediniz, ikiniz de başarısız oldunuz. Bunu ona söyle. Ona berbat olduğumu söyle. Dişlerimde ıspanak olduğunu ve durmadan eski sevgilim hakkında konuştuğumu söyle.”

“Ona bunu söylemeyeceğim.” Ama birden aynı anda hem gülmeye hem de öfkelenmeye başladım; tıpkı bir kardeşle yaşadığınız şey gibi. *Tıpkı Jonah’a karşı hissettiğim gibi.*

“İyi, o zaman ben söylerim.” Telefonu elimden kapıp tuşlara basmaya başladı.

Üzerine atıldım. “Bekle. Yapma.”

Ulaşamayacağım bir yere doğru çekildi, parmakları hızla hareket ediyordu. “Veee gönderdim. Al bakalım.”

Telefonu bana çevirip mesajı gösterdi: **Randevum ÇOK KÖTÜ geçti. Seni sonra arayayım mı?**

Telefonu geri aldım. “Seni küçük serseri.”

Mesajın altında şimdiden yazdığını gösteren noktalar belirmişti. Zelda çenesini omzuma koyup kolumu sıktı. “Bu çok heyecan verici.”

“Bırak beni, seninle konuşmuyorum.”

Dönen noktalar belirdi, sonra kayboldu, sonra tekrar belirdi. “Yazıyor, siliyor, yazıyor,” dedi Zelda. “Ne yazacağını sorguluyor.”

“Tanrım, bundan nefret ettim.”

“Bayılacaksın.”

Coşkulu bir bip sesiyle Kacey'nin mesajı geldi: **Buna sevinmem yanlış mı?** Yüzünde muzaffer bir ifade olan Zelda'ya dönüp baktım. "Ona gerçeği söyle," dedi.

Hayır, diye karşılık verdim, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. **Ben de sevindim.**

Beni birazdan ara, tamam mı? Seni özledim.

Zelda yanından geçen bir garsona işaret etti. "Hesap lütfen."

Zelda şehrin kuzeydoğu tarafında yaşıyordu. Onun apartmanı da benimki gibi eski püskü bir beton binaydı. Köşedeki pencereden ışıklar ve yüksek sesli müzik yayılıyordu.

"Ev arkadaşlarım olmalı," dedi Zelda iç çekerek. "Evimde her zaman bir parti olur. Yemek için teşekkürler, T."

"Tüm bu konuda anlayışlı olduğun için teşekkürler, Z. Bundan daha fazlası. Benim için... bir kız kardeş gibi olduğun için."

"Tam da istediğim şey." Sırıtarak kapının koluna uzandı, sonra durdu ve gülümsemesi yumuşadı. "Jonah vefat ettiğinde bunu söylediğimi hiç sanmıyorum ama... Başın sağ olsun."

"Teşekkürler."

İçini çekip kamyonetten indi. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Hatırlat bana."

"Ya Kacey'ye onun hakkında ne hissettiğini söylersin..." Omuz silkti. "Ya da onu en yakınındaki düz bir zemine atar ve delicesine becerirsin. Tanrı biliyor ya, ikinizin de buna ihtiyacı var."

"İki seçeneğim bunlar mı?"

"Evet." Dramatik bir şekilde iç çekti. "New Orleans'a taşındığında seni özleyeceğimi biliyorsun."

"New Orleans'a taşınmıyorum."

Sırıtarak kapıyı kapattı. "Tabii, haklısın."

Bölüm 25

Kacey

Oturma odamda volta atıyor, sehpanın ve üzerinde duran cep telefonunun etrafında dönüyordum. Benimle alay ediyordu.

Cidden bu kadar zavallı mısın?

Mesajımda Theo'ya yalan söylemiştim. Randevum berbat geçmemişti. Matthew Porter tatlı, düşünceli ve göze hitap eden biriydi. Ağzını açarak çiğnemiyordu, garsona karşı kibardı, sohbetimiz akıcı bir şekilde ilerliyordu. Gecenin sonunda mükemmel bir centilmen gibi davrandı, beni yanağımdan öpüp tekrar görüşüp görüşemeyeceğimizi sordu.

Hayır dedim çünkü Matthew beni öpmek için eğildiğinde düşünebildiğim tek şey başka biri olmasını dilediğimdi.

Telefon çaldı.

Benim başka birim...

"Selam."

"Selam."

"Bu gece randevun mu vardı?" diye ağızımdan kaçırdım. *Ah, çok hoş.*

"Evet, vardı. Berbat geçti."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Bu çok kötü."

"Senin randevun da mı berbattı?"

"Evet, öyleydi." Kaşlarımı çattım. "Şey. Hayır. O kadar da kötü değildi aslında ama..."

"Ne?"

O sen değildin.

"Bilmiyorum," dedim. "Sanırım bir bağ hissetmedim."

"İyi öpüşüyor muydu?"

"Onu öpmedim." Theo'nun ses tonuyla karnımda neden bir sıcaklık yumağı oluştuğunu merak ediyordum. Sesi kıskanmış gibi geliyordu. "Denedi ama ben yanağımı çevirdim."

"Öyle mi?"

"Evet. Peki ya sen? Sen herhangi bir şey yaptın mı?" diye sordum cevap için kendimi hazırlayarak.

“Öpüşme yok,” dedi. “Bağlantı yok.”

Elimden geldiğince sessiz bir nefes aldım. “Fiyasko. İkimiz de başarısız olduk.”

“Kace?”

“Efendim?”

“Bu hafta ne yapacaksın?”

“Evin tadilatını bitireceğim. Videonun son düzenlemesini bekleyeceğim. Ya sen?”

“Seni ziyaret etmeyi düşünüyordum.”

Kanepeye çöktüm, kalbim saçma bir şekilde hızla çarpıyordu. “Öyle mi? Yani gelir misin? Neden?”

“Sebebi yok,” dedi yavaşça. “İstiyor olmam dışında.”

“İşten izin alabilir misin? Okuldan?”

“Aslında sakladığım bir tam tatil günüm var. Cuma günü oraya gelip pazar günü dönsem nasıl olur?”

“Kabul ediyorum. Aman Tanrım, çok mutluyum. Yani seni özledim.”

“Ben de seni özledim.”

“Bunu çok söylüyoruz, değil mi?”

Söylenmemiş kelimelerle dolu bir sessizlik çöktü. Saçlarımı öyle sıkıca doladım ki parmağımın ucuna kan gitmedi.

“Kace?”

“Evet?”

“Sana bir iyi geceler öpücüğü vereceğim.”

Tüm vücudumu ılık bir su sıcaklığı kapladı. Sesi... Tanrım, sesi. Derin, hırçın ve inanılmaz seksi. *Sana bir öpücük vereceğim...*

Tekrar söylemesini istiyordum.

“Pekâlâ.” Uzandım ve kanepeye yayıldım. “Bana ne zaman olacağını söyle.”

“Şşşt. Şimdi yanağına dokunuyorum.”

Elimi yanağıma götürdüm. “Güzel bir his.”

“Gözlerini kapat.”

“Kapattım,” diye fısıldadım.

“Ağzını aç, sadece birazcık...”

Nefesimi tuttum. Gözlerim kapalıyken sözlerinin gücü daha da artmıştı. Her sinir ucum dinlemek için geriliyordu. Sesi dokunuşa çevirmek için.

“Şimdi sana iyi geceler öpücüğü vereceğim.”

“Dudaklarımdan mı?”

Bir duraksama oldu. “Evet.”

Telefonu daha sıkı kavradım. “Pekâlâ.”

“İyi geceler, Kacey,” dedi usulca.

Dilimi altdudağımın üzerinde gezdirdim ama karanlıkta; Theo’nun derin sesi kulağımda bir mırıltı gibiydi, hissettiğim *onun* ağzıydı ve dudakları usulca dudaklarıma değiyordu.

Bir iç çekiş içimden süzüldü, beni ağır ve memnun halde bıraktı.

“Hissettin mi?” diye sordu.

Başımı telefona doğru salladım, koltuk minderlerine sokuldum. “Hissettim. Çok güzeldi. Beni mayıştırdı.”

“Öyle mi?”

“Hı-hı. Sıcacık hissediyorum. Ve güvende. O kadar uzaktan bunu nasıl yaptın?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Şimdi biraz uyu.”

“Uyuyacağım. İyi geceler, Teddy.”

Genelde bunu dedikten sonra telefonu kapatırdım ama tereddüt ettim. Sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi nefes alışını duydum.

“Teddy?”

“Yok bir şey. Sadece... Yakında görüşürüz.”

Bölüm 26

Theo

Cuma öğleden sonra, Kacey beni Louis Armstrong Havaalanı'nın dışında karşıladı, üzerime atlayıp kollarını boynuma doladı.

“Geldin!” diye bağırdı.

“Geldim.” Ben de ona cesaret edebildiğim kadar uzun süre sarıldım. Çok güzel kokuyordu. Taze çiçekler, taze boya ve New Orleans'ın yeşil sıcaklığı gibi. Bu koku artık tenine de sinmişti, Nevada çöllерinin kokusu çoktan gitmişti.

Evine gittiğimde dış cephenin yeşil ve eflatun boyasının tazelendiğini fark ettim. Jonah'ın viski lambaları, keskin ve sağlam görünen bir verandanın üzerinde asılıydı. Kacey yepyeni bir ön kapıya anahtarı soktu. “Hazır mısın?” diye sordu. “Şaşırmaya hazır ol.”

“Vay anasını,” dedim içeri girip çantamı yeni parkelerin üzerine bırakırken. “Neredeyse aynı görünüyor.”

Homurdandı. “On beş bin dolardan sonra umarım öyle değildir.”

Parke tahtaları griydi ve damarları arasında bej tonları vardı. Mutfaktaki yeni traverten karolar açık kahverengiye yansıtıyordu. Dolaplar yeni, soluk gri renkteydi. Tezgâhın altında parlak beyaz bir kuvars vardı. Yetmişli yıllarda en parlak dönemini yaşamış olan buzdolabı ve ocak artık yoktu. Onların yerine paslanmaz çelik beyaz eşyalar pırıl pırıl parlıyordu.

“Harika görünüyor,” dedim. “İyi iş çıkarmışsın.”

Buzdolabının kapağındaki bir lekeyi parlatırken gülümsedi. “Yardım aldım. Yvonne canını dişine takarak çalıştı ve ben de döşemeler için birkaç adam tuttum. Ama banyodaki fayans işi? Hepsini ben yaptım. Şuna bir bak.”

İki elini sırtıma koyup beni banyoya doğru iterken kıkırdadım. Fayanslar koyu griydi, grafitle kaplanmıştı ve küçük bir avizenin ışığı altında parlıyordu. Avizenin ışığı krom armatürlerin ve duş başlıklı bir ayaklı küvetin üzerinde parıldıyordu.

Kacey ellerini kalçalarına koymuş, yaptığı işi inceliyordu. “Ne düşünüyorsun?”

“Harika görünüyor.”

“Bunu zaten söylemiştin,” diyerek karşılık verirken gülümsemesi ısıldı. Beni küçük evinin son kısmındaki yatak odasına götürdü. “Pek bir şey yapmadım. Sadece döşemeleri değiştirdim ve birkaç yeni mobilya aldım.”

“İyi görünüyor,” dedim. Gözlerim Jonah’ın onun için yaptığı cam küreye takıldı. Artık yatağının ortasında değil, şifonyerin üzerindeki bir stanttaydı. “Gerçekten iyi görünüyor.”

Oturma odasına döndüğümde kanepeye oturdum.

“Bana her şeyi anlat. Evde işler nasıl?” diye sordu Kacey yeni yüksek arkalı koltuğuna kıvrılıp.

“Az önce Vegas’a ev mi dedin?” diye sordum mümkün olduğunca rahat bir şekilde.

“Şey, kahretsin.” Güldü. “Öyle dedim.”

“Mezuniyetim yaklaşıyor. Babam dövme stüdyosu konusunda göt gibi davranıyor. Her zamanki hali. Diplomamı başka bir şey için kullanmam için beni zorluyor, sanat ticaretinin ticari yönü için ya da belki küratörlük için. Ve hâlâ sanatımı grafik tasarımcı olarak kullanmam konusunda pes etmiş değil. Vur beni gitsin.”

Kacey kaşlarını çatı. “Henry alınmasın ama sikerler öyle işi. Yaptığın işte manyak yeteneklisin. Bunun için doğmuşsun.”

“Teşekkürler.”

“Seni, kepin ve cüppenle diplomanı alırken görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Gelecek misin?”

Kacey başını eğip bana bir bakış attı. “Theodore James Fletcher...”

Kahkaha atarak ellerimi salladım. “Tamam, tamam. Geliyorsun. Ama uyarayım, çok sıkıcı olacak.”

“Bunu hiçbir şey için kaçırmam.”

Kısa bir sessizlik oldu ama bu iyi bir sessizlikti. Birbirini uzun zamandır görmemiş iki insanın birbirlerinin varlığının tadını çıkardığı, yeniden alıştığı bir sessizlik. Yerleşmek. Zelda’nın Kacey ile konuşmam için verdiği tavsiye kafamın içinde yankılanıyordu.

Nasıl başlayabilirim? ‘Yani bunca yolu arkadaşlığımızı sonsuza dek mahvetmek için geldim...’

“O kanepe açılıyor,” dedi Kacey.

Zelda’nın ikinci tavsiyesini dinleyip dinlemeyeceğimi merak ederek ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. “Ne?”

“Yani burada uyuyabilirsin,” dedi.

“Ah. Doğru. Hayır, bir otelde yer ayırttım,” diye cevap verdim.

“İptal et. Burası süper rahat, inan bana. Paranı boşa harcama.”

“Tamam,” dedim usulca. Ensem kızarmaya başlamıştı. Tanrım, onu yatağa götürmek istiyordum. Bu küçük konuşmayı siktir edip ona nasıl hissettiğimi göstermek *istiyordum*.

Telefonuna bir mesaj geldi.

“Ah, kahretsin, Grant yazmış. Klip tamamlanmış.” Telefonunu bırakıp sehpadan dizüstü bilgisayarını aldı. “Az önce bana dosyayı gönderdi. Sanırım kusacağım.” Kanepede yanıma oturdu ve Mac’i kucığıma bıraktı. “Sen tıkla. Ben tıklayamam.”

“Tavuk.”

“Boğulan Tavuk.”

“Şşş.”

Deniz Feneri’nin açılış melodisi arka plandaki suya karşı çalmaya başladığında ona doğru hafifçe eğildim, omzuna ve kalçasına doğru yaslandım. Bir el ekranda belirdi. Dövmeli bir kol. Bir omuzun uzun, beyaz bir boyuna doğru kıvrılması. Uzun parlak sarı saç telleri solgun dudaklarda dalgalanıyordu. Mavi bir parıltıyla yavaşça açılan kapalı gözler.

“Lanet olsun,” diye fısıldadım.

Kacey bir denizkızı gibi suyun altında hareket ediyordu. Sarı saçları ve dalgalanan beyaz elbisesi bir ekrana dönüştü, sahnelerle üst üste bindi; bir kulüp, bir sokak, bir daire. Sevgilisini yatakta başka bir kadınla buluyordu.

Yanımda, Kacey ara sıra yüzünü koluma saklayarak hafifçe ürperip irkildi. Ben neredeyse hiç hareket etmedim. Kendimden geçmişim. Büyülenmişim. Soğuk havanın açık ağzıma girip çıktığını hissedebiliyordum. Sesini, ısıltılı kehribar rengi yüzünü izledim. Gözlerindeki acı ve kayıp suyun içinden parıldadı, beni buldu. Boğulan Kız.

Video bitti ve ikimiz de nefesimizi verdik.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu omzuma yaslanarak.

“Bence...” Siyah ekrana baktım. “Bence lanet olsun ki çok güzelsin.”

O başını kaldırıncı ben de ona döndüm. Düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimi fark etmişim. Ben onları yakalayamadan gevşek ağzımdan dökülvermişlerdi.

“Ah,” dedi usulca. Yüzü birkaç santim uzağımdaydı, nefesinin dudaklarımdaki fısıltısını hissedebiliyordum. “Teşekkür ederim, Teddy.”

Gözlerimiz buluştu. Önce ağzıma, sonra tekrar gözlerime baktı. Sersemlemiş bir halde dudaklarına baktım, zamanının gelip gelmediğini merak ediyordum. Şimdi onu öpebilirdim. *Öp onu ve ne olacağını gör.*

Dudakları benim için aralanır, öpücüğümü ağzının derinliklerine alır ve karşılık verir miydi?

Yoksa istediği kardeş ben olmadığım için geri mi çekilirdi?

Siktiğimin tereddütü bana pahalıya patlamıştı. Kacey geri çekilip saçlarını bilinçsizce kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ee, gayet iyi, değil mi?”

Dizüstü bilgisayarını ona geri uzattım. “Harika bir klip. İnsanlar buna bayılacak.”

“Sanırım Grant’e izlediğimi ve halka açık olarak paylaşılmasının uygun olduğunu düşündüğümü söylesem iyi olacak.”

Ben gidip kafamı lavaboya sokarken sen öyle yap.

Kacey bizim için öğle yemeği hazırladı; yengeç etli po’boy*, patates cipsi ve kola. Yedik, konuştuk ve sonra onun kahrolası seksenler filmlerinden birini izledik. Yanıma kıvrıldı ama yeterince yakın değildi; kolayca gülüyor, gülümsüyor ve konuşuyordu ama ben en yakın arkadaş rolünü oynamaktan yorulmuştum. Ona bu gülümsemelerin ne anlama geldiğini ve benim için olup olmadıklarını sormak istiyordum. Ama sormadım, üsteleyemedim. Aramızdaki sıcaklıkta kaynayan çok kırılgan bir enerjidi. Çok fazla baskı olursa eriyip giderdi.

Ama lanet olsun, ben bu hayatı istiyordum. İstedğim şey buydu.

Onun yanında yaşamak, tıraş bıçağımın onun diş fırçasıyla aynı rafı paylaşması. Kıyafetlerimizin yatak odasında birbirine karışması. Birlikte kahvaltı yapmak, sonra onu mutfakta yere yatırırken yemeğin yanmasına izin vermek...

Ne istediğini söyle bana, diye düşündüm göz ucuyla ona bakarken. Çünkü ben her şeyi istiyorum.

* Genellikle rosto dana eti, tavuk veya karides, kerevit, balık, istiridye veya yengeç gibi bir çeşit kızarmış deniz ürünü olan etten yapılan bir sandviç türü. (ç.n.)

Bölüm 27

Kacey

Ertesi gün Theo'yu, Magazine Caddesi'ne götürdüm. Antika dükkânlarına, pastanelere ve vintage giyim mağazalarına girip çıktık. Birkaç sanat galerisine uğradık, Theo burada Katherine Bradford ve Ted Gahl gibi daha önce hiç duymadığım sanatçıların eserlerini gösterdi. Bilgisinin derinliği beni şaşırttı, oğlunun yeteneklerini takdir etmediği için Henry'ye karşı yeni bir öfke uyandı içimde. Aynı zamanda güçlü bir inanç gelmişti. Theo'nun kendi mekânına sahip olma hayalini gerçekleştirdiğini görmeyi her zamankinden daha çok istiyordum. Ona yardım edeceğime, elimden geldiğince destek olacağıma yemin ettim.

Paraya ihtiyacı yok, diye düşündüm. Para almaktansa elini kesmeyi tercih eder. Belki büyük bir açılış partisi? Ben çalabilirdim...

Kulağa kibirli geliyordu ama kabul etmeliydim ki *Deniz Feneri*'nin klipi hiç de fena değildi ve şarkılarım dijital sitelerde deli gibi satıyordu. Belki o kendi mekânını açmaya hazır olana kadar benim de bir ünüm olurdu. Dikkat çeken bir ün.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Gelecekteki stüdyonu düşünüyordum." Dirseğini dürttüm. "Dövme sanatçısı olmak istediğini ne zaman anladın?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Uzun zaman oldu."

"Hadi ama, Teddy."

Theo kaşlarını çatı. "Genelde böyle şeyler hakkında konuşmam."

"Bilmek istiyorum. Gerçekten." Vitrininde gramofon ve Viktorya dönemi elbiseleri olan bir antikacının önündeki eski moda bir banka gittik. "Gel, otur," dedim. "Anlat bana."

Oturup yan gözle bana bir kez baktı. "İlk dövmemi on altı yaşımdayken yaptırdım. Bu dövmeyi."

Bileğinin iç tarafını bana doğru çevirdi. Kuyruğuna oturmuş siyah kırmızı bir akrep. Altına güzel bir yazıyla *Helen* yazılmıştı, isim akrebin gölgesi gibi görünsün diye zekice bir açıyla yazılmıştı.

"Akrep Helen mi?"

Theo bana tuhaf bir şekilde gülümsedi. “O konuya geleceğim,” dedi. “O zamanlar akrebin havalı bir şey olduğunu düşünüyordum. Babamın altına sıçacağını biliyordum; Nevada’da on sekiz yaşından küçükken dövme yaptırmak yasa dışı. Ama bir tanıdığımın tanıdığı bir adam vardı.”

Güldüm. “Benim de tanıdığımın tanıdığı bir adam vardı.” Orta parmağımdaki yıldızları gösterdim.

“Dışarıdalar, ucuzlar ve aileleri kızdırıyorlar. Her neyse, dört saat sürdü ve ben oradayken başka bir sanatçı bir müşteri üzerinde çalışıyordu. Orta yaşlı bir kadın. Kızını bir araba kazasında kaybetmiş. Üzerinde kızının yüzü ve doğum tarihi olan bir melek dövmesi yaptıırıyordu.”

“Tanrım, bu çok üzücü.”

“Oturduğum yerden göremedim ama tüm hikâyeyi duydum. Oturdum ve kadın, sanatçıya her şeyi anlatırken onu dinledim. On altı yaşında serseri bir çocuktum. Bir kadının en özel acısını neden hiç tanımadığı birine anlattığını anlayamıyordum. Ama kadın sürekli kızından bahsetti, bazen ağladı, bazen güldü. Hatta çocuğunun öldüğünü öğrendiği andan bile bahsetti. Ve tüm bu süre boyunca, “*Ona dövme yapan adam ne kadar zavallı. Başka bir yerde olmayı diliyor olmalı,*” diye düşündüm.

Başımı salladım ama bir şey söylemedim. Theo’nun gözleri hem sokağa hem de geçmişe odaklanmıştı. Konuşmayı bırakmasını istemiyordum.

“Kadının dövmesi benimkinden önce yapılmıştı. Ağlayarak aynada kontrol etti. Dövmeyi yapan kişi Linkin Park grubundan Chester’a benziyordu ama adam ona sarılırken kadın, oğluymuş gibi yanağını okşadı. Ona en büyük hediyeyi verdiğini söyledi: Kızını her istediğinde onu hatırlamak istediği gibi hatırlayacaktı. Sadece koluna bakması yeter, işte orada.”

Gözlerini yoldan geçenlerin, sokakların ve gökyüzünün ötesine çevirdi. Hikâyenin sonuna geldiğini düşündüm ama sonra eğilip kollarını dizlerine dayadı. Parmak uçları kolundaki akrebin çizgilerini takip etti.

“Adı Helen’di. Ve onu hiç unutmadım. Üniversiteye başlayacağım zaman, herkes grafiker olmam için üzerime geliyordu. Bilgisayarlar, teknoloji, web siteleri; *para hep bunlarda var, T.* Babamın beni grafik tasarıma yönlendirmeye çalıştığı her sefer için kenara bir dolar koysaydım...” Başını iki yana salladı. “Ben *çizim yapmak* istiyordum, bilgisayarda çalışmak değil. Sanat ve izleyici arasındaki etkileşimin anında olmasını istiyordum. Olabil-digince içgüdüsel. Yakın ve özel. Ama ben yakın ve özel bir adam değilim. Çok konuşan biri değilim...” Gözleri bana doğru kaydı. “Seninle olduğum zamanlar hariç.”

Gülümsedim. “Devam et, lütfen.”

“Dövmecisine kızını anlatan o kadını düşündüm. Sanatçının bir rahip ya da barmen gibi onu nasıl dinlediğini. Tüm bu süre boyunca yetenekle-

rini kullanarak ona herkesin vücudunda görebileceği ama aynı zamanda sadece ona ait olan bir sanat eseri yapıyor. Sergilenen bir sanat ama tamamen özel. Bu benim yapmak istediğim şeye dönüştü. Yaptığım şey bu. Bir müşteri gelir ve ben onu dinlerim. Sadece ne tür bir dövme istediğini değil. Hikâyelerini dinlerim. Dinliyorum ve hayal ettikleri şeyi yaratmak için elimden geleni yapıyorum.” Bileğini çevirip akrebin altındaki ismin izini bir kez daha sürdü, sonra bankta arkasına yaslanıp ellerini ceplerine soktu. “İşte böyle.”

Yanağımı Theo’nun omzuna yasladım. “Hiç Helen’in oldu mu?”

“Birkaç tane. Birkaç tane Irak Savaşı gazisi vardı. Önemli tarihlerin dövmelerini yaptırmak için geliyorlar. Ya da birlikte görev yaptıkları arkadaşlarını onurlandırmak için bölüklerinin amblemini yaptırmak istiyorlar. Şehit olan arkadaşlarını. Bana hikâyelerini anlatırlar. Ya da genç bir kadın gelir ve şişman olduğunu düşündüğü için karnına ya da kalçasına dövme yaptırmak konusunda biraz gergin olur. İlk başta dalga geçer ve bunu göstermek istiyorlarsa kilo vermeleri gerektiğini söylerler. Ama yaptırdıktan sonra dövmeyle gurur duyarlar. Olduğu gibi göstermek isterler. Bunlar iyi olanlar.”

Theo bir dakika sessiz kaldı, sonra bana bakıp yüzümdeki şaşkın ifadeyi yakaladı ve bankta kıpırdandı. “Tamam, hikâye zamanı bitti. Artık bir şeyler içebilirim.”

Bir kafe bulmak için cadde boyunca yürüdük. Gözlerim sürekli yanımdaki adama takılıyordu. Theo’nun sadece Jonah’ın hayatının en kötü anlarında yanında olmadığını fark ettim. Diğer pek çok insanın da yanındaydı. Acılarını alıyor, dinliyor, parçalarına ayırıyordu. Onu tersine çevirip onlara bir sanat eseri olarak geri veriyordu. Tıpkı acının onu taşıyan kişiye özgü olması gibi, onlara özgü eserler.

“Helen’in hikâyesini hiç babana anlattın mı?” diye sordum.

Theo başını iki yana salladı. “Neden uğraşayım ki? O kararını vermiş zaten.”

Kolumu koluna doladım. “Dövmemi sana yaptırmak için sabırsızlanıyorum. Artık her zamankinden daha fazla.”

“Ne istediğini biliyor musun?”

“Hayır,” dedim ona gülümseyerek. “Hangi hikâyemi anlatmanı istediğimi henüz bilmiyorum.”

Theo’nun kaşları çatıldı ve dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. Yüz ifadesi keyifliydi ama onun tüm duygularının gözlerinde olduğunu görmeye başlamıştım. Ve şu anda duygulanmıştı.

Theo’nun bira, benim de çilekli limonata içtiğim küçük bir kafede durduk.

“Bunu içmemin bir sakıncası yok, değil mi?” diye sordu şişesini kaldı-
rarak.

“İnsanlardan etrafımda içmemelerini isteseydim partilere davet edilme-
yi bırakırdım.”

Theo bir kahkaha attı. “Patates kızartması falan alacağım. Başka bir şey
ister misin?”

“O elbiseyi istiyorum” Caddenin karşısındaki vintage giyim mağazasını
işaret ettim. Vitrinde bir ev elbisesi* vardı. Üzerinde yüzlerce minik yeşil
elma ve ön kısmında kırmızı düğmeler olan 1940’lardan kalma bir şey.

“Bu gece için biçilmiş kaftan,” dedim Teddy’ye sırtarak. “Bunu gerçek
New Orleans tarzında yapacağız.”

Saat yedi gibi hazırlanmaya başladık. Retro bir elbise giyip topuklu
ayakkabı yerine siyah, yüksek topuklu Mary Jane ayakkabılar** tercih et-
tim. Dövmelerimin siyahına uyum sağlarken, parlak kırmızı mat ruj ve
siyah kedi gözü kalem görüntümü tamamlamıştı.

Yatak odasından çıktığımda Theo’yu sade siyah tişörtü ve kot pantolo-
nuyla buldum, dövmeleri kollarından aşağıya doğru uzanıyordu. *Ona bir
saat lazım*, diye düşündüm. Bir saat kaslarının belirginliğine dikkat çeker
ve dövmeleriyle kontrast oluştururdu.

Arabayla *Louie’s Louisiana Kitchen*’a gittik. Nehir kenarında bir Cajun
restoranıydı ve geceleri müzik gösterilerine ev sahipliği yapıyordu. Burası
daha eski, klasik bir New Orleans restoranıydı; kliması, süslü dekoru ve
dünya çapında bir şefi yoktu. Sadece gerçek, otantik Cajun yemekleri ve
yerel sanatçıların caz müziği vardı.

Dena ve Oscar’la tanıştığım gece, MGM Grand’deki Cajun restoranın-
da yemek yediğimizi hatırladım. Theo’nun aşırı baharatlı yemeklere karşı
bir ilgisi vardı.

Hostesi görmek için bekleyen kalabalık kuyruktayken, “Acı istiyorsan
burası tam yeri,” diye bağırdım. “New Orleans’taki en acı jambalaya***.”

Bu meydan okuma karşısında gözlerini kıstı. “Göreceğiz bakalım.”

Mekân tıklım tıklımdı. Görünüşe göre bu gece çalan grup oldukça po-
pülerdi; genç, ateşli bir kadın solisti olan blues dörtlüsü. Rezervasyon yap-

* Genellikle sadece temizlik yaparken veya diğer ev işlerini yaparken giyilen gayri resmi bir
elbise.(e.n)

** Ayak bileği boyunca bir toka veya düğme ile sabitlenen, kayışlı sade bir ayakkabı tarzı. (e.n)

*** Esas olarak pirinçle karıştırılmış et ve sebzelerden oluşan, Fransız, Afrika ve İspanyol etkisine
sahip bir Amerikan Creole ve Cajun pirinç yemeği. (ç.n.)

tırmıştım ama ön giriş bile bir dans kulübü gibi tıka basa doluydu ve yazın son kalıntıları olan boğucu bir sıcak vardı. Alnımda boncuk boncuk ter birikmişti ve makyajımı tehdit ediyordu. Beklerken Theo hemen önümde durdu, bu sırada bir kokteyl garsonu gelip beklemeyi kolaylaştırmak için ücretsiz ufak bira bardakları dağıttı.

Arkamdaki yirmili yaşlarının başında, kırmızı gözleri ve buruşuk gömleğiyle sıska, solgun görünümlü adam iki bardak alıp kafaya dikti. Görünüşüne ve üzerinden yayılan sert içki kokusuna bakılırsa bu biralar bu geceki ilk içkileri değildi.

“Hey,” dedi beni dürterek. “Sen küçük tatlı bir şeysin, ha?”

Gözlerimi devirdim ve Theo’nun geniş sırtına doğru döndüm. Ensesinde ter parlıyor, oradaki tüyler küçük dikenlere dönüşüyordu.

“Hey.” Adam beni tekrar dürttü. O kadar yakınımaya eğildi ki nefesindeki keskin içki kokusu yanağımda bir buğuya dönüştü. “Bahse girerim, radın güzeldir. Şeker gibi.” Kıkırdadı. “Yalayabilir miyim?”

Ne yazık ki tam o anda müzik sustu. Theo arkasını döndü, gözleri tehlikeli bir yoğunlukla sarhoş adama dikilmişti.

“Az önce ona ne dedin sen?”

Sarhoş adam ellerini kaldırdı. “Özür dilerim, dostum. Senin olduğunu fark etmemiştim.”

“Benden özür dileme,” dedi Theo. Çok uzun boylu bir adam değildi ama en az yirmi kilo daha fazla kası vardı. Başparmağıyla beni işaret etti. “Ondan özür dile.”

Adam bir an düşündükten sonra pis bir kahkaha attı ve biraz sendeleyerek beni tekrar itti.

Theo’nun çenesindeki bir kas seğirdi. “Ona çok yakın duruyorsun.” Elini sakince adamın göğsüne koydu. “Siktir.” Hafifçe itti. “Git.”

Adam sendeleyerek bir iki adım geri gitti ve ellerini tekrar kaldırdı, kahkahası kaybolmuştu. “Pekâlâ, adamım. Sakin ol.”

Theo’nun gözleri bir süre daha onunkilere kilitlendi, sonra kolunu bana dolayıp beni önüne çekti ve hostesin masasına doğru yavaşça ilerleyişimizin geri kalanında beni koruyucu çemberin içinde tuttu.

“Rezervasyonunuz var mı?” diye sordu hostes ve benimle konuştuğunu anlamam bir saniye kadar sürdü.

“İki kişilik,” dedim. “Dawson.” Kalbim hâlâ göğsümde yüksek sesle çarpıyordu ve yanaklarımı kızartan sıcaklığın klimanın olmamasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Theo’nun o adamla konuşma şekli...

Şiddetten hoşlanan biri değildim ama içimdeki garip, ilkel bir dürtü neredeyse adamın Theo’yu geri itmesini umuyordu. Sırf Theo’nun beni

tekrar savunmasını izleyebilmek için. Beni koruyacaktı çünkü ben onun korumasındaydım.

Aman Tanrım, kendine gel. Feminist hareketi elli yıl geriye götürüyorsun.

Hostes bizi küçük bir masaya oturttu. Theo benim tepkimi hiç umursamadan kendi menüsünü dikkatle incelerken ben kendiminkiyle yüzümü yelledim. Garsonun gelmesi sonsuzluk kadar uzun sürdü, sonra yemeği getirmesi bir sonsuzluk daha. Yemekler nihayet geldiğinde randevuya çıktığım adam yemeğin tadına baktı, burnunu kırıstırıp daha fazla acı sos dökmeye başladı; benim için tavuk yahnisi, Theo için karidesli jambalaya.

“Deli misin sen?” dedim gülererek. “Şuna bakarken bile ağzım yanıyor.”

“Tam değildi,” diye yanıtladı Theo sırtarak. “Şimdi tatmin edici. Sayılır.”

Başımı iki yana sallayıp çenemi elimin içine aldım. “Geçmiş yaşamında ateş yiyici falan olmalısın.”

Gülerek sıcak Louisiana gecesine ve daha da sıcak olan akşam yemeğine yumulduk. Gösteri öncesi müzik, ağır ve nemli havada keskin bir duman gibi asılı duruyordu. Bu vampir ve *voodoo* şehrinde, gölgelerde dans eden ruhları hayal ettim.

Kolaylıkla konuşuyorduk ve benim limonatama karşılık bira içerek rahatça gülüyordu. Yine de kendimi çakırkeyif hissediyordum. Kafam güzel ve neşeliydim, düşüncelerim daha önce hiç gitmediğim bir yolda kontrolsüzce ilerliyordu.

Jonah bir keresinde bana on bire kadar çıktığımı söylemişti. *Theo yüze kadar çıkardı*, diye düşündüm. Asla hiçbir şeyi yarım bırakmazdı. O öyle bir adamdı ki ona haksızlık edersen ya da sevdiği birini incitirsen tek kelime etmeden seni kesip atardı. Ama eğer seninse ömür boyu senin olurdu.

Eğer benimse...

Bu düşünce beni o kadar ürküttü ki az kalsın limonata bardağımı deviriyordum.

Theo yemeğinden başını kaldırıp baktı. “İyi misin?”

Başımı salladım, gözlerinin sulandığını fark ettim. Çenemle tabağını işaret ettim. “Bu kadar acıysa neden yiyorsun?”

“Hoşuma gidiyor.”

“Acı verici görünüyor.”

Yüzünde orantısız bir sırıtış vardı. “Çok iyi acı veriyor.”

“Tanrım, sen tam bir erkeksin.”

“Son baktığımda öyleydim.”

Güldüm ve yemeğine geri dönmeden önce gülümsemesinin diğer yarısı da büyüdü. Yemeğime başladım ama gözlerim sürekli Theo’ya takılıyordu. Jambalaya’sından çok büyük bir ısırık aldı, cehennem seviyesine getirdiği

için alnından ter damlıyordu. Bilerek yapmıştı. Karidesi bir yudum birayla ıslattı, yanaklarını şişirdi, sonra hevesle tabağının üzerine eğildi. İki dövme kolunu masaya dayamış, başka bir büyük lokma için hazırlanıyordu.

Beni öpse dilindeki acının tadını alabilir miyim, diye merak ettim.

Dizim birden sıçrayınca peçetem yere düştü. Peçeteyi almak için eğildim, yüzümü toparlayana kadar kalkmadım. Tanrım, buradaki atmosfer beni aptallaştırıyordu.

Theo baharatlı yemekten dumanı tüten bir çatal dolusu daha aldı. Dudaklarını yalarken şakağından aşağı bir ter damlası daha süzüldü.

Ah evet, onu öpersem beni yakacağından hiç şüphem yoktu.

“Dişlerimde bir şey mi var?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Hayır, bir şey yok. Sadece düşünüyordum.”

“Ne hakkında?” diye sordu Theo. Dudakları bira şişesinin etrafını sarıp bir yudum alırken gözlerini benden ayırmadı. Yudumun boğazından aşağı inişini izledim. Tüm pis düşüncelerim yüzümde beliriyor ya da neon harflerle üzerimde yanıp sönüyordu. Cevap vermek için çırpınırken yanaklarım kızardı.

“Buranın atmosferi çok güzel,” dedim sonunda.

Tanrım, ciddi misin sen?

Theo başını salladı ve sıradaki sarhoş adamla konuşurken takındığı karanlık bakışa benzer bir bakış takındı. Ama bu sefer bana yöneltmişti. Viski rengi gözleri başka bir ilkel dürtüyü ateşliyordu. Üstsüz ve terli Theo, elini göğsüme koyuyor ve parmaklarını elbisemin kumaşına doğru kıvrıyordu. Beni itmek yerine kendisine ait olanı almak niyetiyle beni kabaca çekiyordu...

Aman Tanrım.

Gözlerim onun bakışlarına hapsolmuştu. Bedenim, bacaklarımın arasında yanan tatlı bir arzu sızısıyla sandalyeye hapsolmuştu. Gözümü kırmadım. O da gözlerini kaçırmadı.

Gürültülü bir davul melodisi ve piyanonun tuşlarında bir kayma ile başlayan canlı müzik sonunda gözlerimi özgür bıraktı. Grubun başında uzun kahverengi saçlı, fötr şapka, siyah deri pantolon ve yelek giymiş beyaz gömlekli genç bir kadın vardı. Üç Afroamerikan erkek gitar, piyano ve bastan oluşan grubu oluşturuyordu. Havaya kokulu bir duman gibi nüfuz eden yavaş bir şarkıyla açılış yaptılar.

Müziğe konsantre olup dinliyormuş gibi yaptım ve kararlı bir şekilde Theo'ya bakmadım. Ama lanet müzik, blues tarzında ve seksiydi... Arzu ve hasretin ağır ağır yanışı. Zaten sızlayan bedenime dokunuyor, beni dokunulma ihtiyacıyla dolduruyordu.

Üzerime bir gölge düştüğünde başımı kaldırıp Theo'nun ayakta durduğunu ve elini uzattığını gördüm.

“Benimle dans et.”

Bu bir rica değildi ve hain bedenim ben daha düşünmeden ayağa kalkmıştı bile.

Theo elimi tuttu ve beni, bir düzine çiftin müzik eşliğinde salındığı küçük dans pistine götürdü. Şarkının boğucu tınları ve şarkıcının dumanlı sesinden etkilenen bazı misafirler kalçalarını birbirine sürtüyor, bacaklarını iç içe geçiriyordu.

Theo kollarımı boynuna dolayıp ellerini kalçalarımaya koydu ve hareket etmeye başladı.

Daha önce Theo'ya hiç bu kadar yakın olmamıştım. Vücutlarımız birbirine sıkıca yapışmıştı. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki yemeğinin tatlı sıcaklığını, biranın acılığını ve terinin tuzunu koklayabiliyordum. Kalbi benim kalbime karşı hızla atıyordu. Kesik kesik nefes alıp veriyordu.

“Bana düğünde dans etmediğini söylemiştin,” dedim. Aynı anda vücudumun her parçası, onun her parçasına dokunmanın farkındalığını yaşıyordu.

Dudakları *yalan söyledim* der gibi şekil aldı ama kulaklarıma müzikten başka hiçbir ses ulaşmadı.

Nefes almakta zorlanıyordum. Onun içinde kayboluyordum. Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Ondan başka bir yere bakamıyordum. Gözlerinin açık kahverengisi ateş gibiydi, kor alevlerin arkadan aydınlattığı bir kadeh viski gibi. Kalçaları benimkilere doğru yavaş bir daire çiziyor, uyluğu bacaklarımla arasında geziniyordu. Bir kolu belime dolandı, diğeri sırtımın ortasından yukarı çıktı ve beni kendine yaklaştırdı. Kollarım boynuna dolandı, parmaklarım nemli saçlarına gömüldü.

“Bunu sevdim,” diye mırıldandı. Tüm vücudu benimkiyle aynı hizadaydı. Gücünü, beni tutan ve müzikle birlikte hareket ettiren kaslarının kuvvetini hissedebiliyordum. Boynunun çukuru parlıyordu. Kendi terimin, köprücük kemiğimin üzerinden ve göğüslerimin arasından kaydığını hissettim. Kanım Louisiana yazından tamamen bağımsız bir şekilde yanıyordu. Theo'nun leğenkemiğini benimkine doğru her yuvarlayışında içimde bir sıcaklık oluşuyordu. Eli kıcıma doğru kayarken kot pantolonunun sertliğini tenimde hissettim ve beni ona doğru daha sıkı bastırdı. Daha çok şey gibi hissettiren bir dansın içinde...

Ön sevişme.

Theo'nun alını benimkine değdiğinde nefesim kesildi, bakışlarımız kilitlendi. İçimde uzun zamandır hissetmediğim açgözlü bir içgüdü ve büyüyen bir ihtiyaç vardı. Bir bacağıma beline doladım.

“Dokun bana,” diye soludum.

Göğsünün derinliklerinden bir ses çıkardı ve eli elbisemin altından kalçama doğru kayarak beni kendine çekti. Beni geriye doğru yatırdığında çılgılığını bastırdım. Başımın geriye düşmesine izin vererek vücudumu kavışturdum. O da benimle eğildi, ağzı boynumda, dili tenimde kayıyordu. Ateş gibi. İçim dışım yanıyordu. Dokunuşu kavurucuydu, tenimin her tarafına ateşten izler bırakıyordu. Meme uçlarım sertleşti. Theo'nun bana acımasızca sürtündüğü uyluklarımın arasında sıcaklık birikti. Dudakları yavaşça boynuma, sonra çeneme doğru ilerledi, ikimiz de tekrar yüz yüze gelene kadar doğrulduk.

Theo'nun neredeyse vahşi olan aç bakışları nefesimi kesti.

“Kace,” diye fısıldadı.

Öpücüğünü bekliyordum. Tam aramızdaydı, açlıkla bekliyordu. Daha önce çok sert ve kaba olan ellerinin yüzümü nazıkçe tutmasını beklemiyordum. Kaşlarının sanki acı çekiyormuş gibi çatılmasını beklemiyordum.

Çenemi eğdim. Bunu istiyordum, çok ihtiyacım vardı.

Lütfen.

Dudaklarını dudaklarıma dokundurup beni usulca, yavaş yavaş öptü. Dünya etrafımızda dönüyor, bulanıklaşıyor ve kayboluyordu. Dünyayla birlikte kayıp gitmemek için bileklerine tutunmak zorunda kaldım, içimde kükreyerek canlanan his karşısında nefesim kesildi. Karanlık bir odada yanan bir kibrit, parlak bir ışıkla alevlendi. Dudaklarım o nefes alışla aralandı ve Theo saf bir arzu hırıltısıyla beni tekrar, bu kez sert ve yoğun bir şekilde öptü.

Kollarımı boynuna dolayıp ona yapıştım ve öpücüğünün tamamını almak için ağzımı açtım. Dilinin tadını, ağzının sıcaklığını. Tekrar dans etmeye başladık, bedenlerimiz kendi iradeleriyle hareket ediyor, ağızlarımız açılıp kapanıyor, başlarımız öne arkaya eğiliyordu. Öpüşme derinleştğinde dillerimiz kayıyor ve birbirine dolanıyordu. Sığılaştığında ise dişlerimiz ve dudaklarımız birbirlerini ısırp emiyorlardı.

Durmaksızın dans ettik ve hezeyanımın derinliklerinde Theo konusunda haklı olduğumu biliyordum: Eğer ona sahipsen her şeye sahiptin. Öpücüğü kendisinin en saf özüydü; yoğun, ateşli, tamamen o ana adanmış. Bu kadar yakınken o benim tüm dünyamdı, başka hiçbir şeye yer yoktu.

Vücudu bedenime yapışmıştı; elleri vücudumdaydı, teri, ağzı...

O çok fazlaydı. Eskiden bunun çok fazla olduğunu düşünen içgüdülerim tereddüt etti. Ama hayır, o bana her şeyi veriyordu ve ben de alıyordum. Alabilirdim. Ve daha fazlasını istiyordum.

"Tanrım," diye soludum ağzına doğru. Bir iniltiyle karşılık verdi ve beni tekrar öperken nefesini içime çektim.

Şarkı bitene ve kalabalığın alkışları büyüü bozana kadar öpüştük. Yavaşça, içinde döndüğümüz çember sona erdi. Ayaklarım tekrar zemini hissetti, bedenlerimiz birbirinden ayrıldı. Gerçek dünya yeniden somutlaştı. Dans pistinde bir süre daha kaldık, gözlerimiz birbirini inceliyordu... ne için olduğunu bilmiyordum. İkimiz de transa geçmiş gibi gözlerimizi kırptırıyor ve şaşkın şaşkın bakıyorduk.

Titreyen bacaklarımla masamıza geri döndük ve vücudumda kaynayan duygu girdabını bastırmaya çalışarak su bardağımdan büyük bir yudum aldım.

"Buradan gitmek ister misin?" diye sordu Theo, sesi arzudan boğuklaşmıştı. Gözlerinde yanan ateşi görebiliyordum.

Başımı salladım, bedenim onun için çılgınlık atarken az önce olanların farkına varmak kırık kalbimin çatlaklarına sızıyordu ve onlara zarar mı veriyordu yoksa iyileştiriyor muydu bilmiyordum.

Dışarıdaki serin hava, bulanık zihnime kendine getirici bir darbe indirdi. Theo'nun da yükseklerden düştüğünü hissediyordum. Şehvet azalıyor, tekrar düşünüyor ve sorular sormaya başlıyordu. Taksi yolculuğu çok uzun sürdü. Bakışlarımı Theo'nun yanımdaki yansımasını seçebildiğim cama kitledim, yüz hatları hayal kırıklığının sert açılıyla keskinleşmişti.

Taksi nihayet evimin önünde durduğunda Theo ön koltuğa biraz para bıraktı ve indik. Anahtarı kilide sokmaya çalışırken ellerim titriyordu ve oturma odama girdiğimde donup kaldım.

Gitmesini istiyordum. Kalmasını istiyordum.

Yatağımda tek başıma kıvrılıp ağlamak istiyordum. Onu yatak odama sürüklemek, kıyafetlerimi yırtıp atmasını, ikimiz de rahatlayana kadar beni sert ve yoğun bir şekilde becermesini istiyordum.

Jonah'la yaşadıklarına ihanet ettiğim için ağlamak istiyordum. Ağlamak istiyordum çünkü Theo'yu öpmek o ana kadar tattığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Mutluluk, ateşin içinde yanıyordu ve yanıp kül olmadan ulaşamayacağım parlak bir hazineydi.

Gözlerim girdap gibi dönen duygu seliyle doldu. Onları kontrol edemiyordum. Omuzlarım çöktü ve kendime sarıldım.

“Tanrım, Kacey,” dedi Theo yüzüme bakmak için dönerken. Yanaklarını ellerinin arasına aldı. “Ağlama, bebeğim. Ne olur...”

Başımı iki yana salladım, kendimi kontrol etmek için savaş veriyordum. “Hayır, sorun yok,” dediğimi duydum, açıklanamaz olanı açıklamaya çalışıyordum. “Sadece... O zamandan beri ilk öpücük...”

Theo bir adım geri çekildi, elleri iki yanına düştü. “Siktir. Kace, özür dilerim.”

“Dileme... Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum. Ya da ne hissettiğimi. Özür dileyecek bir şey yok. Bu senin hatan değil.”

“Senin de değil,” dedi. “Biz sadece... o ana kendimizi kaptırdık.”

Ona sertçe baktım. “Öyle mi?”

Theo bir an bana baktı, viski rengi gözleri yumuşak ve sıcaktı. “Evet,” dedi parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. “Kendimizi o ana kaptırdık. Mekâna, şarkıya, atmosfere. Uyuşturucu gibiydi.”

Göğsümde önce hafif bir gerilme, sonra da keskin bir acı hissettim. Tam kalbime doğru. “Evet, sanırım öyle.”

“Vegas’a geri dönüyorum,” dedi Theo. “Bu gece. Bence en iyisi bu.”

Hayır, diye düşündüm başımla onaylarken bile. “Tamam. Bence belki de... gitmelisin. Düşünmem gerek. Tanrım, neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.” Ona baktım, çok soğukkanlı ve nazikti; benim için her şeyi yapmaya, doğru olanı yapmaya hazırdı. “Çok özür dilerim.”

“Dileme.” Bana sarılmak için yaklaşarak beni geniş göğsüne bastırdı. “Sakın özür dileme. Benden asla.”

Kolları beni sardığı gibi aniden bıraktı. Eşyalarını çantasına atıp birkaç dakika içinde kapıya doğru yöneldi.

“İndiğimde seni ararım.”

“Tamam,” dedim. “Teddy?”

Kapıda durdu. “Evet?”

“Teşekkür ederim.”

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Sonra da gitti.

Bölüm 28

Kacey

Mutfak penceresini açtım.

“Yvonne.”

Evinin içinden boğuk bir cevap geldi. “Geç oldu, bebeğim.”

“Teddy’yi öptüm.”

“Hemen geliyorum.”

Beş dakika sonra Yvonne bir kolunun altında yarım litrelik maden suyu, diğerinin altında bir şişe kızılıcık suyu ile ön kapıdan içeri daldı.

“Böyle bir durumda şarap içmek gerekirdi ama sen alkolü bıraktığın için kısa sürede ancak bunu getirebildim.”

Yvonne mutfağında buz kırmak ve içecek doldurmakla meşgul olurken ben kanepeme uzandım, parmaklarım dudaklarımın üzerinde geziniyordu. Geri geldi ve elime bir kızılıcık suyu ile maden suyu karışımı tutuşturdu. Yüzü bana dönük bir şekilde koltuğa çöktü. “Bana her şeyi anlat.”

“Teddy beni öptü ve ben de onu öptüm. Hem de çok. Ve bu... olağanüstüydü.”

“Olağanüstü mü? Tatlım, bu iyi bir şey.”

“O kadar iyiydi ki ağlamaya başladım. Tabii ki yanlış bir şey yaptığımı düşündü ve geri çekildi. Ona gerçeği söyleyemedim. Çok iyi ve *doğru* hissettirdiği için ağladığımı. Ama on saniye sonra suçluluk duygusuna kapıldım. Her zaman ilk öpücüğümü Jonah ile yapmışım gibi hissederdim. Şimdi Teddy’yi öpüyorum ve bu ilk... İlkten sonraki ilk.”

Yvonne bana bir süre izin verdikten sonra, “O bu konuda ne söyledi?” diye sordu.

İçkimden bir yudum aldım ama tadını bile alamadım. “Kendimizi o ana kaptırdığımızı söyledi. Ama sanırım bana bir çıkış yolu gösteriyordu. Suçluluk duygusuna kapılmış gibi göründüğümünden eminim.”

“O şimdi nerede?”

“Vegas’a dönüyor.” Dudaklarındaki onaylamayan bükülmeyi fark ettim. “Hayır, bu iyi bir şey. O çok iyi bir adam, Yvonne. Bunun çok fazla olduğunu biliyordu. Eğer kalsaydı yatacaktık ve benim aklım başımda değildi. Bunu biliyordu, o yüzden gitti. Ve sanki duygularım yeterince berbat değilmiş gibi şimdi keşke gitmeseydi diyorum.” Gözyaşları içinde ona baktım. “O benim en iyi arkadaşım. Onu kaybedemem.”

“Önü kaybetmek zorunda değilsin, tatlım,” dedi Yvonne. “Belki de aranızdaki şey başka bir şeye dönüşüyordur.”

“Tanrım, ne yaptığımı bilmiyorum.” Dizlerimin üzerine eğilip başımı ellerimin arasına aldım. “Bana ne yapacağımı söyle, Yvonne. Yalvarırım.”

“Karar vermeden önce iyi düşün, bebeğim. Elimdeki tek şey bu. Uyu ve sabah her şeyin nasıl olduğunu gör. Ve Kacey?”

Saçlarımin arasından ona baktım. “Efendim?”

“Uyandığın anda, beynin düşüncelerle ve kelimelerle her şeyi karıştırmadan önce hissettiğin o duygu var ya? İşte o ilk his, gerçeğin olduğu yerdir.”

O gittikten sonra uzun bir süre oturdum, cesaretimi toplayıp yatak odama gittim. Şifonyerimin üzerindeki evren küresi sarı lamba ışığında parlıyordu. Ona dokunmadım. Theo her yanıma sarmışken ona dokunmak doğru gelmiyordu. Çenemi şifonyere yaslayıp ışığın yıldızların üzerinde dolaşmasını, gezegenin kırmızı ve yeşil yüzeyinde parıldamasını izledim.

“Teddy ile dans ettim,” dedim sesim titreyerek. “Hayır, bu doğru değil. Sevişir gibi dans ettik ve sonra öpüştük. Onu öptüm ve bu...” Sertçe yutkundum. “İyi idi. Çok iyi hissettirdi. Ama ondan da önce... biz dışarı çıktık. Birlikte iyi vakit geçirdik. Güzel yemekler yedik, güldük ve konuştuk... Yaşadık.”

Gözyaşları küreyi bulanıklaştırarak karanlık bir topa dönüştürdü, içindeki yıldızlar parlıyordu ama sessizdi.

“Bunun olmaması gerekiyordu, değil mi?” diye fısıldadım. “Teddy ve ben? Senden başka biriyle birlikte olma fikri bana korkunç geliyor ama yine de onunla... iyi hissettiriyor. Sanki... gerçek gibi.”

Theo’nun yanımda olmasını istiyordum. Beni öpene kadar yakın teması ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bir erkeğin yakınlığını, nefesinin tenimi ısıtmasını, benim yanımda bulunmasını, bana dokunmasını. Şu anda bunu istiyordum. Bana sarılmasını, beni tekrar öpmesini istiyordum. Bütün gece beni öpmesini. Benimle sertçe sevişmesini. Sıcak, terli, sert ve ham.

“Ne yaptığımı bilmiyorum,” diye mırıldandım, yatağıma döndüm. Yüzümü yastığa gömdüm ve bedenimin soğumasını diledim. Uzun süre bu kadar üşüdükten, kemiklerimi donduran bir yalnızlıktan, buz gibi göz yaşlarında boğulduktan, herhangi birinin dokunuşuna karşı hissizleştikten sonra... Şimdi Jonah olmayan bir adamın sıcaklığına dayanamıyordum.

Saatlerce dönüp durdum. Mantık yürüttüm. Haklı çıkarmaya çalıştım. Tüm olayı basit, sıradan bir şehvete bağlamaya çalıştım. Theo’nun dediği gibi kendimi o ana kaptırmıştım. Kim kapılmazdı ki? Theo muhteşemdi. Kaslıydı, dövmeliydi ve çok seksiydi. Yatakta da dans pistindeki gibi hareket ediyorsa...

Aman Tanrım, dur.

Sonunda kendimden geçmeye başladığımda, bu saf şehvet duygusundan ya da Theo’nun vücudunun bedenimde yarattığı histen, hatta öpücüğünün nefis sıcaklığından kaynaklanmıyordu. Sadece gülümsemesiydi. Theo’nun gülümsemesini hiç bu kadar geniş ve savunmasız gördüğümü hatırlamıyordum. Benimle dans ederken, kederin ve sorumlulukların yükünü üzerinden atmıştı. Birkaç saatliğine onu mutlu etmişim.

Ve ertesi sabah uyandığımda kalbimdeki ilk duygu, onu tekrar mutlu etme arzusuuydu.

Bölüm 29

Theo

Pazar günü annem ve babamla akşam yemeği yemek son isteyeceğim şeydi ama reddedemedim. Verandada oturuyorduk, annem kızarmış tavuk ve kuşkonmaz tabaklarının üzerinde sohbeti sürdürmeye çalışıyordu. Babam tek kelime etmeden yemeğini kaşıklıyordu. Telefonuma ve Kacey'den gelen tek mesaja gizlice bakmaya devam ettim: **Eve sağ salim ulaştığından emin olmak istedim.**

Cevapladım: **Geldim, teşekkürler.** Ama sonrası yoktu.

Her şeyi sıçırıp batırdım, diye düşündüm milyonuncu kez.

Dün gece sarhoştum. Yemekten, biradan ve cazdan sarhoş olmuştum. New Orleans'tan ve Kacey'den sarhoş olmuştum. Kontrolümü kaybetmiştim. Ona asılan sarhoş pislik içimde bir şey uyandırmıştı; onun için savaşma, onu tehdit eden her şeyi öldürme arzusu. Ardından bunu daha güçlü bir şekilde ona sahip olma dürtüsü izledi. Ağzımla ve ellerimle onu benim olarak damgalamak. Onu soymak ve kafasındaki tek düşünce ben olana kadar onu sertçe becermek. Ağzında haykırdığı tek isim benimki olana kadar.

Bana sanki zaten çıplakmışım gibi bakıyor, gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, dudakları aralanıyor ve dili dudaklarının kenarında geziyordu. İşte bu, diye düşünmüştüm. Uzun ve ıstıraplı bekleyişimin sonu.

Ama hayır. O hazır değildi. Asla hazır olmayabilirdi. Daha da kötüsü, geri saramazdık ve her şeyi eski haline getiremezdik. Öpüşmek her şeyi değiştirmişti.

"Ee," dedi annem beni düşüncelerimden kopararak, "Bu haftaki iyi haber ne?" Uzanıp elimi okşadı. "Mezuniyet dışında."

Başını öne eğmiş, yemeğine odaklanmış olan babama baktım.

"Aslında haberlerim var. *Bitmemiş Dövmeler* adında yeni bir dövme serisine başladım."

"Öyle mi?" Annem gülümsedi ve patates püresinden bir kaşık daha aldı.

“İş arkadaşım seriyi *Inked* dergisine göstermiş ve benimle ilgili bir yazı yazacaklar.”

“Ah, bu harika.” Annem, babama doğru eğildi. “Harika, değil mi Henry?”

Babam kokteylini yudumladı ve sanki bunu düşünüyormuş gibi çenesini kaldırdı, dudaklarını büzüp burnundan derin derin nefes aldı.

“Gerçekten iyi olabilir,” dedim, tüm olayın bu kadar acınası olmasından nefret ediyordum, bir kırıntı için bir köpek gibi yalvarmak. Ama yine de kendimi durduramadım. “Kendi iş yerimi satın aldığımda reklam bana avantaj sağlar.”

Babamın dudakları daha da aşağı çekildi, bu da düşüncelerini şekillendirdiği anlamına geliyordu. O birkaç saniyeden nefret ederdim çünkü aptal kalbim *bu sefer*, ‘Aferin oğlum, seninle gurur duyuyorum,’ diyeceği beklentisiyle hep umutla kabarırdı.

O an, bu an değildi.

“Vegas’taki piyasa yeni işler için berbat,” dedi. “Herhangi bir iş için. Ticari emlak ofisinden Nick Sullivan büyümenin yavaşladığını söylüyor. Las Vegas’ta zaten yüze yakın dövme stüdyosu olduğundan bahsetmiyorum bile.”

“Sence de biraz abartılı değil mi, canım?” diye sordu annem gözleri ikimizin arasında gidip gelirken.

“Bir dövmecinin önünden geçmeden on adım bile gidemiyorum,” dedi babam. “Çıplaklık dükkânları kadar yaygın.”

Çatalımı masaya vurdum. “Anladım. Boktan bir piyasa. Bir yıldır bunu söylüyorsun...”

“Çünkü bu doğru. Derslerde bir şey öğrendiysen o da küçük işletmelerin yüzde seksen oranında başarısız olduğu olmalı. Zaten doymuş bir piyasaya girmeye çalışanları saymıyorum bile.”

Annemin eli benimkinin üzerine uzandı. “Henry, eminim Theo risklerin farkındadır. Ama bu, onun hayali.”

“Artık bir işletme diplomasına sahipsin,” dedi babam. “Bu harika bir başarı. Sadece bunu değerli bir şeye harcadığını görmek isterdim.” Peçetesiyle ağzını sildi.

“Niyetim bu,” diye karşılık verdim dişlerimi sıkarak. “Kendi mekânımı satın alacağım. Lanet olsun baba, bu *benim* için değerli. Neden bunu yapmak istediğimi anlamıyorsun?”

“Lütfen laflarına dikkat et,” diye karşılık verdi babam iç çekerek. Bunu günde binlerce kez duyuyormuş gibi.

Annemin parmakları bileğimi sıktı. “Theo, sakın ol canım.”

“Evet, piyasanın kalabalık olduğunu anlıyorum,” dedim. “Ama Vegas ülkedeki tek şehir değil. Belki başka bir yerde bir mekân bulurum.”

Annemin nefesi kesildi. “Las Vegas’tan gidecek misin?”

“Hayır. Bilmiyorum. Bu sadece bir fikir.” Ellerimle yüzümü ovuştur-
dum. “Anne, bekle.”

Ama o çoktan sandalyesini geri itmişti. “İzninizle.” Eliyle ağzını kapatıp koşarak eve girdi.

Babam elindeki peçeteyi tiksintiyle fırlattı. “Gördün mü? Şimdi de an-
neni üzdün.”

O da masadan kalktı ama annemi teselli etmek için peşinden gitmek yerine çalışma odasına kapanmıştı. Kapısının çarparak kapandığını duy-
dum.

“Sikeyim böyle işi,” dedim gökyüzüne doğru. Gözlerim Jonah’ın cam ışıklarını buldu, yarısı yenmiş yemeklerle dolu bir masanın bulunduğu boş verandanın üzerinde parlıyordu. Hızlı bir kaçış manzarası.

Bulanık beyaz kürelere dönüşene kadar ışıklara baktım. “Şimdi ne ya-
pacağım, Jonah? O orada. Ben buradayım...” Tabii ki ne cevap vereceğini biliyordum.

Onu sev.

Ağrıyan gözlerimi kapatıp ağrılı göğsümü ovuşturdum.

“Seviyorum, Jonah,” diye fısıldadım, gece kelimelerimi yuttu. “Zaten seviyorum.”

Bölüm 30

Kacey

“Şu an oturuyor musun?” dedi Grant, hoparlörden gelen sesi nefes nefese ve tizdi.

Phoebe arka plandan, “Otur kahrolası bir yere! Yoksa düşüp boynunu kıracaksın ve *Sony kahrolası Music* seninle kontrat imzalamak istemeyecek!” diye bağırdı.

“Bu böyle mi söylenir?” diye yakındı Grant. “Cidden mi, Phoebe?”

Koltuğuma çöktüm. “Oturuyorum,” diye cevap verdim. Kalbim boğazımda çarparken yutkundum. “Ciddi misiniz? *Sony Music* mi?”

“Az önce ofislerinden aradılar,” dedi Grant. “Bir toplantı istiyorlar. Klip sayesinde Kacey, bir milyon izlenme sayısına yaklaştı. Ayrıca satışlar hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyor. Bütün hafta boyunca *Rapid Confession*’ın sahibi de dahil olmak üzere orta seviye plak şirketlerinden telefonlar aldık. Ama ben kendimi tuttum. Büyük bir şirket yakalamamızın an meselesi olduğunu biliyordum.”

“Denizdeki en büyük lanet balık,” diye bağırdı Phoebe. “Müzik şirketlerinin lanet olası Moby Dick’i.”

“Aman Tanrım.” Yanaklarımdaki havayı dışarı üfledikten sonra onları soru yağmuruna tuttum. “Bir toplantı mı istiyorlar? Ne zaman? *Nerede?*”

“Haftaya pazartesi. Burada. Şehir merkezinde. Dostum, adamlarını *ayağımıza* gönderiyorlar. Ben çoktan onayladım. Planın varsa boz.”

Güldüm, şaşkına dönmüştüm. “Gelecek pazartesi planım yok.”

“Güzel,” dedi Grant. “Şimdi giyin.”

“Saat akşamın altısı,” diye karşılık verdi Phoebe. “Sence etrafta çıplak mı dolaşıyor?”

“*Dışarı* çıkmak için *giyinmesini* kastetmiştim, aptal,” diye söylendi Grant. “Kutlama yapmak için.”

“Bu gece dışarı çıkamam,” dedim.

“Neden?”

Teddy’yi aramak zorundayım. Bu kadar büyük bir haberi ona söylemeden gerçekmiş gibi hissedemezdim.

“Siz dışarı çıkıp benim için kutlama yapın, tamam mı? Hey, baksana?”

“Evet, kraliçem?”

“Siz olmasaydınız bunların hiçbiri olmazdı. Bunu unutmayacağım.”

“Teşekkürler, Kacey,” dedi Grant. “Bu çok...”

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye haykırdı Phoebe. “Aman Tanrım, acayip zengin olacağız.”

“Bunu *söylemedin* sayıyorum. Bizim işimiz *sanat*, para değil.”

“Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey...”

Bir kahkaha patlattım ve telefonu yüzlerine kapattım, sonra fark etmelerinin ne kadar süreceğini merak ederken tekrar güldüm.

Çarşamba günleri Theo’nun dersi onun saatiyle ona, benimkiyle gece yarısına kadardı. Ölüm gibi geçecek altı saat. Olsen’ları geri arayıp dışarı çıkabilirdim. Hayır, dikkatim çok dağınık olurdu. Üç gündür dikkatim dağınıktı, Theo’yla olanları tekrar tekrar düşünüyordum. Dansımızı. Öpüşmemizi. Üç gün boyunca sessizlik; arama yok, mesaj yok. Duygularım çözülmeye yakın bile değildi.

Onu özlemem dışında. Ve onu tekrar güldürmek istemem. Ve onu mutlu etmek.

Yvonne’un benim için pişirdiği ravioli’yi ısıttım ve kanepede İlk Aşk, İlk Dans izlerken yedim. Ki bu aptalca bir seçimdi. Açılış montajında dansçıların birlikte dans edişini izlemek bile Theo’nun ve benim dansımızı hatırlatıyordu.

Gece yarısı tüm ışıkları kapatıp yatağa girdim ve onu aradım.

“Merhaba, Kacey,” dedi.

İç çekerek yastıklara yaslandım. Derin sesini seviyordum; kafamın içine yerleşmesini, göğsüme kadar inmesini ve her yerimi ısıtmasını.

“Merhaba. Cumartesi günkü mezuniyetin hakkında konuşmak istiyordum.”

Bir duraksama oldu. “Hâlâ geliyor musun?”

“Tabii ki geliyorum. Ama sadece pazar gününe kadar kalabilirim. Çünkü...”

“Çünkü?”

“Tahmin et.”

* İnce makarna hamuruyla kaplanmış, dolgudan oluşan bir makarna türü. İtalyan mantısı olarak da bilinir.

“Söyle yoksa seni öldüreceğim.”

“Pazartesi günü *Sony Music* yöneticileriyle toplantım var.”

“*Dalga* mı geçiyorsun?”

“Benimle kontrat yapmak istiyorlar. Buna inanabiliyor musun?”

“Kesinlikle, evet.” Sesi giderek yükseliyordu. “Kahretsin, bu inanılmaz, Kace.”

“Meğer Grant haklıymış. Klip biraz büyük bir olaymış.”

“Biraz mı? Son kontrol ettiğimde bir milyona yakın izlenmişti.”

“Kontrol mü ediyordun?”

“Şey.” Bir süre sessizlik oldu. “Bu izlenmelerin yaklaşık yüz tanesi benim olabilir.”

Onun videoyu tekrar tekrar izlediğini hayal ettiğimde tenim pembeleşti.

Bence sen lanet olsun ki çok güzelsin...

“Teddy, mezuniyet töreninden sonra... Bence konuşmalıyız.”

“Tamam,” dedi yavaşça.

“Son birkaç gündür konuşmak istiyordum,” diyerek devam ettim. “Neredeyse konuşmaya başlayacaktım ama bitirmen gereken çok işin olduğunu biliyorum. Bence yüz yüze konuşsak daha iyi olur.”

“Sen nasıl istersen, Kace.”

“Olanlar hakkında konuşmak istiyor musun?”

“Hayır. Seni tekrar öpmek istiyorum.”

İçimden bir sıcaklık geçerken yanmış bir yaprak gibi yastıklarına kıvrıldım. “Teddy.”

“Özür dilerim, bunu söylememeliydim. Ama arkadaşlığımızı zaten mahvettim, o yüzden bunu da söyleyebilirim.”

“Sen hiçbir şeyi mahvetmedin, kes şunu. Ben de neler olduğunu bilmiyorum. Bir an suçluluk duygusuyla paramparça oluyorum. Bir sonraki an suçlu olduğum için öfkeleniyorum. Ve tüm bunların arasında, ben de beni tekrar öpmeni istiyorum.”

“Tanrım, Kacey,” dedi. “*Neler oluyor?*”

“Bu acıyı paylaşmak, öyle değil mi? Bizden başka kimse anlamıyor. Kimse neler yaşadığımızı anlamıyor. Birbirimizi rahatlatmak için birbirimize çekiliyoruz. Değil mi?”

“Sanırım öyle,” dedi.

“Şey, öyle değil mi? Çünkü sen ve ben... birlikte... delilik.” Nefes verdim. “Değil mi?”

“Öyle mi?”

Yutkundum, bu sözler üzerine göğsümde ağır bir duygu bataklığı yükseldi; kalbimden yayılan yoğun sıcaklık, ona duyduğum şehvetten milyon kat daha güçlüydü. Kalbim çarpmaya başladı; korkudan, beklentiden ya da...

“O halde konuşmamız gerek,” dedim sesimi güçlendirerek. “Yüz yüze. Mezuniyetinde. Ve öpüşmek yok.”

“Ailem mezuniyetten sonra evlerinde bir akşam yemeği verecek. Sonrasında konuşabiliriz.”

“Tamam, cumartesi sabahı görüşürüz.”

“Görüşürüz öyleyse. İyi geceler, Kace.”

“İyi geceler, Teddy.”

Telefon görüşmesini sonlandırıp sırtüstü uzandım ve içimden bir ah çektim. Gözlerim tekrar evren küresine takıldı. Başucu lambamın zayıf ışığını emiyor, sarıyı parlak mavi-beyaza çeviriyordu. Uzayın derinliklerinde elmas gibi göz kırpan yıldızlar. Ya da bir gülümsemeyle aydınlanan koyu renkli gözler.

Bölüm 31

Theo

Mezuniyet sabahı kasvetliydi. Dümdüz ve gri gökyüzü Vegas'ın üzerinde uzanıyordu. Fırtına beklenmiyordu ama hava gergin ve boğucuydu, çakmak üzere olan şimşeklerle doluydu. Öte yandan midemde kasırga uyarısı vardı. Gün zorlu bir sınav gibi uzadıkça uzadı. Önce mezuniyeti atlatmam gerekiyordu. Sonra ailemin evinde akşam yemeği ve havadan sudan konuşmalar. Ve *sonra...*

Kravatımı üçüncü kez bağlarken kaşlarımı çatarak aynaya baktım. Kehribar rengindeydi, yelekli koyu gri takımım ile uyumluydu. Takım elbiselerden nefret ederdim. Zaten kep ve cüppe giyecekken bugün takım elbise giymenin ne anlamı vardı ki?

Ön kapının çaldığını duyduğumda midemdeki sinir yumağı iyice gerildi. “Güzel görünme,” diye mırıldandım. “Güzel görünme, güzel görün...” Kapıyı açtım.

Güzeldi.

İpeksi bordo bir elbise giymişti. Yüksek yakalı, kabarık kollu, kıvrak vücudunu saran ve kurukafa dövmesinin alt kısmını ortaya çıkaracak şekilde uyluğunun ortasında biten bir elbise. Yüksek topuklu ve bantlı siyah platform ayakkabılar bacaklarını upuzun gösteriyordu. Dudakları kırmızıya boyanmış, saçları başının üzerinde toplanmıştı. Dena'nın düğününden kalma siyah ipek çiçeği kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

Yüce Tanrım, ben artık ölü bir adamdım.

“Sana da merhaba,” dedi gözleri üzerimde gezinirken. “Vay be, Teddy... Göz kamaştırıcı görünüyorsun.”

Peki. Arada bir takım elbise giymek o kadar da kötü olmayabilirdi.

Başını eğdi. “Girebilir miyim?”

Kenara çekildiğimde parfümünün tatlı kokusu burnuma doldu ve gözlerimin kapanmasına neden oldu.

“Gergin misin?” diye sordu çantasını mutfak tezgâhına koyarken.

“Pek değil,” dedim tekrar kravatımla boğuşurken. İşletme fakültesi dekanı tarafından elime bir kâğıt tutuşturulacağı için hiç de gergin değildim. Kacey’nin bütün gün ailemin önünde benim yanımda olması ise başka bir hikâyeydi.

“Bundan emin misin?” diye sordu gülerek.

“Eminim.”

“Düğümle uğraşma. Yamultuyorsun.”

Beni kendisine doğru çevirip kravatımı önce sola, sonra sağa doğru hafifçe oynattı. “Mükemmel.” Eli yakamda gezindi, sonra yarım kalp atışı kadar göğsümde durdu. Ona baktım. Gözleri kocaman oldu. Dilinin ucunu altdudağında gezdirdi, sonra dudağını ısırdı. Öpüşmemizin tadını alabiliyordum. Ağzımın içinde kükrüyordu; yumuşak dudakların anısı, hoş bir tat ve boğazıma doğru usulca inleyişi...

Tek yapmam gereken başımı biraz eğmekti ve tekrar öpüşebilecektik.

Yutkunup hızla uzaklaştı. “Sana bir şey aldım. Bir mezuniyet hediyesi.”

Çantasını karıştırıp kırmızı kâğıda sarılmış ve mor bir fiyonkla bağlanmış küçük bir kutu çıkardı.

“Almana gerek yoktu,” dedim.

“Almak istedim. Aç bakalım.”

Hediye paketini yırtıp kutuyu açtım. Gümüş bir saat gri kadife kabında parlıyordu. Saydam kristal, çevresinde Roma rakamları olan büyük bir kadranı kaplıyordu. Daha ufak bir kadranı ise altın ve çelik dişlilerin arasında neredeyse kamufle olmuştu. Sağlam ve gösterişliydi. El yapımı olduğu belliydi. Ve pahalı.

Bir süre saate baktım, kalın deri kayışına dokundum, sonra başımı iki yana salladım. “Kabul edemem. Bu çok fazla.”

“Ne çok fazla?” diye sordu, saati kutusundan çıkarırken gülümseyerek. “Bu senin erkeksi kaslarına uyacak erkeksi bir saat.” Sol bileğime takıp kayışını bağladı, parmakları bileğimin iç kısmına tüy gibi sürtünüyordu. “İki farklı kadranı var gördün mü?”

“Evet,” dedim bileğimin üzerine eğilmiş olan kafasına bakarak.

“Küçük kadranı New Orleans saatine ayarladım.” Çenesini omzuna dayayıp bana tam olarak bakmadan gülümsedi. “Sadece iki saatlik bir fark var. Ama benim bulunduğum yerde saatin kaç olduğunu her zaman bileceksin.”

Başını kaldırıp bana baktı ve gözlerinin tuhaf mavisinde yansımamı gördüm; onu tekrar öpmek isteyen şaşkın bir aptalı. *Sonuçlarını sikeyim.*

“Beğendin mi?” diye sordu adeta bir fısıltıyla.

“Bayıldım.”

“Sevindim.”

Çenesi daha yukarı kaydı, dudakları benim için aralandı. “Teddy...”

“Ailem her an gelebilir,” dedim başım onunkine doğru eğilirken.

“Ve henüz konuşmadık.” Gözleri ağzımdaydı. “Konuşuyoruz, öpüşmüyoruz. Hatırladın mı?”

Ona doğru yaklaştım. “Konuşmayı siktir et.”

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde ufak bir nefes aldı. Sert ve talepkâr bir şekilde bastırdım, dilimde onun güzel tadını hissedince inledim. Ağzımın içine doğru küçük bir çığlık attı ve elleri saçlarımı karıştırırken ön kapıya yaslandı. Onu derin derin öptüm, aramızdaki ateş hızla alevlendi. Ellerim sırtından aşağıya, elbisesinin ipeksi kumaşının üzerinden etek ucuna doğru kayarken adını fısıldadım. Bir elim onu kapıya sabitliyor, diğer elim parmaklarım külotunun dantelli kenarına değene kadar kalçasından yukarı kayıyordu. Kalçalarını bir teklif gibi bana doğru uzatıyor, elleri kıcımlı kavrayarak beni ona sıkıca bastırıyordu.

Kapı zili çaldı.

“Tak, tak,” diye seslendi annem dışarıdan. “Theo, canım? Geç kalacağız.”

Kacey benden uzaklaşırken yanakları kızarmış, gözleri ıslıl ıslıl halde elbisesini düzeltti. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin,” diye mırıldandı ve çenesinden sarkan çiçeği yeniden tutturdu.

Annemin sesini duyunca ereksiyonum yok olmuştu. Pantolonumu ve ceketimi çekiştirdim ve saçımı tekrar gerektiği gibi düzelttim.

“Rujun bulaşmış,” dedim.

Elinin tersini altdudağının altına götürdü. “Gitti mi?”

“Gitti.”

“Sana da biraz bulaşmış.”

Annem kapıyı çalarken elimin arkasını ağzıma götürdüm. “Theo? Orada mısın?”

“Dur ben bakayım,” dedi Kacey eteğini düzelterip derin bir nefes alarak. Omuzlarını dikleştirdi ve ön kapıyı açtı. “Beverly. Merhaba.”

“Kacey, canım.” Annemin gülümsemesi şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla bozulmuştu. “Seni burada görmeyi beklemiyordum.”

Kacey ona kocaman sarıldı. “Daha yeni geldim. Tam olarak beş dakika önce. Sorun olmazsa sizinle gelebilirim diye düşündüm.”

“Elbette sorun olmaz,” dedi babam içeri girerken. Eğilip Kacey’ye sarıldı. “Seni görmek güzel, tatlım. *Big Easy*’de işler nasıl?”

Kacey babamla sohbet ederken annem yanıma gelip yanağımdan öptü.

“Burada olması harika, değil mi?” derken yüz ifadesi hâlâ şaşkıındı. “Ne de olsa o da ailenin bir parçası.”

“Öyle,” diye mırıldandım.

“İşletme Yüksek Lisansı.” Annem başını sallayarak iç çekti. “Seninle çok gurur duyuyorum.” Yanağıma okşadı. “Jonah’ın da gurur duyacağını biliyorum.”

Göğsümdeki ani sıkışıklığı gevşetmek için öksürdüm. “Teşekkürler, anne.”

Annem kaşlarını çatı. “Şuranda küçük bir şey var...” Elini çeneme doğru uzattı. Geriye çekilip başparmağıma ve işaretparmağıma ağzımın kenarlarından aşağı doğru kaydırđım, sonra da elimi cebime soktum.

“Artık gitmeliyiz.”

Annemin gözleri kocaman oldu. Bakışları Kacey’nin rujlu dudaklarına kaydıktan sonra tekrar bana döndü. “Evet,” diye karşılık verdi parlak bir gülümsemeyle. Omzundaki çantasını kaybetmiş gibi etrafına bakındı. “Evet, park yerleri dolmadan gidelim.”

Telefonumdan bir mesaj gelince cebimden çıkardım. “Oscar,” dedim yüksek sesle. “Bizimle T & M’de buluşacaklarmış.”

“Harika.” Annem Kacey’nin koluna girdi. “Gidelim mi?”

Park yerine doğru yürürken Kacey’yi yanından ayırmadı. “Hep birlikte gidelim. Erkekler önde, kızlar arkada. Kacey’yi uzun zamandır görmemiştim.”

Babamın Sedan Chrysler’ının arka koltuğuna kayarken Kacey’nin gözleri benimkilerle buluştu. Onu öptüğüm zamanki nefes kesici mavi gözleri gitmiş, yerini panik dolu iri gözlere bırakmıştı. ‘Ne yapıyoruz biz?’ türünden bir bakış tam da benim hislerimi yansıtıyordu.

Siktir. Ne yapıyoruz biz? Ben ne yapıyorum? İstedğim şeye sahip olabilmek için annemin anılarını mı parçalıyorum?

UNLV Thomas & Mack Kültür Merkezi, sakın törenlerden ziyade gürültülü basketbol maçlarına ev sahipliği yapmaya daha uygun görünen küçük, kapalı bir stadyumdu. Park yerinin yarısından fazlası boştu. Annem Kacey’nin kolunu hiç bırakmadı.

Alt metni anlamıştım: Kacey, Jonah’ındı ve şimdi de annemin olmuştu. Benim değil. Hiçbir zaman bir düğün olmayacak olsa bile *onun* geliniydi.

Acı göğsümü sıkıştırırken onlarla aynı hizada değil, üçünün önünde yürüyordum. New Orleans'ta ya da kapalı kapılar ardında bir öpücük çalmak iyi bir şeydi ama bunun Kacey ve benim için -tabii böyle bir şey varsa- ne anlama geleceği gerçeği sert bir şekilde yüzüme çarpmıştı. Annem muhtemelen bunu asla kabul etmeyecekti ve onu nasıl suçlayabilirdim ki? Ben kim oluyordum da ölen kardeşimin kız arkadaşının peşinden koşmanın sorun olmayacağını sanıyordum? Hayatının aşkının. Lanet olası şeyi yapmamı bana onun söylemiş olmasını boş verin.

Jonah bunun her açıdan ne kadar imkânsız olduğunu görememişti. Nereden bakarsam bakayım, kimin açısından bakarsam bakayım, bencilce ve yanlıştı.

Öyle değil mi?

Annemle babamın arasına sıkışmış, çarpıcı ve hayat dolu görünen Kacey'ye baktığımda acınası bir düş zihnimde kök salmaya çalıştı. O onların geliniydi. Benim yüzümden. Karımı öpmek için eğildiğimde annem Kacey'nin ruj lekesini benim için sildi, gözleri gözyaşlarıyla değil de alaycı bir şefkatle doluydu.

Bölüm 32

Kace

Tören çok sıkıcıydı. Tek önemli an, Theo'nun diplomasını almak ve dekanın elini sıkmak için sahnede yürümesini izlediğim andı. Oscar ik parmağını ağzına götürüp ıslık çalarken ben de *Sony Music* ile görüşmesi ne iki gün kalmış bir şarkıcı olarak cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle bağırdım.

Daha sonra Theo'nun Oscar, Dena ve UNLV'den bazı arkadaşlarıyla konuşmasını izledim. Kepi gitmişti, fırlattıktan sonra onu yakalamak için hiçbir çaba göstermemişti. Cüppesini de çıkarıp konferans salonundaki koltuğunun üzerine buruşturarak bırakmıştı. Altına ceket yerine yelek giymiş ve kollarını kıvrırmıştı. Dövmeleriyle gömleğinin şık kesimi arasındaki kontrast kalbimi yerinden oynatıyordu.

O büyüleyici adam beni öptü.

Hem de iki kez.

Beverly gözlerimi Theo'ya doğru takip ederken kolumu sıkıca kavradı.

"O hiçbir zaman törenleri seven biri olmadı," dedi hafifçe gülümseyerek. "Jonah onu düzgünce katlayıp kolunun altına sıkıştırırdı. Oğullarımın bu kadar farklı olması komik."

"Hımm."

"Sen ve Theo oldukça yakınlaştınız, değil mi?" Beverly ben cevap vermeden devam etti. "Bence acı bir olay yaşandığında birbirimize bağlanmamız çok doğal. Birbirimize destek oluruz, değil mi? Geçen yıl Theo beni ayağa kaldırdı. Onsuz ne yapardım bilmiyorum."

Başımı sallayarak zorla gülümsedim. Beverly'nin ses tonunda sert ya da azarlayan bir ton yoktu ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Yalvarır gibi bir bakış, *onu benden alma* diye haykırıyordu.

Theo konuşmasını bitirip bize katıldı. "Yola çıkmaya hazır mısınız?"

Grubumuz kapıya doğru ilerlerken Theo da benim yanıma geldi. Diğer yanımda Beverly kolumu tutarak beni kendisine ve geçmişe sıkıca bağlıyordu.

Fletcher’larda lazanya, sıcak ekmek ve salatadan oluşan bir akşam yemeği yedik. Beverly ve Henry masanın baş köşesine oturdu. Oscar ve Dena bir tarafta, Theo ve ben diğer tarafta. Jonah’ın lambalarının ışığı altında yemek yiyip sohbet ettik ve onun burada olmadığı bir başka önemli dönüm noktasını kutladık.

Ortam, kederin eski ağırlığı altında sarsılmaya ve gergin bir enerji akımı üzerinde sendelemeye başladı. Beverly tedirgindi ve normalde neşeli olan Oscar durgun görünüyordu, koyu renk gözleri Theo ve benim aramda gidip gelirken dudaklarını büzüyordu.

Dena kadehini kaldırdı. “Kadeh kaldıralım mı?”

“Kadeh kaldırmak mı yoksa daha fazla Mevlâna şiiri okumak için bir bahane mi?” dedi Oscar sevecen bir tavırla.

“En iyi şairin sözleri her duruma uyar.” Dena şarap kadehini daha yukarı kaldırdı, ortamdaki atmosferin de aynısını yapmasında ısrar ediyormuş gibi bir çabası vardı. “Mevlâna der ki, *herkes bir iş için yaratılmıştır ve o işin arzusu her kalbe ekilmiştir*. Bu hiçbir şeyde, yıllardır inanılmaz çizimleriyle hayatı resmeden Theo’da olduğu kadar belirgin değildir. Hayatının bundan sonraki bölümünde sana sonsuz başarılar, dostum.”

Masa mırıldanarak onayladıktan sonra sessizliğe gömüldü. Beverly kocasına sert bir bakış attı.

“Evet, evet,” dedi Henry sandalyesinden kadeh kaldırarak. “Theo’ya, inisiyatif aldığı ve bu girişimi gerçekleştirdiği için. Tebrikler.”

Sönük ve gevşek bir mırıldanma turu daha. Theo, başıyla Henry’ye teşekkür etti ama bu küçük iltifatın açıklıktan ölmek üzere olan bir adama verilen küçük bir lokma yemek gibi olduğunu biliyordum. Boktan kadeh kaldırmalar tarihinin en boktan kadeh kaldırmasıydı. Ayağa kalkıp diyet kola bardağımı kaldırdım.

“Ben de kadeh kaldıracağım,” dedim yüksek sesle. “Theodore Fletcher’a, şu anda işletme alanında yüksek lisans sahibi olan olağanüstü sanatçıya. Zanaatına senin kadar zaman ve enerji ayıran birini daha önce hiç görmedim. Ve bu tür bir adanmışlık ve sorumlulukla, kendi işinin çok başarılı olması kaçınılmaz. Şeref.”

Böyle daha iyi.

Yüksek sesle onaylanıp kadehlerin tokuşturulmasından memnun bir şekilde tekrar yerime oturdum. Theo eğilip, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Ben de gülümseyerek başımı ona doğru eğdim. “Teşekküre izin yok, unuttun mu?”

Oscar'ın sert bakışları araya girip ikimizin de yeniden doğrulmasına neden olana kadar aramızda küçük ve özel bir an geçti.

"Theo, yeni işin için bir yer arıyor musun?" diye sordu Dena.

"*Strip*'e yakın bir yer arıyor." Cevap veren Beverly'di.

"Aslında aramıyorum," diye karşılık verdi Theo. Bakışları Henry'ye kaydı. "Piyasa şu anda pek iyi değil."

"Gerçekten de öyle," dedi Henry.

"Düzelir," diye atıldı Beverly canlı bir sesle. "Hep öyle olur, bir ileri bir geri. Bir iki ay bekle, göreceksin."

Rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Dena bana döndü. Bana karnavaldaki tabak çeviricilerden birini hatırlatıyordu, tempoyu devam ettirmeye çalışıyor ama her seferinde tabakların sallandığını görüyordu. "Heyecan verici satın almalardan bahsetmişken Kacey, Theo bize New Orleans'taki evini satın aldığını söyledi."

Beverly başını bana doğru çevirdi. "Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Tadilat yaptığım küçük bir müstakil ev."

"İşte bu," diyerek konuştu Henry çatalıyla beni işaret ederek. "Akıllıca bir yatırım. Bahse girerim çoktan yatırımını katlamışsındır."

"Sanırım öyle."

Beverly'nin yüzü aydınlanırken hafifçe iç çektiğini duydum. Rahatlamış gibiydi. Elini koluma koydu. "Sanırım buraya geri dönüp dönmeyeceğin konusu da böylece kapanmış oldu. Biraz hayal kırıklığına uğradım ama ziyaretlerin bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verecek." Elimi okşadı ve gülümseyerek yemeğine geri döndü.

"Elbette, ziyarete gelebilirim," dedim Theo'ya bakmadan. "New Orleans çok uzak değil."

"Evet, sadece dört saatlik bir uçak yolculuğu," diyerek lafa girdi Oscar. "Değil mi, Theo?"

Beverly yemeğinden başını kaldırdığında gülümsemesi kayboldu.

"Demek istediğim, Theo'yu bugünlerde pek sık görmüyoruz," dedi Oscar sandalyesinde arkasına yaslanarak. "New Orleans'a çok sık gidip gelmeye başladığından beri."

Theo, Oscar'ın bakışlarına sert bir ifadeyle karşılık verirken her tarafımın buz kestiğini hissettim.

"Öyle mi?" diye sordu Beverly parmaklarını boğazına götürerek. "Sık sık ziyaret ediyor musun?"

"O kadar sık değil."

“O kadar sık değil mi?” diyerek karşılık verdi Oscar. Kahkahası biraz keyifsiz geliyordu. Başını Theo’ya doğru çevirdi. “Bahse girerim çok fazla uçuş milin vardır.”

“Belki vardır,” dedi Theo, Oscar’la bakışırken.

“Kacey’nin yeni albümünün tanıtımı için bir lansmanı vardı,” diyen Dena alçak ve sakinleştirici bir ses tonuyla sessizliği bölerek konuşmaya dahil oldu. “Ne yazık ki biz katılamadık ama Theo gidip ona destek oldu.”

“Ah,” dedi Beverly. “Ne kadar güzel.”

“Öyle,” diyerek onayladı Theo. “Kacey büyük bir başarıya imza atıyor.”

Ellerimi salladım. “Pek sayılmaz.”

Theo bana baktı. “*Sony Records* onunla anlaşmak istiyor.”

Dena’nın nefesi kesildi. “Gerçekten mi? Aman Tanrım. Bu çok büyük bir şey, Kacey.”

“Bu oldukça önemli bir şey,” diyerek sohbete dahi oldu Henry.

“Pazartesi günü bir toplantı yapmak istiyorlar sadece. Kesinleşmiş bir şey yok.”

“Bu pazartesi mi?” diye sordu Beverly. “Ah, o zaman çok erken gitmek zorunda kalacaksın. Ama bu harika.”

Kalbimin parçalandığını hissettim; Beverly’nin bariz rahatlamasına üzülürken Oscar’ın iğneleyici sözlerine öfkelen dim. Belli ki ikisinin de Theo için ne olmam gerektiği konusunda herhangi bir şüphesi yoktu.

Hiçbir şeyi.

Bölüm 33

Theo

Yemek boyunca, annemin ve Oscar'ın yorumlarının gölgesinde Kacey'nin gözlerindeki ışığın sönmesini izledim. Annemin, Kacey ve Jonah konusunda korumacı davranmak için kendine göre sebepleri vardı ve ona bunun hesabını soracak değildim. Ama Oscar şerefsizlik yapıyordu ve Kacey'yi incitmesi dışında bunun nedenine dair hiçbir fikrim yoktu.

Sadece Kacey mi?

Omuz silkdim.

Tatlıdan sonra Oscar durmayıp Dena'yı dışarıda beklemekle ilgili bir şeyler mırıldandı. Kacey ailemle vedalaşırken ben de Oscar'ı sokağa kadar takip ettim.

“Senin derdin ne, dostum?”

Arkasını dönüp tepemizdeki tek sokak lambasının ışığında bana ters ters baktı. “Gerçekten sorman şart mı? Hayır, bekle. Önce ben. *Haftalardır* sormak istediğim bir soru var.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Tabii.”

“Kacey ile aranızda neler oluyor?”

“Bir şey olduğu yok. Biz arkadaşız.”

“Ah, tabii. Sadece arkadaşsınız.” Bakışları bileğimdeki gümüş saate kayd. “Hey, saatin var mı acaba?”

Yavaşça başımı salladım. “Evet, var.”

“Eminim vardır. Çok güzel bir saat, dostum.” Oscar'ın gözleri meydan okuyordu. “Nereden buldun? Dur tahmin edeyim. *Arkadaşın* Kacey verdi.”

“Bana söyleyecek bir şeyin varsa Oscar, durma söyle.”

Oscar başını iki yana sallarken içinden kısa, tiksinti dolu bir kahkaha yükseldi. “Biliyor musun, onu görmek için sürekli gidip gelmenin garip olduğunu düşünüyordum ama sana inanmaya karar verdim. Ben de kendime sadece arkadaş olduğunuzu söyledim. Sonra bugün sizi gördüm. *Hepimiz* sizi gördük. Buna annen de dahil.”

“Tam olarak neyi gördünüz?”

“Aptalı oynama. İkiniz de bütün gece birbirinize bakmadan duramazsınız.” Ben cevap veremeden bir adım daha yaklaşmış sesini alçalttı. Kavg

etmek için sabırsızlanan bir adam gibi görünüyordu. “Onunla yatıyor musun?”

Çenemi sıktım ve kelimeleri dişlerimi sıkarak tükürdüm. “Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“İlgilendirir. Jonah benim en iyi arkadaşımdı ve senin nasıl davrandığını *biliyorum*.”

“Bu ne demek oluyor şimdi?”

“Neden o, dostum? İstedğin kadını *becerebilirsin*. Ve beceriyorsun da. Peki neden Kacey?” Çenesini sıkıyor ve yumruklarının havada uçuşmasını engellemeye çalışıyor gibiydi. “Neden Jonah’ın kız arkadaşının peşine düşmek zorundasın?”

Bir adım geri çekildim. “Öyle bir şey değil.”

“Değil mi? Yıllarca etek giyen her şeyin peşinden koştuktan sonra bu kez onunla *farklı* olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Özel mi?”

İçim alev almaya hazırlanırken sesimi sakın tutmaya çalışıyordum. “Senin neyin var böyle? Bizimle bir gün geçiriyorsun ve bütün hikâyeyi bildiğini mi sanıyorsun?”

“*Senin* hikâyeni biliyorum,” dedi Oscar. “Daha önce de duydum. Holly. Rachel. Lana. Brandi... Kahretsin, bunlar sadece sayabildiklerim. Telefonunda en az yüz tane daha var. Farklı isimler, aynı sıkık hikâyeye. Ama Kacey değil, dostum. O diğerleri gibi değil. Sevişip sonra bir daha aramayacağın bir hatun değil.”

Yüzümdeki kan çekildi. “Bunun farkındayım.”

“Farkında mısın?” Bana doğru eğildi, parmağı göğsümü delerken kelimeleri tıslar gibi çıkıyordu. “Çünkü bana aynı tas aynı hamammış gibi geliyor, sadece bu sefer ölü kardeşinin kız arkadaşı...”

Elim fırlayıp Oscar’ı gömleğinin önünden kavradı ve burun buruna gelene kadar onu kendime doğru çekiştirdim. “Kapa. O. Siktiğimin. Çenesini. Bu konuda bir *bok* bilmiyorsun.”

“Ben ne gördüğümü biliyorum.” Oscar benden uzaklaştı. “Kadınlarla ne yaptığını biliyorum ve seni uyarıyorum. Bunu Kacey ile yapamazsın.”

“Ah, beni uyarıyor musun?”

Kacey ve Dena evin önüne gelmişlerdi. İkisi de durmuş, öylece bakıyorlardı. Hava o kadar yoğunlaşmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordum.

“Neler oluyor?” diye sordu Dena.

“Hiçbir şey. Hadi gidelim.” Oscar jeeplerine doğru yöneldi. Sürücü kapısını açıp bir ayağını içeri soktu.

“Hoşça kal, Oscar,” dedi Kacey alçak sesle.

“Gerçekten güzel bir saat, Kace,” diyerek karşılık verdi Oscar, gözlerini benden ayırmadan. “Umarım faturasını saklamışsındır. Dena, hadi *gidelim*.”

Dena’yla göz göze geldiğimizde gülümsemeyi başardım. “Sorun yok. Sen git. Seninle sonra konuşuruz.”

Dena başıyla onaylayıp yolcu koltuğuna kaydı. Oscar’ın kapı kapandığı anda karısından azar işitme olasılığı beni biraz olsun rahatlatıyordu.

Ya da belki Oscar ona, Kacey’yi sadece seks için kullandığını söylerdi. Başka bir zafer olarak gördüğümü.

Arabayı sürüp gittiler, Kacey ve beni arkalarından bakakalmış halde bıraktılar. “Bu da neydi şimdi?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Hadi seni otele bırakayım.”

“Anlat bana.”

“Hava soğuk, Kace,” dedim sesimi yumuşatarak. “Hadi, titriyorsun. Arabaya bin.”

Motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açtım, gazı kökleyip bir kilometre uzunluğunda lastik izi bırakmak isterken çıkmaz sokaktan yavaşça uzaklaştım.

“Bizim hakkımızdaydı, değil mi?” diye sordu Kacey.

“Önemli değil.” Ellerim direksiyonu sıkıttı.

“Yeterince duydum. Ve annen, Tanrım.”

“Biliyorum.”

“Biz daha aramızdaki hiçbir şeyi çözemedik ama onlar çoktan kararlarını vermişler.”

“Evet, vermişler.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu kaşlarını çatarak. Penceresinden sokağa bakıyordu.

“Oteline. Yarın erkenden uçağın var.”

“Teddy...”

“Bu gecelik bu kadar yeter, Kace.”

“Neden? Konuşacağımızı sanıyordum.”

Bakışlarım ona, bacaklarının pürüzsüz tenine ve elbisesinin altındaki göğüslerinin kıvrımlarına kaydı. Ya Oscar haklıysa? Biriyle ciddi olmak hakkında ne biliyordum ki? Kaba, duygusuz seksi biliyordum. Kacey’ye nasıl hissettiğimi anlatmak için iki kelimeyi zar zor bir araya getirebiliyordum.

Onu otel odasının kapısına kadar götürdüm, elindeki anahtar kartıyla duraksadı.

“Teddy...”

“Bak, son derece boktan bir gece geçirdik,” dedim. “Pazartesi günü hayatının en önemli toplantısına katılacaksın. Biraz uyuman, New Orleans’a dönmen ve buna hazırlanman gerekiyor.”

“İstediğin bu mu?” diye sordu usulca.

Elim uzanıp yüzüne dokunmak için kaşınıyordu ama buna cesaret edemedim. “Mutlu olmanı istiyorum, Kace. Tüm hayatın değişmek üzere. Şimdi hayatındaki tüm bu gereksiz baş ağrısının zamanı değil. Annem, Oscar ve geri kalan her şey.”

Yavaşça başını salladı. “Bugün senin için gerektiği gibi geçmediği için üzgünüm. Daha iyisini hak ediyorsun.”

Eğilip şakağından öptüm. “İyi uçuşlar.”

Eve geldiğimde takım elbisemi çıkarıp eşofman altımı ve atletimi giydim. Tüm ışıkları kapatıp televizyonda SportsCenter’ı açtım ama izlemiyordum. Hepsi boş konuşmalardı.

Doğru şeyi yaptığımı düşünen yanım, Kacey’nin savaşmadan gitmesine izin verdiğimden endişelenen yanım tarafından tekmeleniyordu.

“Sadece konuş,” dedim. “Konuş onunla. Telefonda. Öpüşmek yok. Seks yok.”

Telefonumu elime alıp numarasını tuşladım. Sesli mesaja geçti. Saate baktım, on biri biraz geçiyordu. Belki de uyuyordu.

Ona bir mesaj gönderdim.

Orada mısın?

Buradayım.

Derken ön kapımın çalındığını duydum.

Telefonum elimden kaydı ve kalbim dışarı çıkmaya çalışan bir hayvan gibi göğüs kafesime çarpmaya başladı. Mutfığa doğru yürüyüp ışığı yaktım ve kapıyı açtım.

İçeri girdi, nefes nefese ve güzeldi. Kapıyı itip kapattıktan sonra kapıya yaslandı. Gözleri tenimde bir aşağı bir yukarı gezindi.

“Konuşmak için mi geldin?” dedim.

Kacey uzanıp ışığı kapattı ve mutfığı karanlığa gömdü. “Siktir et konuşmayı.”

Bölüm 34

Kacey

Karanlık bizi yumuşak bir siyahlığa bürürken Theo'ya uzandım, ellerimi boynuna doladım. Bir an için dondu kaldı, sonra ağzını benimkine yaklaştırarak dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu.

Karanlıkta, sessizlikte, dünyada yalnızdık. Ne meraklı gözler ne yargılama ne büyüü bozacak sözler ne de dile getirilen isimler vardı. O ve ben yanlış isimlere sahiptik. Benim burada olmam yanlıştı ve o da yanlış kardeşti.

Ama bu gece değil.

Duvara yaslandık, kıvrandık, kavradık ve kıyafetlerimizi çekiştirdik. Daha fazla ten ortaya çıkarmak, daha fazla dokunmak, daha sert öpüşmek, sonunda istediğimizi almak için çaresizdik.

Öpüşmek yetmeyene kadar öpüştük.

Theo'nun elleri sırtımda dolaşıp elbisemin fermuarını buldu. Beni döndürdükten sonra fermuarı indirip sırtımı açıkta bırakırken mutfak tezgâhına yaslandım. Elbisem ayaklarımın dibinde ipekten bir su birikintisi oluşturup beni sutyenim, külotum ve topuklu ayakkabılarımla bırakırken Theo; hırıltılı bir ses çıkardı. Theo'nun eli saçlarımı kavrayıp kenara çekti ve tenimi ortaya çıkardı. Ağzı omzum boyunca ilerledi. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın iştahıyla. Ağzı açık, öpücüklerini kulağıma kadar götürürken nefesim kesildi. Sürtünen dişlerinin altında tenim alev alıyordu. Sıcak ve ıslak dili beni tadıyor, tenimi emiyor, ısıyor ve sonra tekrar yalıyordu.

Kendimi ona doğru bastırırken bacaklarım titriyordu. Elleri sutyenli göğüslerime doğru kayıp beni okşarken, ağzı boynuma saldırmaya devam etti. Başım omzuna düşene kadar eğildim, elim bedenlerimizin arasından kayarak pantolonuna yapışmış, kocaman ve demir gibi sert penisini bulmuştu. Pantolonun üzerinden onu okşadım, sonra elimi içine sokup parmaklarımı etrafına doladım.

“Tanrım...” diye soludum.

Küçük bir homurtu çıkardı ve boynumu ısırarak sırtımdan aşağı yeni ateş dalgaları gönderdi.

“Seni istiyorum,” diye hırladı. Sağ eli önce göğüslerimin arasından sonra karnımdan aşağı ve oradan da külotumun üstüne doğru kayd. “Seni o kadar uzun zamandır istiyorum ki...”

Parmakları külotumun içine kaydığında düşüncelerim uçup gitti. “Aman Tanrım, evet,” diye fısıldadım. “Dokun bana.”

İki parmağı içime kayarken çığlık atarak ona karşı daha sert sürtündüm. Ağzı boynumda ve kulağımda geziniyordu. Bedenim tepeden tırnağa gevşeyene kadar parmaklarının nefis bir şekilde sertçe bastırıldığı yere doğru bir sıcaklık dalgası gönderdi. Ona doğru kıvrandım, elim hâlâ onu okşuyordu ama eller ve parmaklar yeterli değildi.

“Daha fazlası,” diye fısıldadım. “Lütfen, daha fazlası.”

Theo elini geri çekip beni kendine döndürdü. Ağzlarımız birbirine dolanırken dişlerimiz ve dillerimiz birleşiyor, nefeslerimiz burunlarımızda uğulduyordu. Elleri enseme ve belimin kıvrımlarını kavrarken birbirimizin ağzını vahşi ve çıldırmış halde emiyorduk. Ağzımın içine doğru inlediğinde onu alıp aynı şekilde geri verdim; tüm bedenim onun için sessizce çığlık atıyordu.

Ellerim geniş sırtında, omuzlarındaki kaslarda, saçlarında, sıkı kıkırda gezindi. Öpücükleri beni istila ediyordu. O acımasız varlığıyla, sertliğiyle, kokusuyla, benimkiyle düello yapan dilinin tadıyla, güçlü bedeninin bana çarpma hissiyle beni ezip geçiyordu. Onun pençesinde küçük ve kırılgandım ama aynı zamanda tamamen arzulanan ve güçlü olan taraftım. Bir erkeğin beni bu kadar çok arzuladığını hiç görmemiştim. Hem de hiç.

Beni kaldırıp tezgâhın üzerine oturttu. Bacaklarım anında beline sarıldı, kollarım boynuna dolandı; hangimize ait olduğunu bilmediğim bir kanın tadını alana kadar hâlâ öpüyor, ısıyor, emiyordum. Kaybolmuştum. Onunla kendimden geçmişim. Körü körüne birbirimizin kıyafetlerini parçalıyorduk. İri elleri sutyenimin önüne gidip kopçasını buldu ve kopararak açtı.

“*Evet*,” diye haykırdım elleri göğüslerimi avuçlarken. Bana yaptığı her şeye *evet* diye bağırarak istiyordum ama sesimi yuttum ve onu daha sert öptüm. Ellerim tişörtünün altını bulup çeğiştirerek çıkardı.

Birbirimizi göremeyecek kadar karanlıktı. Her şeyi ellerimiz ve ağızlarımız görüyordu. Parmaklarım karın kaslarının sert hatlarında, geniş göğsünün üzerinde, sert bir metal parçası bulduğum sağ meme ucuna kadar ilerledi. Küçük bir halter piercing. Orada olduğunu bilmiyordum. Onu hiç üstsüz görmemiştim. Ağzımı o piercingin üzerine götürmek için eğildim, onu ısırp dişlerimle hafifçe çeğiştirdim.

Theo tıslayarak nefesini verirken dilimle meme ucunun üzerinde gezinme izin verdi, sonra başka bir sert öpücük için beni tekrar ağzına doğru

çekti. Elleri kalçalarımın yukarı kaydı, parmakları külotuma takılıp aşağı indirdi. Ellerim pantolonunun düğmelerini çözerek kalçalarından aşağı itti. Kocaman ve sertti, çeliğin üzerinde yumuşak bir kadife vardı.

“Bekle,” diye fısıldadım.

“Ben hallederim,” dedi. Tezgâhın üzerindeki cüzdanından bir prezervatif çıkarıp taktı, dudakları tekrar benimkilerin üzerindeydi. Harika bir sertlikle kalçalarımı birbirinden ayırdı.

Doğruca içime gireceğini düşünmüştüm ama yavaştı; bütün gece ilk ve son kez yavaş hareket ederek içime girdi, kalçası benimkine değene ve tamamen birleşene kadar kalçamı kavradı.

“Tanrım, evet,” diye tısladıktan sonra omzunu ısırdım. Onun içimde olduğunu hissetmek, ağır baskı, sıcaklığı ve sertliği. O kadar çoktu ki beni esnetiyor ve dolduruyordu.

Birkaç kez yavaşça ve derine soktuktan sonra içimde hareket etmeye başladı.

İki eliyle tezgâhtan destek alırken ben de kendimi ona sardım. Bacaklarım beline sıkıca yapıştı, topuklu ayakkabılarım sırtına batıyordu. Boynuna yapıştım, dudaklarımız öpücük gibi bir şey oluşturmaya çalışıyordu ama sadece birbirine değiyor, dişler çarpışıyor, diller birbirini okşuyordu. İçime hızlı ve sert bir şekilde girerken ona daha sıkı sarıldım ve ağzı boynuma yapışmak, ısırarak ve emmek için harekete geçti. Tırnaklarım ona karşılık vererek sırt kaslarını pençeledi, ta ki içimde oluşan his tüm enerjimi çalana kadar.

“Benim için boşal,” diye homurdandı.

Eliyle saçlarımı kavrayıp ağzımı kendi ağzına götürdü, sert ve derinden. O anda boşaldım, acı ve zevk beni uçurumun kenarına sürükledi. Theo yaklaştığına ya da yorulduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu. Onun vücudu şehvetle güçlenirken benimki doruğa ulaşmanın etkisiyle gevşemişti. Ona sarıldım, beni nasıl isterse öyle almasına izin vermekten, boşalması için gereken süre boyunca içimde kalmasından memnundum. Ancak ilkinin ateşiyle körüklenen başka bir orgazm içimde yükselmeye başladı.

“Tekrar,” diye homurdandı dudaklarıma doğru. “Benim için tekrar boşal.”

Geriye doğru kavis çizdim ve bir kolunu belime dolayarak beni sıkıca tuttu, tekrar tekrar içime girdi. Ta ki ilkinden bin kat daha güçlü olan ikinci doruk noktasına ulaşana kadar.

Vücudum gerildikçe haykırdım. Her kasım ve sinirim daha önce hiç yaşamadığım bir coşkuyla birbirine kenetlendi. Elleri kalçalarımın yapışmış, beni kendisine doğru çekiyordu ve tam ikinci orgazmım dinmeye başlarken boşaldı.

Titredi ve dişlerini sıkarak haykırdı, haykırışı alçak bir hırıltıya dönüştü. Darbeleri yavaşladı, derinleşti ama aynı sertlikteydi. Tanrım, içimde o kadar derine giriyordu ki içime tamamen boşalana kadar bacaklarım hâlâ sarılı bir şekilde onu orada tuttum.

Üzerine doğru yığıldım. Theo başını omzuma yaslarken nefesi tenimde geziniyordu. Sırtındaki geniş kasları okşadım, ensesine kadar uzandım ve parmaklarımı gür, ipeksi saçlarının arasından geçirdim. Onu kendime çektim, terlerimiz birbirine karıştı, nefeslerimiz birlikte yavaşladı.

Bana bakabilecek kadar uzaklaştı. Viski rengi gözleri parlıyordu ve beni aradığını, acımasız karanlıkta beni bulmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Alın altına birbirimize tutunduk ve açlık yeniden büyümeye başladı. Henüz işimiz bitmemişti. Dudaklarımız küçük bir dokunuşla buluştu ve sonra tekrar. Ve tekrar. Ateş bir kez daha alevlenip yükselene kadar. Doyduğuma dair tüm şüphelerimi yok etmek için dudaklarımı aralayıp onu doyasya öptüm. Daha fazlasını istiyordum. Bütün gece istiyordum.

İçimden çıktı ve onu kaybettiğim için küçük bir çığlık attım. Prezervatifi atıp yanıma geldi ve beni tezgâhın üzerinden kaldırdı. Dizlerimin altından ve sırtımdan tutarak beni yatak odasına taşıdı.

Daha önce onun odasında hiç böyle bulunmamıştım. Karanlıkta hiçbir renk yoktu ve sadece seyrek mobilyalar görünüyordu; bir şifonyer, komidin, koyu renk yorgan serili büyük bir yatak. Odasının erkeksi ve keskin bir kokusu vardı; parfümü, sabunu, tıraş losyonu her yere sinmişti. Etrafım onun kokusuyla çevriliyken derin derin içime çektim.

Beni yatağa yatırdı ve karanlık bedeninin başka bir prezervatif almak için komodinin çekmecesini açışını izledim. Dizlerimin üzerine kalkıp vücudumu istediği gibi kullanmasına izin verme dürtüsüyle onu üzerime çekmek için ona doğru uzandım.

Ve kullandı da.

Bütün gece boyunca.

Kaç kez orgazm olduğumu hatırlamıyordum. Ya da ona kaç orgazm yaşattığımı. Saatler birbirine karışmış, terli bir arzu ve açlık yığını içinde bulanıklaştı. Sonunda, gün doğumu güvenli karanlığımızı dağıtmakla tehdit ederken derin bir uykuya daldık.

Bölüm 35

Kacey

Gün ışığının yatağı aydınlatmasıyla uyandım. Vücudum Theo'nun geçtiği yüzlerce yerden zonkluyordu. Onunla sarhoş olmuş, şişmiş, sızlamış, doymuş ve enfes bir şekilde tıka basa dolmuş hissediyordum.

Doğrulup dağınık saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve etrafıma baktım. Theo'nun odası beklediğimden daha düzenliydi. Geniş yatağındaki yorgan, perdeler gibi koyu maviydi. Kahverengi mobilyalar, bej halı.

Gözlerim şifonyerin üzerindeki bir resme takıldı. Uykulu gülümseme dudaklarımdan kayıp gitti.

Jonah ve Theo; abi kolunu o parlak, içten gülümsemesini gösteren küçük kardeşine dolamıştı. Theo'nunki daha çok bir sırtıştı ama artık onu tanıyordum. Theo'nun mutluluğunu görmek için gözlerine bakmanız gerekiyordu.

Yanımda uyuyan adama baktım. Yüzüstü yatmış, yüzü yarı yarıya yastığa gömülmüştü. Işık; sırtındaki kasların, kolları boyunca uzanan dövmeli pürüzsüz teninin ve sağ kürekkemiğinin üzerine düşüyordu.

Geçmişimdeki diğer erkeklere dair anılar; isimsiz sahne çalışanları ve dövmeli, yüz­süz müzisyenler gözümün önüne geldi. Rahatlık ve zevk için kullandıktan sonra bir kenara attığım adamlar.

Bu aynı şey değil, diye düşündüm. Dün gece bunun için dönmedim. Şimdi burada olma sebebim bu değil.

Bakışlarım iki kardeşin fotoğrafına takıldı, sonra uyuyan Theo'ya döndü. Çarşafları çıplak bedenime sımsıkı sarmış, hangi duygunun bana ilk önce çarpacağını görmek için bekliyordum. Yvonne'un gerçeği taşıdığını söylediği duygu.

Ancak gözlerim Theo'nun yatağının yanındaki saatli radyoya takıldı ve içimi bir panik dalgası kapladı.

"Teddy! Uçağım! Kahretsin..."

Theo ayağa fırladı.

"Ne? Uçağın..." Uykulu gözlerle saate baktı, saçları karmakarışık.

"Uçağın saat kaçta?"

“Sekize çeyrek kala,” dedim. Kıyafetlerimi bulmak için çılgınca etrafıma bakınırken. “Aman Tanrım, toplantı. Toplantıyı kaçıracağım...”

“Kahretsin.” Ben hızla odasından çıkarken Theo yatak çarşaflarını üzerinden atıp bir kot pantolon giydi.

Mutfakta kıyafetlerimin yerde bir yığın halinde durduğunu gördüm. Theo içeri girip cüzdanını ve anahtarlarını alırken hızla giyindim.

“Daha geç saatte bir uçuş var mı?” diye sordu, elbisemin fermuarını çekmeme yardım ederken.

“Evet ama benimki direkt olan tek uçak. Diğerlerinin hepsi uzun aktarmalı ve beni yarın sabaha kadar Louisiana’ya götürmezler.” Durup ocağın üzerindeki dijital saate baktım. “Sony ile olan toplantıyı kaçıracağım.”

“Hayır.” Theo yüzümü ellerinin arasına aldı. “Başaracağız. Seni oraya götüreceğim, Kace. Söz veriyorum.”

Aceleyle kamyonetine bindik ve Theo bizi otelime kadar götürdü; orada sadece bavulumu alacak kadar zamanım vardı. Sonra da McCarran’a gidip buruşuk bir elbiseyle ülkenin diğer ucuna Theo’nun her yanıma sardığı bir utanç uçuşuna çıkacaktım. Duş yok. Yüzümü yıkayacak zaman yok. Onun yatağında uyanmamla aceleyle yola çıkmam arasında sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi.

McCarran’a giderken Theo’nun gözleri yola odaklanmıştı; soğukkanlı bir şekilde cesaret edebildiği kadar hızlı sürüyor, durgun pazar sabahı trafiğine ustalıkla girip çıkıyordu. Yan yan bana baktı, sonra kaşlarını çatarak bir kez daha baktı. Gözlerini yoldan ayırmadan altdudağıma dokunmak için uzandı. Altdudağımda küçük bir kesik hissettim.

“Kahretsin, bunu ben yaptım...”

“Sadece sen değil.” Boynundaki küçük çürüklere ve ısıruk izlerine dokunmak için uzandım. “Kendimizi biraz kaptırmışız. Tanrım, hem de nasıl.” Başımı iki yana salladım ve altımızdan geçen yolu seyretmek için döndüm. “Konuşmadık. *Hiçbir şeyi...* çözemedik.”

Theo sessizliğini korurken gözlerini yoldan ayırmıyor ve arada bir saate bakarak dakikalarla yarışıyordu.

Dudağıma ısırıldım. “Ne yapıyoruz biz? Bu acıyı paylaşmak mı? Rahatlama mı? Bizden başka kimse anlamıyor... Kimse neler yaşadığımızı anlamıyor... Bu mu yani?”

Theo’nun çene kasları gerildi.

“Yoksa sadece aramızdaki delice bir cinsel çekim mi? Sadece seks...”

“Sadece seks değildi,” dedi Theo, bakışları sertleşmişti. “Oscar’ın söyle-

dikleri saçmalıktı. Ben öyle biri değilim. O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım...” Sözlerini yarım bıraktı.

“Ne zamandan beri?”

“Great Basin’den beri.”

Başımı kaldırdım. “Bir dakika... Great Basin mi?”

Başını salladı.

Şaşkın şaşkın baktım. “Ne zaman? Hep birlikte gittiğimiz zaman...?”

“Evet.”

“Holly ile birlikteydin...” Anılar gözümün önünden akıp gitti. “Hayır, Holly’den ayrılmıştın. Gezinin tam ortasında.”

“Evet, ayrıldım.”

“Teddy...” Başımı hafifçe iki yana salladım. “En son o zaman mı başka bir kadınla birlikte oldun?”

“Holly ile Great Basin’de yatmadım. Bir gece önce belki ama biz oradayken hayır.”

Kalbim kulaklarımda güm güm çarpıyordu. “Neden?”

“Senin yüzünden. Sen şarkı söyledin, Kacey. Ve hepsi bu kadardı.”

“Hepsi bu kadardı...” Koltuğuma geri yaslandım. “Neden... neden bana söylemedin?”

Bana yan yan baktı. “Ne zaman söyleyecektim? Kardeşimle birlikteyken mi?”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Sonra. Ondan sonraki herhangi bir zaman...”

“Yapamadım. Yapamam. Bu bana bağlı değil.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Cevap verecek gibi oldu ama McCarran’a varmıştık. Theo’nun park etmesi için zaman yoktu. Kamyonetini gürültüyle giden yolcuların indirildiği alana soktu ve koşarak yanıma gelip valizlerimi taşımama yardım etti. Kaldırımında beni kollarının güçlü çemberinin içine çekti.

“Ne yapacağız? Bundan sonra ne olacak?” dedim göğsüne doğru.

“O uçağa bineceksin. Bir sonraki adımı atacaksın. Bir kontrat imzalayıp tonla para kazanacaksın.”

“Bunu sormadığımı biliyorsun.”

İç çekip başını iki yana salladı. “O uçağa binmek ve o görüşmeyi yapmak zorundasın, Kace. Mecbursun. Bu fırsatı kaybetmene izin veremem.”

“Peki ya biz? Sen ve ben?”

Sen ve ben. Kacey ve Theo.

Sertçe yutkundum. Bu sözler üzerine göğsümde aniden ağır bir duygu bataklığı yükseldi; kalbimden yayılan derin bir sıcaklık ve Theo ile yaşadığımız fiziksel hazdan milyonlarca kat daha güçlü bir sıcaklık.

“Lütfen, Kace,” dedi Theo. “Beş dakikan kaldı.” Beni hızlı ve güçlü bir kucaklamayla kendine çekti. “Sağ salim geri dön ve yarın toplantıdan sonra beni ara. Nasıl geçtiğini haber ver.”

“Sonra ne olacak?”

“Sonra yolumuza devam ederiz.”

Nereye gideceğiz, diye sormak istedim. O Vegas'taydı, ben New Orleans'ta ve aramızda sadece bin beş yüz kilometre değil; Theo ve Kacey'yi değil, Kacey ve Jonah'ı görmek isteyen arkadaşlarımızın ve ailemizin yargıları da vardı.

Theo çekilip dudaklarıma yumuşak, derin bir öpücük kondurduktan sonra beni bıraktı. Hissetmek için beklediğim hakikat, duygu bataklığından nihayet yükseldi.

Veda etmekten bıkmıştım.

Bölüm 36

Theo

Mesai bitmişti. *Vegas Ink* karanlıktı. Çalışma alanımda oturmuş, küçük bir şişe mavi mürekkebi parmak eklemelerimin üzerinde gezdiriyordum. *Inked* dergisi yatık dövme koltuğumun üzerinde açık duruyordu.

Ben ve bitmemiş dövme serim hakkındaki hikâye önemliydi. Kapak haberi değil ama ikinci özel haberdi. Benim ve *Vegas Ink*'teki işim hakkında iki buçuk sayfalık bir metin. Artı yeni dövmelerin üç parlak fotoğrafı; Edgar ve diğer iki müşterim tuvalim olmuştu.

Makale bir ton yeni işe yol açmıştı. Her gün dolu müşterim vardı. İyi para kazanıyordum ama çok yorgundum.

Mürekkep şişesi parmak eklemelerimin üzerinden, avucumun altından, tekrar parmak eklemelerimin üzerinden geçti.

Kacey'yi son görüşümün üzerinden haftalar geçmişti. Uçağına binmiş, Sony'deki yöneticilerle buluşmuş ve dört gün sonra onu ve Olsen'ları kontrat imzalamak için Los Angeles'a götürmüşlerdi. Sonra *Spin* için fotoğraf çekimi yapmak üzere New York'a. Sonra da çıkmak isteyip istemediğinden emin olmadığı bir turneyi konuşmak için Los Angeles'a geri dönmüştü. Derken tatiller geldi çattı ve o New Orleans'ta kaldı. Artık ailemin evinde istenmediğini hissettiğine şüphem yoktu.

Zaman akıp gidiyordu. İkimiz de meşguldük, ikimiz de yorgunduk. Telefon konuşmalarımız kısaldı, seyrekleşti.

Birlikte geçirdiğimiz gece hakkında konuşmadık.

Mürekkep şişesi dönüp duruyordu.

Biri stüdyonun ön kapısını çalarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Gelenin Kacey olma ihtimali kalbimin güm güm atmasına neden oldu ama gelen Dena'ydı. Kapının kilidini açıp onu içeri aldım.

"Burada ne işin var?" diye sordum bana sarıldığında. "Dövme için biraz geç. Ama senin için bir istisna yapabilirim."

"Çok uzun zaman oldu. Ayrıca bazı konuşmalar telefonda yapılamayacak kadar önemli."

Küçük stüdyonun içinden geçip benim çalışma alanıma gitti. Dergiyi incelerken dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

“Bu muhteşem.” Dena konuşurken bir yandan da sayfaları çeviriyordu. “Çok yeteneklisin, dostum.”

“Teşekkürler, otursana. Ne var ne yok?”

Oturup başını bana doğru eğdi, gözlerinde bilmiş bir bakış vardı. Oscar’la da haftalardır konuşmamıştım; konuşmamak daha kolaydı. Tatil için ailesini ziyaret etmek üzere doğuya gitmişlerdi.

“Kendini çok kötü hissediyor, biliyorsun,” dedi Dena. “İnatçı olduğu için kabul etmiyor ama o gece ikiniz arasında her ne konuşulduysa onu yiyip bitiriyor.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Güzel.”

Dena kaşlarını kaldırdı ama sonra iç çekip başını salladı. “Haklısın. Çirkin sözlerinin acıdan kaynaklandığını söylemek dışında onu savunamam. Jonah hakkında da konuşmuyor ama hâlâ acı çektiğini biliyorum.”

Sıraya gir, dostum.

Dena koyu renk kot pantolonu ve beyaz bluzuyla zarif bir şekilde dizlerine doğru eğildi.

“Bence Kacey’yi, gerçek bir insandan çok Jonah’ın mutluluğunun itici gücü olarak görüyor. Son aylarda ortaya çıkıp onu sevdi. Ama mezuniyet gecende gördüğü gerçek, onun önünde bir hayat olan genç bir insan olduğu. Yaşamak ve sevmek için onlarca yılı var. Bu onu şaşırttı. Hepimizi şaşırttı. Onunla aranızda bir şeyler olduğundan haberimiz yoktu.”

İç çekip elimi saçlarımdan arasından geçirdim. “Bize neler olduğunu bilmiyorum. Sanırım ikimiz de insanların ne düşüneceğinden korkarak saklanıyoruz.”

Bir süre sessiz kaldı. “Jonah öldüğünden beri senin için çok zor olduğunu biliyorum,” dedi, sesi tok ve yatıştırıcıydı. “Kacey’nin senin için, senin de onun için büyük bir rahatlatıcı olduğunu biliyorum. Bunun için çok mutluyum. Senin için endişelendiğimi biliyorsun.”

“Benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim.”

“Hı hı, evet, Oscar da aynen böyle söylüyor.” Dena sırtı ama sırtışı bir sonraki sözlerinde soldu. “Hepimiz Jonah’ın kaybının acısını çektik ama kimse Jonah’a, sen ve Kacey kadar yakın değildi. Umarım birlikte olmak ikinize de biraz huzur getirmiştir.”

“Huzurlu hissettirmiyor,” dedim. “Çoğu zaman boktan bir karmaşa gibi hissettiriyor.” Gözlerimi kırpmadan ona baktım, sesim fısıltının biraz üstüne çıkıyordu. “Çünkü o benim kardeşimdi.”

Dena’nın eli koluma dokunmak için uzandı. “Ben bunda yanlış bir şey

görmüyorum, Theo. Keder ve acının derinliğinden, güzel ve neşeli bir şey mi büyüyor? Utanılacak ne var?”

“Bunu anneme anlat. Ya da kocana.”

“Zaman en büyük ilaçtır. Ama kalbinde doğru olduğunu bildiğin şeyi dünyanın geri kalanı kabul edene kadar hayatını erteleyemezsin.”

“Benim için neyin doğru olduğunu biliyorum,” diye karşılık verdim. “Onun için neyin doğru olduğunu bilmiyorum. Onunla... konuşamıyorum. Deniyorum. İstiyorum ama sonra ona yaklaşıyorum ve konuşmak yerine onu öpüyorum.”

Dena sandalyeden zıplayıp yanağımı okşamak için uzandı. “Ona nasıl hissettiğini söylemeden ve onun da nasıl hissettiğini sormadan bir dakikanın daha geçmesine izin verme, Theo. Bu yapacağın hem en basit hem de en zor şey ama sor ona. Kimse izlemiyormuş gibi sor. Çünkü sonuçta bu senin ve onun hayatı.”

Onu stüdyonun önüne kadar götürdüm, orada bana sıkıca sarıldı.

“En sevdiğim şairden bir kez daha alıntı yaparsam klişe olur muyum?”

“Söyle bakalım.”

“*Yıkımın olduğu yerde, bir hazine için umut vardır.*” Bana o bilmiş gülümsemelerinden birini daha gösterdi. “En sevdiklerimden biridir.”

“Evet,” dedim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Lanet olsun ki kulağa oldukça hoş geliyor.”

Bölüm 37

Kacey

Sağanak yağmur çatıma vuruyordu. Oturma odamdaki koltuğa kıvrılıp oturdum ve yağmur damlalarının metalik bir çınlamayla oluklara çarpıp parçalanmasını dinledim. İmzaladığım Sony kontratının ekleri kucağımda duruyordu, Grant'ın sadeleştirilmiş çevirisi kenarlara karalanmıştı. Bir turne eki. İki aylık, on dört şehirlik bir turneye çıkmamı istiyorlardı.

Kâğıt üzerinde o kadar da kötü görünmüyordu, özellikle de Grant tüm avantajları ve ekleri parlak sarı renkle vurgulamışken. Her soyunma odasında üç farklı çeşit maden suyu mu? Kulağa israf gibi geliyordu, avantaj değil. Turneye çıkmak, ana üssümden çok uzaklarda süzülen bir astronot gibi serbest kalacağım anlamına geliyordu. Dünyadaki hiçbir lüks şişe suyu, beni evimi özlemekten alıkoyamazdı. Ve Yvonne'u.

Ve Teddy'yi.

Onu şimdiden özlemiştim. İkimiz de çok meşguldük. *Inked* haberinden beri müşteri listesi bir hayli uzamıştı. Yakında piyasa değişecek ve ben kariyerime başlarken o da Vegas'ta bir yer satın alacaktı. Bir turne bizi birbirimizden daha da uzaklaştıracaktı ve biz zaten kırılma noktasına kadar gelmiştik.

Onu özlüyordum. Göğsüm boş kalmıştı.

Telefonum çaldığında Olsen'ların numarasını gördüm. "Selam," dedi Grant. "Ee, imzayı atmaya yaklaştın mı?"

"*Sony Records* turnesi," diye bağırды Phoebe arkadan. "Ufak tefek şovlar yok. Büyük zaman geldi, kızım. Büyük, çok büyük zaman. Peter Gabriel'in *Big Time*'i gibi."

"Tamam tamam, anladı," diyen Grant boğazını temizledi. "Ee, Kacey? Sen ne düşünüyorsun?"

"Turneleri pek beceremem."

"Sürekli bunu söylüyorsun. Gerginlikten mi?" diye sordu Grant.

"İçkiden. Daha yeni yeni yerleşik düzene geçmeye başlıyorum. Şimdi-den kökümden koparılmak istemiyorum."

Phoebe kıs kıs güldü. "Bu sadece iki aylık bir turne. Kökünden kopartmalık bir şey değil."

“Öyle bir kelime yok,” diye söylendi Grant.

“Evet, var,” diyerek Grant’e karşı çıktı Phoebe. “Az önce kullandım.”

“Kahretsin, bu zihniyetle tartışılmaz.”

“Çocuklar,” diye araya girdim. “Ben sadece... bana biraz daha zaman verin.”

“Deneyebiliriz,” dedi Grant. “Ama ufukta yeni bir albüm yokken *Cam Kırıkları* için bir turne sıradaki en büyük şey. Pazarlık yapacak üst düzey bir avukatın gücüne sahip değiliz.”

“Böyle söyleme,” diye tısladı Phoebe abisine. “Bizi bırakıp üst düzey bir avukat bulacak.”

“Çocuklar, kimseyi bırakmıyorum. Bana bir hafta verin, tamam mı? Bunun sizin için büyük bir mesele olduğunu biliyorum, unutmadım.”

“Tabii, elbette,” dedi Grant. “Bir hafta. Sorun değil. Acele etme ve iyice düşün.”

“Çok fazla düşünme,” diye ekledi Phoebe. “*Mardi Gras* iki gün sonra. O turneye katıl ve tüm şehir bizim için parti veriyormuş gibi davranalım.”

Telefonu kapattım, onları beklettiğim için kendimi berbat hissediyordum. Temsilcilerim olarak turne bilet satışlarından yüklü bir yüzde alacaklardı. Olsen’lar daha önce hiç böyle bir başarıyı tatmamışlardı. Ben tatmıştım. Her tatlı ödül gibi, ilk başta tadı harikaydı ama tıka basa yerseniz mideniz bulanırdı. Ve ben iyileşmeye çalışan bir oburdum.

Yvonne bugün gece vardiyasında çalışıyordu ve ben de dışarı çıkmak istemiyordum. Eşofman ve tişört giydim, pizza sipariş edip kanepeye uzandım. Bir kanalda *tatil* filmleri maratonu oynuyordu.

Saat gece biri geçiyordu ve ben Çılgın Aile Yılbaşı Tatilinde”’ni izleyip Randy Quaid karavanının foseptik tankını Chevy Chase’in kanalizasyonu-na boşaltırken kıkırdıyordum ki telefonum çaldı.

Teddy...

“Selam,” dedim. “Geç oldu.”

“Seni uyandırdım mı?” diye sordu.

“Hayır. Oturmuş aptalca filmler izliyorum. Seni özlüyorum.”

“Ben de seni özlüyorum. Hem de çok.”

Kısa bir sessizlik çöktüğünde bu konuşmanın diğerleri gibi aceleye getirilmiş, gergin ve ikimizin de birbirimize ne hissettiğimizi söylemediğimiz bir konuşma olamayacağını anladım.

“Tanrım, Teddy... Burada saklanıyormuşum gibi hissediyorum. Tam olarak konuşmadık ve şimdi de plak şirketi benden bir turneye çıkmamı istiyor. Korkuyorum.”

* Hristiyanlıktaki Büyük Perhiz’in arifesi olan salı gününde gerçekleştirilen bir karnaval. (ç.n.)

** National Lampoon’s Christmas Vacation- 1989 (ç.n.)

“Neyden, Kace?”

“*Rapid Confession* ile birlikteyken tek yaptığımız turneye çıkmaktı. Evim yoktu, bir düzenim yoktu. Sürekli içiyordum...” Başımı iki yana sallayarak nefesimi tuttum. “Evimden uzakta olacağım ve bunun bizim sonumuz olacağını düşünmeden edemiyorum. Biz her neyse. Daha fazla telefon görüşmesi. Daha fazla mesafe. Daha fazla kilometre. Artık bunu yapamam, Teddy. Yapamam...”

“Ben de yapamıyorum, Kace,” dedi Theo. “Lanet olsun, hayatı telefonda yaşamaktan bıktım.”

“Tanrım, ben de.”

“Güzel. O zaman kapıyı açabilir misin? Çok yağmur yağıyor.” Bir an için donup kaldım. Sonra kanepeden kalkıp oturma alanını geçtim ve ön kapıyı açarken telefon elimden kayıp düştü.

Orada duruyordu, deri ceketinden damlayan yağmur saçlarında elmas tozu gibi parlıyordu.

“Teddy...” Nefesim kesildi ve bir anda onun kollarındaydım, dudakları dudaklarıma yapışmıştı.

Yatak odama kadar gidemedik. Kanepeye bile gidemedik. Yağmuru dışarıda bırakmak için kapıyı tekmeleyecek kadar bile aklım yoktu. Konuşmamız gereken kelimeler, sızlayan bir arzu karmaşası içinde kaybolmuştu. Dizlerimizin üzerine çöktük, giysilerimizi çıkardık, sertçe öpüştük. Sonra yere yuvarlandık ve o da kusursuz bir hareketle içime girdi.

“Teddy,” diye haykırdım, beni hızla uçurumun eşiğine getirip aşağıya düşürürken. Kendi orgazmı onu titretip içimi ısıtırken ona sıkıca sarıldım.

“Tanrım, beni bırakma, Kace,” dedi boynuma doğru.

“Bırakmayacağım. Bir daha asla.”

Bölüm 38

Kacey

Yağmur saat onda durdu. Günler önce Yvonne, Big E ve Olsen'larla birlikte St. Charles Caddesi'nden başlayıp Garden Mahallesi'nden geçen *Krewe of Bacchus** geçit törenini izlemek üzere plan yapmıştık. Yvonne bana bu geçit töreninin otuzdan fazla gösteri aracıyla en büyük geçit töreni olduğunu söylemişti. Yunan şarap tanrısı Bacchus'u temsil etmek üzere New Orleans'a her zaman bir ünlü gelirmiş.

Siyah püsküllerle kaplı altın rengi uçuş uçuş bir elbise ve çenemin altından kıvrılan altın rengi bir peruk almıştım. Yvonne, maske ve pembe tüylü bir otrişle süslediği kot pantolon ve sade bir tişörtle geldiğinde Theo'nun burada olmasına çok sevindi.

"Sanırım *Louisville Slugger* beyzbol sopamı emekli edebilirim," diye alay ederek ona sarıldı.

Grant ve Phoebe geldiğinde kostümleriyle hepimizi utandırdılar: Grant beyaz çizgili tozlu siyah takımıyla Beetlejuice olarak neredeyse tanınmaz haldeydi ve Phoebe'nin uzun kıvılcı saçları ve kusursuz makyajı onu *Noel Gecesi Kâbusu****ndaki Sally'ye mükemmel bir şekilde dönüştürmüştü.

Theo ve Big E kostüm giymeyi reddetmişlerdi, iki adam el çırpıp birbirlerinin sırtını sıvazlamıştı.

"Ne, kostüm için çok mu yaşlısın?" diye homurdanarak sordum Theo'ya dışarı çıkarken.

"O elbise üzerindeyken ellerimi senden uzak tutmaya çalışmakla meşgulüm."

"Sana göğüslerimi gösterirsem bana boncuk atar*** mısın?"

* 1968 yılında Owen Brennan Jr. tarafından kurulan; büyüklükleri, görkemli şamandıraları ve ünlü sürücüleriyle tanımlanan ilk modern geçit töreni finansörlerinden biri olan organizasyondur. (ç.n.)

** *The Nightmare Before Christmas*- 1993 (ç.n.)

*** Mardi Gras etkinliklerinde şamandıralardan seyircilere boncuk fırlatma adetine atıfta bulunuluyor. (ç.n.)

“Dur,” dedi. “Başımı döndürüyorsun.”

Gülerek yaklaştım ve kulağına fısıldadım. “Bu gece bugün yakaladığım tüm boncukları takacağım. Başka da bir şey olmayacak.”

Geçit töreninin sona erdiği nehir kenarındaki kalabalığa katıldık. Daha önce *Mardi Gras* gibi bir şey görmemiştim. Dükkânlardan müzik sesleri yükseliyor, her türden kostüm giymiş insanlar dans ediyor, içki içiyor ve caddede ilerleyen şamandıralara bakıyorlardı.

Rose Parade’i sadece Orange ilçesinde küçük bir çocukken izlemiştim. O geçit törenleri güzel çiçeklerle kaplı, küçük ve tatlı şeylerdi. *Mardi Gras* şamandıraları tekerlekli partilerdi; devasa, özenli, renk ve gürültü patlaması. İlki, Kralın Şamandırası’ydı; üzerinde kocaman altın paralar olan devasa beyaz bir ziyafet masası. Şarap kadehini kaldıran dev bir fiberglas Baccus’un önünde mor üzüm salkımları uzanıyordu. Onun önünde, yükseltilmiş bir kürsüde geçit töreninin kralı duruyordu.

“Vay be, bu Matthew Broderick. Geçit Töreninin Kralı.” Theo’nun kolunu heyecanla çekiştirerek, “*Ferris Bueller, sen benim kahramanımsın*,” diye bağırdım.

Matthew Broderick beni duymadı ama kalabalıktan bazıları duydu. Teddy ve ben anında renkli boncuklardan oluşan ip yağmuruna tutulduk. Teddy bir düzinesini boynuma takıp ıslak bir öpücük için beni kendine çekti.

“Bebeklerimiz büyümüş,” diye dramatik bir şekilde burnunu çekti Yvonne, kolunu Big E’ye dolayarak.

Koca adam yanağında var olmayan bir damla yaşı sildi. “Çok gurur duyuyorum.”

“Kıskançlıktan öleceğim.” Phoebe suratını astı. Abisine pis bir bakış attı. “Neden senin etrafında bu kadar çok takılıyorum ki?”

“Güzel soru,” diye karşılık verdi Grant.

Teddy’nin dudaklarına doğru gülümseyerek mutluluğun tadını çıkardım. Arkadaşlarımızın bize sadece neşe ve şefkatle bakması ne büyük bir huzurdu.

Geçit töreni akşama kadar devam etti. Parlak yeşiller içindeki devasa bir timsah, caddede ilerlerken Teddy’nin kolunu dürttü. Açık ağzından binlerce parlak renkli boncuk sarkıyordu. Grubundaki mavi ile gümüş renkli iki düzine insan tezahürat yapan seyircilere boncuklar ve plastik paralar fırlatıyordu. *Bacchawoppa* adlı bir başka şamandıra ise Moby Dick’in drag

* Her yıl 1 Ocak’ta Pasadena’da düzenlenen ve dünya barışı, çevre kirliliği gibi konuları olan çiçeklerle süslenmiş devasa el yapımı arabalardan oluşan geçit töreni. (ç.n.)

** Matthew Broderick’in başrolünde oynadığı *Ferris Bueller’le Bir Gün* filmine atıfta bulunuluyor. (ç.n.)

queenler tarafından kaçırılmış halini andırıyordu. Dev balina renkli deniz yosunlarına sarılmış gibi boyanmıştı ve grubu onu çevreleyen mavi dalgaların içinden boncuklar fırlatıyordu.

Gece hızla çöktü. Big E, Yvonne'u eve bıraktı. Grant ve Phoebe diğer arkadaşlarıyla birlikte yola çıktı. Theo ve ben son şamandıra geçene kadar izledik, sonra Garden Mahallesi'ne geçtik. Kurukafa makyajı yapan gruplar, saksafon ve akordeon çalan sokak müzisyenleri, boncuklara bürünmüş ve ellerinde köpüklü içkiler tutan arkadaş gruplarının yanından yürüdük. Şehir benim için yeterince sarhoş ediciydi, sokakların nabzı atıyor ve nefes alıyordu. Gölgeler bile dans ediyordu.

Gecenin ve yanımdaki adamın verdiği heyecanla nabzımın hızlandığını hissettim. Gözleri benimkilerle buluştu, bacaklarımı titreten bir açlıkla yanıp tutuşuyordu.

Theo aniden dönerek bir kafe ile bir tütüncünün arasındaki ara sokağa girdi. Puro kokan gölgelerin arasında beni duvara yasladı. Vücudu sert ve güçlüydü, benimkini sıkıştırıyordu, elleri üzerimdeydi, dudakları dudaklarımı parçalıyordu.

Ağzının içinde inledim. Ellerim bilinçsizce sırtındaki kasları tırmalıyor, yumuşak saçlarına doğru ilerliyordu. Bacaklarım ayrıldı, bana hemen o anda ve orada sahip olabilmesi için beline sarılmak istiyordum. Eli, uçuş uçuş elbisemin sallanan püsküllerinin altından kayarak bacaklarımın arasına girdi. Parmakları, dokunuşuyla nemlenen ipeksi kumaşın arasından o harika noktayı buldu. Bedenim onun yükselen ateşi körükleyen gücüyle duvara yaslandı. Boynuna yapıştım, beni bu kadar hızlı doruğa çıkarmasına şaşırmıştım.

"Tanrım, evet," diye tısladım, sonra elini çektiğinde neredeyse acı içinde haykıracaktım. Derken Theo dizlerinin üzerine çöküp elbisemi kaldırdı.

"Aman Tanrım. *Aman Tanrım*, bekle. Teddy..."

"Durmamı istiyor musun?"

İssiz sokağa bakındım, sokaktan geçenlerin bizi göremediğini fark ettim. "Hayır."

Eteğimin altına dönüp külotumu kenara çekti. Ardından dudakları bedenime dokundu ve bir çılgılığı bastırmak zorunda kaldım. Dilinin devasa bir zevk dalgasıyla beni emmesi ve yalaması saniyeler sürdü. Kendimden geçerken Theo'nun omuzlarından başka tutunacak hiçbir şeyim olmadığından duvara doğru çırpınıyordum. Başımı tuğlalara yaslayıp yeni şehrimin üstündeki sessiz yıldızlara baktım.

Yine de Theo durmadı. İçimde daha derinlere daldı; dili, sürtünen dişleri ve homurdanan sesinin derin titreşimleri beni başka bir sarsıntıya doğru sürükledi. Sanki o açlıktan ölmek üzere olan bir kaçıkmiş ve ben de onun ziyafetiymişim, onu doyurabilecek tek şeymişim gibi bana saldırdı.

İkinci bir orgazm içimi paramparça ederken nefesim kesildi, çığlık atmak isterken sesim ara sokakta fısıltıyla yankılandı. Çığlık atmam gerekiyordu. Theo'yu yatağında çıılçıplak görmek ve boşalana kadar üzerinde aplaymak istiyordum. Ve sonra onu tekrar boşaltmak.

Theo eteğimin altından çıktı, yüzü yetersiz ışıpta kıpkırmızı parıltıyordu. Dudakları ve çenesi benimle ıslanmıştı.

“Ev,” diye fısıldadım. Tanrım, çok uzak görünüyordu. Fazla uzak. Yolda el ele durmuş, umutsuzca bir taksi arıyorduk.

Sokakta el ele durmuş, nefes nefese, peruğum yamuk, rujum bulaşmış bir halde çaresizce taksi aradık. Bir mucize eseri, bir taksi yanımızda durunca ona doğru koştuk ve daha yolcular inmeden arka tarafa atladık. Yavaş akan trafikte Theo huzursuz ve sabırsız bir şekilde yanımda kıpırdanıyordu. Eli elbisemin üzerinden uyluğuma uzandı. Pencereden dışarı baktım, başparmağımın tırnağını ısırdım ve bacaklarımı hafifçe araladım.

“Tanrım, Kace...” diye mırıldandı.

Eli tenimde büyük, sert ve sıcak duruyordu. Tekrar kımıldayıp dokunusuna doğru bastırdım ve eli uyluğumda daha yukarı kaydı. Muhtaç ve çaresiz bir şekilde kalçalarımı oynattım. Avuç içi üzerimde kayarken parmakları küçük daireler çizerek aşağı doğru bastırırken minik bir çığlığı bastırdım.

Elim kucağında, kot pantolonundaki şişkinliğe doğru ilerledi. Kalın kumaşın üzerinden sert ve sıcak görünüyordu. Aletini okşadım.

Dudağımı daha sert ısırdım.

Taksi yolculuğu insanı çıldırtacak kadar yavaştı. Ön kapımın anahtarları bana yardımcı olmuyordu. Kapıdan kanepeye, onu ittiğim yere kadar çok fazla adım vardı. Mutfaktan Theo'nun gözlerinin arzuyla büyüdüğünü görmeye yetecek kadar ışık geliyordu. Çenesinin sıkılmasından ve gözlerinin beni süzüşünden daha fazla beklemeyeceğini anlayabiliyordum.

Peruğumu çıkarıp fırlattım, sonra elbisemi vücudumdan sıyrıp ayaklarımın dibine bıraktım.

“Tişörtünü çıkar,” dedim ve siyah dantelli sutyenimi açmak için arkama uzandım. Theo yakasının arkasından tutup tişörtünü başının üzerinden çıkardı ve bir kenara fırlattı. Onun üstsüz görüntüsüne alışabilecek miydim bilmiyordum; göğüs kaslarından biri güzel bir dövmeyle kaplıydı. Diğer tarafı ise aklımı başımdan alan o piercing ile parlıyordu.

Külotumu çıkarınca üzerimde jartiyer, topuklu ayakkabılar ve bir dü-

zine renkli boncuk kaldı. Yavaşça önünde diz çöktüm. Ellerim kaslı kalçalarının üst kısımlarında gezindi, sonra tekrar iç kısma doğru ilerledi. Beni öpmek için eğildiğinde düğmelerine uzandım; yakıcı bir öpücüktü, dili ağzımda küstahça dolaşıyordu. Pantolonunun fermuarını açıp sert aletini serbest bıraktım.

“Çok güzelsin.” Kullanabileceğim en erkeksi kelime bu değildi ama öyle demek istemiştim. Onun erkeksi formu, her parçası, benim gözümde mükemmel derecede güzeldi.

“Siktir,” dedi dişlerini sıkarak ağzımı aletin üzerinde ve etrafında dolaştırırken. Elim onu önce yavaşça, sonra daha hızlı bir şekilde okşadı. Onu sonuna kadar götürebilirdim ama o omuzlarımı kavradı.

“Kace,” diyebildi. “İçinde olmak istiyorum. *Hemen.*”

Diz çöktüğüm yerden kalktım ve kucağına oturdum. Boncuklar göğüslerimin üzerinde asılı duruyordu ama o onları kabaca kenara iterek meme ucuma ulaştı. Ona doğru eğilirken beni ısırp emiyordu.

Onu içimde hissederken bir an donup kaldık; sert ve iriydi, ıslak sıcaklığıma gömülmüştü. Elleri kalçalarımaya yapıştı, ben kendimi ona doğru bastırırken içimde hareket etmeye başladı.

“Çok iyi,” diye tısladı sertçe. “Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun.”

“Durma...” diye haykırdım. Artık kelimeler tutarsızdı. “Sakın durma.” Ellerim çenesini bulup yüzünü tuttu ve onu uzun uzun öptüm.

Sonra geri çekilip omuzlarını kavradım ve tekrar aletin üzerinde hareket etmeye başladım. Karnımın alt kısmındaki sızı büyüüp genişleyene ve sonra patlayana kadar. Artık çığlık atabilirdim. Adını haykırdım, kendi orgazmı içimde patlarken sırtım kavislendi.

Kollarını sırtıma doladı ve alnını kalbime bastırarak boncukların arasından göğüslerimi okşadı. Geri çekilip yüzünü ellerimin arasına aldım, ona baktım. Alnındaki nemli saçları çektim. Theo’nun alnındaki. Benim Theo’m.

Evrenim.

Bölüm 39

Kacey

Sabah ışığının yatağımın üzerinde süzülüp Theo'nun sıcak nefesinin boynumda dalgalanmasıyla uyandım. Ona daha da sokulup kıçımı kucağına yasladım. Yakından bakınca kollarını kaplayan dövmeler büyüleyiciydi. Karmaşık girdaplar ve ateş çemberleri, yüzler ve şekiller. Her biri diğerinin içine geçiyor, mükemmel bir bütün oluşturmak için harmanlanıyordu.

Arkamda kıpırdanıp kollarını sıkıca sardı. Boynuma öpücükler kondurmaya başladığında tenim ürperdi.

“Günaydın,” diye mırıldandım.

“Günaydın.” Sağ kürekkemiğimin açıkta kalan tenini öptü. “Burası,” diye mırıldandı uyuklu bir sesle. “Burası tamamen benim.”

Gülümsedim ve omurgam boyunca bir heyecan yayılırken ona sürtündüm. “Hepsi senin.”

“Dövmene karar verdin mi?”

“Henüz değil ama yeni mekânındaki ilk dövme olacak, hatırladın mı?”

Göğsünün derinliklerinden bir ses çıkardı. “Hiç hatırlatma. Şu anda Las Vegas’ı düşünmek istemiyorum.”

Kollarında kıvrılıp çenesinin sert çizgisini takip ettim. “Sen yüzlerce kilometre uzaktayken geceleri uykuya dalmaktan nefret ediyorum.”

“Ben de.”

“Söylediklerimde ciddiydim. Artık bunu yapamam, Teddy. Seni sadece birkaç haftada bir görerek telefonda yaşayamam.”

“Ben de yapamam, Kace.”

“Bu yüzden o gece çölde söz verdiğim şeyi yapacağım. Jonah’ın küllerini savurduğumuz zaman. Hatırlıyor musun?”

Theo’nun gözleri büyüdü, yutkunurken âdem elmasının titreyişini izledim. “Senden benimle kalmanı istemiştin,” diye fısıldadı.

Başımı salladım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. “Bunu yapacağım. Kalacağım. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Artık tutulmayan sözler yok.”

“Peki ya buradaki hayatın? Arkadaşların ve müziğin?”

“Her yerde müzik yapabilirim. Kontratı imzalayabilirim ve hâlâ seninle olabilirim. Ama turne yok. Olduğum yerde kalıp yeni bir albüm yazmak istiyorum. Hayatımın yeni bölümleriyle ilgili yeni şarkılar. Sen ve benim hakkımda şarkılar.”

“Kacey...” Başını iki yana salladı.

“Elbette arkadaşlarımı özleyeceğim,” dedim. “Ama onları ziyaret edebilirim. Onları özleyebilirim ama artık seni özleyemem.”

“Bu Oscar’a ve anneme anlatmamız anlamına geliyor.”

Başımı salladım. “Biliyorum. Ama korkmuyorum. Seni seviyorlar ve mutlu olmanı istiyorlar. Ya sen Teddy?”

“Tanrım, evet. Hiç düşünmemiştim...”

Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. “Neyi, bebeğim?”

“Bunun benim için olabileceğini. Böyle bir şeye sahip olacağımı. Bu his... bunu açıklayamam.”

“Açıklamak zorunda değilsin. Geri dönüp annene ve babana gerçeği anlatacağız. Bunu planlamamıştık. Aylarca ayrı yaşadık. Telefonda çok fazla zaman geçirdik. İlk öpüşmemiz telefonda oldu, Teddy.”

Kıkırdadı. “Evet, kesinlikle öyleydi. Ama yine de sayılır.”

Boynuma sokulup boğazımı öptükten sonra kulak mememi ısırırken güldüm.

“Ne zaman geri dönmemiz gerekiyor?” diye sordum. “Umarım yakın değildir. Birkaç gün daha seninle baş başa kalmak istiyorum. Satmadan önce bu evde kalmak.”

“Gerçekten Las Vegas’a mı taşınacaksın?”

“Evet ama kalacak bir yerim olmayacak. Bir yer bulana kadar seninle kalabilir miyim?”

Theo bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra sözlerini tuttu. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Kalıcı olarak benim yanıma taşınabilirsin. Eğer istersen.”

“İsterim.” Kollarımı boynuna doladım. “Bunu çok isterim.”

Onu önce usulca, sonra doya doya öptüm, bedenim ona doğru hareketlendi. Aramızda sürekli yanıp tutuşan ihtiyacı doyurmaya çalışırken tekrar kollarının arasına düştüm. Sonra üzerimize minimum düzeyde giysi geçirip gerçek yemeğe olan açlığımızı gidermek için mutfağa gittik.

Theo bize çırpılmış yumurta ve sosis pişirdi. O tezgâhın mutfak tarafında ayakta yemek yerken ben de karşıdaki tabureye oturdum. Dışarıda yine yağmur yağıyordu.

“Bunu da özleyeceğim,” dedim.

“Neyi?”

“Yağmuru.”

Theo bir dakika düşünceli düşünceli baktıktan sonra yavaşça, “Geri dönmek istediğine emin misin?” diye sordu.

“Evet, eminim,” diyerek cevap verdim.

“Bana Vegas’ın çok fazla anıyla dolu olduğunu söylemiştin.”

“Öyle,” dedim. “Ama artık o anıları seviyorum. Artık bana musallat olmuyorlar. Jonah’ın bana verdiği hediyeği hatırlatıyorlar.”

Tabureden kalkıp mutfağa gittim ve onun kollarına atıldım.

“Jonah’a kadar aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Onu aramaktan vazgeçmiştim. Bir erkeğin bedeninin bana verdiği rahatlığın alabileceğim en iyi şey olduğunu düşünmüştüm. Ama Jonah, tüm bunların ötesini gördü. Bana sevgiye layık olduğumu ve karşılığında birini sevebileceğimi gösterdi. Sahip olduğum her şeyi bir başkası için verebileceğimi. Bana bu hediyeği verdi ve sonra da onu nasıl kullanacağımı gösterdi.”

Theo’nun yanağını okşamak için uzandım. “Artık ne hissettiğimi biliyorum. Kalbimi tanıyorum. Ebediyen değişti ama artık kırık değil.”

“Tanrım, Kace.” Başını iki yana salladı. “Jonah... Biliyorsun, o...”

“Ne, bebeğim?” diye sordum. “Onun hakkında konuşabilirsin. Hadi onun hakkında konuşalım. İlk defa *iyi* hissettiriyor.”

“Öyle,” dedi. “Nihayet iyi hissettiriyor.” Daha fazlasını söyleyecek gibi görünüyordu ki tezgâhın üzerindeki telefonu çaldı, ekranda *Eme Takamura- Wynn Galeri* yazıyordu.

Theo cevap verirken kaşlarını çatı: “Alo? Merhaba, Eme.”

“Selam söyle,” diye fısıldadım. Theo’nun yüzü endişeden şoka dönüşürken gülümsemem soldu. Yüz hatları sertleşti, gülümsemesi kaybolurken gözleri korkuyla doldu.

“Neden?” diye sorarken sesi tok çıkıyordu. Eliyle saçlarını karıştırarak oturma odasında volta atmaya başlamıştı. “Neden bana söylemedin?”

Midemin bulandığını hissettim, araya girmemek için dudağımı ısırdım.

“Tamam, tamam. Peki, tamam. Ne zaman?” Volta atmayı bıraktı. “Yar... Ne demek *yarın*?”

Artık korkmaya başlamıştım. “Ne oldu?”

“Peki,” dedi telefonu kapatırken. “Hemen çıkıyoruz.”

Theo telefonu kapatıp bana baktı. “Eme, Wynn Galeri’nin kapandığını söyledi. Daha fazla kumarhane alanına yer açmak için tüm sergileri apar topar dışarı taşıyorlarmış.”

“Neden?”

“Yeterince para kazanamıyorlarmış.”

Destek almak için tezgâha yaslandım. “Jonah’ın camı nereye gidecek?”

“Pittsburgh,” dedi Theo. “Carnegie Mellon onu kalıcı olarak devralacak.”

İçim rahatlarırken gözlerimi kapattım. “Ah, Teddy. Tanrı’ya şükür. Bu iyi bir şey.”

“Bu nasıl iyi bir şey?”

“Çünkü bu onun eserinin bir depoya kapatılmayacağı anlamına geliyor,” dedim. Tanrım, bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyor. “Yıkılmayacak ve kutularda parça parça saklanmayacak. Onun mirası... devam edecek.”

“Evet, ama o...” Theo hırıltılı bir şekilde nefes aldı. “O... evde olmayacak.”

Yanına gidip kollarımı ona doladım. “Biliyorum,” diye fısıldadım onun katedralini düşünerek. Onun huzurunu.

Bir süre ona sarılmama izin verdikten sonra çekildi, sesi yine sertleşmişti. “Eğer şimdi gidersek yetişebiliriz. Bir kez daha görmek için. Onlar sökmenden önce.”

“Sen eşyalarımızı topla,” dedim. “Bize en hızlı uçuşu bulacağım.”

Bulabildiğim en iyi uçak cumartesi sabahı kalkmış ve öğleden sonra ikide McCarran’a varmıştı. Uzun süreli park yerindeki kamyonetine koşup *Strip*’ten Wynn Galerî’ye doğru yola çıktık.

Çok geç kalmıştık.

Görevli güvenlik görevlisi Wilson başını iki yana sallayarak kapıyı bizim için açtı. “Yaklaşık bir saatiniz var,” dedi. “Sonra inşaatçılar gelip duvarları yıkmaya başlayacak.”

“Neden bu kadar çabuk?” diye sordum.

“Para, hanımefendi,” diyerek cevapladı Wilson. “Başka neden olsun ki?”

Galeriye girmemize izin verdiğinde uzun kanadından aşağıya doğru yürüdük. İçerisi yağmalanmış gibi görünüyordu. Duvarlarda resimlerin asılı olduğu yerlerin dış hatları dışında hiçbir şey yoktu. Levhalar, heykellerin artık orada olmadığını gösteriyordu. Koridorun sonunda Theo’nun elini tuttum ve birlikte köseyi döndük.

Gözlerim yaşardı. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Sadece kablolar ve teller, tavandan aşağıya saç telleri gibi sarkıyordu. Bir zamanlar güneşin parladığı ve suyun aktığı yerde boş kancalar ve bağlantı elemanları vardı. Deniz canlılarının gizlendiği platform, birkaç parlak turuncu cam parçası dışında bomboştu.

Theo yavaşça parçalanmış camın yanına diz çöktü. Parmaklarıyla küçük kırık turuncu cam parçalarını betonun etrafına saçtı. Kendini kesmesinden

korkuyordum. Kesse bile hissedeceğini sanmıyordum. Çenesini sıkmıştı, gözleri sert ve parıl parıl parlıyordu. Bütün olmalarını sağlayabilecekmiş gibi cama bakıyordu.

Bir parçayı eline aldı.

“Dikkatsiz... beceriksiz... *göt herifler*,” diye bağırdı, göğsü kabarmıştı. Bana döndüğünde gözlerinden yaşlar süzülüyor, acısı yüzeye çıkıyordu. “Bilmiyorlar mıydı? Buraya kadardı. Jonah’tan geriye kalan tek şey bu. Eğer kırılırsa tamir edilemez. Değiştirilemez. Bunu *bilmiyorlar* mıydı?”

Başımı iki yana salladım.

Sesi çatallaştı. “Artık *yok*.” Yüzünü buruşturarak dizlerinin üzerine çöktü. “Bir daha asla yapamayacak. Değiştirilemez. Tamir etmek için burada değil. O *burada* değil. O...”

Yüzünü ellerinin arasına aldı. İçinden bir hıçkırık koptu. Sonra bir tane daha. Theo sonunda her şeyi serbest bırakırken kollarımı titreyen omuzlarına doladım. Uzun zamandır gömülü tuttuğu tüm acıları. Yüzünü boynuma gömdüğünde onu kendime çektim. Saçlarını, yanağını ve şakağını öptüm. Tek kelime etmedim. Ona sarıldım, tıpkı ben sarhoşken ve boğulurken onun bana sarıldığı gibi.

“Tanrım.” Benden uzaklaşıp gözlerini koluna sildi. Derin ve titrek birkaç nefes aldıktan sonra bakışlarını tekrar boş galeriye çevirdi.

“Carnegie’de olacak,” dedi boğuk bir sesle. “Sonsuza kadar orada kalacak.”

“Öyle olacak,” diye fısıldadım, yanaklarından süzülen yaşları silerek. “Ve istediğimiz zaman gidip görebiliriz.”

Theo başını salladı. Derin bir nefes daha alıp verdi. “Seni seviyorum.”

O kadar yalındı ki neredeyse beni es geçip gidecekti.

Seni seviyorum.

Ona baktım, afallamış bir halde biraz geri çekildim. Başını bana çevirdiğinde gözleri hâlâ ıslak ve kırmızıydı. “Seni seviyorum. İçimde tutmaktan bıktım. Hissettiklerimi söylemeye korkmaktan bıktım çünkü sana karşı hissettiklerim...” Elleri başıma, yanağıma ve saçlarımın arasına uzandı. Yakışıklı yüzü artık taştan yontulmuş gibi değil; açık, çıplak ve saftı. “Seni seviyorum. Sana âşığım ve hayatımın sonuna kadar da âşık olacağım.”

Cevap niteliğindeki yankı kalbimin derinliklerinde, uzun süre inkâr edildikten sonra yüzeye çıkıyordu. Kendi suçluluk duygum yüzünden bastırmış ve görmezden gelmişim. Başkalarının ne düşüneceği endişesiyle yok saymıştım. Kalbimi bir başkasının ellerine teslim etmekten, yeniden masaya oturmaktan ve bir kez daha her şeyi göze almaktan, her şeyi riske atmaktan korktuğum için gömmüştüm.

Ya kaybedersem?

Yanımdaki adama baktım ve ne olursa olsun çoktan kazanmış olduğumu anladım.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım. “Seni seviyorum, Teddy. Gerçekten. Sana âşığım.”

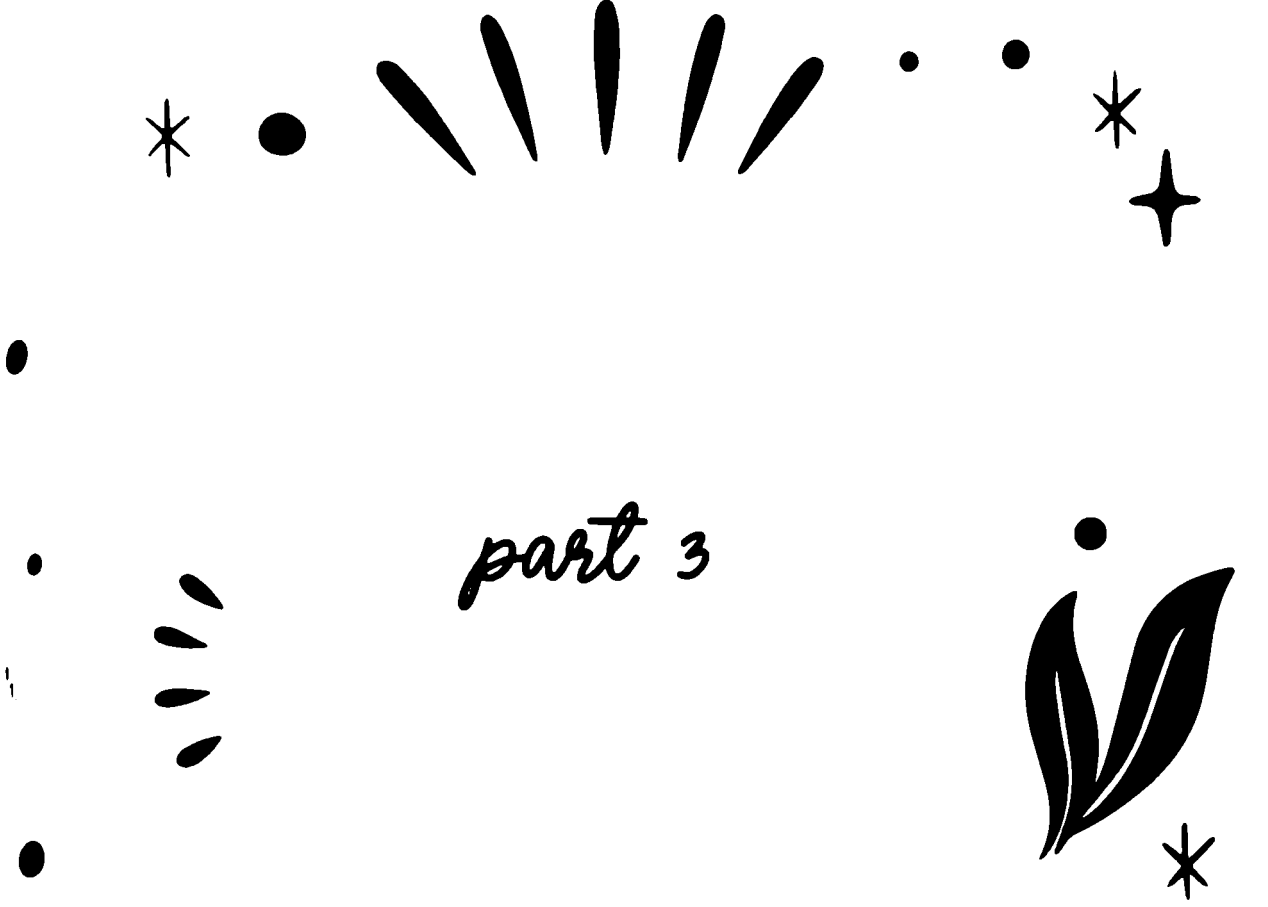
Yüzü daha da soldu ve nefes almakta zorlandı. “Tanrım, bunu duymayı çok uzun zamandır istiyordum,” dedi alnımı kendi alnına çekerek. “Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki.”

“Sana hayatımızın her günü bunu söyleyeceğim,” diyerek konuştum dudaklarına doğru. “Milyonlarca kez söyleyeceğim. Seni seviyorum. O kadar âşığım ki...”

Gözyaşlarım şimdi onun parmaklarının üzerinden akıyor, dudağımın kıvrılmış köşelerinde toplanıyordu. Sonra öpüştük. Soyulmuş galerinin enkazında, kırık dökük camların arasında diz çöküp sözlerimizi mühürlemek için öpüştük ve kalkıp gittik.

“Yıkımın olduğu yerde, bir hazine için umut vardır,” dedi Theo yaşlı gözlerle boş alana son bir kez bakarak. Sonra başını eğip bana baktı. “Bana bunu Dena söylemişti.”

Elimi avuçlarının içine alıp dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. “Kace,” diye fısıldadı. “Hazinem.”

Rest/All in (isim) (poker): 1. Bir oyuncunun elindeki tüm çipleri pota koyması; ya hep ya hiç bahsi.

Bölüm 40

Theo

Gloria Ng'nin tırnak salonu boştu. Vitrinde eğri büğrü bir *KİRALIK* tabelası asılıydı, altında bir emlakçının ofisinin adı ve numarası yazıyordu.

Ellerimi cama dayayıp içeri baktım. Parke döşemeler ve alçıpandan başka bir şey yoktu. Eskiden pedikür küvetlerinin olduğu yerde borular görünüyordu. *Vegas Ink* ile bir iç duvarı paylaşan altı yüz metrekare.

O duvarı kendim yıkabilirdim.

Yüzüme yavaşça bir sırtış yayıldı ve bu sırtış bir parça korkuyla bastırıldı. İşte buydu. Vegas piyasasının çok boktan ve *Vegas Ink*'in çok küçük olmasının çözümü.

Ancak ikisini de satın alırsam... Tadilat yapar ve yeniden dekore edersem...

"Siktir etsene," diye mırıldandım.

Yok ya böyle iyiyim, teşekkürler, diye cevap verdi Jonah.

İçimden küçük bir kahkaha yükseldi. Daha sonra bu kahkaha içimi parçalayan bir hal aldı ve pencereye yaslanıp aptal gibi gülmeye başladım. Büyük ölçüde gülebileceğim için gülüyordum.

Enstalasyonun Vegas dışına taşınmasından bu yana geçen iki hafta içinde, nihayet göğsüme bir balyoz gibi inen bir acı olmadan kardeşimi düşünebiliyordum. Hâlâ canım yanıyordu. Her zaman yanacaktı. Ancak o zehirli kederden arınmışım ve geriye kalan acı daha temizdi. Acının içinde bir huzur vardı. Artık Jonah'ı *düşünebiliyordum*. Onun sesini, kahkahasını, aptalca şakalarını ve renksiz cam parçalarını nasıl şaheserlere dönüştürdüğünü.

Jonah bana bir gelecek inşa etmem için para vermişti. Bu geleceği Kacey ile kurmam için onay vermişti. Hayatımın biçimsiz camını alıp içine bir potansiyel üflemişti. Umut vermişti. Artık işi bitirme sırası bendeydi.

Kacey New Orleans'taki evini satıyor, arkadaşlarıyla vedalaşıyor ve benimle birlikte olmak için Vegas'a dönüyordu. Sony kontratı imzalanmıştı. Bir ayda, benim bir yılda kazanacağımdan daha fazla para kazanacaktı. Önemli olan para değildi. Tembellik edemezdim. Kendim için doğru olanı yaparak onun için de doğru olanı yapmalıyım.

Tanrım, Jonah... Orası burası, değil mi? Tam önünde durup içine mi batıyorum?

Zihnimde Jonah'ın tek kaşını kusursuzca kaldırdığını gördüm.
İşaretler bunu gösteriyor.

Kendimi bundan vazgeçiremeden Gus'ın ofisine gidip burayı ondan devralmayı teklif ettim. Bir saat sonra el sıkışarak çıktık. Gus'ın gözlerinde Belize sahillerinin görüntüleri dans ediyordu. Beni ekibe, *Vegas Ink*'in fiili sahibi olarak tanıttı.

Diğerleri bir süre bakakaldıktan sonra Edgar kahkahayı patlattı. "Evet, tabii. İyi espri, patron."

Vivian yaklaşıp ikimizi de süzdü. "Hayır, onlar ciddi. Siz ciddi misiniz? Aman Tanrım." Kollarını bana doladı. "Gerçekten mi? Ne zaman? Nasıl?" Bir aşağı bir yukarı zıplamayı bırakıp tişörtümü düzeltti. "Üzgünüm, *patron*. Yani artık benim patronumsun, değil mi? Hâlâ burada çalışıyor muyum?"

"Hâlâ burada çalışıyorsun, Viv. Herhangi birinizi kaybetmek delilik olur."

Zelda'yla göz göze geldik. **Bana** başıyla onay verirken sakın ve bilmiş bir gülümseme takındı.

Edgar sırtıma vurdu. "Tebrikler, patron. Bizi kandırdın. Bu iş ne kadar zamandır planlanıyordu?"

"Yaklaşık bir saattir," diyerek sorusunu yanıtladım. "Yandaki boş dük-kânı satın alacağım, birkaç duvarı yıkıp tadilat yapacağım. Yeni bir açılış yaparak hem yeni işler alacağız hem de eski müşterilerimiz yeni görünüm konusunda heyecanlanacak."

"Dahice," dedi Vivian. "Bunu kutlamalıyız. Ben şampanya içmeye gidiyorum. Uyar mı, Gus?"

Ellerini kaldırdı. "Lanet olsun, ben ısmarlıyorum."

"Patron," diye seslendi Zelda yanıma gelirken. İkimiz de Viv'in masasına yaslanıp kollarımızı kavuşturduk. "Kulağa nasıl geliyor?"

"Berbat sayılmaz."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Aferin sana. Kumarbaz bir kız olmadığım için sevindim. Paramı New Orleans'a taşınmana yatırırdım."

"Kacey buraya taşınacak. Evini satışa çıkarmaya hazırlanıyor."

"Akıllı kız," dedi Zelda. "Bunu hak ettiğini biliyorsun. Onu. Bu mekâ-

nı. Her şeyi. Kıçını yırtarak yeterince çalıştın.”

“Peki ya sen? Kalıyor musun? O gece yemekte Kacey’ye benim adıma mesaj attığın için seni ayın elemanı seçeceğim.”

Zelda uzun siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. “Çok cazip bir teklif ama hayır. Önümüzdeki hafta New York’a gidiyorum.”

“Önümüzdeki hafta mı?”

“Gus’a çoktan söyledim. Böyle büyük bir iş adamı olduğunu bilseydim sana önceden haber verirdim.”

“Kahretsin, Zelda. En iyi sanatçılarımdan biri olmadan işe başlamamayı tercih ederdim.”

Gözlerini devirdi. “Lütfen. *Inked* serisi senin namını duyuracak. Yine de büyük bir açılışa ihtiyacın var.” Parmaklarını çenesine vururken kaşları çatıldı. “Keşke şu anda bağımsız müzik listelerini alt üst eden bir şarkıcı ve söz yazarını büyük açılıшта konser vermesi için ikna edebilseydin...”

“Keşke,” dedim. Dirseğini dürttüm. “Seni özleyeceğim, Z.”

“Evet, tabii,” diyerek karşılık verdi Zelda aniden masadan kalkıp kendi çalışma alanına doğru yürürken. “Bana yumuşak davranma, Fletcher. Vedalar yeterince zor zaten.”

Kacey

“Göz alabildiğince uzanan kutular,” diye mırıldandım oturma odamın ortasında dikilirken. At kuyruğumdan düşen bir tutam saçıma üfledim. “Taşınmaktan nefret ediyorum.”

Ama *yanına* taşındığım kişiyi seviyordum.

Piyasada sadece bir hafta kaldıktan sonra evimi doksan üç bin dolara konaklama sektöründe çalışan genç bir kadına satmıştım. Teddy’nin babası haklıydı; yaptığım ufak tefek tadilatlarla rağmen sadece birkaç ay içinde ciddi bir kazanç sağlamıştım.

Tebessüm ederek mutfağıma gittim. Tüm mutfağım portakal suyuna bulanmış gibi koktuğu için burnumu kırıştırdım. Tezgâhın üzerindeki kâsede çürümeye yüz tutmuş tek bir portakal vardı; yan tarafında yeşil ve mor renkte bulanık bir çürük vardı.

“Bütün bu kokuyu sen mi yapıyorsun?”

Portakalı çöpe atıp buzdolabına yapıştırdığım takvimimi kontrol ettim. Bir daha dönmemek üzere Las Vegas’a uçmama sadece dört gün kalmıştı. Yvonne’a veda etmeme dört gün kalmıştı.

Bu canımı yakacaktı.

Dört gün sonra Theo ve ben birlikte bir hayat kurmaya başlayabilirdik. Buna ve bir başka güne işaretlenen altın yıldıza gülümsedim. Olsen’ların neşesi ve kutlamalarına rağmen Sony kontratının turne eki olmadan imzalamıştım. Bunu düşününce küçük bir heyecan, ilk büyük heyecanın bir yankısı, omurgamdan aşağı süzülüyordu. Beni yollara düşürecek yorucu bir turne ya da bunu katlanılabilir kılacak alkol olmadan her zaman hayalini kurduğum kariyere sahip olmanın eşiğindeydim.

Başımı takvime doğru eğdim, içimi kemiren bir his bana bir şeylerin eksik olduğunu söylüyordu. Yazdıklarımı tekrar kontrol ettim.

Kablo ve elektrik hizmetleri aboneliğimi iptal etmem için bir hatırlatma. Muhtemelen evi teslim edeceğimiz gün. *Le Chacal*’da arkadaşlarla bir veda partisi. Sıra dışı bir şey yoktu.

Küçük kırmızı X’lerim nerede?

Ergenliğimden beri regl dönemimi takvimde kırmızı kalemle işaretleyerek takip ederdim. Takvimi buzdolabından söküp bir sayfa geriye çevirdim. Gördüklerim karşısında ağzım açık kaldı. Son kırmızı X neredeyse bir buçuk ay önceydi.

Yüzümün renginin solduğunu hissettim. O kadar meşguldüm ve o kadar çok şey olmuştu ki tamamen unutmuştum.

“Ah, kahretsin.”

Her şeyin kokusunu alabiliyorum. Bu ne zamandır oluyor?

“Ah. Kahretsin.”

Dün midem bulanarak uyanmıştım ama bunu hayatımda birbiri ardına gerçekleşen *Büyük Şeylerin* yarattığı gerginliğe bağlamıştım.

Bu Büyük Şey olabilir. En büyük Büyük Şey.

Dönüp mutfak penceresine gittim ve pencereyi öyle bir açtım ki çerçevesine çarptı.

“Yvonne!”

“Efendim, tatlım?”

“Geciktim.”

“Ney?”

“Yvonne,” dedim pervaza tutunarak. “*Geciktim.*”

Arkadaşım atış poligonundaki bir hedef gibi penceresinde belirdi. “Geçerken ne kadar geç?”

“Çok. Üç hafta.”

“Ah, kahretsin.”

Belli belirsiz başımı salladım. “Ben de aynen öyle düşünüyorum.”

Bir saat sonra banyoya üç farklı marka hamilelik testi ile girip üçünü de yaptım. Sonra kanepede Yvonne’un ellerini tutarak acı verici bir on dakika boyunca oturdum. Telefonumda ayarladığım zamanlayıcı çaldığında ikimiz de sıçradık.

“Tamam, işte başlıyorum.”

Ayağa kalkmaya yeltendim. Sonra tekrar oturdum.

“Az kalsın başarıyordun,” dedi Yvonne.

Altdudağımı kemirdim. “Korkuyorum.”

“Pozitif olabileceğinden mi hayatım?”

“Evet, hayır.” Ellerini daha sıkı kavradım. “Bilmiyorum. Umarım negatif çıkar çünkü... *kahretsin*, hazır mıyım? Hazır değilim. Hazır olduğumu sanmıyorum. Her sabah lanet hapımı almayı bile hatırlayamıyorum. Ama sonra bunun negatif olduğunu hayal ettim...” Başımı iki yana salladım. “Bu beni biraz üzdü. Ya da belki... aslında çok üzdü.” Başımı kaldırıp ona baktım. “Ama nasıl negatif olabilir ki? Üç hafta geciktim.”

“Nefes al bebeğim, nefes al,” dedi Yvonne. “Benim bakmamı ister misin?”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Bakar mısın?”

“Ben bir hemşireyim, hayatım. Her zaman böyle haberler veririm. Sonuçlar ne olursa olsun son derece profesyonel olacağım. Tamam mı?”

Başımı salladım ve Yvonne banyoya girerken başparmağımı kemirdim. Elinde üç hamilelik testiyle geri döndü, testlerin sonuçları elinin altında gizlenmişti. Yüzü taş gibi okunmaz haldeydi.

Tepemde dikildi. “Kacey Dawson...”

“Aman Tanrım, ne...?”

“Sen...”

Yvonne kucağıma bir test bıraktı.

“Gerçekten...”

Bir tane daha bıraktı.

“Hamilesin.”

Sonuncuyu da bıraktıktan sonra yüksek sesle bir çığlık attı ve zıplamaya başladı. “Aman Tanrım, hamilesin kızım!”

“Yvonne,” dedim yarı ağlayıp yarı gülerек. Hamilelik testleri kucağıma yuvarlandı. “Bu mu profesyonelce? Ben bunların üzerine *işedim*.”

Kanepede yanıma çöktü ve testleri inceledik; birinde artı işareti vardı, diğerinde iki çizgi vardı ve bir tanesinin ekranında açıkça ‘hamile’ yazıyordu.

“Aman Tanrım.” Mutlak korku ve coşkunun tuhaf karışımı gücümü çaldığı için kanepeden kaymamak için arkadaşşıma tutundum. “Bir bebeğim olacak. Teddy’nin bebeğini doğuracağım.”

“Kesinlikle öyle, tatlım. Sence nasıl tepki verecek?” Sert bir yüz ifadesi takındı, gözlerinden gülücükler saçıyordu. “Eğer çok sevinmezse onu beyzbol sopamla yeniden tanıştıtabilirim.”

“Bilmiyorum ama bence... bence tam olarak böyle olacak. Çok mutlu olacak.”

Yvonne bana sarıldı. “Bence de.”

Biraz daha sarıldık, biraz daha ağladık ve o eve gittikten sonra kanepeye kıvrıldım, elimi karnımın üzerinde daireler çizerek gezdirdim. Teddy ile beni, evrenimizin nasıl biraz daha büyüdüğünü düşündüm.

İki gün sonra herkesle vedalaştım. Grant ve Phoebe, Big E ve Yvonne beni havaalanına götürdüler.

“Kendimi Oz’a geri dönen Dorothy’ gibi hissediyorum,” dedim Olsen’ları kendime doğru çekerken.

* Oz Efsaneleri: Dorothy’nin Dönüşü adlı 2013 yapımı filme gönderme. (e.n)

“Bizden o kadar kolay kurtulamazsın,” diyen Grant’ın gözleri buğulanmıştı.

“Evet, bize bir kontrartla bağlısın.” Phoebe, bana öyle sıkı sarıldı ki burnum kemikli omzuna çarptı. “Ömür boyu. Ömür boyu.”

“Tanrım, hapis cezasıymış gibi konuşuyorsun,” diye mırıldandı Grant.

Gülerek Big E’nin sıcak kucaklamasına kendimi bıraktım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım gömleğine doğru. “Erkeklik gururunun bunu duymadığını biliyorum ama yine de söyleyeceğim. Bunların hiçbiri... sen olmasaydın *hiçbiri* olmazdı. Müzik kontratı yok, arkadaşlar yok, Teddy yok... Kahretsin, başaramayabilirdim.”

“Başarabilirdin,” dedi Big E. “Düşündüğünden daha güçlüsün. Hey.” Çenemi kaldırdı. “Artık yabancılık çekmeyeceksiniz. Ne sen ne de Theo.”

Başımı salladım, gözyaşlarım akmakla tehdit ediyordu.

Yvonne.

Gözyaşlarım sel oldu. Kollarını açtığında ona doğru ilerledim, sıkıca sarıldım. “En çok seni özleyeceğim,” diye fısıldadım.

Kahkahalar atarak beni bir o yana bir bu yana salladı. “Ah, bebeğim. Ben de seni özleyeceğim. Ama ben de senin Teddy için ülkenin öbür ucuna taşınırdım. Acayip *seksi*.”

Gülüştük ve Yvonne’un vedayı dayanılır hale getirmek için başından beri bunu planladığını biliyordum.

“Sensiz ne yapacağım ben?” dedim burnumu silerken.

“O bebeğe iyi bak,” diye cevap verdi. Burnunu çekip benden uzaklaştı. “Gitmene izin verme konusunda fikrimi değiştirmeden önce git hadi.”

Uçaktan indim ve Theo’nun beni kapıda karşılamasını dileyerek yolcu bölümüne yöneldim. Ekstra zamanımı, tüm uçuş boyunca hazırladığım küçük konuşmanın provasını yapmak için kullandım. Kusursuz olana kadar kafamda tekrar tekrar düşündüm.

Bagaj tesliminde beni bekleyen Theo’yu gördüm. Koyu mavi bir örgü gömlek ve kot pantolon içinde muhteşem görünüyordu. Nabzım kulaklarımda güm güm çarpıyordu.

“Merhaba, bebeğim,” derken gülümsemesi geniş ve rahattı. Beni kollarıyla sıkıca sardı ve uzun bir öpücük verdi. “Tanrım, buna inanamıyorum. Temelli olarak buradasın. Bu son gidiş-dönüş uçuşumuzdu. Nasıl geçti?”

“Hamileyim.”

Theo öylece bakakaldı.

“Ah, kahretsin,” dedim. “Bir konuşma yapacaktım ama seni gördüm

ve... çok hızlı oldu, değil mi? Çok hızlı ve belki de yanlış zaman, değil mi? Yani, sen daha yeni koca bir iş yeri satın aldın ve benim de *Sony için* yeni bir albüm üzerinde çalışıyor olmam gerekiyordu. Tanrı aşkına, bu da nereden çıktı...”

Theo gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Hamile misin?”

“Hamileyim. Bu delilik, değil mi? Ya da... belki de değil?” Yüz ifadesini okumaya çalışarak dudağımı kemirdim. “Belki de... gerçekten harika bir şeydir?”

Söylediklerimi duymamış gibi görünüyordu.

“Hamilesin,” diye tekrar etti. Kelimelerin içine işlediğini ve bir gün doğumu gibi yüzüne yayıldığını gördüm. Gülümsemesi... Tanrım, daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

“Sen gerçekten...? Bir bebeğin mi olacak? Ben... bir bebeğim mi olacak?”

Kazağımın koluyla bir damla gözyaşımı sildim. “Evet, hayatım. Olacak.”

Nasıl tepki verebileceğine dair tüm şüphelerim uçup gitmişti. Theo beni güçlü kollarıyla sarıp sarmalarken, havaya kaldırıp etrafında döndürürken dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtı. Beni öptüğünde tattığım tuzlu gözyaşları ise bana ait değildi.

Hemen ailesini görmeye gitmemiz için ısrar ettim. Beverly’ye bizim hakkımızda bir açıklama yapmadan birlikte bir saniye daha geçirmek doğru gelmiyordu.

“Çok gerginim,” dedim arabayı eve doğru sürerken. “Sanırım Jonah ve benimle ilgili anılarının düşündüğü gibi olmadığından korkuyor. Ayrıca bir bebeğimiz olacak. Kendini köşeye sıkışmış hissedecek.”

Theo başını salladı, kendi düşünceleriyle meşguldü.

Elini tutup direksiyondan çektim. “Baban seninle gurur duyacak. Nasıl gurur duymasın ki?”

“O bir yolunu bulur.”

“Bebeği düşünmüyor musun? Belki de çok erken olduğunu ya da... planlarına engel olduğunu...”

Theo bana dehşetle baktı. “Tanrım. Hayır, Kace. Bebeğin olacağı için çok mutluyum... bebeğimiz olacağı için.” Kırmızı ışığa geldiğimizde koltuğunda döndü. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum ama...”

“Hayır, demek istediğim seni seviyorum, hepsi bu. Seni seviyorum. Na-

sıl olursan ol seni seviyorum. Hiçbir koşul ya da şart olmadan. Seni seviyorum, hepsi bu. Tamam mı?”

Gülümsememi bastırdım. “Tamam.”

Eve vardığımızda alacakaranlık yeni çökmeye başlamıştı. Beverly kapıyı açtı, yüzünde dikkatli ve temkinli bir ifade vardı.

“Merhaba anne,” dedi Theo.

“Theo, canım.” Kapıyı daha geniş açtığında içeri girdik. “İçecek bir şey ister misiniz?” diye sordu oturma odasından mutfığa doğru ilerlerken. “Çay ister misin Kacey? Papatya çayı var.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Kanepeye oturduk, Beverly ellerini kucağına koymuş, aşırı şişkin kol-tuğunda oturuyordu.

“Babam nerede?” diye sordu Theo.

Beverly içini çekti. “Ofiste.”

Theo’nun çenesi kasıldı. “Ona bizimle burada buluşmasını söyledim. İkinizle de konuşmak istediğimizi söyledim.”

“Biliyorum, canım. Şehir merkezindeki planlama komisyonundan birinden ne yaptığını duymuş. İki iş yeri satın alma meselesi mi?”

Theo ayağa kalktı. “Birinden duymuş... Benden duymaya bile tahammülü yok mu?”

“Teddy, otur,” diyerek araya girdim usulca, kalbimin onun için paramparça olmasına rağmen. Yüz hatlarını saran o acıyı tanıyordum. Bu acının çaresizliğini.

“Üzgünüm, canım,” dedi Beverly. “Kendi bildiği yoldan şaşmıyor. Senin muazzam bir sanatçı olduğunu düşünüyor, biliyorum ama...”

“Ama dövmelerden nefret ediyor, o yüzden böyle. Tüm hayatım, kariyerim, kahrolası *hayalim* onun görmezden gelebileceği şeyler.”

Theo oturup bir eliyle gözlerini kapattı ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Özür dilerim, anne. Hıncımı senden almamalıydım.” Bana baktı. “Sen anlat ona. Benim dışarı çıkmam lazım. Biraz yürüyeceğim.”

Ayağa kalkıp ona sarıldım ve öptüm. “Çabuk dön. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Dönüp kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı. Çarpmanın şiddetiyle ev sarsıldı. Ardından Beverly’yle birlikte sessizlik içinde oturduk.

“Siz birbirinize âşıksınız,” dedi sonunda. “Bana bunu söylemek için mi geldiniz?”

Başımı salladım. “Evet.”

“Görüyorum.” Hüzünlü, şaşkın bir gülümseme takındı. “Görüyorum ama anlamıyorum.”

“Böyle hissetmenden nefret ediyorum.”

“Nasıl? Keşke bana söyleseydin çünkü ne hissedeceğimi bilmiyorum. Neyin gerçek olduğunu bilmiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kafam karıştı. Senin ya da onun için mutlu olmak yerine, *bu nasıl olabilir* diye merak ediyorum.” Gözleri doldu ve kontrolünü kaybetmeye çalışarak dudaklarını bir an için birbirine bastırdı. “En iyi, en mutlu anılarım, beni boğulmaktan alıkoyanlar; Jonah’ı mutlu ettiğin anılar. Onu sevdiğin zamanlar. Onun senin her şeyin olduğu zamanlar. Bu gerçek miydi? Yoksa ben hiçbir şeye tutunamayan aptal, yaşlı bir kadın mıyım?”

“Tanrım. Jonah’ı tüm varlığımla sevdim, Beverly. Bu gerçektir. Her anı gerçektir.”

“Ama şimdi Theo için aynı şeyi hissediyorsun?” Başını iki yana salladı. “Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Bunu sorduğum için kendimi kötü hissediyorum ama bilmem gerek, Kacey. Jonah şu anda o kapıdan içeri girecek olsa ne yapardın?”

“Buna cevap veremem, Beverly,” dedim yavaşça. “Çünkü Jonah o kapıdan giremez.”

Beverly sandalyesinde büzülmüş, korku dolu gözlerle bana bakıyordu. “Biliyorum. Bunu *biliyorum* ama...”

“Ama bunu henüz hissetmiyorsun,” diyerek onu tamamladım usulca. “Biliyorum. Ben de öyleydim. Jonah öldükten sonra aylarca onun geri gelmesi için ağladım. Yakardım, çılgılık attım, dua ettim, umut ettim ve ölüme içtim, geri dönmesi için *yalvardım*. Bir şekilde bunun mümkün olduğuna inanmayı çok istedim çünkü diğer türlü düşünemeyecek kadar korkunçtu. Kapım çalındığında sıçradım, telefonum çaldığında irkildim. Yürürken kalabalığın içindeki yüzleri taradım ve bazen Jonah’ın yanımda durduğunu düşünerek kendimi kandırdım. Tek yapmam gereken başımı çevirip bakmaktı.”

Beverly başını salladı. “Bunu ben de yapıyorum. Her gün. Ama o hiç orada olmuyor.”

“Hayır,” dedim. “Orada değil. Kapılar hiç açılmadı, telefon hiç çalmadı ve diğer ucunda o olmadı. En sonunda bunu beklemeyi bıraktım. Bu bir düğmenin açılıp kapanması gibi bir şey değildi. Asla geri dönmeyeceğini anladığım ana kadar yavaş, acı verici bir yolculuktu. Kabullendim. Ve onun gittiğini kabullendiğim anda özgür kaldım. Yaşadığımız aşktan değil. Onu sonsuza dek yanımda taşıyacağım. Onu sonsuza dek seveceğim. Ama yeniden başlamak için özgürdüm. Yeni bir bölüm.”

“Theo ile,” dedikten sonra duraksadı. “Nasıl...?”

“Bilmiyorum. Yavaş yavaş. Bin beş yüz kilometreden fazla yol ve binlerce telefon görüşmesi. İkimiz de bunu beklemiyorduk. İkimiz de peşinden

koşmadık. Bir daha asla sevmeyeceğimi düşündüğüm o kadar çok karanlık gün geçirdim ki. Ama Jonah bana sevebileceğimi söyledi. Ve sevdim. Sadece bunun Teddy olacağını hiç düşünmemiştim.” Gülümsedim. “Ama şimdi ondan başkası olamazdı diye düşünüyorum.”

Koltuktan kalkıp önünde diz çöktüm ve titreyen ellerini ellerime aldım.

“İki olağanüstü adamın aşkını tattığım için dünyanın en şanslı kadınıyım. Umarım Theo’nun mutluluğu, sana Jonah’ınki gibi mutluluk getirir. O da senin oğlun ve ben onu seviyorum. Bu farklı ama yine de Jonah’ı tanıdığım için ben de farklıyım. O bana, birini tüm varlığıyla sevmenin ne demek olduğunu gösterdi.”

Beverly başını kaldırdı. “Ve Theo’yu seviyorsun.”

“Seviyorum,” dedim. “Theo’ya tamamen ve bütünüyle aşığım. O da beni seviyor. Ve...” Sertçe yutkundum. “Bir bebeğimiz olacak.”

Sandalyede arkasına yaslandı, gözlerini dikmiş bakıyordu.

“Bunu da planlamamıştık ama oldu işte. İkimiz de bu konuda çok mutluyuz ve umarım...” Gözlerimde biriken yaşlar taşıtı. “Umarım sen de mutlu olursun.”

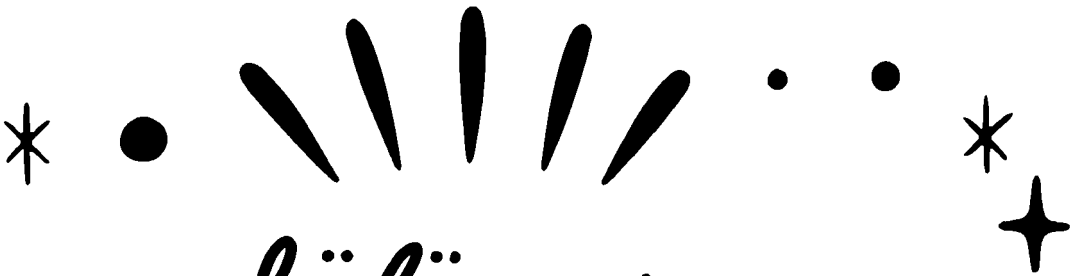
Beverly bir süre daha baktı, sonra ellerini göğsünde birleştirip gülmeye başladı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken titrek kahkahalar atıyordu. Parmağını bana doğru salladı, sonra öne doğru eğilip yüzümü avuçlarının içine aldı.

“Ah, canım. Tatlı kızım, evet. Tabii ki mutluyum. Bu şimdiye kadar duyduğum en harika şey.”

Beni kendine çekip sıkıca sarıldı ve usul usul ağlamaya başladı. Yıllardır hissetmediğim bir anne şefkatiyle saçlarımı okşadı.

Küçük bir umut alev aldı ve kalbimde titreşti.

Belki annem de böyle düşünürdü.

Bölüm 42

Theo

Dena mesaj attı: **Uzun zamandır Sully's'den çavdarlı pastırma yemedim. Öğlen orada buluşalım mı?**

Hâlâ yatağında kıvrılmış uyuyan Kacey'yi dürttüm. “Dena öğle yemeği için Sully's'de buluşmak istiyor.”

“Sully's mi?”

“Üniversitede takıldığımız bir bilardo salonu. Harika sandviçleri var. Çavdarlı pastırmaları...”

“Dur. Dayanamıyorum,” dedi Kacey. “Sebepsiz yere çok yorgunum ve bir kez daha ‘pastırma’ dersin kusacağım. Ama sen git. İyi eğlenceler.”

Ona veda öpücüğü vermek için eğildiğimde dudaklarında küçük bir gülümseme fark ettim.

Durgun bir pazar günüydü ve bilardo salonu neredeyse boştu. Yarım düzine müşteri barda biralarını yudumlarırken ya da bilardo oynarken bir müzik kutusundan Johnny Cash çalıyordu. Boş bir masa bulup Dena'yı beklerken birkaç *shot* attım.

Kamburumu çıkarmış, istakayı parmaklarımın arasında oynatırken arkamdan biri istakayı tuttu.

“Ne oluyor lan?”

Arkamı döndüm.

“Dena'dan bir mesaj aldım,” diye söylendi Oscar bana ters ters bakarak. “Canının pastırmalı sandviç çektiğini mi söylüyordu?”

“Aynı mesajı ben de aldım,” diye cevapladım. “Karın bir dahi.” Oscar kahkaha olabilecek bir ses çıkardı. “Sen topları diz, ben dağıtayım?”

“Olur.”

Haftalar süren sessizlikten sonra yeniden birbirimizin yanında olmaya alışmak için tek kelime etmeden sekiz top oynadık.

“Uzun zamandır buraya gelmemiştim,” dedi Oscar oyunun sonuna

doğru. Mavi bir tebeşir küpünü istakasının ucuna sürttü. “UNLV’den beri, değil mi? Jonah, Carnegie’ye gitmeden önce.”

“Öyle görünüyor,” diye cevap verdim. “Bira?”

“Neden olmasın?”

Oscar masanın üzerine eğilirken barmene iki bira getirmesini işaret ettim,

İstakası başparmağının aralığında ileri geri kayarak atışını ayarladı. İstakayı ileri doğru savurdu ve güçlü bir çatırtıyla iki numaralı sarıyı soktu.

“İyi atış.”

“O geceyi hatırlıyor musun?” Oscar bir sonraki atışına hazırlanıyordu. “Jonah sekiz top atışında bilardo topuna o kadar sert vurmuştu ki top yan masaya sıçramış ve *onların* sekiz topunu sokmuştu?” Güldü. “Efsane bir şeydi.”

“O zaman bunun sayıldığını çünkü kendisinin öyle dediğini söylemişti,” dedim gülerek.

“Evet, öyle yapmıştı.” Oscar bir sonraki atışına baktı, sonra gözleri bana kaydı. İç çekerek masadan uzaklaştı. “Özür dilerim, dostum. Sana söyledim tüm o saçmalıklar için. Hiç gereği yoktu.”

İçimdeki gerginliğin hafiflediğini hissettim. “Sorun değil. Neden öyle konuştuğunu biliyorum.”

“Jonah için,” dedi. “Kacey’yi onunla görmek dışında o kadar iyi tanı mıyordum. Aklımda... o buydu. Jonah için oradaydı. Ona ve sana haksızlık ettiğimi biliyorum ama lanet olsun, Jonah o kadar mutluydu ki.” Oscar bana baktı. “Ama şimdi *sen* deli gibi mutlusun.” Bana o kendine özgü gülümsemesini gönderdi. “Bu utanç verici.”

“Öyle mi?”

“Kızgın olmaya devam edersem göt herifin teki olurum, değil mi?”

“En büyüğünden.”

Oscar bir kahkaha atarak masanın etrafından dolaştı. Birbirimize sarı-larak sırtımıza vurduk.

“Seni seviyorum, dostum,” dedi Oscar.

“Ben de seni,” diyerek cevapladım onu ve duvara dayalı küçük yuvarlak masalardan birine oturdum.

Masanın arkasına geçip sağ köşedeki cebe yakın duran sekiz numaralı topa baktı. Beyaz bilardo topu masanın ortasındaydı, net ve kolay bir atıştı.

“Kazanmak için bu küçük piçi vuracağım.”

“Yani iyi miyiz, dostum?” diye sordum.

Oscar masanın üzerine eğilmiş, istakasını elinin köprüsüne dayamıştı. “Evet, iyiyiz.”

Atışını yapmaya geçti.

“Bundan emin misin?” Sesimi yükseltmiştim.

Bana bir bakış attı. “Emin olduğumu söyledim. Bana inanmıyor musun?”

“Sana inanıyorum.”

“O zaman kapa çeneni de şu atışı yapayım.”

Istakayı geri çekti ve tam fırlatacakken, “Kacey hamile,” dedim.

Istaka keçeyi sıyırdı ve bilardo topunu yana, doğrudan yandaki cebe düşürdü.

“Iska,” derken gülümsememi gizlemek için biramı yudumladım. “İşte oyun budur.”

Oscar’ın gözleri şok içinde açıldı, sonra da beni hayrete düşürerek göz yaşlarıyla doldu.

“Hey, dur, sakın duygusallaşma,” deyip ona bir mendil fırlattım.

“Seni piç.” Gözlerini sildikten sonra güldü. “Emin olup olmadığımı mı bilmek istiyorsun? Artık emin olduğumu *ben* biliyorum. Lanet olsun, senin adına o kadar mutluyum ki *ağlıyorum*.”

Ben de aynı şeyi yapmamak için gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. “Teşekkürler, dostum.”

Masada karşımdaki sandalyeye oturdu. “Kaç aylık?”

“Çok değil. Belki altı haftalık. Birkaç gün içinde doktor randevusu var.”

Oscar başını iki yana salladı, dişlerinin arasından alçak sesle ıslık çaldı. “Annenle babanın haberi var mı?”

“Annem mutlu. Kacey ve benim hakkımda pek heyecanlı değildi ama sanırım bu haber gerçek olduğumuzu kabullenmesine yardımcı oldu.”

“Peki ya baban?”

Omuz silktim. “Her zamanki saçmalıklarına farklı bir boyut getirdi. Bektan bir piyasada yeni bir iş yeri satın aldım ve şimdi bakmam gereken bir çocuğum var. Kötü kariyer seçimlerimin berbat edeceği ve aileme destek olamayacağım bir sorumluluk.” Başımı iki yana salladım. “Lanet olsun, benim ailem.”

Oscar güldü. “Artık gerçek oldu.”

“Her geçen dakika daha da gerçek oluyor.”

“Baban ne düşünür diye endişelenme. Belki yola gelir, belki gelmez. Kıcına bir tekme yemek için torununu kucağına alması gerekebilir.”

“Olabilir.”

“Aman Tanrım, yüzündeki ifadeye bak,” dedi Oscar başını iki yana sallayarak. “Acınacak halde. Dostum, seni hiç böyle görmemiştim. İnanılmaz, müthiş, yüzde yüz onun çırpınıyorsun.”

“Dena için ne kadar çırpındığını görünce kıskandım.”

Oscar gülerken başını geriye attı. Bira şişesini benimkiyle tokuşturdu. “Kulübe hoş geldin.”

Yüzümdeki gülümsemenin kalıcı olması gerektiğini düşünerek evime geri döndüm. Anahtarı kilide soktum ve Kacey’nin içeride olduğunu bildiğim için gülümsemem daha da genişledi.

Kanepede oturuyordu, sırtı bana dönüktü ama cep telefonunun elinde gevşek bir şekilde durduğunu gördüm.

“Merhaba, bebeğim,” dedim yanına oturmaya giderken. “İyi misin?”

“Pek sayılmaz,” derken sesi gözyaşlarıyla boğuklaşmıştı.

“Hey.” Yavaşça yüzünü kendime çevirdim ve saçlarını gözlerinden çektim. “Ne oldu?”

“Annem ve babamı görmek istiyorum.”

“Tamam,” dedim yavaşça.

“Onlarla bir daha asla konuşmayacaktım. Bitirmiştım. Ama şimdi bir bebeğimiz olacağına göre bunun denemek için bir şans daha olduğunu hissediyorum. Beni hayatlarına almaları için. Ve seni. Ve torunlarını.”

Bana doğru eğildiğinde kolumu ona doladım. “Emin misin?” diye sordum.

“Hayır. Bir yanımda bunun dünyanın en kötü fikri olduğunu düşünüyor. Ama diğer yanımda onlara *söylememeyi* hayal bile edemiyor. Yıllar boyunca büyükanne ve büyükbaba olduklarını bilmeden mi yaşayacaklar?” Başını iki yana salladı. “Bu doğru gelmiyor.”

Muhtemelen bu da umurlarında olmazdı.

Burnunu çekip doğruldu, ıslıl ıslıl gözleri hem umut hem de korku doluydu. “Annen bu konuda harika davrandı. Bana kendi kızımıymışım gibi davrandı ve ben de kendi anne ve babamdan bunu istiyorum. Bunu yapmak zorundayım. Son kez. Eğer torun sahibi olmak istemezlerse o zaman bu iş biter.” Soluk soluğa nefesini verdi. “Bunu tekrar riske atarak delilik mi ediyorum?”

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Deli değildi ama en son istediğim şey onun incinmesiydi. Onu, pislik babası tarafından bir kez daha reddedilmekten korumak istiyordum.

Ama deniyor, diye düşündüm onu sıkıca tutarak. Bir kez daha adım atıyor, kozlarını masaya koyuyor. Tıpkı Jonah'tan sonra bana yaptığı gibi.

Gözyaşlarını parmaklarımın tersiyle sildim. “Bu çok cesurca. Eğer yine de sırtlarını dönerlerse bu onların kaybı olur. Sonsuza dek canları cehennem.”

Kacey burnunu çekip hafifçe güldü. “Babam pislik gibi davranırsa onu yumruklamayacağına söz ver.”

“Elimden geleni yapacağım.”

“Seni seviyorum, Teddy,” diye mırıldandı göğsüme doğru. “Seni onlarla tanıştırmaktan gurur duyacağım. Bu bebeği ve kurduğumuz bu hayatı seviyorum. Ailemin de bunun bir parçası olmasını istiyorum.”

“Ben de Kace,” dedim başının üstünü öperek. “Bunu senin için her şeyden çok istiyorum.”

Bölüm 43

Theo

Ertesi gün öğleden sonra San Diego'ya uçtuk, bir araba kiralayıp Dawson'ların yaşadığı *Mission Hills*'e gittik.

“Şuradaki ev,” dedi elimi ölümüne kavramayı bırakıp beyaz süslemeli, iki katlı mavi bir evi işaret ederek. Önünde yeşil bir Subaru park edilmişti.

“Déjà vu,” diye mırıldandı Kacey. “Jonah ve ben buraya geldiğimizde böyle yapmıştık. Kiralık arabamızla evi gözetledik, dışarı çıkmak için evden çıkmalarını bekledik.”

“Onları durdurmadınız mı?”

Başını iki yana salladı, gözleri evdeydi. “Çok mutlu görünüyorlardı. Bunu mahvetmek istemedim. Biz arabada kaldık ve onlar da uzaklaştılar.”

“Onunla hiç tanışmadılar,” dedim.

Başını salladı, hüzünle gülümsedi. “Buna pişman olmuştum.” Konuşmaya devam etti. “Şimdi bunun mantıklı olduğunu düşünüyorum. Belki de Jonah ve benim o gün arabadan inmemiş olmamızın nedeni... çok güzel, küçük bir zaman dilimimizin olmasıydı, bir avuç ay. Hepsi bu kadar. Ama sen, Teddy. Ailemle tanıştıracığım adam sensin. Sen benim sonsuzluğumsun. Bu yüzden bugün arabadan ineceğiz.”

Bir an bakışlarına odaklandım. Ardından koltuğun diğer tarafına uzanıp yüzünü tuttum ve onu öptüm.

“Bu kadar cesur olmana bayılıyorum,” diye fısıldadım dudaklarına.

“Cesur mu? Şuna bir bak.” Titreyen ellerini havaya kaldırdı.

“Ne zaman hazır olursan. Bana zamanını söyle, yeter.”

Vücudunun derin bir iç çekişle genişleyip büzüldüğünü hissettim. “Ya şimdi ya da asla.”

Arabadan çıktık ama o kapısını kapatmaktan öteye gidemedi. “Tanrım,” diye fısıldadı. “Ya beni kabul etmezlerse?”

Bunu duyunca kalbim parçalandı. “O zaman bu onların kaybı, bebeğim. Tamam mı?”

Başını sallayarak gülümsedi. Ön kapıya doğru yürürken Kacey, elimi sıkıca tutuyordu. Kapı ziline uzandı, gözlerini yumdu ve bastı. İçeriden zil çaldığında bana doğru yaklaştı.

Ayak sesleri, kilidin dönmesi ve ardından kapıyı açan altmışlı yaşlarının ortalarında bir kadın. Kırışmış kahverengi saçları omuzlarına değiyor ve alnını kapatıyordu. Gri gözlerinde tanıdığını gösteren bir ifade belirmeden önce dudaklarında bir an için kibar bir kapı açma gülümsemesi vardı.

Ve gülümsemesi bir maske gibi düştü, yerini yalın bir şok ve hatta bir parça korkuya bıraktı. Sevinç yoktu. Şaşkınlık yoktu. Sevgi yoktu.

Sana yazıklar olsun, diye düşündüm kalbim tekrar parçalanırken. Kacey'nin eli elimin içinde gevşedi ve cesur kızımın acıya rağmen zorla gülümsemesini izledim.

“Merhaba, anne.”

Bölüm 44

Kacey

“Merhaba, anne.” Onu selamlayışım ile annemin cevap vermesi arasındaki saniyeleri saydım. Sanki transa geçmiş gibi gözlerini kırptırmadan önce sekize ulaşmıştım. Elleri hırkasının düğmelerini sıkıyordu. İki elinin de bana uzanmasını ve ben çocukken babam etrafta olmadığına yaptığı gibi bana sarılmasını istedim. Üzerine atlamak, ona sarılmak ve onu içime çekmek istiyordum.

“Cassie,” diye fısıldadı. Bir anlığına gözleri doldu ve dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirdi. Umutlarım yükseldi ve sonra kendini toparlamak için hafifçe silkelendi. “Burada ne yapıyorsun?”

“Burada ne...?” diye aptalca tekrarlardım. İçimdeki umut tükeniyordu.

Ben senin kızınım. Burada yaptığım şey bu.

Theo’nun elinin benimkini sıkıtiğini hissettim ve kendimi daha güçlü hissettim. Daha gerçek.

Burada kal.

“Uzun zaman oldu, anne. Seni ve babamı ziyarete geldim. Erkek arkadaşım, Theo. Theo, annem Linda.

Annemin gözleri, her zamanki koyu renk tişörtü ve kot pantolonuyla yanımdaki Theo’ya kaydı. Kaslarına, dövmelerine, kirli sakalına baktı ve elinin kazağının üzerinde daha sıkı kenetlendiğini gördüm.

“Memnun oldum, Bayan Dawson,” dedi Theo. Sesi çöl gibi düz ve kuruydu. Tokalaşmak için elini uzatmadı, belki de haklı olarak annemin elini tutmayacağını tahmin etmişti.

“İçeri girebilir miyiz?” diye sordum sormak zorunda olmamdan nefret ederek.

Annem omzunun üzerinden arkasına baktı. “Şimdi mi? Bilmiyorum...”

Dişlerimi öyle sıktım ki kırılacak sandım. Kendimi sakinleştirmek, tuzlu havadan cesaret ve kararlılık çekmek için burnumdan nefes aldım.

“Anne,” dedim. “Seni ya da babamı neredeyse yedi yıldır görmedim. Neredeyse bir yıl önce telefonlarıma cevap vermeyi bıraktınız. Sizi görmem gerek. Siz benim ailesiniz. Ve ben de sizin kızınızım. Ben *sizin*... çocuğunuzum.”

Sesim çatallaşmaya başlayınca sakın bir nefes aldım. Annem yirmi dört yıl boyunca babamın her dediğini yapmıştı. Artık beni dinleyecekti.

“Beni içeri alacaksın ve biraz konuşacağız. Sen, ben, Theo ve babam. Hemen şimdi.”

Annem bir süre daha bana baktı ve sonra sarsak, gergin hareketlerle kapıyı daha geniş açarak bizi içeri almak için kenara çekildi.

Theo elimi bir kez daha sıktı ve başımı kaldırıp gözlerindeki gururu gördüm. Bu bakışla kendimi daha da güçlenmiş hissediyordum. Yedi yıl sonra, ilk kez çocukluğumun geçtiği eve adım atma cesareti veriyordu bana.

Anılar her cepheden üzerime saldırıyor, koku ve seslerin akıntısına kapılıyordum. Sıcak tarçın, babamın kolonyası, annemin her odada sakladığı küçük çiçek yaprağı ve baharat karışımı sepetleri. Mobilyalar değişmemişti. Ön girişteki duvar kâğıdı aynı beyaz renkteydi ve üzerinde minik mavi çiçekler vardı; ben büyürken annemin boyumu ölçtüğü kalem izlerini hâlâ görebiliyordum. Öğleden sonra güneşi, yemek odasındaki büyük pencereden içeri süzülüyor ve eski ceviz masanın üzerinden süzülüyordu.

“Eskiden ödevlerimi orada yapardım,” diye mırıldandım. “İyi bir öğrenciydim, değil mi anne?”

“Evet, öyleydin,” dedi o telaşlı sesiyle bizi oturma odasına götürürken. “Bütün notların A’ydı.”

Göz göze geldiğimizde bana karşı kuşanması gerektiğini düşündüğü zırhında küçük bir çatlak gördüğüme yemin edebilirdim.

“Babam burada mı?” diye sordum. Boğazım kurumuştı.

“Çalışma odasında,” dedi ve Theo’ya baktı. “Cassie, senin...”

“Adım Kacey, anne,” diyerek sözünü kestim. “On altı yaşımdan beri Cassie değilim.”

Başını salladı. “Kacey. Baban...”

Arkamdan sesini duydum. “Kim geldi?”

Kalbim yerinden çıkacak gibi olurken Theo’nun güçlü bedenine sığındım.

Babacığım...

Arkamı döndüğümde gözlerim yaşardı. Jonah ve ben, onu sokağın karşısından gördüğümüzde nasıl görünüyorsa hemen hemen aynıydı. Uzun boylu, biraz kambur, ince bir iskelet üzerinde çıkık bir göbeği ve gümüş rengi saçları vardı. Gözleri benimkilerle aynı maviydi. Gözleri önce bana, sonra da Theo’ya dikildi ve bir an için şaşkınlıkla açıldı. Jim Dawson asla hazırlıksız yakalanacak biri değildi. İfadesini nötr hale getirip kollarını düğmeli gömleğinin üzerinde kavuşturdu.

“Merhaba, baba,” derken sesim nefes nefese çıkmıştı. “Seni görmek çok güzel.”

“Elbette,” dedi sanki bir soru sormuşum gibi. Buz gibi bakışlarını Theo’ya çevirdi. “Bu kim?”

Theo yine elini uzatmadı, bakışları sertleşmişti. “Theo Fletcher,” diyerek cevap verdi. “Ben Kacey’nin erkek arkadaşıyım.” *Erkek arkadaş* kısmını sanki bir uyarıymış gibi söylemişti.

Cesaretimi tekrar topladım. “Oturabilir miyiz, baba? İkinize de söylemek istediğimiz bir şey var.”

“Para mı istiyorsunuz?” diye sordu babam. “Çünkü size hemen şimdi söyleyebilirim...”

“Para istemiyoruz,” diye karşılık verdim. “Lütfen, baba. Yedi yıl oldu. Biraz oturup konuşabilir miyiz?”

Babam bunu düşünürken yüzünde herhangi bir sıcaklık, şefkat, pişmanlık ya da suçluluk belirtisi aradım. Ancak soğuk bir küçümseme dışında bir şey hissettiyse bile bunu belli etmedi.

“Peki,” dedi sonunda. “Ama uzun sürmesin. Yapacak işlerim var.”

Annem dünyanın en garip akşam yemeği partisindeki bir ev sahibesi gibi bizi oturma odasına götürdü. Babam kanepeye geçip tam ortaya oturdu ve kimsenin yanına oturmasına izin vermedi. Geriye kalan üçümüz için sadece iki yüksek destekli sandalye kalmıştı.

“Ah.” Annem adeta paniklemiş bir halde etrafına bakınıyordu. “Yemek odasından bir sandalye getireyim...”

“Ben ayakta dururum,” dedi Theo ve kollarını kavuşturmuş bir gardiyan ya da koruma gibi sandalyemin arkasında yerini aldı. Annem oturup ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu. Babam arkasına yaslanmış, ellerini bacaklarına dayamış, çenesini germiş ve somurtmuş bekliyordu.

O an gelip çatmıştı. Muhtemelen uzlaşma umudum için son şansımdı. Theo arkamda kıpırdanarak bana orada olduğunu ve her zaman yanımda olacağını hatırlattı. Derin bir nefes aldım.

“Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana geçen yıllar boyunca çok şey oldu. Ve yalan söylemeyeceğim, gerçekten zor zamanlar geçirdim. Sana ihtiyaç duyduğum zamanlar. İkinize de.”

Annem kıpırdamadan oturdu ama sanki acı çekiyormuş gibi gözleri bir an için kapandı.

Ancak babam dudaklarını büzdü, gözlerimin önünde daha da sertleşti. “Bunu evin kurallarını çiğnemedен önce düşünecektin,” dedi.

Theo’nun eli sırtıma dokundu. Sertçe yutkundum. “Sanırım baba, bu hatanın bedelini binlerce kez ödedim.”

Chett beni terk ettikten sonra evsiz kaldığım o haftalar aklıma geldi. Lola'yla geçirdiğim aylar ve yıllar. Sonra *Rapid Confession*'la bir adım öne çıkmaya çalıştığımız sayısız küçük konserin bulanık, alkol bulutu. Tüm bunları onun yüzüne vurmak beni hiçbir yere götürmezdi. Eğer bir şansımız varsa o da şu andı.

"Tüm bunları geride bıraktım," diyerek devam etti. "Kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrendim. Müzisyen olarak başarılı bir kariyerim var. Bir grupta değil, kendi başıma. Ve Theo..." Elimi kaldırdığımda o da elini uzattı. "Theo bir dövme sanatçısı ve kendi işletmesi var. Las Vegas'ta yaşayacağız. Ayrıca bir aile kuruyoruz."

Annem kafasını kaldırdı ve nefesini tuttu. "Bir bebeğiniz mi olacak?"

Bu sözler üzerine gözlerim yaşardı. Yüksek sesle söylendiğini her duyduğumda beni sevince boğuyordu. Bu sevinç oturma odasına taşabilir, bu evi sular altında bırakabilir ve duvarları yıkabilirdi. Yapabilirdi. Yapmak zorundaydı. Doğmak üzere olan bir çocuk varken nasıl hâlâ düşmanlık ya da pişmanlık olabilirdi ki?

"Evet, anne," dedim. Elim Theo'nun elini sıkıca kavradı. "Bir bebeğimiz olacak ve ben de bu yüzden buradayım. Ben istiyorum ki... *Biz* hayatımızın bir parçası olmanızı istiyoruz. Ve bu bebeğin hayatının. Sizin torununuz. Daha önce olan hiçbir şey umurumda değil. Yeniden başlamak istiyorum, tamam mı? Bir aile olarak yeni bir başlangıç."

Annemin gözleri yaşlarla doldu ve başını sallamaya başladı. Sandalyesinde öne doğru eğilip elini kalbinin üzerine koyduğunda göğsümde ve boğazımda duygular kabardı. Umut daha önce hiç görmediğim bir şekilde gözlerini aydınlatıyordu.

"Ah, Cassie," diye fısıldadı.

Sözleri baloncuklar gibi durgun havada süzülüyordu.

Ve babam onları teker teker patlattı.

"Bir müzisyen ve bir dövmeçi. Bunların bir çocuk yetiştirmek için iyi, istikrarlı kariyerler olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bir müzik şirketiyle anlaşmam var, baba," dedim yavaş ve dikkatlice. Mutluluğa tutunuyordum. "Elli dolara küçük kulüplerde çalmıyorum. Artık değil. Teddy de bir sanatçı. Bir dergide..."

"Müzik endüstrisi uyuşturucu dolu," diyerek sözümü kesti babam elini sallayarak. "Ve suçlular dövme yaptırır. Bu bir gerçek. Bu tür unsurların çocuğunun etrafında olmasını mı istiyorsun?"

"Öyle bir şey değil..."

“Ne gördüğümü biliyor musun?” diye sordu babam. “Hiçbir şeyin değişmediğini görüyorum. Tek bir şey bile. Hayatın boyunca hep asi davran-
dın. Bir rock yıldızını oynuyorsun, aynı tür erkeklerle takılıyorsun.”

“Bu doğru değil. Teddy...”

“Ve şimdi buraya gelip bana dövmeli bir sapkından hamile kaldığını söylüyorsun,” dedi Theo’yu işaret ederek. “Benim buna çok sevinmem mi gerekiyor?”

Tokat yemiş gibi irkildim. Theo göğsünden alçak bir ses çıkardı. Yükselen öfkesinin sıcaklığı benimkini sıkan parmaklarından yayılıyordu. Elini tuttum ve hayatımda ilk kez ona karşılık verdim.

“Özür dile,” dedim tanımakta güçlük çektiğim alçak bir sesle.

Babam gözlerini kırptırdı. “Bana mı söylüyorsun?”

“Özür dilesen iyi edersin.” Sesimi yükseltmişim. “*Sapkın* mı? O senden kat kat daha adam. Sapkın olan sensin. Sadece görmek istediğini gördüğün için on yedi yaşındaki bir kızı evden kovan kalpsiz bir orospu çocuğusun. İşler yolunda gitmezse, insanlar doğru görünmezse, onlardan kurtuluyorsun. Ama ben hâlâ buradayım, baba. Tam buradayım. Ben *tam... buradayım.*”

Babam bir an baktı, sonra koltuktan kalktı. “Bu *ziyaret* sona erdi.”

Ayağa fırladım. “Senin *sorunun* ne?” diye bağırdım. “Neden böylesin? Ben sana ne yaptım?” Ağlayarak anneme döndüm. “Ve sen... Neden orada öylece oturuyorsun, anne? Bir şey söyle.”

Bocaladı, gözleri babamla benim aramda gidip geliyordu.

“*Bir şey söyle,*” diye bağırdım. Bakışlarım annemle babam arasında giderken Theo arkamdan yaklaştı.

“Bana tekrar gitmemi söyle, baba,” dedim. “Söyle hadi. Söz veriyorum, beni bir daha görmeyeceksin ama bunu senden duymak istiyorum.”

Babam bir süre gözlerime baktı, ben de gözümü kırpmadan karşılık verdim.

Bekledim.

Umutla...

Sonunda başını iki yana salladı, nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve çıkıp gitti.

Nefesimi verdim ve onun biraz önce olduğu boşluğa baktım.

“Pekâlâ o zaman,” dedim. Başım uyuşmuş bir şekilde anneme doğru döndü.

“Hoşça kal, anne.” Sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Sakin bir şekilde, Theo’nun kolunu boynuma dolayarak çocukluğumun geçtiği evden son kez çıktım.

Bölüm 45

Theo

Ön verandaya kadar gidebildim.

“Sikerim böyle işi,” diye mırıldandım ve ön kapıyı açmak için arkamı döndüm. Kacey’nin annesinin yanından hışımla geçip Kacey’nin piç kurusu babasının yürüdüğünü gördüğüm evin ucuna doğru ilerlerken annesi küçük bir çığlık attı. Onu çalışma odasına benzeyen bir yerde sandalyede otururken gördüm. Kapıyı öyle bir ittim ki duvara çarpıp geri döndü.

Kacey’nin babası sandalyesinden fırladı. “Polisi arayacağım.”

“Eminim ararsın,” dedim. Kanım kulaklarımda çınlıyor ve adrenalin damarlarımda ateş gibi dolaşıyordu. “Kendi kızını polise ihbar edersin.”

Babası sanki ona daha önce yüzlerce kez dinlediği bir hikâyeyi anlatıyormuşum gibi başını iki yana salladı. “Genç adam, evimden defol. Bu saçmalıklar için ne zamanım ne de niyetim var.”

“Saçmalık,” diyerek karşılık verdim. “Biricik kızının mutluluğu senin için hiçbir şey ifade etmiyor.” Başımı iki yana salladım. “Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Neyi çöpe attığın hakkında. Ve işin asıl delice tarafı, *o seni seviyor*. O burada. Deniyor ve senin umurunda bile değil.”

Kacey’nin babası gözlerini kırpmadan baktı. “Bitti mi?”

“Hayır, bitirmedim,” diyerek devam ettim. “Onunla evleneceğim. Senin görmeyeceğin bir düğünü olacak. Koridorda onu bir başkası yürütecek çünkü sen bunu kendi başına yapamayacak kadar kafanı kıcına sokmuşsun. Asla tanışamayacağın bir çocuğumuz olacak ve asla bir parçası olamayacağın bir hayatımız olacak çünkü sen bunu yapmamayı *seçtin*.”

“Ama siktir et. Sana ihtiyacı yok. Buraya senin boktan sevgini dilenmeye gelmedi. Onunla ben ilgilenirim. Senin bir şey yapmana gerek yok, zaten yapmadın da. Ben onu yeterince severim. Onu asla istemeyeceği kadar seveceğim. Tüm hayatımı onu severek ve mutlu ederek geçireceğim. O mutlu *olacak*. Belki senin duygusuz bir orospu çocuğu olduğun gerçeğiyle yaşamak zorunda ama en azından vicdanı rahat. Aynı şeyi senin için söyleyemem.”

Arkamı döndüğümde az kalsın yüzü allak bullak olmuş, elleri boğazında duran Kacey’nin annesine çarpıyordum. Ona da ateş püskürtmek

istiyordum ama en ufak bir darbeye yere yığılacakmış gibi görünüyordu Sessizliğinden iğrenerek başımı iki yana salladım ve dışarı çıktım.

Kacey ön verandada beni bekliyordu.

“Daha önce hiç kimsenin babama kafasını kışına soktuğunu söylediğini duymamıştım.”

Aniden durdum.

“Çalışma odasının penceresi evin yan tarafına bakıyor,” dedi. “Her şeyi duydum. Ama sözünü tuttun ve suratına yumruk atmadın.”

“Çok zor oldu.” Ayağa kalkmasına yardım ettim. “Üzgünüm, Kace. Muhtemelen bir işe yaramayacak ama ona söylemek zorundaydım.”

“Belki yaramayacak ama duymam gereken her şeyi duydum yoksa burada, verandada kendimi kaybedecektim.” Kollarını boynuma doladı. “Duymam gereken her şeyi.”

Ah kahretsin.

Bir süre gözlerime baktı, sonra Oscar ve Dena’nın düğününde dans ettiğimizde yaptığı gibi başını çenemin altına sıkıştırdı. “Bana evlenme mi teklif ediyorsun, Teddy?”

Eski içgüdülerim beni çenemi kapatmam, hissettiklerimi gizlemem için uyarıyordu. Bunun yerine ona gerçeği söyledim.

“Burada değil, olanlardan sonra değil. Ama bir gün... edeceğim. Çünkü bu lanet dünyada senin karım olmandan başka bir şey istemiyorum.”

“Benimle evlenmek istiyorsun.” İç geçirdiğinde omuzlarındaki gerginliğin azaldığını hissettim.

“Seninle evlenmek istiyorum,” diye fısıldadım başına doğru.

“Ama bu bir teklif değil,” dedi göğsüme yaslanarak.

“Kesinlikle değil.”

“O zaman evet demiyorum.” Başını kaldırıp bana baktı, gözlerinin mavisi saf bir cam gibi parlıyordu. “Kesinlikle...” Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. “...evet demiyorum.”

Kaldırıma doğru yürüdük ve kiralık arabanın yolcu kapısını onun için açtım. Kapıyı kapatıp döndüğümde gözüm ön camda duran Kacey’nin anesine takıldı. El sallayacakmış gibi elini kaldırdı ama parmakları sadece cama dayandı. Bakışlarını arabaya dikmişti.

Beni bakarken yakaladı. Cam onu yakıyormuş gibi elini çekti ve görüntüsü perdenin arkasında kaldı.

Bölüm 46

Kacey

“Bakalım doğru anlamış mıyım?” diye sordu Dena. “Planlamamız gereken bir düğün *ve* bebek için bir parti mi var?”

“Teddy bana evlenme teklif etmedi,” dedim salatamdan bir ısırık alırken. Ev aramakla geçen bir öğleden sonra, kalabalık bir alışveriş merkezinde yemek alanında oturuyorduk. “Babama benimle evleneceğini söyledi ve ben de kulak misafiri oldum.”

Dena bana sinsi bir bakış attı. “Babandan seni istemenin tam onluk versiyonu.”

Başımı salladım, içimden kahkahalar yükseliyordu. “Aynen öyle. Theo, babama kafasını kıcına soktuğunu söyleyerek beni istedi.”

“Gerçek bir gelenekçi.”

“Kes şunu,” dedim ellerimi sallayarak. “Yanaklarım acıyor.” Derin nefesler alarak gözlerimi sildim. “Aman Tanrım, o kadar korkunçtu ki gerçekten komikti.”

Dena’nın gözleri yumuşadı. “Sen iyi misin?”

“Pek sayılmaz. Ama yine de gülebiliyorum.” Başımı iki yana salladım. “Bitti. Benimle işleri bitti ama en azından denediğimi söyleyebilirim.”

“Denedin,” diyen Dena bana katıldığını belirtmişti. “Kendinle gurur duymalısın.”

Kahkahaların yeniden yükseldiğini hissettim. “Evlerini yakmadığı için Teddy ile daha çok gurur duyuyorum.”

İkimiz de neye güldüğünüzü unuttuktan uzun süre sonra bile devam eden türden kahkahalara boğulurken Dena, tabağının üzerine eğildi.

“Kahretsin,” dedim gözlerimi silerek. “Tamam, kahkaha atmak beni acıktırdı. Ya öyle ya da ilk kez gerçekten aşardım.” Yemek alanının sonundaki vitrini başımla işaret ettim. “Eğer şu anda bir *Cinnabon** yemezsem birinin canı yanacak.”

“Bunun hamilelik aşermesinden çok alışveriş merkezi aşermesi oldu-

* Tarçınlı çörekler, çeşitli unlu mamuller ve özel soğuk içecekler sunulan self servis restoran zinciri. (ç.n.)

ğunu düşünüyorum,” diyerek cevap verdi Dena. “Yemin ederim, havaya krema kokusu yayıyorlar.”

Yapış yapış, tatlı tarçınlı bir çörekten sonra açık otoparktaki arabasına döndük.

“İster misin...” Karnımın alt kısmında kör edici, jilet keskinliğinde bir acı hissederken kelimelerim küçük bir çığlıkla boğuldu. Sol tarafıma saplanan bir bıçak nefesimi kesip iki büklüm olmama neden oldu. Acı; orman yangını gibi karnımın ortasına, uyluğuma ve sırtıma yayıldı. Acıdan çığlık atacaktım ama nefesim yetmiyordu. Yere çöktüğümde yer üzerime doğru yükseldi; ikiye bölünüyormuşum gibi hissediyordum. Islak bir sıcaklık bacaklarımın arasına, kot pantolonumun altına yayıldı.

Aman Tanrım, hayır...

“Kacey? Kacey!” Dena bana doğru koştu. “Neler oluyor?”

Nefesimi çektim, “Nefes... alamıyorum...”

Görüşüm önce grileşip sonra kararırken Dena ve tüm dünya, solup gitti.

Bölüm 47

Theo

Stüdyoyu kilitleyip bir süre ön kapıya baktım.

Burası benimdi. Detayları tamamlamakla o kadar meşguldüm ki bunu düşünecek zamanım olmamıştı. Buranın sahibiydim. Sorumluluklar da dahil olmak üzere her şey bana aitti. Eğer bir boru patlarsa bu benim sorunumdu. Elektrik sigortası atarsa tamir etmek benim işimdi. Envanter, reklam, çalışanların maaşları, vergiler. Hepsi benim işimdi.

“Lanet olsun.”

İşte bunun için imza attın, diye düşünüp hafifçe güldüm. Bunu hep istemiştim ama hep tek başıma yapacağımı düşünmüştüm. Oysa yanımda bana inanan harika bir kadın vardı.

Ve o kadının bir bebeği olacak. Ben de baba olacağım.

“Aman Tanrım, lanet olsun.”

Orada durmuş, kendi iş yerimin önündeki kaldırımda bir aptal gibi gülümsüyordum. Tüm hayatım değişiyor, genişliyordu. Hazırlık yapmamız gereken bir bebeğimiz vardı. Stüdyonun büyük açılışı, Kacey’nin müzik kariyeri. Birlikte bir hayat kuruyorduk ve bu, kendim için umduğum her şeyden daha iyiydi.

Bir yüzük almam lazım.

Gergin ellerim az kalsın anahtarları düşürecek olsa da sersem sırtışıım silinmiyordu.

Bir yüzük. Nasıl bir yüzük? Ne tarz bir yüzükten hoşlanırdı? Neye param yeterdi? Ayrıca nasıl teklif etmeliydim? Romantizm işlerinde berbatım. Yatakta teklif edemez miydim? Buna izin var mıydı?

Kamyonete bindiğimde cep telefonum çaldı, ekranda Dena’nın numarası vardı. Bugün Kacey’yle birlikte dışarıdaydı. Potansiyel kiralık evleri inceleyecek ve bir şeyler almak için alışveriş merkezine gideceklerdi.

“Nasıl gidiyor, Dena?”

“Theo, beni dinle,” dedi. Sesi sakindi ama arada bir titriyordu. “Kacey ile Sunrise Hastanesi’ndeyiz.”

“Ne oldu?” Kanım sanki birinin kibritle yaktığı benzine dönmüştü. “Ne oldu? O iyi mi? Bir kaza mı oldu?”

Aman Tanrım, hayır. Böyle bir şey olmayacak. Bir daha olmaz. Bunu tekrar kaldıramam...

“Otoparktan çıkıyorduk ve acı içinde iki büküm oldu. Ne olduğunu bilmiyorum, bana henüz detayları anlatmadılar. Gelmen gerekiyor. Çabuk gel ama dikkatli sür.”

Telefonu yolcu koltuğuna bıraktım ve kamyoneti sürmeye başladım. Gaza basmamak, kırmızı ışıkta geçmemek için tüm irademi kullandım. Yine hepsini yapmışım gibi hissediyordum.

Dayan bebeğim, geliyorum.

Acil servisin önündeki otoparka hızla girip park ettim. Girişe doğru koşmaya başladığımda kafamdaki ses, adımlarıma eşlik ediyordu.

Bir daha olmaz, bir daha olmaz, bir daha olmaz.

Sunrise Hastanesi’nden nefret ediyordum. Jonah, Venezuela’dan apar topar yola çıktıktan sonra Teksas Austin’deki bir hastaneden uçakla getirildiğinde buradaydım. Organ nakli için beklerken burada yaşıyordum. İlk biyopsiler için odasında kamp kurmuştum. Kardiyak ünitesindeki çalışanları ismen tanıyordum.

Buraya son gelişim, Jonah’ın aramızdan ayrıldığı zamandı.

Sürgülü kapıdan içeri girdim ve elimi duvara bastırdım. Aniden başım döndü.

Bir daha olmaz. Bunu tekrar yapamam. Tükendim. Ben...

Kendimi nefes almaya zorlayarak duvardan uzaklaştım. Bir kadının bilgisayar başında yazı yazdığı danışmaya doğru yürüdüm.

“Kacey Dawson?” derkens sesim boğuk çıkıyordu. Lanet olası kalbim boğazımı yumrukluyordu. “Biraz önce geldi.”

Hemşire sanki siktiğimin evreninin kaderi pamuk ipliğine bağlı değilmiş gibi tembel tembel klavyesine dokunuyordu.

“Theo.”

Etrafımda döndüm. Dena oradaydı, koyu renk gözleri korkuyla parlıyordu. Üç uzun adımda yanına ulaştım. Ayağa kalkıp beni karşıladı, ellerimi ellerinin arasına aldı.

“Acil ameliyata alındı.”

Başım dönüyor ve her yerim buz kesiyordu. “Neden? O iyi mi? Bana iyi olduğunu söyle.”

Dena başını iki yana salladı. “Nasıl olduğunu bilmiyorum ama otur, tamam mı? Oturmanı istiyorum.”

Bir sandalyeye çöktüm. “Ne olmuş olabilir?” Gözlerimi Dena’nın kılere dikmişim. Bir şey olmadığını, bunun sadece bir kâbus olduğunu ve uyanmam gerektiğini söylemesini bekliyordum gibi sertçe ona bakıyordum.

Bir daha olmasın. Tanrım, lütfen, bir daha olmasın. Onu da kaybedemem. Yapamam...

“Otoparkta kanaması vardı,” dedi Dena. “Acıdan bayıldı. Theo, ben...”

“Kanaması mı vardı?” Bir an sessizce oturdum, bunu anlamaya çalıştım.

Dena elimi daha sıkı kavradı. “Ne diyeceğimi bilmiyorum, Theo. Özür dilerim. Hâlâ... biraz şoktayım.”

Sanki kocaman, ağır bir yük tarafından itiliyordum gibi sandalyede arkama yaslandım. Göğsümü eziyor, içimdeki yaşamı söküp atıyordu. Zaman akıp gidiyor, bana neler olup bittiğini anlatabilecek yetkiliden ne bir işaret ne de bir haber geliyordu. Annem ve babam Oscar’la birlikte geldi ve bana aktardıklarını onlara anlatma işini Dena’ya bıraktım. Annem gelip yanıma oturdu. Elimi tuttu ama ben karşılık vermedim. Sandalyede oturup boşluğa baktım.

Eğer ona bir şey olduysa... Eğer onu da kaybedersem...

Eğer Kacey’yi kaybedersem yere uzanacak ve bir daha ayağa kalkmayacaktım. İşim biterdi. Hiçbir şey kalmazdı. Kardeşimi kaybetmeyi daha yeni kabullenmişim. Onu da kaybetmeye dayanamazdım.

“Kacey Dawson için mi geldiniz?” diye sordu bir ses.

Bir doktor duruyordu, yüzü asıktı. İşte gelmişti. O an. On saniye sonra bu adam bana hayatımın geri kalanının nasıl olacağını söyleyecekti.

Onun için dik dur, dedim kendime. *Son bir kez dik dur.*

Zırhımı yeniden kuşandım. Eski zihinsel zincirli zırhımı. Eski bir paltoyu giymek gibiydi. Ayağa kalktım ve kurşun gibi ağır bacaklarımın üzerinde ilerledim. Kalbim göğsümde donuk, şiddetli bir acıyla çarpıyordu.

“Onun için buradayım,” diye cevap verdim doktora.

Doktor genç bir adamdı, belki otuzlu yaşlarının başındaydı. Gözlüklerinin ardında keskin mavi gözleri ve bronz bir teni vardı.

Bir ödle, diye ilan etti işkence gören beynim. Bu adamın beni yok etmesine imkân yok. Daha önce de doktorlarla ve onların kötü haberleriyle karşılaştım. Bu adamla başa çıkabilirim.

Acınası bir kabadayılıktı ama içimdeki dehşet sarmalını durdurmak için elimde olan tek şey buydu.

“Ben, Doktor Barron. Kadın Hastalıkları ve Doğum bölümü başkanım. Bayan Dawson’a müdahale eden ameliyat ekibindeydim.”

“Ve?” dedim. “O nasıl?”

“Durumu iyi. Değerleri stabil. Dış gebelik nedeniyle dölyatağı kanalı yırtılmış. Bu terimi biliyor musunuz?”

Beynim *durumu iyi* ve *stabil* kelimelerine sarıldı ve rahatlamış bir şekilde çığlık attı. Başımı sallayıp nefesimi içime çektim. Kulaklarımdaki kanın sesini bastırarak dinlemeye çalıştım.

“Embriyo, rahmine hiç ulaşamamış. Sol dölyatağı kanalına yerleşmiş ve büyümeye başlamış. Kanal daha sonra yırtılmış, bu da yırtığı onarmak ve iç kanamayı durdurmak için ameliyat gerektirmiş. Henüz tehlikeyi atlarmış değil ama hastalığın seyri umut verici ve yaşamsal bulguları güçlü. Tamamen iyileşmeyeceğini gösteren hiçbir şey görmüyorum. Başka bir komplikasyon olmadığından emin olmak için onu en az birkaç gün burada tutacağız.”

Doktorun yüzünde ciddi bir ifade belirdi ve bana baktı. “Siz kocası mısınız?”

“Ben babayım.” Kelimeler ağzımdan usulca dökülmüştü. “Yani... babaydım.”

“Çok üzgünüm,” dedi Doktor Barron. “Dış gebelik hiçbir zaman mutlu sonla bitmez. Bir fetüsün dış gebelikten sağ çıkması neredeyse hiç duyulmamış bir şeydir. Öte yandan yırtılmış bir dölyatağı kanalı ciddi bir tıbbi acil durumdur. Şu anda Kacey’nin iyi olacağından ve büyük olasılıkla hâlâ çocuk sahibi olabileceğinden eminim.”

O iyi olacak. Bu sözlere kasırgada boğulan bir adam gibi sarıldım. Nabzım yavaşladı, şimdi verdiği haberin diğer yarısına tutunmuştum.

“Onu görebilir miyim?”

“Ameliyat sonrasında yoğun bakıma alındı. Hazır olduğunda bir hemşire size haber verecek ama anesteziiden dolayı muhtemelen biraz sersemlemiş olacak.”

Sandalyeye tekrar oturdum, bacağım titriyordu.

“Çok üzgünüm, hayatım,” dedi annem.

Ona ya da başka birine bakmadım. Bakışlarımı hemşirelerin olduğu yere sabitledim. Onları işlerine devam ederken izledim. İçimden birine gelip beni bulmasını ve Kacey’yi görebileceğimi söylemesini emrettim. Ona bebeğin öldüğünü söyleyebileyim diye.

Lanet olsun, o zaten yeterince kayıp verdi.

Sonunda bir hemşire masadan kalkıp bana doğru geldi.

“Artık onu görebilirsiniz.”

Yanına bir sandalye çektiğimde güzel kızım uyuyor gibi görünüyordu. Beyaz yastığın üzerindeki yüzü solgundu. Ama elini tuttuğumda gözleri kırıştı. Göğsüm o kadar derin bir rahatlamayla doldu ki, kalbim onun için parçalanırken bile başımı döndürdü. İkimiz için de paramparça olurken.

“Merhaba bebeğim,” derken sesim boğuktu.

Kacey başını bana doğru çevirdi. Tuhaf, acı dolu bir gülümseme takındı. Anestezinin onu hâlâ etkilediğini, gözlerindeki normal keskinliği gölgelediğini görebiliyordum.

“O... kızımızın iyi olduğunu söylüyor,” diye mırıldandı Kacey. “O güvende. Endişelenmemize gerek yok...”

“Şşşt,” dedim. Bilmiyordu. Ona şimdi söyleyemezdim. Henüz kendine gelmemişken olmazdı. “Sadece dinlen,” diye fısıldadım.

Tekrar uykuya dalarken ellerini tuttum. Beyaz çarşafı bakarken, kalbini izleyen makineyi dinlerken, bütün bunların ağırlığını hissettim; rahatlama, keder, bir kayıp daha yaşamak zorunda olduğu için suçluluk duygusu. Hepsi üzerime baskı yapıyor, zırhımı parçalıyor, nefesimi kesiyordu. Beni bir kasırğa gibi hırpalayan duygu fırtınasından başım dönüyordu. Elimde ne bir Tarot kartı ne de sallayıp bir cevap alabileceğim aptal bir oyuncak vardı. Bu çok fazlaydı. Her şeyi bastırmak, tekrar kilit altına almak çok daha kolaydı. Yardıma ihtiyacım vardı. Kardeşime ihtiyacım vardı...

Kacey'nin başı güçsüzce yastığın üzerine düştü. “Jonah,” dedi.

Sertçe yutkundum. “Ben Theo, hayatım.”

Benim. O değil. Artık ben buradayım. Hatırlamıyor musun?

Gözlerini açtı. Artık gözleri daha netti ve ağzının kenarları komik, küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı. Uyuşturucu etkisinde gibi değil de sabırlı gibiydi. “Jonah kızımızın güvende olduğunu söylüyor.”

Eli yüzüme dokunmak için uzandı.

“Jonah mı?” diye fısıldadım.

“Onun yanında güvende, Teddy...”

Yüzündeki gülümseme kaybolmadan tekrar uykuya daldı.

Başım çarşafın üzerinde uyuyakalmışım ve Kacey'nin adımı fısıldamasıyla uyandım. Artık tamamen uyanıktı, gözlerinde keder parlıyordu. Birbirimize sarıldık, gözyaşları dökülüp hastane çarşaflarını lekeliyordu. Her birini, vücudunun benim kollarımda her sarsılışını, beni kesen ve hayatım boyunca taşıyacağım yaralar bırakan bir bıçak gibi hissediyordum.

“Özür dilerim, Kace,” dedim. “Bunu yaşamak zorunda kaldığın için özür dilerim. Lanet olsun, çok üzgünüm.”

“Yapma, Teddy. O bizim bebeğimizdi. Birlikte. Her şeyi üstlenmeye çalışma. Bu sefer olmaz.” Elimi avuçlarının içine aldı. “Burada benimle kal.”

Başımı salladım, beni tekrar boğmadan önce kesik kesik bir nefes aldım. “Tamam, bebeğim. Kalacağım. Ben yanıdayım.”

Sonra gülümsedi, gözyaşları yanaklarından aşağı dökülürken gördüğüm en yürek parçalayıcı manzaraydı. “Eskisi gibi olamayız. İçimizden gelen her şeyi söylemek zorundayız.” Yastığın üzerinde başını bana doğru çevirdi. “Bu bebek için çok mutluydum. Seni ne kadar sevdiğimi gösterebileceğini düşündüm. Ne kadar çok sevdiğimi asla bilemeyeceksin diye çok korktum. Ne kadar derinden sevdiğimi. Küçük bir parçanın her zaman şüphe duyacağından ya da sorgulayacağından endişelendim.”

“Hayır,” diyerek itiraz ettim. “Sorgulamıyorum. Ya da endişelenmiyorum. Seni seviyorum. Sen benim kahrolası tüm dünyamsın.” Tekrar dağılmaya başladım. “Sen benim tüm dünyamsın. Benim...”

“Evrenim,” diye fısıldadı Kacey, parmakları yanağımı usulca okşarken. “Sen benim evrenimsin. Seni seviyorum, Teddy...”

Sonra rahatlamış gibi iç çekti, gözleri kapalıydı. “O her konuda haklıydı,” dedi. “İçimizde çok fazla aşk var. Bunun sonu yok.”

Sonra uyudu ve ben gözyaşlarım dinmeden akarken onun elini tuttum. Aşkın sonu yoktu. Kacey sonsuzdu. O bir evrendi, benim evrenimdi ve ben de onun.

Aşkın limitleri yoktu, kuralları yoktu, tercihleri yoktu.

Ve sınırı da yoktu.

Bölüm 48

Kacey

Hastanenin tavanına baktım, odam beni bağladıkları kalp monitörü dışında sessizdi. Theo'yu kafeteryaya gidip bir şeyler yemesi için zorlamıştım. İstemeye istemeye gitmişti ve Oscar, Dena, Beverly ve Henry sırayla beni ziyaret edip geçmiş olsun dileklerini ve sevgilerini sunmuşlardı ama gittikleri için minnettardım.

Karnımın alt kısmı ameliyattan dolayı ağrıyordu; hareket ettiğimde itiraz eden şiddetli bir ağrı.

Orada hiçbir şey yokken nasıl bu kadar ağrıyordu?

Üzerime bir hüznün çöktü ama bu belirsiz ve değişken bir hüznüdü. Anestezi sisinden kalan bir anı kırıntısı beni bulmaya çalışıyordu ama onu her yakaladığımda geri çekiliyordu. Hatırlamak istiyordum... çünkü bu iyi bir şeydi. Yakalamayı başardığım fısıltı bile bana huzur veriyordu.

Jonah...

Kapım açıldı ve Carla adında bir hemşire kafasını içeri uzattı. “Bir ziyaretçiye daha hazır mısın? Ona dinlenmen gerektiğini söyleyecektim ama annen olduğunu söyledi.”

Öylece bakakaldım, parmaklarım çarşafın üzerinde kıvrıldı. “Benim... annem mi?”

Carla kapıyı iterek açtı. Önce çiçekleri gördüm, çövenlerle iç içe geçmiş bluebonnet'lerden oluşan sütunlar. *Küçük bir kızken en sevdiğim çiçektir.*

Annem elinde bir buketle odaya girdi. Gözleri benimkilerle buluştu ve aramızda ne olduysa, kaç yıllık ayrılık varsa hepsi silindi. Sadece onu istiyordum.

Kollarımı anneme uzattım. Carla kapıyı usulca arkasından kapatırken annem çiçekleri hızla masaya bıraktı. Annem üzerime eğilip beni dikkatle kucakladı.

“Ah, benim tatlı bebeğim,” diye fısıldadı saçlarıma doğru. “Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Kollarında ağladım, onu sıkı sıkı tuttum. En sevdiği parfüm olan Shalimar gibi kokuyordu. Kollarım ona sarılmanın ve bana sarılmasının nasıl

* Güneybatı Amerika'da yetişen ipeksi yaprakları ve mavi çiçekleri olan bodur bir bitki. (e.n)

bir şey olduğunu hatırlıyordu. Annesi tarafından teselli edilmekten başka bir şey istemeyen korkmuş küçük bir kız olduğum anlara geri döndüm. Ve o da yanımdaydı... ta ki beni bırakana kadar.

Annem geri çekilip Theo'nun son bir buçuk gündür oturduğu sandalyeye oturdu. Yatağımın yanındaki kutudan aldığı bir mendille gözlerini sildi ve derin bir nefes aldı.

"Sana anlatacak, açıklayacak o kadar çok şeyim var ki," dedi yumuşacık sesiyle. "Gerçeği hak ediyorsun. Sen oradayken, evimizdeyken sana anlatmayı o kadar çok istedim ki. Gerçekten orada olduğuna inanamadım. Yıllar..." Başını iki yana salladı. "Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra buna göz yummak gittikçe kolaylaşıyor. Ama seni gördüğümde... O yedi yılın her saniyesini hissettim ve senin de hissettiğini bilmek beni mahvetti. O gün buraya gelip seni bulmak için planlar yaptım. Babana söyledim..." Sertçe yutkundu, gözlerinin önüne bahsettiği an geldi, "Artık yeter, dedim. Onunla ya da onsuz geleceğimi söyledim."

Kalbimde umut alevlendi. "O....?"

Başını iki yana salladı. "Kendine o kadar sağlam ve kalın bir duvar ör-müş ki çıkış yolunu bulabilecek mi bilmiyorum."

Başımı salladım. "Bize ne oldu anne? Babama ne oldu?"

Bakışlarını kucagında büktüğü ellerine indirdi. "Hiç çocuk istemedi. Evlendiğimizde çocuk yapmayacağımız konusunda anlaşmıştık. Utangaç bir genç kadındım ve bana ilgi ya da sevgi gösteren ilk erkek oydu. Babam onun benim tek şansım olduğunu söyleyip duruyordu ve ben de haklı olduğunu biliyordum. Ama Jim'i seviyordum da. Sevdim. Çocuk sahibi olmayacağımıza karar vermiştim ama içten içe çocuk istiyordum. Seni istiyordum."

Başını iki yana salladı. "Ama evliliğimizin boş geçen beş yılından sonra bile fikrimi değiştirdiğimi söyleyemeyecek kadar zayıftım. Ona tuzak kurmadım. O kurduğumu düşündü ama bir anda oldu. Sen oldun ve ben çok mutluydum."

"Benden nefret ediyormuş gibi davranıyor," diye fısıldadım.

Gözlerinden yaşlar döküldü. "Etmiyor. Etmediğini biliyorum. Korkuyor. Kendisini terk edeceğinden hiç korkmadığı bir kadınla, benimle, evlendi ve gerçek bir şey hissetmemek için seni tüm hayatın boyunca gözünün önünden ayırmadı. İçinde kırılmış bir parça var ama hâlâ onarılabilceğine dair umudum var. Bir gün. Bu esnada..." Bana gülümsedi ve saçlarını gözlerimden çekti. "Ben varım. Özür dilerim. Umarım bu kadarı yeterli olur."

"Evet, anne," diye fısıldadım ona doğru uzanarak. "Yeterli olmaktan da öte. Bu her şeye bedel."

Bölüm 49

Kacey

Bir hafta sonra beni hastaneden taburcu ettiler. Sonraki ay boyunca Theo kendini işine adadı: eski *Vegas Ink*'i tamamen kendisine ait bir şeye dönüştürdü. Kendi vizyonuna. Kendi mirasına. Diğerini kaybettikten sonra elinde tutabileceği bir miras.

Bebeği kaybetmenin acısı aramızda asılı duruyordu ve söz vermesine rağmen Theo'nun zırhının içine çekildiğini, duvarlarını yeniden ördüğünü biliyordum.

Beni seviyordu. Kalbinin kalbime doğru her atışında bunu hissediyordum. Kollarına sarılıp uyuduğumda beni sıcak tutuyordu. Etrafıma sardığı kolları hiç gevşemiyordu, derin uykuda bile. Her zaman tetikteydi. Her zaman dikkatliydi. Her şeyi üstleniyor, sevdikleri zorunda kalmasın diye yükü tek başına omuzluyordu.

Bir sabah erkenden uyandığımda hissettiğim ilk duygu -Yvonne'un gerçeği barındırdığını söylediği duygu- omzumun hâlâ boş olan tenine yerleşti. Teddy'ye ait olan alan bomboş bekliyordu.

Onu öperek uyandırdım. "Stüdyo bitti, değil mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Dün bitti."

"Açılışında şarkı söyleyeceğim," dedim. "Grant ve Phoebe basın bülteninin çok ses getirdiğini söylediler. Büyük bir kalabalık olacak."

"Tabii ki," diyerek karşılık verdi. "Çok yeteneklisin bebeğim. Seni görmek için sokakta sıraya girecekler."

"Sen de öylesin. Sanatın büyüleyici. O sensin, kalbin ve ruhun." Çenesinin gergin çizgisini takip ettim, sert hatları eritebilmeyi diledim. "Hangi dövme yaptırarak istediğimi biliyorum."

"Biliyor musun? Neymiş o?"

Doğrulup elinden tuttum. "Gel hadi. Oraya gittiğimizde sana söyleyirim."

Theo stüdyonun kapısını açtığında içeri adım attım ve kalbim gururla kabardı. *Vegas Ink* artık yoktu. Theo, manikür salonuyla arasındaki duvarı yıkarak geniş bir alan yaratmıştı. Siyah beyaz damalı fayanslar ve kırmızı duvarlar gitmiş; yerine gri parkeler gelmişti. Giriş duvarları, üzerinde tekrar eden bir fleur-de-lis deseni olan daha koyu gri bir duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Duvarlara domates kırmızısıyla çerçevelenmiş dövme örneklerinden oluşan büyük cam vitrinler asılmıştı. Danışmanın yanındaki duvara aynı kırmızı renkte, kabarık sentetik kumaştan bir kanepe dayanmıştı.

Magic-8-Ball'u elime alıp salladım. "Teddy, diğer taraftan gelen mesajlara inanmaya başladı mı?" Cevabı bekleyip topu ona doğru çevirdim: *Bu kesin.*

Sırıttı. "O topun Vivian'a ait olduğu *kesin.*"

Gülümsedim, sonra ellerinden çekıştirdim. "Bana geri kalanını göster."

Elimi tutup beni mekânın içine doğru götürdü. Parke zemin dört dövme alanına kadar devam ediyordu; her birinde siyah yatan sandalyeler ve sanatçı için daha küçük, uyumlu sandalyeler vardı. Ann Harper ve Ted Gahl'ın eserleri koyu yeşil duvarlara yerleştirilmiş ve dövme örnekleri sergilemekteydi.

Tüm mekân zarif ama keskin, sahibini yansıtan bir şekilde erkeksi ama göz korkutucu değildi.

"Burası çok güzel." Kollarımı boynuna doladım. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bunu daha önce söyledim mi?"

"Bir iki kez."

Ses tonu alaycıydı ama gülümsemesi çabucak soldu. Beni çalışma alanına götürüp masasından bir kâğıt ve mavi mürekkepli kalem aldı.

"Ee," dedi. "Sen şey ister misin..." Boğazını temizledi. "Bebekle ilgili bir şey? Ya da belki Jo..."

"Mavi keleşini istiyorum."

Theo kaşlarını çatı ve gözleri uzaklara, geçmişe doğru daldı. "Şu eski hikâyedeki mavi keleşten mi bahsediyorsun? Jonah ve benim çocukluğumuzdaki?"

"Kaşıp giden hayali keleş."

Sandalyesine geri yaslandı. "Neden?"

"Çünkü o senin olduğun her şey. Güçlü ve cesursun, sevdiklerinin daha az acı çekmesini sağlayacaksa tüm acılara katlanırsın. Bu yükü tek başına omuzluyorsun. Zırhını kuşanıp duvarlar örüyorsun. Ama içinde nazik, sevgi dolu bir ruh var. O çelik gibi güçle birlikte özünden akan bir iyilik. Bunu bedenimde istiyorum. Senin özünü. Seni seviyorum, Teddy."

* Üç yaprağının birleştirilmesiyle stilize edilmiş, zambak şeklinde, özellikle eski Fransız hanedasında "mavi" ve "altın" renginde kullanılan bir sembol. (e.n)

Aşkının benimle olmasını, hayatımın her gününde tenimde kazılı olmasını istiyorum.”

“Kalıcı olarak,” diye fısıldadı Theo.

Başımı salladım. “Sonsuza kadar.”

Başka bir şey söyleyemeden kucağına tırmanıp onu sert ve uzun uzun öptüm. Küçük bir nefes alarak karşılık verdiğinde vücudundaki gerginliğin azaldığını hissettim. Beni tüm ateşi ve tutkusuyla öptü. Ateşin yeniden canlandığını, kaybettiklerimizden sonra soğuyan yanlarımı ısıttığını hissettim.

“Kacey,” diye soludu. “Seni seviyorum. Tanrım, seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim dudaklarına doğru, ellerim gömleğimin düğmelerini çözmek için uzanırken. Gömleğimi çıkardım, sonra sut-yenimi çözdüm. İkisinin de yere düşmesine izin verdim ve dövme koltuğuna yüzüstü uzandım.

“Ben hazırım.”

“Taslağını çıkarmam lazım. Sana göstermeliyim...”

Başımı iki yana salladım. “Görmek istemiyorum.”

Theo’nun gözleri büyüdü. Nabzının boğazının çukurunda dans ettiğini gördüm. “Görmeden sana dövme yapmamı mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Neden?”

“O kelebeği tam olarak hayal ettiğin gibi istiyorum. Olduğu şeyi bozacak ya da değiştirecek hiçbir şey yapmayacağım. Taslak yok. Şablon yok. Senin sanatını istiyorum, Teddy. Ben senin tuvalinim.”

Bir süre daha bana baktı. “Şablon yok. Serbest çizim mi?”

Gülümsedim. “Tüm müşterilerine karşı bu kadar zor musun?”

“Sadece deli olanlara,” diye yanıtladı ve kahkahasından onun iyi olacağını hissettim.

Plastik eldivenlerini taktıktan sonra fazla mürekkep ve kanı silmek için yumuşak bezleri dizip iğnelerini ve mürekkeplerini hazırlarken bekledim. Seçtiği renkleri görmemek için başımı çevirdim. Birkaç dakika sonra ayağa kalkarken sandalyesinin gıcırdadığını duydum ve üzerimde olduğunu hissettim. Yumuşak dudakları kürekkemiğime bir öpücük kondurdu.

“Hazır mısın?” dedi, nefesi tenimde sıcak bir his bırakırken.

Başımı çevirdim. Onu çalışırken izlemek istiyordum. “Hazırım.”

Theo sandalyesinden üzerime doğru eğildiğinde tabancanın sesi duyuldu ve iğnenin keskin acısından bir saniye önce elinin tenime değdiğini hissettim. Dövme yaptırmayalı yıllar olmuştu ama acı tanıdıktı. Derin, yakıcı bir sızı. İyi bir dövme sanatçısı tam olarak ne zaman acıyı dindireceğini, kanı ve fazla mürekkebi silip sonra tekrar başlayacağını bilirdi.

Theo iyiden de iyiydi.

Onu izledim. Hevesle tenimde gezinen gözlerin; kendinden emin ve istikrarlı hareketlerini, tabancayı tutan dövme kollarını, tişörtünün kısa koluna sımsıkı yapışan kaslarını seyrettim.

“Bana dövme yapmanın, beni tahrik ettiğini söylemem yanlış mı olur?”

“Evet,” dedi başını kaldırmadan. “Bir profesyonel olarak bunu son derece uygunsuz buluyorum.”

Gülümseyerek dudağımı ısırdım. Dalga geçmiyordum. Kürekkemiğimin üzerindeki ince deride Theo’nun iğnesinin derin ısırtığının omurgamdan aşağıya doğru süzüldüğünü hissettim. Titreşim bacaklarımın arasına yerleşti. İhtiyaç acıyla birlikte büyüdü. Theo kanı ve mürekkebi silmek için iğneyi çektiğinde azaldı ve iğneyi değiştirdiğinde tekrar arttı.

O anda acının şekli değişti. İğnenin batması daha çok bir sıyrık gibiydi: Ucu cam tozundan yapılmış bir kalemle derimi boyuyormuş gibi acı veren fırça darbeleri.

“Şimdi gölgelendiriyorsun,” dedim dövmenin kürekkemiğimin üzerinde bıraktığı sıyrıkları hissederek. “Bu büyük bir kelebek.”

“Kelebek mi?” diye sordu Theo işine odaklanmış bir halde. “Altında *Siktir Et* yazan dev bir gülen yüz istediğini söylediğini sanıyordum.”

“Ha ha,” diyerek ses çıkardım. Sinirlenmiş gibi yapıyordum ama içimden bir ses benim Theo’nun geri döndüğünü söylüyordu.

Üç saat sonra işi bitmişti. Bu saatler boyunca o güzel adamın üzerime eğilmesini, vücudumda bir sanat eseri yaratmasını, bana kendinden bir parça vermesini izledim. Omzum zonkluyordu ama acı, ona duyduğum ihtiyacın yanında ikinci plandaydı.

“Görmeye hazır mısın?” diye sordu. Sesi alçak ve boğuktu, gerildiyse de bunu belli etmiyordu. Gözlerinde yanan açlıkla bana bakıyordu.

Başımı salladım. “Hazırım.”

Masasından bir el aynası alırken ben de çalışma alanının duvarında asılı duran aynanın önüne geçtim. Yüzümü ona döndüğümde gözleri çıplak göğüslerimin üzerinde gezindi. Aynayı, duvardaki daha büyük aynada yansıyan sırtımı görebileceğim şekilde tuttu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

Omzumda mavi bir kelebek duruyordu. Kanatları yazın güneş batmak üzereyken gökyüzünün aldığı renkteydi. Keskin, koyu siyahla çevrili, ışığın yakaladığı yerde **oniks** taşı gibi parlıyordu. O kadar gerçekçiydi ki her an kanatlarını katlayıp açacağını, omzumdan uçup Theo’nun avucuna konacağını hayal ettim.

Ama kelebek tünediği yerde kaldı. Evrenin ucunda.

Theo, kürekkemiğimin sağ tarafı boyunca Jonah'ın camından bir yay çizmişti; karanlık bir gökyüzü parçası, içinde yıldızlar ve yıldız tozlarıyla parlıyordu.

Tenimin üzerinde çizgiler oluşturduktan sonra sonsuzluğa, tenimin kaldırabileceğinin ötesine doğru sivriliyordu. Bitmemişti. Ama sonsuzdu.

Tek kelime etmedim ama bakışlarımı aynadan beni içine çeken gözlere çevirdim. Aynayı bıraktı, sonra elini başımın arkasına koyup saçlarıma gömüldü. Diğer eliyle bedenimi kendine doğru çekti. Beni sertçe öperken ağzı her şeyi istiyordu. Dudaklarımı araladım, onu derin derin içime çektim.

“Evlen benimle,” diye fısıldadı öpücüklerinin arasında. “Evlen benimle, Kace. Karım ol...”

“Evet,” diye fısıldadım. “Evet, Tanrım. Evet.”

Kendimizi tamamen birbirimize teslim ettik; aşk ve şehvetin mükemmel uyumuydu bu. Bedenlerimiz ruhlarımızın bildiklerini diğerine göstermek için çabalıyordu. Her dokunuşta, her öpücükte bu vardı; öpücüklerimiz kelimelerdi, ellerimiz bedenlerimizdeyken yapılan açıklamalardı. Paylaştığımız her nefesle söz veriyorduk. Hissettiğim sevinç sadece onun teklifi için değil, bunun anlamı içindi. Kayıplarımıza rağmen devam edecektik. Asla pes etmeyecektik.

Çünkü aşk her zaman kazanır. Her zaman.

final kısım 1

Theo

Dövme bölümlerinin ışıklarını kapattım ve bekleme alanındaki antika palto askısından ceketimi aldım. Randevu defteri masanın üzerinde kapalı bir şekilde duruyordu, Vivian'ın bibloları da etrafına dizilmişti. *Magic 8-Ball* her zamanki gibi önde ve merkezde duruyordu.

Diğer dövme sanatçıları evlerine gittikten sonra her akşam yaptığım gibi randevu defterini açtım. Ertesi günün programı neredeyse tamamen doluydu. Bunu zaten biliyordum: Vivian bana, saat başı ne kadar iyi gittiğimize dair bilgi veriyordu. Yine de her gece çıkmadan önce bunu kendim, beyaz kâğıt üzerinde siyah mürekkeple görmem gerekiyordu.

Yapıyorum, Jonah. Bir hayat kuruyorum. Kendime ait bir miras.

Ön kapıda biri cama vurdu. Sokak lambasının ışığında babamın dengisini bir ayağından diğerine atarak boş otoparka baktığını görebiliyordum. Bir eli ceketinin cebindeyken diğeri gümüş rengi saçlarını karıştırıyordu.

Sürgüyü çekip kapıyı açtım. "Baba, bir sorun mu var? Annem iyi mi?"

"İyi, iyi," dedi babam topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak. "Artık iş yerini görmemin zamanı geldi diye düşündüm."

Aval aval baktım. "Gece saat on birde mi?"

"Çok meşgul olduğumu duydum. Bölmek istemedim." Göz göze geldik. "İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii. Olur." Kenara çekildim ve babamın stüdyoma ilk kez girişini sessizce izledim. Elleri ceplerindeyken küçük girişte bir müze ziyaretçisi gibi geziniyor, çerçevelenmiş dövme örneklerini inceliyordu. Jonah'ın sergilerinde babamın yüzünün her zaman sevinçten nasıl parladığını hatırlayarak gözlerimi kısıtım. Bu gece parlak değildi, yüzü asık ve bakışları sertti.

Kollarımı kavuşturup yüz ifadesine karşı gardımı aldım. Burada ne halt ettiğini sormak istiyordum. Ne istediğini. Jonah'ın parasını nasıl çarçur ettiğini kendi gözleriyle görmek için mi gelmişti? Nasıl yüksek lisans dip-

lonasına sahip olup bunu, vücutları mürekkeple kirleten bir iş için kullanmayı seçtiğimi mi?

Siktir et. Tek kelime etmeyecektim. Söyleyecek bir şeyi varsa söyleyebilirdi ama onun beni onaylamamasını bekleyemezdim.

“İnanılmaz bir çeşitlilik,” dedi bana dönerek. “Bunların hepsini yapıyor musun?”

“Evet.”

Başını sallayarak stüdyonun içine doğru yürüdü, ellerini arkasında kenetlemişti. Peşinden gittim, ışıkları tekrar açtım ve mekânımı incelemesini seyrettim. En yakınında bulunan alana -Edgar’ın bölümüne- gitti ve parmaklarını yatık koltuğun kahverengi kaplamasına dokundurdu.

“Dışçı koltuğuna benziyor. O kadar acıtıyor mu?”

Omuz silktim. “Acıtabilir.”

Babam Edgar’ın istasyonunun duvarında asılı duran sanat eserlerini incelerken dudaklarını büzdü. Edgar daha sert müşterilerimiz için daha sert tasarımlar yapıyordu: Dışlerinden kan damlayıp hırlayan kurtlar, boynuzlu iblisler, kafatasları ve alevler.

“Burası senin bölümün değil,” dedi babam sonunda.

“Hayır, şurası benim.” Başımla işaret ettim.

“Görebilir miyim?”

Gerildim. Altı yıl önce dövme yapmaya başladığımdan beri babam hiçbir zaman çalışmalarımı görmek istememişti. Bir kere bile.

Önemli değil. Sen başarılısın. Onun hiçbir şeyine ihtiyacın yok. Lanet olası tek bir şeye bile.

“Elbette,” dediğimi duydum ve onu arka köşedeki alanıma götürdüm.

Alçak, ahşap duvarlardan içeri adım attı ve yukarıda asılı sanat eserlerini inceledi; en sevdiğim isimsiz sanatçıların eserleri, çerçeveli müşteri fotoğrafları ve *Bitmemiş Serisi*. Kacey, *Inked* makalesini kesmiş ve onu da çerçevelemişti.

Tokmağın düşüp babamın kararını vermesini beklerken sessizlik gidecek ağırlaşıyordu. Dışlerimi sıktım, tek kelime etmemeye kararlıydım. Taviz vermemeye.

“Pekâlâ, sanırım bu,” dedi ve cam gibi keskin bir yazı karakteriyle yazılmış bir isim örneğini işaret etti. “Ve bu.” Parmağını küçük, sağlam bir *Old English* yazı tipine doğru çevirdi. Bana dönüp ceketini çıkardı ve yatık sandalyenin üzerine koydu. Ardından gömleğinin kollarını sıvamaya başladı.

“Bekle. Dövme mi yaptırmak istiyorsun?” Kollarım iki yanıma düştü, yaşadığım şok gücümü tüketmişti.

Babam başıyla onayladı. Bana bakan gözlerinde net bir reddediş yerine

pişmanlık vardı. “Çok mu geç kaldım?” diye sorarken sesi boğuk çıkmıştı. Boğazını temizledi. “Yani gecenin geç bir saati...”

“Hayır,” dedim kalbim boğazımda çarparken. Sesimi yumuşattım. “Hayır baba, geç kalmadın.”

Bir sessizlik daha çöktü ve bir süre öylece kaldık. Sonra babam sertçe başını salladı ve başka tarafa baktı. “Güzel. Peki... Bu nasıl oluyor?”

Onunla kendi alanıma geçtim ve masa lambasını yaktım. “Şey...” Düşüncelerimi sanki bu benim ilk dövmemmiş gibi bir gerginlik kaplamıştı. “Bana ne istediğini ve nereye yaptırmak istediğini söylemen gerekiyor.”

Babam sandalyeye oturup sağ kolunun iç kısmına dokundu. “Tam burası uygun görünüyor. İsim istiyorum. Senin ve Jonah’ın.”

Durup aval aval ona baktım.

“Bunu yapabilir misin? Gösterdiğim tarzlarda?”

Başımı salladım. “Evet. Evet, yapabilirim.”

Eskiz defterimi ve kalemimi aldım. İsimlerimizi babamın istediği yazı tiplerinde hayal ettim ve dövmeyi hızla hazırladım. Jonah’ın adı benimkinin üstünde kıvrılıyordu; onun yazı tipi daha zarif, benimki daha sertti.

“Bunun gibi bir şey mi?” Ona taslağı gösterdim.

Buruşuk dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve daha önce bana baktığını hiç görmediğim bir şekilde yüzüme baktı. “Aynen böyle. Sen... inanılmazsın.”

Yirmi yıl üzerime sertçe çöktü. Yirmi yıl boyunca babamdan böyle bir şey duymayı beklemiştim. İnatçı ve güvensiz bir ağırlıkla bastırıyordu.

“Büyük açılışa gelmedin,” dedim. Taslağı masaya fırlatıp titreyen ellerimi gizlemek için kollarımı kavuşturdum.

Babam bakışlarımdan ürkmeyi ya da çekinmedi. “Hayır, gelmedim. Aslında bundan pişmanım. Pek çok şeyden pişmanım. Yaptığım hareketlerden. Söylediğim ve asla geri alamayacağım sözlerden. Ama en çok, hiç söylemediğim sözler için pişmanım.”

Önce stüdyoma, sonra bana baktı. “Jonah’ın ailemizi bir arada tutan yapıştırıcı olduğunu düşünürdüm hep.”

“Öyleydi.”

“Belki öyleydi,” diye onayladı babam başını iki yana sallayarak. “O öldüğünde hepimiz dağıldık. Biz... durduk. Çaresiz ve çökmüş bir halde yerimizde durduk. Ama sen değil. Sen devam ettin. Ben yapamazken sen annene baktın. Kendi mekânını alacağını söyledin ve aldın. Ne yaptığını öğrenmek için okula geri döndün. Artık her şeyi görüyorum, Theo. Sen

sana ait olanla ilgileniyorsun. Jonah hasta olduğu süre boyunca onunla ilgilendin. Son nefesine kadar onun yanındaydın.”

“Baba, yapma...”

Elini kaldırdı. “Bitirmeme izin ver yoksa asla bitiremem.” Sertçe yutkundu ama gözlerini benden ayırmadı. “Kacey New Orleans’ta yalnızken, yavaş yavaş ölene kadar içerken onunla ilgilendin. Hamileyken yardıma koştun, hamile değilken de. Onu seviyorsun.”

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum.

Uzanıp elini omzuma koydu, dokunuşu sert ama sıcaktı. Duvarı aşır zırhın katmanlarını eritti, babamın kemiklerime dokunduğunu hissedene kadar mürekkepli tenime battı.

“Seni görüyorum, Theo. Seni görüyorum. Eğer Jonah bizi bir arada tutan yapıştırıcıysa sen de sırtımızı dayadığımız kayasın. Bunun için seninle gurur duyuyorum.” Çenesi titredi, sesi çatallaştı. “Oğlum olduğun için gurur duyuyorum.”

Elini başımın arkasına dolayıp alnını benimkine bastırdı. Ağlamadık. Yirmi yıl, kalbimi sıkan yumruklar gibi çözülürken ortak, titrete bir nefes aldık.

Babam omuzlarımı sıkıp boğazını temizledi. “Konuşmakla olmaz,” dedi. “Hadi yapalım şu işi. Çocukların dediğı gibi ben tavuk gibi kaçmadan önce bitirelim.”

Masamdaki tekerlekli sandalyeye oturup benim ve Jonah’ın isimlerini şablon kağıdına aktarıırken bekledi. Dövme makinemin ucuna bir iğne yerleştirirken bana baktı.

“Acıtacak, değil mi? Bu gece sadece bir isimle yetinebilirim.”

“Üstesinden gelebilirsin,” dedim sırtarak ve dirseğini sandalyenin koluna koydum. “Hazır mısın?”

“Hazırım.”

Tam iğneyi derisinin üzerine batırmaya hazırlanırken elini bileğime koydu. “Bekle.”

Kafamı kaldırdım. “Efendim?”

Gülümsedi ve çocukluğumdan beri yapmadığı bir şeyi yaptı; yanağımı okşadı. “Önce kendi adını yaz.”

“Tanrım. Beni mahvediyorsun, baba.” Nefesimi içime çekip ellerim sakinleşene kadar yavaşça dışarı verirken gülmek zorunda kaldım. Başımı kolunun üzerine eğdim, nazikçe ama sıkıca tuttum. Döner başlık vızıldadı. İğne çalışmaya başladı. Adımın derisinde belirmesini, siyah mürekkeple sonsuza dek oraya gömülmesini sanki uzaklardan izliyordum.

Sonra Jonah'ın adı eldivenli ellerimin altında, benimkinin yan üst kısmında belirdi. İşim bittiğinde ona göstermek için bir ayna tuttum. "Gördün mü? Sandığından daha dayanıklıymışsın."

Oğullarının isimlerinin kendi seçtiği yazı tipleriyle oluşturduğu görüntüye baktı.

Jonah
Theo

Yaptığım en güzel şeylerden biriydi. Kardeşim ve ben, babamızın tenninde.

Sonsuza kadar.

Babam çok uzun süre yüzünde okunmaz bir ifadeyle baktı.

Bundan nefret etti. Bunu ona benim yapmış olmamdan nefret etti ve artık çok geç. Bu kalıcı.

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Eee?"

"Mükemmel," dedi babam kısık sesle. Yansımasını ve gözlerinden süzülen yaşları fark etti. Öksürerek bana sert bir bakış attı. "Yine de bu orospu çocuğu çok acıtıyor."

Ben de ona aynı bakışla karşılık verdim. "Güzel."

Gözleri büyüdü. Bir an ağzı açık bir şekilde bana baktı. Sonra içten ve gür bir kahkaha atarak stüdyomu ve içindeki tüm boş alanı doldurdu.

final kısım 2

Kacey

Üç yıl sonra

Ağustos ayının sonlarında, Pittsburgh'da hava sıcak ve nemliydi. Altı aylık hamile bedenimi kiralık arabadan çıkarıp Carnegie Mellon Üniversite Kültür Merkezi'nin arkasındaki otoparka götürdüğüm anda nemin etrafımı sardığını hissettim. Theo on dört aylık kızımızı arkadaki araba koltuğundan indirdi.

“Bebek arabası?” diye sordum.

“Yok, ben onu taşıyım.”

Theo bebek arabası kullanmayı sevmiyordu. Frannie'yi mümkün olduğunca kucağına almayı tercih ediyordu. Onu kolunun kıvrımına yerleştirdi, dövmeleeri annemin bize gönderdiği oyuncak ayıcıklı pantolonla göze batıyordu. Frannie'ye ayda en az bir kez, bir şeyler gönderiyordu. Torunu sayesinde yavaş yavaş bana geri dönüyordu. Azar azar, günden güne.

Carnegie Mellon kampüsünde dolaştık. Yürüyüş yolları yazın daha az kalabalık olurdu. Üniversite Kültür Merkezi'ne doğru ilerlerken yalnızca birkaç öğrenciyle karşılaşmıştık.

Dalları, küçük dövme demir masa ve sandalyeleri gölgeleyen meşe ağaçlarından oluşan küçük bir korunun içinden geçtik. Koruya adını veren levhayı gördüğümde her zaman yaptığım gibi gülümsedim: *Miras Meydanı*. Theo da benimle göz göze gelip gülümsedi.

Bazen tesadüflere inanmak zor oluyordu.

Frannie merakla etrafına bakındı. Babasıyla aynı olan açık kahverengi gözleri, ağaç gövdesine tırmanan bir sincabı fark etti. Tombul yumruklarından birini ağzına dayamıştı. Kahverengi ve amcasının gibi dalgalı saçları yüzünün etrafına düşerek yüzünü daha da yuvarlaklaştırıyordu. Sakin ve mutlu bir bebektir. Neredeyse hiç mızızlanmıyordu ve bebeklik döneminden çıktığından beri geçirdiği sinir krizleri bir elin parmaklarını geçmeyecek kadardı. Geçen yıl buraya yaptığımız geziyi hatırlayıp hatırlamadığını

merak ettim. Daha birkaç aylıktı ama yine de bir yanım onun her şeyin farkında olduğunu düşünmeyi seviyordu.

Üniversite Kültür Merkezi'nin hemen içinde yer alan avlu, yukarı ve dışarı doğru açılarak enstalasyonu gözler önüne seriyordu. Pencereleden içeri süzülen güneş ışığında bir renk ve ışık cümbüşü oluşturuyordu. Her cam parçası aydınlatılmıştı: Şelale, deniz yaşamı ve yukarıda asılı duran parlak güneş.

"Bunu Jonah amcan yaptı," dedim Frannie'ye.

"Güzel! Güzel!" diye karşılık verirken gözleri parlıyordu.

Her yıl yaptığımız gibi, Theo ve ben enstalasyonun sağındaki küçük standı geçtik. Üzerinde Jonah'ın gülümseyen bir resmi ve yanında kısa, çok kısa bir biyografisi vardı. İsminin harflerine dokundum. Theo kardeşinin yüzüne baktı. Bir anlık sessizlik. Dışarıdaki güneş saygıyla bulutların arkasına süzüldü. Frannie bile sessizdi. Ortak bir nefes alıp verdikten sonra birbirimize gülümsedik.

Frannie renkli cama uzanırken, Theo onu cama bakması için yaklaştırdı. Kızımıza sergiyi gösteriyor, kaplumbağa (*kappumba*) ve ahtapot (*ahpotat*) demeyi öğretiyordu.

Kendimi bir bankın üzerine bırakıp elimi şişkin karnımda gezdirdim. İçimdeki bebek -o da kızdı- sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi tekmeler atıyor, dönüyor ve elimi itiyordu. Hiç durmuyordu. Çoğu zaman gecenin bir yarısı kalkıp oturma odamızda bir ileri bir geri yürüyerek o uyuyana kadar ona ninniler söylüyordum. Ele avuca sığmaz bir çocuk olacağını şimdiden görebiliyordum.

Tıpkı babası gibi... diye düşündüm. Frannie'yi kucağına alan Theo'ya bakarken kalbim göğsüme sığmayacak kadar büyümüş gibi hissettim.

Güneş yeniden doğuyor, ışınlarını enstalasyonun içinden geçiriyordu. Arkama yaslanıyorum ve renklerin parlayan ışık oyunlarını izliyorum. İnci gibi deniz köpüğü, akan gök mavisi su, mercan resifinin eflatun ve pembeleri.

Ancak her seferinde gözümü alıp bakışlarımı uzun süre üzerinde tutan şey, Jonah'ın güneşi oluyordu. Turuncu, sarı ve kırmızı kıvrımlardan oluşan bir yumak. Kaotik ama mükemmel, her parçası olması gerektiği gibi. Ama...

Gözlerim güneşin sol tarafına takıldı. Karışıklığın içinde turuncu bir ışının eksik olduğu bir boşluk. Enstalasyon üç yıl önce Vegas'taki galeriden alelacele kaldırıldığında parçalara ayrılan kıvrım. Yere çarparak binlerce parçaya ayrılmış ve daha sonra ayak altında ezilerek toza dönüşmüştü. Theo ve benim bulabileceğimiz sadece birkaç parça kalmıştı.

Theo gelip yanıma oturdu. Bankta arkasına yaslanırken Frannie de

onun göğsüne yaslandı, gözleri kapanıyordu. Bankın arkasına uzanıp elimi kocamın omuzlarına koydum. Onu hafifçe öptükten sonra bebeğimizin tombul yanağını da öptüm. Frannie uykuya dalarken bir dakika boyunca sessizce oturduk.

Theo'nun bakışlarının enstalasyonu seyrettiğini gördüm. Güneşteki boşluğu bulunca gülümsedi.

“Bu hâlâ benim en sevdiğim parça,” dedim.

Theo elimi tutup parmaklarımı öptü. “Benim de.”

Camın kırmızı ve altın kıvrımlarının sıcaklığını duyumsadım. Jonah'a olan aşkım kalbimde hiç batmayan bir güneş gibi sıcak bir parıltıydı. Ve daha derinlerde, ateşten bir çekirdek vardı; Theo'ya olan aşkım güçlü, sonsuz bir yoğunlukla yanıyordu.

“Yine sev,” diye mırıldandım. “Bana tekrar sevmemi söylemişti ve ben de seviyorum. Hem de çok.”

“Bana seni sevmemi söylemişti.” Theo'nun sıcak, yumuşak gözleri benimkilerle buluştu. “Ama ben zaten seviyordum. Hem de çok.”

İçimden yalnızca ufak bir şaşkınlık geçti ve sonra anladım. “Biliyordum,” dedim. “Bir şekilde... sanırım hep biliyordum.” Yanağına dokundum. “Neden şimdi söylüyorsun?”

Theo omuz silkti, Frannie de onunla yükselip alçaldı. “Doğru zamanmış gibi hissettim. Ve doğru yer.”

Gülümseyerek bakışlarımı tekrar cama çevirdim. “Evet, öyle.”

Bir süre daha oturduktan sonra gitmek için ayağa kalktığımızda Theo elimi tuttu, kızımız da diğer koluna sıkıca sarılmıştı. Onunla Wynn Galerisi'nde dizlerimizin üzerine çöktüğümüz zamanı hatırladım. Jonah'ın camının parçalanmış kalıntıları arasında gözyaşı ve sevgi dökerken. Birlikte ayağa kalkmış, çorak alandan birlikte çıkmış; ortak bir kederle değil, ortak bir sevgiyle birbirimize bağlanmıştık.

Theo ve ben; yıkıntıların arasından çıkan bir hazineydik.

SON